

HISTORY OF ENGLAND.

३१.२.११.१५३

TRANSLATED INTO MARATHI

CORRECTED FOR THE PRESS

BY

ESHAVA SAKHÁRÁM SHÁSTRÍ

VOL II.

THIRD EDITION.

BOMBAY:

PRINTED BY THOMAS GRAHAM.

1857.

Price, One Rupee and four Annas.

इंग्लंड देशाची वखर.

भाग २.

आवृत्ति तिसरी.

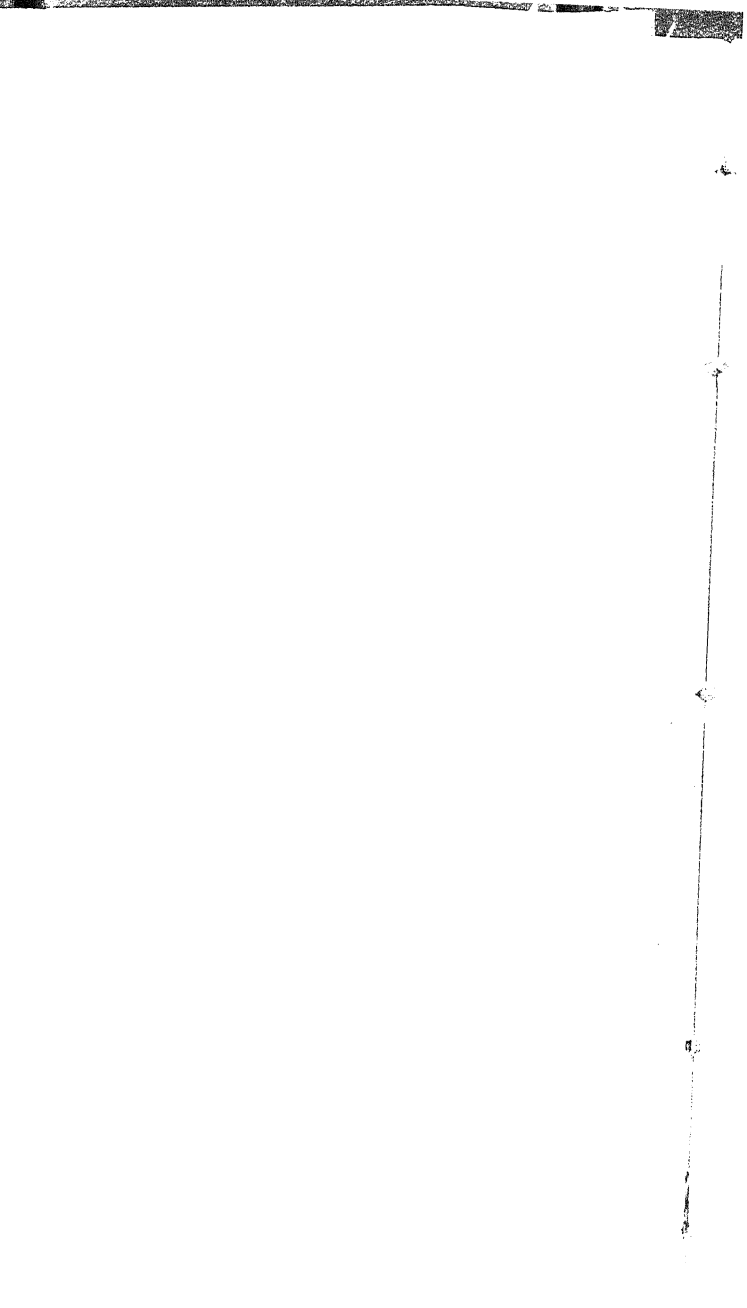

केशव संखाराम शास्त्री यांनी तपासून शुद्ध केली
ती,

मुंबईमध्ये

ग्रामस ग्रहाम यांनी छापिली. संन् १८५७.

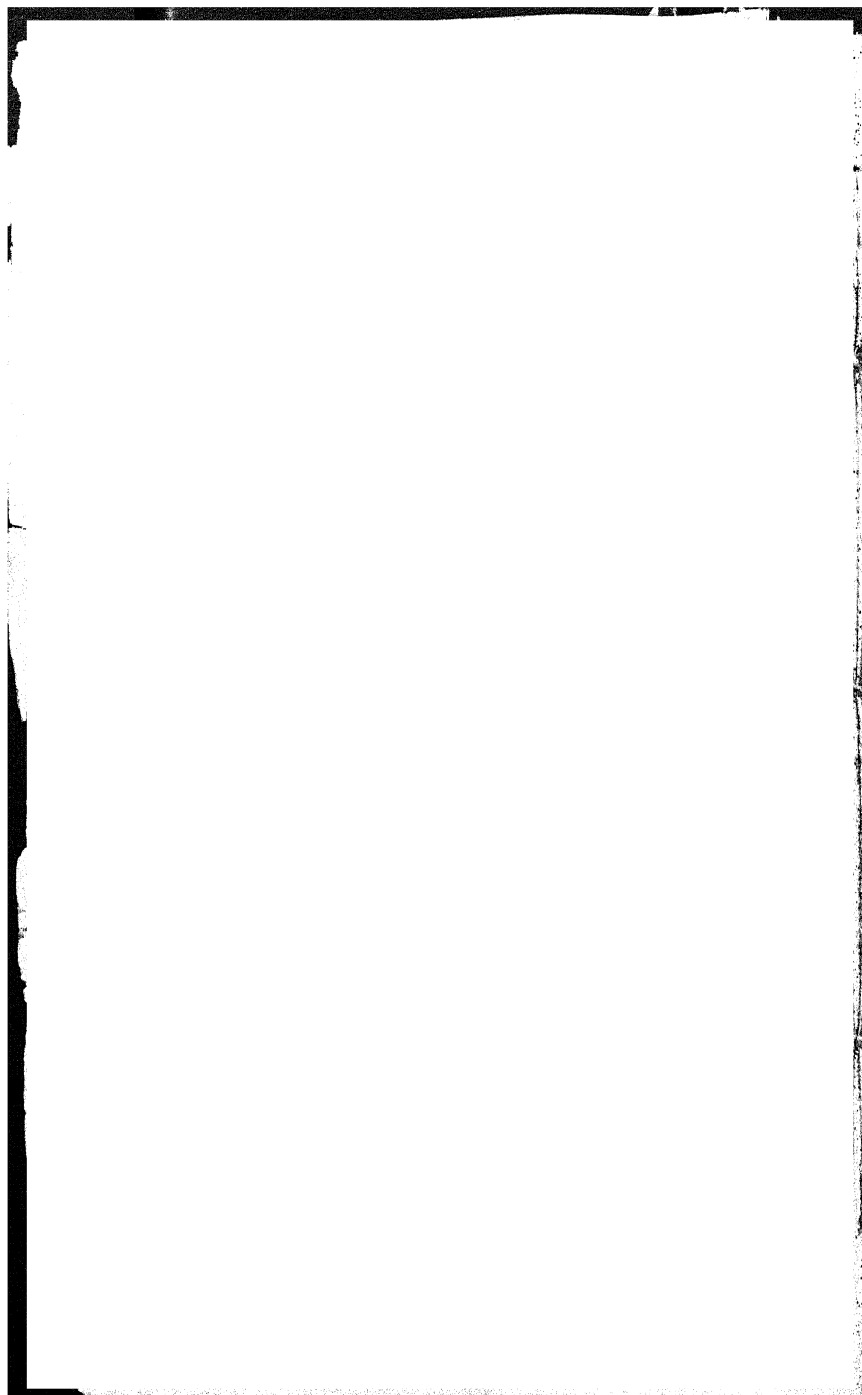
किंमत ११ रुपया.

सूचना.

मोठे अक्षरांनी जे शब्द लिहिले आहेत ते इंग्रजी असे समजावे.

इंग्रजी शब्दांचा अर्थ बद्धधा पृष्ठाचे खालचे वाजूस खुणा करून वारीक अक्षरांनी लिहिला आहे. पहिल्या आवृत्तीत ग्रंथाच्या शेवटी कोश घातला होता तो एथे गाळला.

इंग्लंड देशाची बखर.

प्रकरण २७.

प्रथम जेम्स राजाची कथा.

सन् १६०२ पासून १६२५ पर्यंत.

स्काट्लंड याचा साहावा, आणि इंग्लंड याचा पहिला जेम्स या नांवाचा राजा सिंहासनारूढ झाला, त्या वेळेस राज्यांत सर्व लोकांस परम आल्हाद झाला; कारण, त्यास मुळचा राज्याचा अधिकार होता; इल्लिझाबेथ राणीने, त्याने राज्य करावे, असे आपले मृत्युपत्रांत लिहून ठेविले होते; आणि त्याविषयी पार्लमेंट याचीही संमति होती. इतकी अनुकूलता असतांही प्रारंभींच त्याचा घात करावयाकरितां बंड उत्पन्न झालें; त्याचा उपक्रम करणारे मुख्य, लार्ड ग्रे, लार्ड काथम, आणि सर वाल्टर राली, या नांवांचे तिघे पुरुष होते. पुढें तें बंड फुटलें, आणि त्या सर्वांस धरून मारवे असे ठरविलें; परंतु राजाच्या मनांत दया येऊन त्यानें तें शासन केलें नाहीं. काथम आणि ग्रे, या दोघांनीं आपलीं डोकीं देखील लांकडावर ठेविलीं होतीं, परंतु त्यांस सोडिलें. राली याचाही शिरच्छेद करूं नये असें केलें, परंतु त्यास कैदेत ठेविलें. तो तसाच बहुत वर्षेपर्यंत होता; आणि त्यावर अन्याय कधीं शाबूत झाला नाहीं तरी, शेवटीं तो त्यामुळेच मारला गेला.

जेम्स राजा राज्यकारभारांत अतिसुशील, आणि सहिष्णु होता, ह्मणून पोप याचें मत पुनः स्थापायाची लो-

कांनीं एक युक्ति केली; ती वास्तविक असें खचित ठाऊक आहे ह्मणून वरें, नाहीं तर आतां खरी वाटायाची नाहीं. ती बंदुकेचे दारूनें काम करायाची युक्ति; जीपेक्षां अधिक वाईट कल्पना मनुष्याचे मनांत कधींही आली नसेल. मेरी राणीस **क्याथोलिक** धर्माचा फार अभिमान होता, तिचा मुलगा जेम्स हें एक कारण; आणि त्याचें लहानपणीं कांहीं त्या धर्माचें अगत्य दाखविलें होतें, त्यावरून सर्व **क्याथोलिक** यांस अशा होती कीं, हा कांहीं तरी आपले पक्षास साहित्य करील; परंतु तें तसें झालें नाहीं, आणि राजा उघड बोलूं लागला कीं, **रोमनक्याथोलिक** याविषयीं, जे इलिझाबेथ राणीनें कायदे केले आहेत त्यांप्रमाणें मी वर्तेन. अशी त्याची प्रतिज्ञा ऐकून त्यांस क्रोध आला; आणि त्यांनीं निश्चय केला कीं, **पार्लमेंट** यांच्या दोन्ही सभा एकदांच नाहींशा कराव्या. मग मोठ्या कुटुंबांतला असा एक शाहाणा राबर्ट क्वेटस्बी ह्मणून होता, त्यानें युक्ति काढिली कीं, बंदुकीची दारू एखादे ठिकाणीं अशीं भरून ठेवावी, कीं जीस आग लाविली असतां राजा आणि **पार्लमेंट** यांतले सर्व गृहस्थ हे सर्व एकादांच मरून जातील.

हा वेत फार भयंकर दिसतो, परंतु सर्वांनीं एक मसलत करून तो गुप्तपणीं सिद्धीस न्यावयाचा निश्चय केला होता. पुढें दोन महिन्यांवर **पार्लमेंट** याची सभा व्हावयाच्या समय राहिला होता, तेव्हां त्यांनीं त्या सभेच्या घराजवळ एक घर होतें, तें **पर्सि** याचे नांवानें भाड्यानें घेतलें, प्रथम त्यांनीं **पार्लमेंट** याचे घरापासून आपले घरापर्यंत जमिनींतून वाट खणायानें काम आरंभिलें; तें जेव्हां तीन यार्ड जाड

जी भिंत होती तीपर्यंत खणून दुसरे वाजूस पोहोचलें, तेव्हां तेथें आंत पोखरून कोळसे भरून ठेविले आहेत असें त्यांनीं पाहिलें, ह्मणून ते खिन्न झाले; परंतु त्यांस वातमी समजली कीं, ते कोळसे विक्रायाचे आहेत, आणि जो अधिक किंमत देईल त्यास ते देणार, ती संधि साधून त्यांनीं ती जागा भाड्याने घेतली, आणि बाकीचे कोळसेही कांहीं कामास पाहिजेत असें निमित्त करून घेतले. पुढें त्यांनीं दारूचीं छत्तीस पिपें हालंड यांत विकत घेऊन तेथें नेलीं, आणि तीं कोळसे व काटक्या यांनीं आच्छादिलीं. तें झाल्यावर त्या गुहेचे दरवाजे उघडे टाकले, आणि जो आंत जाईल त्यास जाऊं देऊं लागले; जसें कीं त्यांत कांहींच गुप्त नाहीं.

आपली खचित फत्ते होते, अशी खातर बाळगून त्यांनीं आपला बेत पुढें चालविला. त्या पार्लमेंट सभेस राजा, राणी, आणि राजाचा वडील मुलगा हेनरी, हीं सर्व यावयाचीं होतीं. राजाचा दुसरा मुलगा फार लहान ह्मणून येणार नव्हता; याकरितां असा बेत केला कीं, पर्सी यानें त्यास धरून उतर मारावें, आणि राजाची मुलगी इलिझाबेथ ती वार्षिक प्रांतांत लार्ड हारिंग्टन याचे घरीं होती, तिला सर एडवर्ड डिग्वी यानें धरून लागलाच राज्याभिषेक करावा.

अंतर्गुप्त पार्लमेंट याचे सभेचा दिवस जवळ आला. बंड इतकें गुप्त राहून कधीं असा विनाशाचा वेळ आला नसेल. बंडवाले केव्हां तो वेळ येतो अशी वाट पहात होते, आणि मनांत संतुष्ट होते कीं, आमचा बेत तडीस गेला. ती गुह्य गोष्ट सुमारे वीस आसामींस कळली असतांही दीड वर्षप-

यंत कोठें बाहेर फुटली नाहीं; या रीतीनें दया, धर्म, आणि सत्य हीं नाहींशीं झालीं असतां, स्नेहानें सारे राज्याचें संरक्षण झालें.

तें वर्तमान असें, सर हेनरी पर्सी ह्मणून जो मुख्य बंडवाला सांगितला; त्याचा लार्ड मॉंटीग्ल ह्मणून एक मित्र होता, तो लार्ड सभेचा सभासद असे, याकरितां पर्सी याच्या मनांत आलें कीं, कसें तरी करून आपले मित्राचा प्राण वांचवावा. मग तो लार्ड शहरांत आल्यावर सभा व्हावयाचे पूर्वी दाहा दिवसांवर त्याचे नांवाचें कोणीएक पुरुषानें पत्र आणून दिलें, आणि तो लागलाच नाहींसा झाला. तें पत्र कोणाकडून आलें तें त्यास कळेना. त्याचा भाव असा होता, “लार्ड साहेब, या पार्लमेंट सभेस तुझी जाऊं नका; कारण, सांप्रत पातक फार होत आहे, याचें शासन करावें असा ईश्वरानें आणि मनुष्यांनीं संकल्प केला आहे. ही बातमी उगीच असें समजूं नका, आणि आपले घरीं लवकर निघून जा, तेथें तुहांस समजेल कीं, ही गोष्ट होते कीं नाहीं. आतां कोठें कांहींच जवळ दिसत नाहीं, परंतु राजा आणि पार्लमेंट यांचा एकदांच विध्वंस होईल, आणि तो कोण करील हें समजणार नाहीं. ही बुद्धि तुझी वाईट समजूं नये; कारण, ही ऐकिली तर तुमचें कल्याण होईल, आणि कांहीं जाणार नाहीं, हें कां ह्मणतो कीं, हें पत्र जाळून टाकिलें ह्मणजे सर्व संकटें गेलीं असेंही होईल.”

लार्ड मॉंटीग्ल तें विलक्षण पत्र पाहून विस्मित झाला, आणि घाबरला. प्रथम त्यास असें वाटलें कीं, हें कोणीं तरी मला घाबरवून उपहास करायाकरितां लिहिलें आहे;

परंतु मग त्यानें विचार केला कीं, हें आपण लार्ड साल्सबरी यास दाखवावें ह्मणजे चांगलें. तो साल्सबरी त्या वेळेस सक्केतारी याचे कामावर होता. लार्ड साल्सबरी यानेही प्रथम तिकडे विशेष चिंत दिलें नाहीं; परंतु पुढें थोडे दिवसांनीं राजा शहरांत आला; तेव्हां त्यानें तो अमात्य समेत बसला असतांना, तो कागद त्यास दिला.

तो पाहून सर्व अमात्यांची खातरी झाली कीं, कांहीं तरी दगा आहे खरा; परंतु काय आहे हें त्या पत्रावरून कोणास समजेना. अशी सर्व मंडळी संशयांत पडून स्तब्ध बसल्यावर प्रथम राजानें त्या संशयित पत्राचा अर्थ लाविला, आणि सांगितलें कीं, कांहीं तरी बंदुकीचे दारूचा खेळ दिसतो; याकरितां पार्लमेंट याचे दोन्ही सभागृहांचे खालचीं विवरे उकरून पाहावीं, हें मला चांगलें दिसतें. हें काम सफोक याचा अर्ल, लार्ड चेंबर्लिन याचे कामावर होता, त्यास सांगितलें, त्यानें तें मुद्दाम पार्लमेंट यांची सभा व्हावयाचे पूर्व दिवसापर्यंत तकूब ठेविलें. लार्ड यांचे घराखालीं ज्या लांकडाच्या मोळ्या होत्या त्यांवरून त्याचे मनांत संशय आला, आणि त्यानें एक पुरुष, लांब डगलें व बूट घातलेला, आणि हातांत फाणस वेऊन त्या भयंकर कर्माची तयारी करितो आहे, असा पाहून लागलाच धरला. त्याचें नांव गैफाक्स यानें, दुसरे दिवशीं चांगलें पेटावें ह्मणून, सर्व सामान नीट लावून ठेविलें होतें; हें कशावरून समजलें कीं, त्याचे खिशांत आग घेणारे असे पदार्थ सांपडले; तेव्हां सगळा थांग लागला; परंतु अपराध मोठा, आणि क्षमा होणार नाहीं ही त्या पुरुषाची खातरी होती; ह्मणून बेपर्वा होऊन तो चौक-

नोवेंबर ५
१९०५

शी करायास वसले होते त्यांस बोलिला कीं, जर तुझां सर्वांस जाळून मीही जळालों असतो तर मला सुख झालें असतें. अमात्यांपुढेही तो असेंच स्वस्थपणीं बोलिला; त्यानें आपले साथी कोण हें सांगितलें नाहीं; त्यास इतकें मात्र वाईट वाटलें कीं, आपला वेत सिद्धीस गेला नाहीं. शेवटीं त्यास दोन तीन दिवस बंदींत ठेविलें, आणि शस्त्रें दाखविलीं, तेव्हां त्यानें घाबरून सर्व वृत्तांत सांगितला.

फाक्स धरिला गेला असें समजतांच, क्येटस्वी, पर्सी आणि दुसरे वंडवाले लागलेच त्वरेनें वार्विक प्रांतांत निघून गेले. तेथें सर एडवर्ड डिग्बी होता, त्यानें आपला वेत सिद्धीस जाईल अशा भरंवशावर युद्धाची सर्व सिद्धता करून ठेविली होती. परंतु तें वर्तमान समजतांच जिकडे तिकडे लोक सावध झाले होते, ह्मणून ते वंडवाले जेथे जेथे जात, तेथे तेथे त्यांपेक्षां अधिक फौज लढायास तयार असे. असें चोहोंकडून निरुपाय झाल्यावर ते सुमारें ऐशीं लोक होते, त्या सर्वांनीं निश्चय केला कीं, आतां पुढें जाऊ नये, आणि वार्विक प्रांतांत एके घराचा आश्रय करून राहून जितका हातानें नाश होईल तितका करून मग मरावे. तसें त्यांनीं केलें. पुढें त्यांचे घराभोंवता वेढा पडला, तितक्यांत दुसरा एक अनर्थ झाला. तो असा कां, वंदुकीची दारू एके ठिकाणीं वाळत ठेविली होती, तीवर कोठून एक विस्तवाची ठिगगी पडली, तेणेंकरून ती दारू अकस्मात पेटून त्या वंडवाल्यांतून बहुतांचीं अंगें भाजलीं. तें पाहून बाकीचे होते ते निराश झाले, आणि दारें उघडून अकस्मात जाऊन शत्रूंवर पडले. त्यांतून बहुतांचे तक्षणींच तुकडे तुकडे झाले, क्येटस्वी, पर्सी, आणि

विंटर, हे तिघे एकापाठीमागे एक राहून बहुत वेळ लढाई करीत होते; शेवटीं पहिले दोघे बहुत जखमी होऊन पडले, आणि विंटर जिवंत सांपडला. त्या लढाईतून जे बाकी राहिले होते त्यांची चौकशी होऊन यथायुक्त शासन झालीं, क्तितीएकांचा शिरच्छेद झाला, व क्तितीएकांस राजानें क्षमा केली. **गार्नट** आणि **ओल्डकार्न** त्या मसलतीस सहाय्य होते, त्यांचेही इतरांवर शसन झालें; असे ते दोघे सरकार गुन्हेगार उघड ठरले असतां, तत्पक्षी लोकांनीं **गार्नट** यास **मार्टर** याची पदवी दिली; आणि त्याचे रक्तापासून अनेक चमत्कार झाले अशा देखील गोष्टी ते सांगूं लागले.

राजानें अतिसूक्ष्म दृष्टीनें बंडाचा शोध लाविला, तेणें करून लोकांत त्याचे शहाणपण प्रख्यात झालें. परंतु त्याचे क्तितीएक स्नेही होते, त्यांच्या इ०स०१६१२ इच्छेप्रमाणें तो वर्तत असे, हें मूर्खत्व पाहून लोकांनीं त्याचे वास्तविक गुणांची परीक्षा केली. त्याजवळ जे अशा रीतीचे पुरुष होते त्यांत मुख्य **राबर्ट कार** या नांवाचा **स्काट्लंड** देशांतले एके मोठे कुळांतला मुलगा होता. तो क्तितीएक वर्षेपर्यंत देशाटन करून विसावे वर्षीं लंडन यांत आला. त्याचा स्वाभाविक गुण काय तो इतकाच होता कीं, मुख सुंदर; आणि अभ्यासानें साध्य केलेला हा कीं, राजाचे मर्जीप्रमाणें दरवारी डौलानें वागणें. त्या मुलाची दरवारांत बढी होत चालली; तो प्रथम **नैट** झाला, मग **वैकॉटराचिस्टर**; पुढें **ग्यार्टर** याची पदवी यास मिळाली; मग **प्रिविकौन्सिलर** झाला, आणि शेवटीं **अर्ल सामसेट** याचे पदही त्यास प्राप्त झालें. पुढें कि-

ह्यांत सर टामस ओबर्बरी ह्मणून एक गृहस्थ होता, त्यास विष घालून मारिलें, असा त्यावर आरोप आल्यामुळे, राजाची त्यावर गैरमर्जी झाली ह्मणून त्याची दरबारांतून उठावणी होऊन जन्मभर पश्चात्ताप करितां करितां शेवटीं मरण पावला.

राजानें दुसरा एक पुरुष जेव्हां आपला इष्ट केला, तेव्हां तो पहिला मित्र सुटला. त्याचें नांव जार्ज विलियर्स, त्याचे वयास एकवीस वर्षे होतीं. त्याचे घरांत सर्वांमध्ये तो धाकटा होता. तो देशाटन करून आल्यावर साम-सेंट याचे शत्रूंनीं युक्तीनें राजाजवळ त्याचा प्रवेश केला; मनांत कीं, त्याचें स्वरूप आणि गुण पाहून राजाची त्यावर प्रीति बसावी. अशा बेतानें एक नाटक करून राजाचे चांगला नजरेस येई असें त्यास बसविलें; राजा त्यास पाहून फार मोहित झाला; तो इतका कीं, पुढें थोडे वर्षांनंतर त्यानें अनुक्रमानें त्यास सर्व पदे देऊन शेवटीं मुख्य नौका-ध्यक्ष केलें.

अशी वेडी प्रीति पाहून लोक मनांत कुरकुरू लागले. ती कुरकुर विशेष वाढावयास कारण झालें, तें सांगतां. हें पुढील दुष्टकर्म या राजाचे राज्यांत घडलें हा त्यास मोठा कलंक लागला. शूर, तसाच विद्वान, राली ह्मणून एक गृहस्थ होता, त्याजवर कांहीं बंडाचा आरोप ठेविला होता. त्या संकटावस्थेंत असतांही त्यानें जे कितीएक ग्रंथ लिहिले ते आजचे दिवशींही प्रशंसा करावयाजोगे आहेत, त्यानें बहुत दिवस दुःख भोगिलें; आणि त्यामध्ये कविताशक्ति फार चांगली होती. तें पाहून लोकांचें मन त्याकडे विशेष लागलें. ज्यांनीं एसेक्स याचे शत्रूचा

द्वेष केला, त्यांचे मनांत त्या विद्वान् योद्ध्याची दया आली; तो स्वतः मुक्तता व्हावयासाठीं प्रयत्न करित होता. याकरितां त्यांनें अशी वातमी उठविली कीं, गायना देशांत सोन्याची खाण आहे, ती मी दाखवितों; ती सांपडली असतां जे त्या कामास जातील, त्यांस आणि साऱ्या प्रजेस बहुत संपत्तीचा लाभ होईल.

राजास ती गोष्ट खरी वाटली असेल किंवा त्याचे मनांत त्याची विशेष फर्जीती करावी असें असेल; परंतु इतकें खरें कीं, त्यांनें त्यास जाऊन सोन्याचा शोध करावा अशी आज्ञा केली. तथापि त्यांनें प्रतिबंधांतच असावें, असें पूर्वी जें त्यास शासन ठरविलें होतें, तें तसेंच काडम राखिलें. राली यास त्या कामाची सिद्धता करावयास फार दिवस लागले नाहींत. त्यांनें लगवगीनें सर्व तयारी केली. यावरून बहुत लोक तर्क करितात कीं, त्यांनें जी आवई उठविली होती, ती त्याच्या मनांत वास्तवीक वाटली होती; मग तो गयाना देशास गेला, आणि आपण मोठमोठीं पांच गलबतें घेऊन ओरूनोको नदी जेथें समुद्रास मिळाली आहे तेथें राहिला. वाकीचीं जहाजें, आपला मुलगा, आणि क्यापटन् केनीस या दोघांचे स्वाधीन करून त्यांस नदीचे प्रवाहांतून पाठविलें. तेथें जाऊन पहातात तों सोन्याचें नांव देखील नाहीं. इतका अनर्थ मात्र झाला कीं, स्पानियर्ड लोक तेथें होते, ते हे आल्याची वातमी समजल्यावरून, लढाईस सिद्ध झाले. पुढे त्यांस धीर यावयाकरितां राली याचा मुलगा ह्मणू लागला कीं, आपण सेंट टामस शहराजवळ जात आहों, हाच कांहीं वास्तवीक निधी नव्हे! दुसऱ्याची आज्ञा करणें हा

वेडेपणा. हें तो बोलत असतां, एक गोळी लागून तत्क्षणीं मृत्यु पावला. पुढें इंग्लिश यांनीं तें शहर घेतलें, त्यांत पाहूं लागले तों कांहीं नाहीं. यावरून ते अधिक निराश होऊन परत गेले.

अशा संकट दशेंत राली याचा निश्चय झाला कीं, आतां पुढें आशा करणें हें व्यर्थ; कारण जे त्यांच्या हाताखालीं होते तेच त्यास दुरुत्तरें बोलून तिरस्कारूं लागले. इतक्यांत त्यास जवळच्यानीं सांगितलें कीं, तूं अशी लढाई केली, याचा जाब व्हावयाकरितां तुला आम्ही इंग्लंड देशास परत नेणार. ही गोष्ट ऐकतांच तो बहुतच भ्याला. असें सांगतात कीं, त्या वेळेस स्पेन आणि इंग्लंड यांचा तह असतां स्पानिश मुलुखावर जाऊन हल्ला करावा, असा त्यानें वेत आरंभिला; तो फसव्यावर आपण तरी फ्रान्स देशांत पळून जावें. अशी मसलत केली. तीही तडीस गेली नाहीं. असे सर्व उद्योग निष्फळ झाल्यावर त्यास आणि त्याचे बराबर दिले होते त्यांस राजाचे दरबारांत आणून चौकशी केली. स्पेन देशाचा वकील कौंट गां-डिमर ह्मणून त्या वेळेस इंग्लंड यांत होता, त्यानें बोलणें लाविलें कीं, तुम्ही राली यास जावयास ज्या अर्थी आज्ञा दिली त्या अर्थी तुमच्याच मनांत कांहीं लढाईचा वेत होता असें असेल. राजानें खचित सांगितलें कीं, राली यास हुकूम असा होता कीं, स्पानियाई यांशीं कज्या किंवा लढाई करूं नये. मग स्पानिश सरकारास आपलें हद्दत पकें समजावें याकरितां राजानें राली याचे शिरच्छेद पत्रावर सही केली. तो शिरच्छेद त्या अन्यायाकरितां नव्हे; तर अगोदरचे आरोपाकरितां तो गृहस्थ शेवटीं

मोठ्या धैर्याने मृत्यु पावला, आणि बोलिला कीं, कुऱ्हाडीचा घाय कठिण तर खरा, परंतु दुःखांतून एकदांच सोडवितो. त्याने शेवटीं लोकांपाशीं स्वस्थ चित्ताने बोलून आपले मस्तक खालीं केले.

त्या प्रसंगीं राजाने राली यास मारावयास दुसरी सबब लाविली खरी, परंतु पुढे उघड दिसून आले कीं, जेम्स राजा स्पेन देशचे सरकाराची तरफदारी करितो. याचे मूळ असे. राजास वाटत असे कीं, आपला मुलगा चार्ल्स प्रिन्स आफवेल्स याचे कोणते तरी राजाच्या मुलीशीं लग्न करावे. हे न केले तर आपले प्रतिष्ठेची हानी होईल. तेव्हां लग्न कराया-जोगी मुलगी काय ती फ्रान्स देशचे राजाची किंवा स्पेन देशचे राजाची होती. कांहीं कारणामुळे त्याने स्पेन देशचीच करायाचा बेत योजिला होता. पूर्वी स्पेन देशचा गाडिमर ह्मणून वक्रील इंग्लंड देशांत होता असे सांगितले; त्या गृहस्थाने चार्ल्स यास स्पेन देशचे राजाची दुसरी मुलगी द्यावयाचा करार केला; आणि आशा लाविली कीं, तिचा बाप पुष्कळ आंदण देईल; परंतु हे काम लवकर संपायाचे नव्हे ह्मणून पांच वर्षे झालीं तरी कांहीं लग्नाचा ठराव होईना. अशी हयगय पाहून राजाचा उत्साह भंग झाला; आणि राजपुत्र चार्ल्स यास ही फार दुःख झाले; तो राजपुत्र असा कांहीं विलक्षण पुरुष होता कीं, त्याने जिला कधीं पाहिली नाही, तिज-विषयीं तो अतिशय सकाम झाला. विलियर्स ह्मणून राजाचा मित्र सांगितला, त्याने कांहीं दिवसपर्यंत राजास आपले ह्छेप्रमाणे वागविला होता, त्याचे मनांत अशा समयीं

एक कल्पना आली. ती अशी की, वेष पालटून राज-पुत्रानें स्वतः स्पेन देशांत जावें, आणि तेथील राजाचे मुलीस भेटावें.

बकिंगम याचे मनांत होतें कीं, कसें तरी करून राज-पुत्राची मर्जी संपादावी, ह्मणून तो त्याचे वरोवर जावयास तयार झाला. वास्तवीक अर्थीं राजानें हा वेत तडीस जाऊं देऊं नये, परंतु त्यानें त्यास उलटी मदत केली. मग ते निघाले; त्यांस मार्गी जो वृत्तांत घडला, त्याचें वर्णन केलें तर अनेक काव्यें होतात; आणि झालींही आहेत. ते पुढें लग्न सिद्धीस गेलें नाहीं; त्याचें कारण काय; हें कोणा ग्रंथकार लिहीत नाहीं; ह्मणून कवीनीं जें वर्णिलें आहे कीं, तो चार्लस, फ्रान्स देशचा चतुर्थ हेनरी त्याच्या मुलीविषयीं सकाम झाला; हीच गोष्ट खरी मानिली पाहिजे. पुढें त्याचें आणि त्या फ्रेंच राजकन्येचें लग्न झालें.

अशी अव्यवस्था पाहून लोकांस काईट वाटूं लागलें. त्या वेळेस कामन्स यांचे सभेत अगदीं बंदोबस्त नाहींसा झाला होता; त्याचें कारण कीं, जेम्स राजा आपले मित्रांकरितां द्रव्य फार उधळीत असे, त्यामुळें त्यास पैक्याची गरज लागूं लागली, ह्मणून तो आपले अधिकाराचे विभाग करून अनुक्रमानें कामन्स यांस विक्रीत चालिला. जसी जसी राजाची गरीबी स्पष्ट दिसूं लागली, तसे तसे ते अधिक अधिक जुलूम करूं लागले; आणि कांहीं पैका दिला ह्मणजे समजावें कीं, त्यावरोवर कांहीं तरी मागण्याची अर्जी आहेच. प्रति सभेसमयीं पार्लमेंट आणि तो जेम्स यांमध्ये तंटा वाढत चालला; शेवटाचें सेशन

यांत इतका वाढला कीं, राजा त्या वेळेस घाबरला; परंतु त्या दुर्वृत्तामुळे अनर्थाचा उद्भव मात्र झाला; ते त्याचे मुलांस भोगावें लागले.

राजाच्या स्वदेशांत अशी धुंदाई चालत असतां जर्मनी देशांत जें वर्तमान घडलें, त्यापासून शेवटीं फार नाश झाला. राजाची वडील मुलगी फ्रेडेरिक नामें जर्मनी देशचा इलेक्टर पालेटैन होता त्यास दिली होती. त्या राजानें एंपरर दुसरा फर्डिनंड होता त्याशीं लढाई केली; त्यांत त्याचा पराजय झाल्यामुळे त्यास हालंड यांत चोरून जाऊन रहावें लागलें; त्याचें आणि इंग्लिश सरकारचें मुळचें नातें होतें; त्यांत तो संकटांत पडलेला, आणि त्यानें प्राटेस्टंट धर्माकरितां फार कष्ट भोगले, त्यामुळे इंग्लंड देशांतले लोक मनापासून इच्छित होतें कीं, त्याचें बरें व्हावें; ह्मणून कामन्स यांकडून राजाकडे नेहमी अर्ज्या चालिल्या असत; त्यांत सारांश हा कीं, राजानें फ्रेडेरिक याचा पक्ष धरून त्यास पुनः आपले पदावर स्थापवें. जेम्स राजानें प्रथम अशी युक्ति केली कीं, तह करून आपले जांवयाची विपत्ति दूर करावी; परंतु तो वेत सिद्धीस जाईना असें पाहून प्रतिज्ञा केली कीं, मी आपले बाहुबळानें माझे जांवयास मुक्त करीन.

त्याप्रमाणें स्पेन देशाशीं युद्ध करावें, असा निश्चय ठरला; मग हालंड देशांत राजपुत्र मारैस उद्योग करीत होता, त्याचे मदतगारी करितां सहा हजार लोक तेथें पाठविले. तेव्हां राजाचें शौर्य पाहून इंग्लिश लोकांस परम आल्हाद झाला; कारण पोप याचे मतानुसान्यांचें नुकसान करावयाकरितां कोणत्या तरी निमित्तानें लढाई

व्हावी, याविषयीं ते उत्सुक होते. या फौजेस दुसरें आणखीं कौंट मानस्फेल्ड नामें एके सरदाराचें बारा हजार सैन्य येऊन मिळालें, आणि फ्रेंच दरबारानें मदतगारी कबूल केली; परंतु इतकें सर्व करून इंग्लिश यांचें मनोगत सिद्धीस गेलें नाहीं. तें असें. इंग्लिश लोक डोवर शहरां गलबतावर बसून क्यालेइस शहरास जात होते, तेथें त्यांस आंत घ्यावें असा हुकूम नव्हता; ह्मणून ते झीलंड यांत गेले; तेथेंही त्यांची खालीं उतरायाची नीटशी सिद्धता नव्हती. तशांत दुसरा एक अनर्थ झाला. तो असा कीं, फौजेनें फार दिवस गलबतांत काढल्यामुळें कांहीं मोठा रोग उत्पन्न झाला; तेणेंकरून गलबतावरची अर्धी फौज नाश पावली; बाकी अर्धी राहिली ती घेऊन पुढें जातां येईना. या रितीनें त्या उद्योगाची समाप्ति झाली.

जेम्स राजास शेवटीं यामुळें रोग झाला हें खचित नाहीं; परंतु पुढें त्यास दुखणें लागलें.

इ०स०१६२५ त्यास कितीएक मूर्छा येऊन तो पुढें अशक्त झाला. तेव्हां त्यानें आपले मुलास बोलावून उपदेश केला कीं, तूं प्राटेस्टेंट धर्मांत वाग. पुढें स्थिर चित्तानें मृत्यूची तयारी करून तो मेला. त्या वेळेस त्याचे वयास एकुणसाठावें वर्ष होतें. त्यानें बावीस वर्षेपर्यंत इंग्लंड देशचें राज्य केलें.

प्रकरण २८.

प्रथम चार्लस राजाची कथा.

सन् १६२५ पासून १६४८ पर्यंत.

राजा चार्लस जेव्हां राज्य करूं लागला, त्या वेळेस त्यास सर्व गोष्टी चांगल्या अनुकूल होत्या. असें असतां त्यानें जीं पुढें दुःखें भोगिलीं तशीं कोणीच भोगिलीं नाहींत. प्रथम त्यास असें वाटलें कीं, माझ्यावर लोकांची प्रीति आहे, त्या अर्थी मीं जें करीन तें निर्विघ्नपणें सिद्धीस जाईल. चार्लस याचा मेहुणा प्रिन्स पालेटैन त्यास राखावा; आणि त्याकरितां लढाई चालू झाली होती, ती या राज्यांत पुढें चालवावी, असें पूर्वी ठरलेलें होतें; परंतु खर्चाचा विचार येऊन कामन्स युद्धाकरितां दोन वेळ द्रव्य द्यावयास कबूल झाले; परंतु तितकें द्रव्य त्या युद्धाच्या कामास पुरेना.

पार्लमेंट यापासून द्रव्य येण्याची कमती पडत चालली; त्याकरितां पूर्वीचे राजे संकट समयां ज्या रितीनें द्रव्य उत्पन्न करीत, तसें राजा करूं लागला. याकरितां बेनेवोलेन्स ह्मणजे धर्मकर या नांवाचा एक नवा कर प्रजेवर बसविला, आणि त्याविषयीं शिके मोर्तवसुद्धां झालीं. हा नवा कर बसला त्यामुळें लोकांस फार असंतोष झाला; परंतु निरुपायामुळें त्यांस तो द्यावा लागला; कारण तो पूर्वी बहुत वेळ दिलेला होता.

असें द्रव्य प्रजेपासून उत्पन्न करून एक वेळ राजानें केडिज शहरीं जाऊन हल्ला केला, तो फुकट गेल्यावर पुनः पैका उत्पन्न करायाची पहिल्यापेक्षां कांहीं बरी अशी

एक युक्ति काढिली. मग दुसरें **पार्लमेंट** याची सभा केली; आणि पूर्वी **कामन्स** यांचे सभेत जे प्रजेचा पक्ष घेऊन राजास प्रतिकूल बोलत होते, त्यांस प्रांतोप्रांतींचे **शरीफ** करून सभेंतून काढिले; तथापि त्यांचे ठिकाणीं दुसरे जे नेवे केले, ते त्यांपेक्षां अधिक आग्रह धरूं लागले. जेव्हां राजानें त्यांस कळविलें कीं, आपल्यास द्रव्याची गरज लागली आहे, तेव्हां त्यांनीं त्यास तीन वेळ द्रव्य दिलें, तें सर्व मिळून एक लक्ष साठ हजार **पौंड** झालें; इतकें द्रव्य त्याचे उद्योगास फार कमती होतें. मग पुष्कळ द्रव्य काढावयाकरितां नियय केला कीं, **रोमन क्याथोलिक** लोकांस प्रतिबंधकारक जे पूर्वीचे कायदे आहेत ते मोडावे. मग तो **चार्लस** राजा, राज्यांतील कुलीन सभासद लोकांकडून पैका कर्ज काढूं लागला; परंतु तशा रितीनें बहुत एकदांच हातास येईना. ह्मणून या सर्व गोष्टीं टाकून राजानें गांवांवर गलबतांचा कर बसविला. तो असा. राजानें हुकूम करावा कीं, अमुक बंदरांतून इतकीं गलबतें लढायास सिद्धकरून पाठवून द्यावीं; ह्मणजे त्या आज्ञेप्रमाणें जवळचे गांवाची मदत घेऊन त्या बंदरचे लोकांनीं तितकी पाठवून द्यावी. **लंडन** शहरावर वीस गलबतांचा कर बसला. या रितीनें हा जो कर बसविला, तो शेवटीं फार वाढून त्यापासून मोठा अनर्थ झाला.

काहीं दिवसांनंतर **फ्रेंच** यांशीं युद्ध करावें, असा निश्चय ठरला; ह्मणून **ड्युक बकिंगम** यांजवळ बहुत गलबतें देऊन त्यास **रोशेल** शहर घ्यावयाकरितां पाठविलें. हें शहर **फ्रेंच** यांचे मुलुखांतलें खरें; परंतु काहीं दिवसपर्यंत तेथून त्यांचा अंमल निघाला होता; आणि त्या शह-

रांतले लोकांनीं नूतन धर्म घेतला होता; ह्मणून त्या शहरावर जाऊन मोठी फौज पडली. अशी सोई असतांही तो ड्युक यानें फार मूर्खपणा केला; त्यामुळें लोकांनीं त्रासून शहरचे दरवाजे लाविले; आणि त्यास आंत घेतलें नाहीं; कारण इंग्लिश आपले मदतीस येतात, हें त्यांस अगोदर समजलें नाहीं. **ओलीरान** वेटांतील जमीन चांगली होती, आणि तेथें कांहीं बंदोबस्त नव्हता. ह्मणून तो ड्युक यानें जाऊन तेथें हळां करावा, तो न करितां दुसरें री ह्मणून चांगलें बंदोबस्ताचें ठिकाण होतें, तेथें तो गेला; आणि मसलत केली कीं, **सेंट मार्टिन** याच्या किल्ल्यांतले लोकांस धान्यादिकांचा तोटा पाडून उपाशीं मारावें. परंतु त्यांस समुद्राचे वाटेनें पुष्कळ सामान पोहोचत असे. त्या वेळेस **फ्रेंच** यांनीं वेटाचे दुसरे बाजूकडून लोक आंत शिरविले. ह्मणून शेवटीं **बकिंगम** यास पळून जाणें प्राप्त झालें. ते इतके त्वरेनें कीं, त्याची फौज गलबतावर चढावयाचे अगोदर तींतून दोन तृतीयांश मारिले गेले. तो ड्युक असा धीराचा मनुष्य होता कीं, सगळ्यांचे मागून तो गलबतावर चढला. तो शूर होता खरा; परंतु त्याचे शौर्येकरून राज्याची अपकीर्ति झाली.

पुढें उत्तरोत्तर राजा आणि **कामन्स** यांमध्ये तंटा फारच वाढला. जकातीचे अधिकाऱ्यांस बोलावून आणून **कामन्स** यांनीं चौकशी केली कीं, जे व्यापारी जकात देईनात त्यांची संपत्ति तुम्ही कोणाचे हुकुमानें जप्त केलीत ? तो कर वसविण्यास सरकारचा हुकूम नसतां, त्याविषयीं तुम्ही कशावरून हुकूम केलात ? असें कर घेणारे जे मुख्य अधिकारी होते, त्यांस विचारिलें आणि अरमारांचे

अधिकान्यास सहाय झाला, याकरितां लंडन शहरांची शेरिफ यास किल्ड्यावर टाकिला. कामन्स यांनीं दुसरा इ०स०१९१२ एक असा वेत केला कीं, धर्मसंबंधी जे कोणावर काय जुलूम असतील त्यांची चौकशी करावी, तेव्हां राजानें पार्लमेंट आपल्यास आवरत नाहीं ह्मणून यास निरोप दिला. त्या राजाचे सांगण्यावरून कामन्स यांचे सभेत एक सर जान फिंच ह्मणून गृहस्थ होता, त्यानें जकातीविषयीं गोष्ट निघत होती, इतक्यांत राजाचा निरोप सांगितला कीं, सभेस उठून जाण्याचा निरोप झाला.

हा निरोप ऐकतांच अकस्मात् सर्व सभेत गलबला झाला. सभेतील मुख्यास हालिस आणि वालेंटन या नांवाच्या दोन पुरुषांनीं खुर्चीवर बसून गच्च दावून धरिलें; शेवटीं सर्वांच्या संमतानें ती गडबड बंद झाली. तशा घाईत पोप याचे मताचे लोक आणि आर्मिनियन हे सरकारचे शत्रु असें ठरले. नवे कर बसविले होते, ते न्यायविरुद्ध असा निश्चय केला; आणि ज्यांनीं ते कर घेतले, ते आणि ज्यांनीं दिले ते या दोघांसही अपराधी केले. असे अविचारीपणा करितां पार्लमेंट याचे सभेतले गृहस्थ सर मैल्स हावर्ट, सर पीटर, हेमान सेल्डन, कारिटन, लांग आणि स्ट्रोड, यांस राजानें धरून कैदेत टाकिले. सर जान एलियट, हालिस, आणि वालेंटन या नांवाचे तिघांस किंगसेवेचे कोर्ट यांत येण्याकरितां बोलावूं पाठविलें; परंतु ते ह्मणाले कीं, आम्ही उंच दरबारांत जे अन्याय केले त्यांचा जाव हलके दरबारांत येऊन करणार नाहीं. ह्मणून असा हुकूम केला कीं, राजाचे मर्जीस

येईल तौपर्यंत खांस वंदींत ठेवावें; आणि पहिल्या दोघांपासून हजार हजार पौंड दंड घ्यावा, शेवटच्याकडून पांचशें घ्यावा, आणि जामीन घेऊन सोडून द्यावे. सभासद, आपणास अशीं दुःखें होतात ह्मणून आनंद पावत; आणि लोक खांचे धैर्याची स्तुति करीत.

असा कामन्स यांचा आग्रह पाहून राजा संकटांत पडला. तशांत त्याचा परम स्नेही ड्युक बकिंगम होता तो मेला, तेणेंकरून त्याचे मनांत फारच दुःख झालें. तो ड्युक मरायाचें कारण असें झालें. रोशेल शहराचा वेढा उठवावा अशी राज्यांत मसलत झाली, ती सिद्धीस न्यावयास अर्ल डेन्बी, ड्युक याचा मेहुणा पाठविला. त्याचे हातून कांहीं न होतां तो परत आला. ही अप्रतिष्ठा झाली, ह्मणून बकिंगम यास चीड येऊन तो दुसन्यानें हल्ला करावयाकरितां पोर्टस्मौथ शहरास गेला, या गृहस्थाचा सर्वांशीं द्वेष होता, आणि लोक त्यास आपला वैरी समजत होते, ह्मणून कोणी तरी, त्यास अकस्मात् अपघात करील अशी शंका होती. शेवटीं तसेंच झालें. फेल्टन या नांवाचा कोणी एक संभावित ऐरिश कुळांतला गृहस्थ ड्युक याचे हाताखालीं लेफ्टेनंट याचे कामावर होता; त्यावर जो क्याप्टन होता, तो रे वेढांत मेला; ह्मणून ती जागा फेल्टन यास मिळाली, असें असतां ड्युक यानें तीवर त्याची नेमणूक केली नाहीं; यामुळें त्रासून त्यानें तो उद्योग सोडिला. हा गृहस्थ विचारी, शूर, आणि उतावीळ होता; त्यास असें वाटत असें कीं, सर्वदेश इतकें दुःख भोगितो आहे, हें मी प्रयत्न केला असतां दूर होईल, ह्मणून त्यानें निश्चय केला कीं, ड्युक यास ठार मारावें,

हमणजे आपण त्याचा सूड उगवला असं होईल, ईश्वराची सेवा घडेल, आणि लोकांवर उपकार होतील. असा निश्चय करून तो एकटा पोर्टस्मौथ शहरास चालत गेला, तेथे ड्युक या सभोवती फौज होती, आणि तो गलबतावर चढावयास हुकूम देत होता. तो एके चाकराचे खांद्यावर टेंकून आपला कर्नल याशीं बोलत असतां फेल्टन यानें त्याचे पोटांत सुरी भोंसकली. ड्युक इतकें मात्र हणाला, “अरे त्या लबाडानें मला ठार मारिलें.” असं हणून तो कर्नल याचे पायांजवळ पडला. आणि तत्क्षणीं मृत्यु पावला. ड्युक यावर वार केला, हें किंवा तो कोणी केला, हें कोणेएकाचे नजरेस आलें नाहीं; आणि सगळे शोध करूं लागले; इतक्यांत एक टोपी सांपडली ती उचलून पहातात, ती आंत एक कागद शिंवलेला आहे; त्या कागदांत प्रतिनिधी जो ड्युक यावर आरोप ठेवीत असत, त्या अन्वये चार पांच ओळी लिहिलेल्या होत्या. त्यावरून असा तर्क केला कीं, ज्यानें ड्युक यास मारिलें, त्याची ती टोपी असावी. मग ती टोपी कोणाची असा शोध करिता-हेत, इतक्यांत एक बोंडका पुरुष दरवाजांतून निर्भयपणें जात होता, तो बोलिला, “मी अरे मी!” त्यास त्या कर्माचा मोठा संतोष झाला होता, हणून त्यास ना कबूल जाण्याचें प्रयोजन राहिलें नाहीं; आणि स्वतः तो बोलिला कीं, ड्युक सर्व देशाचा शत्रु होता, हणून त्याची जी अवस्था झाली ती त्याचे कर्मास योग्य होय. मग त्यास पुसलें कीं, तूं कोणाचे सांगण्यावरून ड्युक यास मारिलें? त्यानें उत्तर केलें कीं, तुम्ही ही चौकशी करून आपणांस उगीच कां श्रम देतां? माझ्या जें मनांत आलें तें मीं केलें, आणि या

पृथ्वीवर जितके पुरुष आहेत तितक्यांच्या सांगण्यानेही, मा माझे मनांत आलेले कधीं मोडणार नाहीं. पुढे शेवटपर्यंत जें जें दुःख झालें, तें तें त्यानें अशे रीतीचे धैर्यानें सोसलें. त्यामुळे बहुत लोकांनीं त्याचे धीराची तशीच त्याचे कर्माची स्तुति केली.

राजास मंत्री, आणि पार्लमेंट हीं दोन्ही नाहीशीं झाल्यावर, त्यानें प्रथम जी मसलत केली, ती चांगलीच केली. ती ही कीं, फ्रान्स आणि स्पेन या दोन इ०स० १८२९ राज्यांशीं जीनिरर्थक लढाई आरंभिली होती आणि जीपासून कांहीं फळ झालें नाहीं, ती बंद करून त्यांशीं तह केला. या रीतीनें त्या गडबडींतून सुटव्यावर, राजा राज्यांत बंदोबस्त राखावयाविषयीं उद्योग करूं लागला. त्यानें आपल्यास मदत करणारे, परंतु आपले आज्ञेतले असे दोघे पुरुष घेतले. त्यांचीं नांवे सर टामस वेंत्वर्थ (जो पुढे स्ट्राफर्ड याचा अर्ल झाला होता) आणि लाड ज्यास पुढे क्यांतबेरी एथील आर्चेबिशप याचें स्थानावर नेमिला होता. लाड यानें धर्मसंबंधी कामकाजाचा बंदोबस्त राखिला होता; आणि राजा व अर्ल, स्ट्राफर्ड हे राज्यकारभार करीत असत. मग लवकरच एक अशी खबर जाहीर केली कीं, त्या राज्यांत पुढे पार्लमेंट यांच्या सभा होणार नाहीत.

टानेज आणि पौडेज या नांवाचे कर राजाच्या हुकुमावरूनच लोकांवर वसविले; जकादीवरचे कामगारांस अमात्यांच्या समेतून हुकूम गेले कीं, कोणाचे घरांत जकात न दिलेला माल आहे, असें समजले ह्मणजे त्याचे घरांत जाऊन शिरावें. पोप याचे मताचे लोकांशीं करार केले, आणि

त्याचे धर्मापासून बेतानें वसूल उत्पन्न करूं लागले. पुढे स्तारचेंबर या नावाचें राजानें स्थापिलेलें कोर्ट यांत कायद्यांचा संबंध न ठेवितां कितीएक निर्भय स्वतंत्र पुरुषांचीं शासनें झालीं. ते आपण दुःख पावून, सरकारची दुष्कीर्ति होते, ह्मणून आनंद पावत असत. प्रिन्स ह्मणून ब्रारिस्तर होता तो, बर्टन नामें एक धर्मोपदेशक, आणि वास्तविक या नांवाचा वैद्य होता तो, या तिघांची चौकशी होऊन असें ठरलें कीं, त्यांनीं इंग्लंड यांतोळ धर्मपक्षाचे आचाराचे विरुद्ध लिहून त्यांनीं प्रसिद्ध केलें. ह्मणून त्यांस हें शासन मिळालें कीं, पिलरी यांत मान घालावी, कान कापावे, आणि पांच हजार पौंड दंड घ्यावा.

गलबतांचा कर लोकांवर राजा वसवीत चालिला. बकिंगम प्रांतांत जान हांप्डेन ह्मणून संपत्तिवान् गृहस्थ होता तो हा कर देईना; आणि ह्मणूं लागला कीं, या गोष्टीची मी कोर्ट यांत चौकशी करणार. त्यास वीस शिलिंग कर द्यावयाचा लागणार होता, तो तितकेंही देईना. मग इंग्लंड यांतले सर्व न्यायाधीशापुढें त्या गोष्टीविषयीं बारा दिवस वाद चालिला होता. ती गोष्ट ठरविली, ह्मणजे राजाची सत्ता खचित व्हावी असें होतें; ह्मणून लोक वाट पहात होते कीं पुढें काय होतें. चार खेरीज करून बाकीचे सर्व न्यायाधीशांनीं सरकारचे पक्षाचा हुकूम दिला. इकडे हांप्डेन हरला, परंतु लोकांनीं स्तुति केली, हा त्यास मोठा लाभ झाला.

राजा चार्लिस इंग्लंड यांत धर्माध्यक्षांचें मुख्यत्व करूं लागला तें लोकांस आवडलें नाहीं, आणि त्यांनीं त्यास अटक्याव केला, तरीं त्यानें तें स्काटलंड यांत चालू

करावयाचा उद्योग आरंभिला. तेथेही लोकांस त्याचा वढतकरून तिरस्कार होता. त्यानें असा हुकूम केला कीं, एडिंबर्ग शहरांतले मुख्य देवळांत लिटर्जी वाचावे. हा हुकूम पाहून लोकांच्या मनांस फार संताप झाला. पूर्वीपासूनच त्या मुलखांतले लोकांचा राजाशीं कपटभाव आंतून होताच; परंतु आतां तो बाहेर फुटला, सारे लोक वंडास सामील झाले, आणि स्काच लोकांनीं मोज्या संतापानें युद्धाची तयारी केली.

इतकें झालें तरीं आपला वेत मोडावा असें राजाचे मनांत येईना, आणि त्यास वाटत असें कीं, राजा असें एक वेळ नांव घेतलें, ह्मणजे लोक आपल्या स्वाधीन होतील. ह्मणून त्यानें लढाई सोडून दिली; आणि त्यांशीं तह करूं लागला; उभयपक्षां लढाई बंद करावी असें ठरविलें, आणि तह झाला; परंतु त्याप्रमाणें चालावें असें दोघांतून एकाच्याही मनांत नव्हतें. तथापि फौज दूर करावी, अशी दोघांनींही कबुलात केली. पुढें पुष्कळ तंट्या झाला, वढत तहनामे होऊन गेले; आणि पुनः लढाईची सिद्धता झाली. राजास ही लढाई करणें जरूर झालें; ह्मणून त्यानें पहिले सारिखा पैका काढावयाची मसलत आरंभिली. जहाजांचा कर, आणि दुसरे कित्ती-एक कर लोकांवर बसविले; त्यानें लोक फार दुःख पावूं लागले; परंतु तितकेंही पुरेना असें होऊन पार्लमेंट यांचे द्वारे पैका काढावा अशी मसलत ठरली.

नवी कामन्स यांची सभा बोलाविली. परंतु त्याच्यानें स्काच लोक राजाचे शत्रु असें ह्मणवेना. कारण कीं, पार्लमेंट याचा विचार आणि त्यांचा विचार एकच होता.

हणून खांपासून राजास दुसरें कांहीं प्राप्त झालें नाहीं. खांचा द्वेष मात्र वाढत चालला. तो पैका काढावयाची जी रीति योजी, तीस ते कामन्स जुलूम, आणि कायद्यास विरुद्ध असें ठरवीत. हणून राजानें त्या पार्लमेंट सभेस निरोप दिला; आणि पैका काढावयाचा कांहीं दुसरा उपाय करण्याचा निश्चय केला.

तरी त्यास गरज होती ती संपेना; हणून त्यानें फिरून पार्लमेंट याची नवी सभा नेमिली; जी राज्य रीतीचा नाश होईपर्यंत उठलीच नाहीं. त्या सभेनें त्याच वेळेस कामास लागून, जो पैका पाहिजे होता त्याचा विचार एकीकडे ठेवून राजाचा मुख्य प्रधान जो अर्ल स्ट्राफर्ड यावर लार्ड सभेंत दोष आणिला; त्यानें शत्रूस कुठित केलें असतांही तो अपराधी ठरला, इतकें मात्र दाकी राहिलें होतें कीं, राजानें त्या गुन्हेगाराचे पन्नास संमती द्यावी. चार्लस राजाची स्ट्राफर्ड यावर फार प्रीति होती; हणून त्यानें त्याचे शिरच्छेद पन्नावर सही घालायास विलंब केला.

राजाचें मन फार व्यग्र झालें, आणि पुढें काय करावें तें त्यास सुचेना; अशा समर्थां तो अपराधी लार्ड यानें एक मोठ्या धीराचें कर्म केलें, तेणेंकरून राजाची चिंता गेली. तें कर्म असें. त्यानें राजास एक पत्र पाठवून कळविलें कीं, तुमची आणि प्रजांची एकी होत असल्यास माझा जीव गेला असतां चिंता नाहीं; मी मृत्यूस सिद्ध आहे; आणि एखाद्याचे मर्जाप्रमाणें गोष्ट केली असतां त्यास कांहीं दोष नाहीं. ही त्यानें उदार मनाची प्रचीति दाखविली, परंतु राजानें त्याप्रमाणें वर्तणूक केली नाहीं,

आणि त्यानें लिहिलें होतें तसें केले. त्यानें त्या शिरच्छेद पत्रावर सही केली. मग किल्ल्यावर अर्ल याचा शिरच्छेद झाला. त्या वेळेसही त्यानें स्वस्थ मनानें आचरण केले. पुढें राजाच्या मर्जेनें ज्या दोन अदालती स्थापिल्या होत्या, त्या मोडावयाचा उद्योग आरंभिला. त्यांचीं नांवें हैकमिशन कोर्ट आणि स्टार्चेंबर कोर्ट हीं दोन्ही मोडावीं, आणि राजाची सत्ता बहुधा कभी करावी; असा हुकूम दोन्ही सभांच्या संमतानें ठरला.

इंग्लंड देशांत असा भयंकर समय आला असतां अयर्लंड एथील पोप मताचे लोकांस आशा उत्पन्न झाली कीं, या संधीस इंग्लिश लोक राज्यांतून नाहीं असें केले तर होईल. ह्मणून त्यांनीं असा वेत केला कीं, एकदाच राज्यांतले सर्व प्राटेस्टंट मारून टाकावे. तसें त्यांनीं करून सुमारें चाळीस हजार लोक ठार मारिले. त्या वेळेस वय, जाति, आणि स्थिति, यांपासून लोकांचें रक्षण झालें नाहीं. त्या अविचारी सर्व वधांत पूर्वींचा संबंध, उपकार-शक्ति, यांहींकरून बचाव झाला नाहीं. कितीएकांनीं आपले स्नेही, कितीएकांनीं सोयरे, आणि कितीएकांनीं आपले धनी मारिले. पळूनही लोक वांचले नाहींत; जे पळाले होते त्यांसही जिकडे तिकडे जाऊन धरिलें.

या घोर क्रमाचा आपल्यास तिरस्कार आहे असें राजानें सर्व प्रकारें दाखविलें; परंतु ते मोडावयास आपल्यास सामर्थ्य नाहीं, असें पाहून त्यानें पार्लमेंट सभेस द्रव्याचे पुराव्याविषयीं प्रार्थना केली; परंतु त्याची फार निराशा झाली; कारण पार्लमेंट सभेंत असें ठरलें कीं, राजानें तें बंड वृद्धिंगत केले, आणि राज्यांत मोठमोठीं बंडे असतां

बाहेरचीं मोडावयाकरितां पैका खरचण्याचें प्रयोजन नाहीं. पार्लमेंट त्या समयीं कांहीं ऐकेना असें ज्ञालें.

त्या समयीं पार्लमेंट सभेची बुद्धि प्रजासत्ताक राज्य करावें अशी ज्ञाली, हें उघड दिसून आलें; कारण ती सभा राजाचे अपराधांची चौकशी एकीकडे ठेवून राज्य-
इ०स०१९४१ सत्ताक राज्यच बुडवावें असें इच्छूं लागली.

या मसलतींत जे मुख्य होते त्यांनीं प्रथम धर्मपक्ष मोडण्याचा उद्योग आरंभिला; कारण धर्मपक्षाचें राज्यास मोठें बळ होतें. पार्लमेंट सभेच्या संमतीवांचून धर्मसंबंधी कायदे केले, हा अपराध ठेवून त्यांनीं तेरा धर्माध्यक्षांस सरकार गुन्हेगार ठरविलें; आणि लार्ड सभेस भीड घातली कीं, तुमच्या सभेंत जे धर्माध्यक्ष आहेत त्यांस काढून टाकावें. हा आपल्यास संकट समय येणार असें पाहून पूर्वीच धर्माध्यक्षांनीं निश्चय केला कीं, आतां आपली लार्ड सभेंतलीं स्थानें सोडून द्यावीं.

यापासून राजाचा फार नाश झाला; परंतु पुढें राजानें आपले अविचारानें यापेक्षां अधिक करून घेतला. राजा चार्ल्स फार दिवसपर्यंत आपला राग आवरून कामन्स ह्मणतील तसें ऐकून त्यांस संतुष्ट करावें अशा प्रयत्नांत होता, परंतु जितकें जितकें आपण होय ह्मणावें तितका ते अधिकच आग्रह धरितात असें पाहून त्यास राग आटोपेना असा झाला. त्यानें आपला हर्बर्ट नांमें आटर्नीजनरल होता, त्यास आज्ञा केली कीं, लार्ड सभेंतील लार्ड किंबोल्टन, ज्यावर लोकांची फार प्रीति होती; आणि कामन्स सभेंतील सर आर्थर हेस्लरीग, हालिस, हांण्डन, पिग्न, आणि स्ट्रोड; हे पांच गृहस्थ यांवर सरकार गुन्हे-

गारीचा आरोप सभेत ठेवावा. हा आरोप ठेवावयास सबब ही कीं, त्यांनीं राज्याचे मूळ नियम, आणि रीति, यांचा नाश करावयाचा, राजाचा अख्यार बुडवायाचा आणि लोकांवर जुलूम करावयाचा उद्योग आरंभिला. ही अविचारी मसलत पाहून लोक नुकते विस्मय करीत होते; इतक्यांत यापेक्षां अधिक अविचाराची दुसरी एक झाली, ती त्यांचें दृष्टीस पडली. ती अशी कीं, दुसरे दिवशीं राजा स्वतः एकटा कामन्स यांचे सभेत चालला; तें पाहून ते सर्व सभासद त्याचा आदर करावयाकरितां उठून उभे राहिले. त्या सभेतील मुख्यानें आपलें स्थळ सोडिलें, त्या ठिकाणीं जाऊन राजा बसला. मग कांहीं वेळपर्यंत सभेवतें पाहून त्यानें सभेस सांगितलें कीं, आज मला येथें येण्याचें अवश्यक कारण पडलें ह्मणून मला वाईट वाटलें; तें कारण हें कीं, मी ज्यांवर सरकार गुन्हेगारी ठरविली; त्यांस तुम्ही स्वाधीन करणार नाहीं; ह्मणून मी त्यांस धरावयास एथें आलों. ते पुरुष तेथें होते कीं नाहीं हें त्यानें पाहिलें; परंतु तो यावयाचे पूर्वीं कांहीं वेळ ते पळून गेले होते. अशी निराशा झाल्यामुळें तो घाबरून गेला, कोणावर विश्वास ठेवावा हें त्यास कळना, असें होऊन तो कामन्कौन्सिल यांत चालला, तों वाटेनें लोकांनीं जुलूम जुलूम असा गोंगाट केला. तो कौन्सिल याजवळ आपली गोष्ट सांगूं लागला; परंतु त्यांनीं उगीच राहून त्याचा अपमान केला. मग तो निघून वाड्यांत जाऊन असतां, एका दांडग्यानें ह्मटलें, “तुमच्या डेज्यांत चलावें, इस्त्राइल लोक हो.” जेव्हां याहुदी लोक आपले राजास सोडीत तेव्हां असें ह्मणत.

विंझूर एथें परत आल्यावर राजाचे मनांत पश्चात्ताप झाला कीं, मी आजपर्यंत फार अविचारानें चाललों. तर पुढें कांहीं तरी नीट चालावें ह्मणून त्यानें **पार्लमेंट** सभेस लिहून पाठविलें कीं, आरोप ठेविलेले सभासदांचें शासन करावयाची मसलत मी सोडून दिली, आणि पुढें मी माझा प्राण आणि राज्य यांसारिखें तुमचे सत्तेचें संरक्षण करीन. मागें जुलूम केल्यामुळे **कामन्स** यांस तो दुष्ट वाटत होता; आणि जेव्हां अशी मान्यतेची गोष्ट निघाली तेव्हां त्यांस तो नीचही वाटूं लागला.

या काळापर्यंत सरदार नेमणें, आणि फौज जमा करणें इतकें राजाजवळ होतें. पोप मताचे भयानें **कामन्स** यांनीं राजास अर्जी केली कीं, शहरचा किल्ला आमचे स्वाधीन व्हावा; आणि **पोर्टस्मौथ**, आणि सरकारी अरमार हीं आम्हां नेमूं त्या पुरुषांचे हस्तगत करावीं. हा अर्ज मान्य केला असतां जुने राज्य नीतीतलें कांहीं राहाणार नाहीं, असें वाटून राजानें प्रथम ऐकिला नाहीं; परंतु निरुपाय होऊन, त्यानें त्याप्रमाणें केलें.

पुढें **कामन्स** यांनीं असें आरंभिलें कीं, राजा जितकें अधिक ऐकेल तितकें अधिक अधिकच मागावें, ह्मणून वर सांगितली विनंती राजानें मान्य केल्यावर त्यांनीं बोलणें लाविलें कीं, सरकारी फौज आमचे जवळ असावी, आणि आम्हां सांगूं त्या सरदारानीं तिचा वंदोबस्त ठेवावा; कारण आम्हांस पोप मताचे ऐरिश लोकांचें भय फार वाटतें, तें दूर करण्याचे उपाय आम्हां करणार.

हें ऐकतांच एथें **चार्लस** राजानें होयकार दावयाचा बंद केला; तेव्हां पुनः त्यांनीं त्यास विनंती केली कीं, अमुक

वैळपर्यंत तरी सैन्याचा धनीपणा तुझी आमचे पाशीं द्यावा. तें ऐकून त्यानें अतिशय संतापून उत्तर दिलें कीं, “एक तासपर्यंतही देणार नाहीं.” या नकारावरून पुढें राजा आणि प्रजा यांचा सल्ला होईल असें राहिलें नाहीं; आणि उभयपक्षां लढाई करावयाचा निश्चय झाला.

या समयीं बहुत बुद्धिवान् लोक उत्पन्न झाले; आणि मुलुखांतील गडबर्दामुळें हलके लोक थोर इ०स०१६४२
पदवीस चढूं लागले. उभयपक्षांकडून जा-
हीर खबरा प्रसिद्ध होऊं लागल्या; आणि लोकांचे उघड
दोन पक्ष झाले, त्यांचीं नांवे क्यावेलियर्स आणि रौंड
हेड्स.

राजाची फौज त्या समयीं फार थोडी होती; तीवांचून सर जान डिग्बी ह्मणून शेरॉफ होता, त्यानेंही कांहीं जमविली होती, ती सर्व मिळून तीनशें पायदळही जमलें नाहीं. त्याचें मुख्य बळ काय तें घोडेस्वार होते, परंतु तेही आठशांवर नव्हते; आणि त्यांजबळ सामान चांगलें नव्हतें. पुढें त्यास चहूंकडून फौज येऊन मिळाली, परंतु तितक्यानें शत्रूंचें निवारण होणार नाहीं, असें पाहून तो लहान लहान मजला करून डर्बी शहरास गेला; आणि तेथून श्रूस्बरी शहरास गेला; कारण कीं तिकडे त्याचे स्नेही होते त्यांचें संरक्षण व्हावें.

त्या समयीं पार्लमेंट ही आपणाकडून तयारी करण्यांत क्रमती करीत नव्हतें; त्या सभेची हल्ल शहरांत सामान-सुमानानें भरलेली एक वखार होती. त्या शहरचा अंमल सर जान होथम या नांवाच्या पुरुषास दिला होता. पूर्वी पेरिश लोकांचे पराजयासाठीं जीं जिकडे तिकडे फौज

जमविली होती, ती त्या वेळेस उघड कामास लाविली. त्या फौजेचा सरदार अर्ल एसेक्स यास केला होता; जो पुरुष शूर असून राजाची सत्ता कमी व्हावी अशा इच्छा करीत असे; परंतु राजसत्ताक राज्य केवळ बुडावें, हें त्याचे मनांत नव्हतें. तेव्हां एकेच दिवशीं लंडन शहरांत सुमारे चार हजार लोकांचीं नांवें लिहून त्यास चाकरीस ठेविलें.

एज्हिल् ह्मणून एक ठिकाण होतें, तेथें प्रथम दोन्ही फौजांची गांठ पडून आंतले आंत लढाईमुळें देश ओसाड पडावयाचा आरंभ झाला. आपले पराक्रमाचा उपयोग वाहेर करावा तें टाकून, सर्व पृथ्वींत ज्यासारिखे दुसरे शूर नाहींत, असे सुमारे तीस हजार लोक आंतले आंत भांडतात; तसेच अत्यंत स्नेही आणि जवळचे नात्याचे गृहस्थ विरुद्ध पक्षाचा अभिमान धरून आपली आंतली प्रीति विसरून एकमेकांचें वाईट इच्छितात; या गोष्टी क्तिती भयंकर, तरी त्या ठिकाणीं कांहीं घटिकापर्यंत लढाई झाली, आणि उभयपक्षांचे लोक सारिखे पडले, मग दोघेही कंटाळले. या लढाईंत सर्व मिळून पांच हजार लोक मेले असें सांगतात.

पुढें हीं सैन्ये कोठून कोठें गेलीं याचा विस्तार सांगावयाचें एथें प्रयोजन नाहीं. नंतर राणी हालंड देशांतून फौज आणि सामानसुमान घेऊन राजपक्षास बळकटी आणावयाकरितां आली; आणि दुसरी आणावयाकरितां पुनः लागलीच गेली; परंतु पार्लमेंट सभेची आपले फौजेविषयी आणि पराक्रमाविषयी खातरी होती, ह्मणून त्यांचा उमेद अगदीं गेली नाहीं. जितकी जितकी त्यांची नुक-

सानी झाली तसें तसें त्यांचें बोलणें वाढत चाललें; आणि त्यांचा युद्धांत पराजय झाला ह्मणून ते दरबारांत फारच आग्रह धरूं लागले. ज्या अमलदारांनीं किल्ले राजाच्या स्वाधीन केले होते त्यांस सरकार गुन्हेगार ठरविलें. आपली कांहीं फत्ते झाली ह्मणजे राजा तहाचें बोलणें करावयास लागे, परंतु पार्लमेंट फारच आग्रह धरी. जरी राजास आपले प्रजांशीं तह करण्याची इच्छा असावी हें चांगलें; तरी सरदारानें तहाचे उद्योगास लागून युद्धाचा समय घालवणें हें योग्य नव्हे. ज्या वेळांत राजानें लढाई करावी तो वेळ आवक्सफर्ड शहरांत सल्याचे उद्योगांत गमाविला.

असें असतांही पहिले लढाईवरून तर वरीच त्यास आशा आली. पुढें अधिक अधिक राजाचा विजय होत चालिला; कार्नुवाल प्रांत त्याचे स्वाधीन झाला; स्ट्रेटिन्हिल ठिकाणाजवळ पार्लमेंट पक्षाचा पराजय झाला; दुसरा एक डिव्हेन्सिस शहरापासून सुमारे कोशावर रौंडवेडौन ह्मणून ठिकाण आहे तेथें झाला; आणि सर्वांत चमत्काराचा शाल्ग्रेवफील्ड एथें झाला. त्रिस्तल शहर राजानें वेढा घालून घेतलें. ग्लौसेस्तर याचेंही तसेंच केलें; तशीच न्युबेरी याजवळ जी लढाई झाली तींतही राजा जिंकला; आणि मार्कुइस न्यूक्यास्तिल यानें उत्तरेकडच्या प्रांतांत फौज जमविली त्यावरून राजास मोठी आशा आली.

या पहिल्या मारामारींत उभयपक्षांचा एक एक पुरुष अति पराक्रमी असा पडला. त्यांचीं नांवें जान हांपडेन आणि लुसिस केरी किंवा लार्ड फाल्कलंड. चार्लस

याचा भाचा रूपई होता, त्याशीं एक लहानशी लढाई झाली तींत पहिला पडला; आणि न्यूबेरी एथील लढाईत दुसरा हांपडेन गलवतांचाकर देईना ह्मणून पूर्वी सांगितले त्याप्रमाणेंच त्याचें पुढेही आचरण असे, ह्मणून शत्रूही प्रशंसा करीत. भाषणामध्ये प्रौढता; वादामध्ये शांतता, युक्ति, आणि वक्तृत्व; आणि राज्य कारणाविषयीं सूक्ष्म बुद्धि, हे गुण त्यामध्ये असत.

यापेक्षां फाल्कलंड यामध्ये गुण फार सरस होते. हांपडेन किंचित् आयर्ही होता; परंतु फाल्कलंड यामध्ये पूर्वी सांगितले गुण असून नम्रता आणि दरवारी डौल हेही होते. राजा जेव्हां उगीच फार सत्ता करीत होता, तेव्हां त्याचा पक्ष मोडावयासाठीं त्यानें बहुत यत्न केला; परंतु जेव्हां पार्लमेंट देशचें राज्य आणि धर्म हीं दोन्हीं बुडविणार असें त्यास समजलें, तेव्हां त्यानें राजाचा पक्ष दृढ धरिला. आंतले आंत लढाई होऊं लागली तेव्हांपासून त्याची ह्मणारी आणि उमेद गेली. त्यास तें मोठें दुःख झालें, त्यामुळे शरीर सुकलें, तो त्याची आस्था करीना, आणि मृत्यु लवकर यावा अशी इच्छा करूं लागला. तो आपले स्नेही मंडळींत बसला ह्मणजे बहुधा अगोदर कांहीं बोलत नसे, आणि एखादे वेळेस श्वास टाकून ह्मणे, “तह! तह!” लढाईचे दिवशीं सकाळीं तो बोललाकीं, मला आतां जीवाचा कंटाळा आला, ह्मणून मी आज संध्याकाळचे आंत प्राण सोडीन. असें बोलून लढाईत गेल्यावर त्याचे पोटास गोळी लागून तो मरण पावला. त्याचा लेख, त्याची सभ्यता, प्रमाणिकपणा, आणि पराक्रम, या गुणांस जो मृत्यु योग्य तोच त्यास आला.

हिंवाळ्यांत पुढचे लढाईची तयारी करावी, आणि वे-
स्तमिन्स्तर एथील पार्लमेंट सभेची मसलत सिद्धीस
जाऊं नये; ह्मणून राजानें आक्सफर्ड शहरांत दुसरी एक
नवी पार्लमेंट सभा बोलाविली. दोन पार्लमेंट सभा एके
समयांच अशा इंग्लंड देशांत पूर्वी कधीं झाल्या नव्हत्या.
नवे लार्ड सभेंत वरेच गृहस्थ होते; परंतु कामन्स सभेंत
एकशें चाळीस मात्र होते. त्याच्या दुप्पट लोक लंडन
एथील कामन्स सभेंत होते. या पार्लमेंट सभेपासून
त्यास कांहीं थोडासा पुरावा झाला. पुढें त्यानें तीस नि-
रोप दिला; आणि पुनः कधीं त्यांची सभा केली नाहीं.

त्या वेळेस प्रजापक्षी पार्लमेंट सभेनें हुकूम ठरविलाकीं,
लंडन एथील लोकांनीं एक अठवड्यांत एक जेवण कमी
कमी करावें; आणि त्याचा पैका सरकारास द्यावा. स्काच
लोकांस आपली आणि इंग्लिश यांची स्थिति सारिखीच.
असें वाटून त्यांनीं पार्लमेंट याचे मदतीस कांहीं फौज पा-
ठविली, तीपासून मोठें कार्य झालें. पूर्वेस अर्ल मांचेस्तर
याचे हाताखालीं त्याचे पक्षाची चवदा हजार फौज होती;
एसेक्स याचे हाताखालीं दहा हजार होती, आणि तित-
कीच सर विलियम वालर याजवळ होती. इतकी बळ-
कट फौज जमवायाचें राजाचें सामर्थ्य नव्हतें, आणि त्या
फौजेजवळ सामानाचा आणि दारू गोळ्याचा पुरावा होता;
तसाच त्यांस दरमहाही चांगला पौहोचत होता.

हिंवाळ्यांतही ज्या लढाया केवळ बंद झाल्या नव्हत्या
त्या उन्हाळ्यांत अधिक आवेशानें चालू झा-
ल्या. त्यांपासून कौगाचा जय पराजय तर इ०स०१६४४
झाला नाहीं; परंतु राज्यांत मनुष्यांचा संहार मात्र झाला.

फार परगण्यांनीं दोहोंतून एक पक्ष धरिला. कितीएक परगणे तह व्हावा ह्मणून वारंवार अर्ज्या करीत. एकदा असा चमत्कार झाला कीं, लंडन एथील सुमारे दोन तीन हजार वायका कामन्स सभेस जाऊन तह करावा, अशी मनापासून प्रार्थना करूं लागल्या. त्या बोलल्या, “ ज्यास तह नको त्यांस आमचे स्वाधीन करा, त्या दुष्टांचे आह्मी फाडून तुकडे करूं.” ती गडबड बंद करावयास चौकी-वाल्यांस कांहींसें संकट पडलें, आणि त्या दंग्यांत एक दोन वायकांचे जीवही गेले.

मास्तन्मोर ह्मणून एक स्थळ आहे, तेथें लढाई झाली, तेव्हांपासून राजास विपत्ति येऊं लागली. स्काच लोकांची फौज आणि पार्लमेंट सभेची फौज या दोन्ही एकत्र मिळून यार्क शहरास वेढा घालित होत्या; तो वेढा राजपुत्र रूपर्ट आणि मार्कुइस न्युक्यास्त्ल या दोघांनीं उठवावयाचा निश्चय केला. उभयपक्षांची मिळून सुमारे पन्नास हजार फौज मास्तन्मोर ठिकाणीं एकत्र होऊन लढाई सुरू झाली, परंतु बहुत वेळपर्यंत जय कोणाचा होतो हा निश्चय होईना. राजपक्षी सैन्याचे उजवे वाजूचा सरदार रूपर्ट होता, त्यावर आलिवर क्राम्वेल ह्मणून एक पुरुष मोठ्या बंदोबस्ताची फौज घेऊन आला. तेव्हां क्राम्वेल याचा विजय झाला, त्यानें शत्रूस पळविलें, त्यांचे पाठीस लागला, पुनः लढाई केली, आणि पुनः विजय संपादिला. राजपुत्राचा सारा तोफखाना घेतला. या पराजयाचा सूड पुढें राजपक्षाच्यानें कधींही उगिवला नाहीं.

या राज्याच्या प्रारंभीं क्यांतर्बरी एथील आर्चबिशप

विलियम लार्ड यास वंदीत ठेविलें होतें, त्याची आतां चौकशी करून शासन ठरविलें; आणि त्याचा शिरच्छेद केला. तो मेला त्याच दिवशीं लिटर्जी सरकारी हुकुमावरून रद्द केलें, आणि इंग्लंड एथील धर्म प्युरिटन संस्थानासारिखा केला. अशी चांगली उलटापालट झाली ह्मणून इंग्लिश आणि स्काच यांनीं उघड आनंद दाखविला.

चार्ल्स राजाचे दैवाचा निश्चय ज्या लढाईनें इ०स० झाला, ती नर्थप्टन प्रांतांत नेस्बी ह्मणून गांव १६४५ आहे तेथें झाली. प्रारंभीं राजाचे फौजेचा जय जुन होईल असें दिसलें, परंतु शेवटीं क्राम्बेल यानें येऊन त्याचा अगदीं पराजय केला. या रीतीनें लढाई केवळ हातांतून गेली पाहून राजा पळून गेला. मग शत्रूंनीं त्याचें बुणगे, आणि तोफा घेतल्या. त्या वेळीं सुमारे पांच हजार वंदिवान धरिले गेले.

नेस्बी एथील लढाईपासून त्रिस्तल, त्रिज्वाटर, चेस्तर, शार्वोन, आणि बाथ इत्यादि मुख्यमुख्य शहरें पार्लमेंट सभेचे हातीं आलीं. एक्सीटर शहरास वेढा घातला; तेव्हां पश्चिम तालुक्यांतील राजाची फौज जिकडे तिकडे होती, ह्मणून फेर्फाक्स यानें फार निकडीचा हल्ला केला, तेव्हां तें शहर आपाप स्वाधीन झालें. असा चहुं-कडून कोंडल्यामुळें राजा निरुपाय होऊन आक्सफर्ड शहरांत गेला, आणि पुनः तहाचे उद्योगास लागला.

त्या समयीं फेर्फाक्स विजय पावून मोठी वळकट फौज बरोबर घेऊन आक्सफर्ड शहरावर हल्ला करावयाच्या वेतांत होता; आणि तें शहरही त्यास साध्य व्हावयास उशीर न लागावा असें होतें. दुष्ट प्रजांनीं आपल्यास

धरून आनंदानें घेऊन जावें, या गोष्टीचा चार्ल्स राजास मोठा तिरस्कार होता, कारण, असें ज्ञान्यावर शिपाईलोक काय करितील याचें प्रमाण नाही, ह्मणून त्याचे मनांत भय होतें. अशा विपत्तींत त्यानें निश्चय केला कीं, स्काच लोकांचा आपणाशीं विशेष द्वेषदृष्टीस आला नाही, ह्मणून त्यांचे स्वाधीन व्हावें. तो त्यांचे स्वाधीन ज्ञान्यावर ते त्यास लवकरच बंदिवानासारिखा मोजूं लागले.

राजा सांपडला ही बातमी समजतांच पार्लमेंट सभेनें राजा आपणांकडे घेण्याविषयीं स्काच लोकांशीं बोलणें लाविलें. शेवटीं चार लाख पौंड देऊन राजास आपले जवळ आणिलें. असें निंद्य कर्म केल्यामुळें जे चांगले लोक होते, ते पार्लमेंट सभेची फार निंदा करूं लागले.

लढाई संपली; राजानें आपले पक्षाचे लोकांस प्रयत्नांतून सोडविलें, आणि पार्लमेंट सभेसही तिच्या फौजेसिवाय दुसरा कोणी शत्रु राहिला नाही. राजाचें भय जातांच पार्लमेंट सभेचे लोकांत उघड फूट पडली, तेव्हां त्या सभेंत बहुधा प्रेस्बिटीरियन मताचे लोक होते. त्यांचें मत असें कीं, धर्मपक्षी लोक असावे; परंतु फौजेत फार करून इंडिपेंडेंट लोक असत, त्यांचें बोलणें पडलें कीं, धर्मपक्षांचें कांहीं काम नाही. सर्वास धर्मोपदेश करावयास अधिकार आहे. या जातीमध्ये मुख्य क्राम्बेल होता.

क्राम्बेल याचे गुण कसे होते हे आतां दृष्टीस पडूं लागले. तो हॉलिंग्टन प्रांतांतले एके गृहस्थाचा मुलगा होय. त्याचा बाप आपले कुटुंबांत सर्वांपेक्षां धाकटा भाऊ होता. ह्मणून त्याचे वांच्यास दबलत फार थोडी आली

होती. त्यास पार्लमेंट सभेमध्ये केंब्रिज शहरचा सभासद नेमिला होता, त्यामध्ये वक्तृत्वाची साधने नव्हतीं, कारण त्याचे शरीर कुरूप, नेसणें अव्यवस्थित, व बोलणें कर्कश, लांबट, संशयित, आणि घाबरें असे. स्वाभाविक जे गुण त्यामध्ये कमी होते, ते त्यानें आस्था आणि उद्योग यांहींकरून पूर्ण केले. त्यामध्ये शौर्य उत्कृष्ट, आणि विचार, हे गुण होते. तशीच त्याची आपले पक्षाविषयीं खातरी होती ह्मणून तो हळू हळू चढत चढत शेवटीं फे-फाक्स याचे हाताखालीं लेफ्टेनंट जनरल हें पद पावला, परंतु सर्व फौजेवर हुकूम त्याचाच होता.

पुढें फौजेच्या मनांत आलें कीं, आपणही एक स्वतंत्र समुदाय आहों. ते ह्मणूं लागले कीं, आम्ही सर्व लोकांस निर्भय केलें, असें असतांही आम्हास इंग्लिश लोकांची स्वतंत्रता नाही. याकरितां त्यांनीं एक लश्करी पार्लमेंट करावें, असें योजून त्याकरितां सर्व पलटणींतले मुख्य मुख्य सरदार आणि शिपाई हे नेमिले. त्यांत क्राम्वेल यानें आपलें नाव मुद्दाम घातलें, कारण कीं, फौजेस फितावून कांहीं तरी ढवाळी करावी.

इकडे असें वर्तमान असतां हतभाग्य राजा चार्लस हों-बीक्यास्तल यावर कैदेत तसाच होता. त्याचे अंग ज्या पक्षास असेल त्या पक्षास कांहीं वजन येईल; असें समजून क्राम्वेल यानें वेत केला कीं, त्यास धरावा. पुढें जाय्ज नामें एका पुरुषानें पांचशें स्वार वरोवर घेऊन होंबीक्यास्तल याजवळ जाऊन राजास केंब्रिज शहराजवळ त्रि-शोहीथ ठिकाणीं फौजेच्या स्वाधीन केलें. दुसरे दिवशीं

क्राम्वेल आला तेव्हां त्याचा मोठा सत्कार करून फौजेने आपला मुख्य सरदारपणा त्यास दिला.

त्या समयीं कामन्स सभेत दोन मते पडलीं. एक फौजेस प्रतिबंध करूं नये असें, आणि दुसरें त्याचे विरुद्ध. प्रथमचे मताविषयीं बहुतांशी संमति होती. आणि दोन मुख्यांसही तें मान्य होतें. असा मतांचा भेद पडतांच उभयपक्षां अभिमान पडून दोन फळ्या झाल्या; आणि त्यांतील वासष्ट कामन्स व दोन मुख्य इतकें निघून फौजेजवळ गेले, फौजेस मोठा आनंद झाला, आणि ती सुमारें वीस हजार भयंकर फौज एकमत करून त्यांस पूर्वीचीं पदे द्यावयास निघाली.

इकडे जे कामन्स मार्गे राहिले होते, त्यांनीं निश्चय केला कीं, आतां काय होईल तें होऊं, फौजेचा दंगाल चालूं द्यावयाचा नाही. त्यांनीं मुख्य नवे स्थापिले, शिपाई ठेवण्याचा हुकूम केला, आणि दंगाल बंद करावयाचा निश्चय सारे शहराने केला; परंतु जंवलपर्यंत शत्रू दूर होते, तंवलपर्यंत हा निश्चय चालला, आणि क्राम्वेल याची भयंकर फौज येतांच सर्व जिकडे तिकडे भ्याले, आणि त्यांचे पक्षास मिळावयास कबूल झाले; तो सरदार येतांच गांवचे दरवाजे उघडले; मग त्यानें त्या दोन मुख्यांस आणि सर्व सभासदांस निर्भयपणें आपापले घरीं नेऊन पोहोचविले, अकरा सभासदांनीं हा दंगाल मूळ उत्पन्न केला, असें ठरवून त्यांस काढून टाकिले. त्यांतून बहुधा परदेशास निघून गेले. मेयर, शेरिफ, आणि तीन थाल्डमॅन यांस किल्यावर पाठविले, कितीएक शहरचे लोकांस आणि फौजेकडेचे कामगारांस कैदेत ठेविले,

आणि गांवकुसूं मोडलें, किल्ला फेर्फाक्स याचे स्वाधीन केला. आणि पार्लमेंट सभेच्या आज्ञा त्यानें मोडल्या हें पसंत केलें.

फौजेनें राजास हांप्तनकोर्ट नांवाचे वाड्यामध्ये कैदेत ठेविला होता, तेथून त्यानें पळून जावयाची युक्ति केली, ह्मणून त्यास ऐल आफवैट वेटांत क्यारिसब्रूक क्यास्तल यांत वंदीस ठेविला. इतकें झालें असतांही राज्याची विपत्ति बंद करावी ह्मणून तो आणि पार्लमेंट यांमध्ये करार होऊं लागले; ह्मणून पार्लमेंट सभेनें अशी मसलत केली कीं, राजाचे सत्तेनें फौजेचा दंगा बंद करावा. तो वंदिवान राजा आणि कामन्स या दोघांमध्ये पुनः पुनः तहाचें बोलणें झालें, परंतु त्यापासून कांहीं उपयोग झाला नाहीं; कारण त्या वंडानें आपलें बळ जाणून राजाचा सूड घ्यावा, अशी खचित् मसलत केली. अशा दृढ निश्चयानें ती फौज विंड्सर या ठिकाणीं गेली; आणि तिणें एक कामगाराचे हातून राजास धरवून ऐल आफवैट वेटाचे समोर हस्तक्यास्तल या ठिकाणीं नेऊन कैदेत ठेविलें. कामन्स यामध्ये जरी आपला मतलब सिद्धीस न्यावयाची शक्ति राहिली नव्हती, तरी सर्व फौजेच्या देखत आपण राजाशीं तह ठरवावयाचा ते उद्योग करूं लागले, परंतु त्याचेच दुसरे दिवशीं कर्नल प्रैड ह्मणून सरदार होता, त्यानें दोन पलटणी घेऊन जाऊन त्या सभेस वेढा दिला, आणि प्रेस्बितीरियन पक्षाचे एकेचाळीस सभासदांस धरून त्याच घराची एक खोली होती, जिचे नांव नरक असें पडलें होतें, तींत पाठवून दिले. दुसरे सुमारे एकशें

साठ सभासद दूर केले; आणि सुमारे साठ इंडिपेंडेंट लोकांशिवाय दुसऱ्यांस आंत जाऊं दिलें नाहीं.

या कृत्यास प्रेड याचें शोधन असें नांव पडलें; आणि बाकी जे वळत्कारानें राहिले होते, त्यांस रंप असें नांव झालें. यांनीं मग लवकरच निश्चय ठरविला कीं, कांहीं दिवसांपूर्वीं सभेत जें कृत्य झालें तें गैरवाजवी, आणि फौजेच्या सरदारानें केले तें योग्य. पुढें राजावर अपराध ठरवावयाकरितां एक कमिटी नेमिली, आणि निश्चय ठरविला कीं, राजानें पार्लमेंट सभेशीं लढाई केली; ह्मणून तो सरकार गुन्हेगार ठरला. या कल्पिलेले गुन्हेगारीची चौकशी करावयाकरितां एक न्यायाचें मोठें कोर्ट नेमिलें.

एक खाटक्याचा मुलगा कर्नल हारिसन ह्मणून होता, त्यास हुकूम केला कीं, राजास हस्तक्यास्तल यांतून विद्धर ठिकाणीं आणून तेथून लंडन शहरास घेऊन यावें. सर्व लोक प्रीतीनें राजाचे दर्शनास गेले, तेव्हां त्याचा चेहरा व शरीर उतरलें पाहून त्यांस फार क्लेश वाटले. त्यानें आपली दाढी वाढविली होती, त्याचे केंस चित्तेमुळें फार पांढरे झाले होते, आणि वस्त्रांवरून विपत्ति आणि कृशता यांचीं लक्षणें दिसत होती. असा तो चार्ल्स विपत्तीमध्ये-ही राजाचें स्वरूप धारण करून होता; जें पाहून त्याचे शत्रूंच्या मनांतही प्रीति आणि दया उत्पन्न व्हावी. त्याचे जवळ फार दिवसपर्यंत एक ह्यातारा सेवक असे, त्याचें नांव सर फिलिप वार्विक; तो मात्र आपले धन्याचा दैवयोग पाहून फार कष्टी होई; परंतु त्याचे हातीं कांहीं नव्हतें. पुढें ब्राहेरचीं जीं राजाचीं चिन्हें तींही त्याचीं नाहीं अशीं केलीं, आणि नवे चाकरांस हुकूम केला कीं, कांहीं त्याचा

मान न ठेवितां चाकरी करावी. **ड्यूक हामिल्टन** याचें पारिपत्य राजासारिखेंच करावयाचा वेत होता. त्यास **विंड्सर** स्थानाजवळ राजाची भेट घ्यावयाची आज्ञा मिळाली. मग तो जाऊन राजाच्या पायां पडला आणि बोलला, “हे माझे मित्रा स्वामी,” हें ऐकून राजाच्या गालावरून अश्रुपात वाहूं लागले. आणि तो विचारा त्यास वर उठवून आणि प्रीतीनें आलिंगून बोलला, “तुह्यास मी मित्रस्वामी होतों खरा.” शत्रूंपासून त्यानें बहुत दुःखें भोगिलीं, परंतु त्याची अशी खातरी होईना कीं, ते आपली उघड चौकशी करितील. त्यास असें वाटलें होतें कीं, ते चोरून कोणत्या तरी उपायानें आपला प्राण घेतील.

पुढें जी असाधारण चौकशी व्हावयाची तिची तयारी करण्यांत ज्यान्युआरी महिन्याचे सहावे तारिखेपासून विसावे तारिखेपर्यंत दिवस गेले. कामन्स यांनीं त्या चौकशी करितां एकशें तेहतीस न्यायाधीश नेमिले, परंतु कधींही यांतून सत्तरांवर एके ठिकाणीं जमले नाहींत. बहुतकरून त्यांत फौजेचे मुख्य सरदार, **कामन्स** यांतील कितीएक, आणि कितीएक **लंडन** शहरचे लोक इतके नेमिले. यांतून पुष्कळ हलके कुळांतले होते. **ब्राडशा** ह्मणून एक वकील होता त्यास मुख्य नेमिलें, **कोक** ह्मणून एक गृहस्थ होता, त्यास **इंग्लिश** लोकांकडचा बोलणारा केला, **डारिस्लास**, **स्टील** आणि **आस्क** यांस मदतनीस केलें. तें **कोर्ट वेस्टमिन्स्टरहाल** वाड्यांत वसलें, आणि काम सुरू झालें.

मग **विंड्सर** या ठिकाणांतून राजास **सेंट जेम्स** एथें आणून दुसरे दिवशीं चौकशी करितां मोठें **कोर्ट** यांत नेला. तो पुढें आला तेव्हां एके चौपदारानें त्यास खुर्ची-

वर वसविला. चार्ल्स फार दिवस कैदेंत होता, आणि आतां अपराधी ह्मणून चौकशी करितां आणिला होता, तथापि त्यानें राजाचा मान सोडिला नाही. त्यानें एक वेळेस सर्व सभासदांकडे तिरस्कारानें पाहिलें, आणि टोपी न हालवितां तसाच वसला. बाकीच्या सर्वांनींही टोपी काढली नाही. मग वकिलानें त्याचें अपराध पत्र वाचलें. तें असें कीं, लढाईच्या प्रारंभापासून जें रक्त पडलें, त्याचें कारण राजा. ही गोष्ट आली तेव्हां राजास तिरस्कार येऊन हंसें आवरेना. तें वाचून झाल्यावर ब्राडशा राजाशीं बोलूं लागला, आणि त्यानें सांगितलें कीं, आपण उत्तर काय करितां, याची कोर्ट वाट पहात आहे.

राजानें सौम्यपणानें उत्तर द्यावयास प्रारंभ केला. तो ह्मणाला कीं, कोर्ट यास माझी चौकशी करण्याचा अखत्यार नाही; मी पार्लमेंट सभेशीं तह केला, त्याचे कलमाप्रमाणें यथास्थित चाललों असतां माझी ही दशा होऊं नये. वास्तविक न्यायाधीशीची सत्ता येण्यास लार्ड सभेचें अंग पाहिजे, तें एथें काहीं मला दिसत नाही. मी राजा आहे आणि कायद्यांचा मूळ आहे, ह्मणून ज्या कायद्यांस माझी संमति नाही, त्यांवरून माझी चौकशी होऊं नये. लोकांची स्वतंत्रता राखण्याचें माझे काम आहे; ह्मणून मी असे अपहारकांचे सत्तेस संमति दिली तर मला बद्दल लागेल. वास्तविक कोर्टापुढें मी माझे वर्तणुकीचा जावसाल देईन; परंतु तुमच्या पुढें मी तें बोलणार नाही, याविषयीं मला क्षमा असावी. मी असें केलें तर लोक ह्मणतील कीं, मी राजनीति मोडली. असें ह्मणतील, आणि तीसार्थी प्राण दिला असें ह्मणणार नाहीत. कोर्ट याची

सत्ता प्रतिपादन करावयाकरितां ब्राडशा ह्मणूं लागला कीं, सर्व सत्तेचें मूळ प्रजा; त्यांपासून आह्मास मुख्यारी प्राप्त झाली आहे. तो राजास बोले कीं, इंग्लंड याचे कामन्स यांनीं जें कोर्ट स्थापिलें आहे त्याचे सत्तेविषयीं तुम्ही शंका आणूं नये. यावर राजा उत्तर देत होता, परंतु तो त्यास बोलूं देईना, मध्यें मध्यें विव्र करी. या रीतीनें कोर्ट या पुढें राजास तीन वेळ आणिलें, आणि तीन वेळ त्यानें त्यास अख्यार नाहीं असेंच ह्मटलें. शेवटीं चवथे वेळेस तें स्वतःसिद्ध कोर्ट यापुढें त्यास नेत असतां वाटेनें लोक व शिपाई हे ओरडले, “इनसाफ! इनसाफ!” शिरच्छेद! शिरच्छेद!” इतकें झालें तरी राजा घाबरला नाहीं. मग न्यायाधीशांनीं कांहीं साक्षी घेऊन ठरविलें कीं, पार्लमेंट यानें ठेवलेले फौजेबरोबर युद्ध करावयास राजा तयार झाला ह्मणून तो अपराधी; याकरितां त्याचा शिरच्छेद करावा.

अशा संकट समयांही राजा मोठे थोर, उदार आणि चांगले रीतीनें वर्तला. तो कोर्ट यांतून परत जात असतां शिपाई आणि दुसरे लोक पुनः एकदां बोलले, “इनसाफ आणि शिरच्छेद.” ते त्यास दुसऱ्या फारच वाईट गोष्टी बोलले, त्यांनीं त्याची फजीती आरंभिली, आणि त्यांतून एक राजाच्या तोंडावर थुंकला. राजानें स्वस्थपणें ती दांडगाई सोसून ह्मटलें, “गरीब विचारे, ते दोन पैशांसाठीं आपले सरदारांसही असेंच करितील.” लोकांमध्ये ज्यांनीं केवळ मनुष्यपणा सोडिला नव्हता, त्यांचा त्या वेळेस शोकानें गळा भरून आला; आणि नेत्रांतून अश्रुपात येऊं लागले. एका शिपायास दया येऊन त्यानें रा-

जाविषयीं ईश्वरापाशीं आशीर्वाद मागितला. तें एके सर-
द्वारानें एकतांच त्या गरीब शिपायास एके सपाठ्याबरोबर
जमिनीवर ठार पाडिलें; तें पाहून राजानें ह्मटलें कीं, अप-
राधापेक्षां शासन फार मोठें झालें.

त्यानें व्हाइटहाल वाड्यांत आल्यावर विनंती केली कीं,
माझे मुलांची माझी भेट व्हावी; आणि लंडन एथील
पूर्वीचा विशप डाक्टर जक्सन यानें माझे भजनाचे वेळेस
जवळ असावें. ही प्रार्थना त्याची ऐकिली, आणि त्यास
शिरच्छेदाची तयारी करावयास तीन दिवसांचा अवधि
दिला. त्याचे कुटुंबांतून त्या वेळेस इंग्लंड यांत राज-
कुमारी इलिझाबेथ आणि ड्युक ग्लास्टर तो तीन वर्षा-
चा मुलगा, अशीं दोघें मात्र होतीं. तीं दोघें जवळ
आल्यानंतर त्यानें आपले मुलीस हितावह आणि उपयोगी
असा उपदेश केला, आणि आपले मुलास आलिंगून बो-
लला, “मुला, तुझ्या बापाचा शिरच्छेद होणार आहे, खरेंच
माझे डोकें जाणार आहे; परंतु मी सांगतो, हें ध्यानांत धर
कीं, तुझे भाऊ चार्ल्स आणि जेम्स जोंपर्यंत जीवंत आहेत
तोपर्यंत तूं राजपद स्वीकारूं नको, संधी आली ह्मणजे ते
त्या दोघांचीं डोकीं कापतील.” मूलडोळ्यांत आंसवें काढून
बोलला, “पहिल्यानें मी मरेन.” राजास शासन ठरलें
तेव्हांपासून शिरच्छेद होईपर्यंत जरी शिरच्छेदकाष्ठ
तयार करण्याविषयीं कामकऱ्यांची गडबड चालली होती,
तरी त्यास नेहमी पहिले सारिखीच गाढ झोंप लागे.

शेवटीं शिरच्छेद व्हावयाचा त्या दिवशीं त्यानें मोठे
सकाळीं उठून आपले एके सेवकास हाक मारिली, आणि
सांगितलें कीं, आज मोठा उत्साहाचा दिवस आहे, या-

करितां तुम्ही माझा पोषाक चांगला करा. व्हाइट्हाल याचे पुढले गल्लींत त्यास मारावयाचें ठिकाण नेमलें होतें, याचें कारण कीं, शासन कठिण व्हावें. त्या ठिकाणीं एके भोजन शाळेजवळ मरणाची जागा नेमिली होती, तेथें राजाचा सेवक आणि मित्र जो बिशप जवसन तो त्यास घेऊन गेला; जो बिशप आपले धन्यासारिखाच गुणी आणि पुण्यवान् होता. त्या मरणस्थळावर काळें वस्त्र घातलें होतें, आणि कर्नल टाम्लिन्सन् याजवळ एक पलटन देऊन तेथें रखवालीस ठेविला होता. त्या स्थळावर एक लांकूड, कुन्हाड, आणि तोंडावर पडदे घेऊन शिरच्छेद करणारे लोक होते. पुढें जें भयंकर वर्तमान होणार त्याची वाट पहात लोक दूर उभे राहिले होते. या सर्व सिद्धतेकडे राजानें परम स्थिर मनानें पाहिलें; आणि पुढें सर्व लोकांनीं ऐकावयाजोगें कांहीं बोलवें असें त्याचे मनांत आलें; परंतु ते दूर होते ह्मणून त्यानें जवळ जे थोडे लोक होते त्यांशीं बोलावयाचा प्रारंभ केला. तो बोलला कीं, लढाई झाली यांत मजकडे कांहीं अन्याय नव्हता; कारण पार्लमेंट यानें मार्ग दाखविल्यावर मी युद्धाची सिद्धता केली. वरें, ती जरी केली तरी माझे मनांत इतकेंच होतें कीं, पूर्वजांनीं जी आपल्यापाशीं सत्ता दिली, तिचें संरक्षण करावें. असो, आतां माझा शिरच्छेद होतो आहे, ईश्वरानें निःपक्षपात केलें, अशी मला खातरी आहे; मी कबूल करितों कीं, अर्ल स्ट्राफर्ड याच्या निरर्थक शासनाविषयीं मी संमति दिली ह्मणून ईश्वरानें मला शिक्षा केली. मी सर्व माझे शत्रूस क्षमा करितों; प्रजांनीं पुनः पूर्ववत् आज्ञेत वागावें, आणि माझे मुलानें माझे मागे राज्य

करावें, अशी ईश्वराची प्रार्थना करितों, आणि प्राटेस्टंट धर्म ज्याप्रमाणें इंग्लंड एथील देवळांत चालतो, त्यावर माझी भक्ति आहे. याप्रमाणें अंतकाळीं तो जे काहीं शब्द बोलला, ते श्रोत्यांच्या मनांत असे भरले कीं, त्याच्या रखवालीस जो कर्नल टाम्लिन्सन ठेविला होता, त्यानें आपण तें मत घेतलें असें कबूल केलें.

तो राजा चार्ल्स मृत्यूची तयारी करित असतां विशप जक्सन यास बोलला, “अहो तुमच्या जन्मांत एक दशा आझून बाकी राहिली आहे, ती दुःखदायक तर खरीच, परंतु स्वल्प आहे. ती तुह्यांस लांब पोहोंचवील. ती तुह्यास पृथ्वीवरून काढून स्वर्गांत नेईल; आणि तेथें तुह्यास सुशोभित मुगुट मिळेल.” राजानें उत्तर केलें कीं, “मी या राज्यांतून अक्षय राज्यास जातो, जेथें दुःखास स्थळ मिळत नाहीं.” विशप बोलला, “तुम्ही नश्वर राज्य देऊन अनश्वर घेत अहां, आहाहा फार चांगला व्यापार !” मग चार्ल्स आपल्या अंगावरचें मोठें वस्त्र काढून आपलें भूषण विशप यास देऊन बोलला “स्मरा.” मग त्यानें आपलें डोकें लांकडावर धरिलें, आणि हात वर करून खूण केली. तेव्हां एके शिरच्छेद करणारानें एक वार करून त्याचें डोकें पाडिलें, तें वर उचलून दुसरा बोलला, “हें राज्यापराध्याचें डोकें.” हें पाहून लोक पहात होते, त्यांस फार दुःख झालें; गळे भरून आले, नेत्रांतून आश्रुपात होऊं लागले, आणि कृतीएकांनीं मोठ्यानें आक्रोशही केला. पुढें त्यास धर्म, आणि दया माया यांचें स्मरण होत चाललें, आणि कृतीएक राजास आपण दुःख दिलें ह्मणून, आणि

किती एक त्याच्या शत्रूस प्रतिबंध केला नाही ह्मणून आपली अतिशय निर्भर्त्सना करिते झाले.

चार्ल्स राजाचा शिरच्छेद झाला तेव्हां त्याचे वयास एकुणपन्नासावे वर्षे होते; आणि त्याने चोवीस वर्षे राज्य केले. त्याचे शरीर बळकट, यथायुक्त, आणि उंचीने मध्यम होते, त्याचे मुख रमणीय परंतु नेहमी चिंताग्रस्त आणि म्लान दिसें; याचे कारण असे कीं, नेहमी दुःखे अनुभविल्यामुळे तें तसें झालें होतें. त्याचे गुण सांगण्याचे प्रयोजन नाही, कारण त्याचे कर्मावरून ते चांगले कळतील.

प्रकरण २९.

सर्वसत्ताक राज्य.

सन् १६४८ पासून सन् १६६० पर्यंत.

क्राम्वेल याने **चार्ल्स** राजाचे मरणाविषयीं गुप्तपणे उद्योग केला होता, त्याचे मनांत तो मेल्यानंतर मोठमोठ्या इच्छा उत्पन्न होऊं लागल्या. नंतर **अयर्लंड** एथील **फौजेचा** सरदारपणा त्यास प्राप्त झाला; तेव्हां **ड्युक आर्मंड** याचे हाताखालचे राजपक्षी सैन्य, आणि **ओनियल** याचे हाताखालचे **ऐरिश** लोक यांशीं लढायाचा प्रसंग त्यांस आला. परंतु त्या बेबंद सैन्याच्यानें **क्राम्वेल** यापुढे कांहीं करवले नाही. ह्मणून त्यानें लागलाच सर्व मुलूख घेतला. पुढे सर्व शहरे स्वये त्याचे स्वाधीन झालीं. त्यानें त्यांतील माणसें क्रूरपणाने ठार मारिलीं.

असा विजय मिळवून तो परत इंग्लंड देशांत आल्यानें-

तर पार्लमेंट सभेने त्याचा सत्कार केला. त्या वेळेस स्काच लोकांनी राजाचा पक्ष धरून चार्लस राजाच्या मुलुग्यास राजपदावर बसविले होते; ह्मणून पार्लमेंट त्याशीं लढावयासाठीं एक सरदार योजीत होते. फेफाक्स ह्मणून जो पूर्वी सांगितला, तो तें काम पतकरीना; कारण मुळापासून तो प्रेस्बिटीरियन लोकांचे नाशास झटत नसे. ह्मणून तें काम क्राम्वेल यास सांगितलें. मग तो सोळा हजार फौज घेऊन मोठ्या धीरानें स्काट्लंड देशास गेला.

वास्तविक पहातां स्काच लोकांनीं चार्लस यास राज्यपदावर ठेविलें नव्हतें, तर कैदेत जसें ठेवावें इ०स० १६५० तसेंच त्यास राखिलें होते. मग ते क्राम्वेल सरदाराशीं युद्ध करावयास सिद्ध झाले. त्या दोघांची लढाई झाली, तींत इंग्लिश लोकांचे दुप्पट स्काच लोक असतांही त्यांस पळवून क्राम्वेल नाश करीत त्यांचे पाठीस लागला. साऱ्या लढाईत त्याचे चाळीसही लोक पडले नाहींत.

अशा संकट समयीं राज्यासाठीं सर्व खर्च करावें, असा विचार करून राजपुत्र चार्लस यानें योग्य मसलत केली. ती ही कीं, लागलेंच जवळ आहे तितकें सैन्य घेऊन इंग्लंड यांत जावें. कारण कीं, तेथें राजपक्षाचे सर्व लोक येऊन आपल्यास मिळतील असें त्याचे मनांत होते; परंतु आपला फौज पुढें न जमेल, याविषयीं त्याची लवकरच निराशा झाली, कारण त्यानें जो उद्योग आरंभिला होता, तो भयंकर जाणून त्याजवळचे लोक दिवसानुदिवस कमी होत चालले, आणि क्राम्वेल याचे नांवानेंच भिऊन इंग्लिशही कोणी त्याजवळ येईनात. असा तो वॉर्सेस्टर यांत आल्यावर त्यास समजलें कीं, क्राम्वेल चाळीस हजार फौज घेऊन

स्काटलंड देशांतून जलद आपल्यावर येत आहे. ही बातमी कळून राजपुत्राचे मनांत नुकतें भय उत्पन्न होत आहे, इतक्यांत तो पराक्रमी सरदार स्वतः येऊन शहरावर पडला; आणि त्यानें राजपक्ष्यांचा अतिशय नाश केला. रस्त्यावर प्रेतांचे ढीग पडले; सर्व स्काच लोक धरले गेले, आणि कितीएक मेले; राजपुत्र मात्र बहुत पराक्रम करून शेवटीं पळून गेला.

नंतर राजपुत्र फार संकट भोगून, आणि नानाप्रकारचे वेष धरून, एकेचाळीस दिवसांनीं नार्मंडी देशांत फिस्-शांप शहरीं जाऊन पोहोचला; तथापि त्याचें पळून जाणें चाळीस मागसांस कळलें.

पुढें विजयीं होऊन क्राम्वेल उत्साहानें लंडन शहरास आला. तेथें पार्लमेंट सभेंतला मुख्य, लंडन याचा मेयर, आणि माजिस्ट्रेट, हे सर्व त्याचे भेटीस गेले. असें हिताचें चिन्ह पाहून त्यानें विचार केला कीं, स्काच लोकांनीं आपणास त्रास दिला आहे, तर त्यांचा प्रथम सूड उगवावा. ह्मणून मग पार्लमेंट सभेचे हातून हुकूम कराविला कीं, स्काटलंड हें जिंकून घेतलेले एखादे परगण्यासारिखें इंग्लिश सरकारचे ताबेखालीं यावें; परंतु त्या देशांतून कांहीं सभासद पार्लमेंट सभेस यावे, इतकी सत्ता त्याजवळ ठेविली. पुढें त्या देशांत न्याय करावयाकरितां न्यायाधीश नेमिले, आणि क्राम्वेल यानें आपले पाठीमागें स्काच लोक केवळ स्वाधीन व्हावयाकरितां जो जनरल मॅंक ह्मणून सरदार ठेविला होता, त्यानें फार चातुर्यानें वर्तणूक केली, त्यामुळें ते शांत झाले.

या रीतीनें इंग्लिश पार्लमेंट आपली सत्ता क्राम्वेल

याचे मदतीने राज्यांत सर्वत्र चालू करू लागले. अयर्टन, आणि लड्लौ, या दोघांनीं सर्व अयर्लंड आपले ताबेखालीं आणिलें. अमेरिका खंडांत ज्या संस्थानांनीं राजाचा पक्ष धरिला होता, त्या सर्वांस आपले हाताखालीं आणिलें, आणि जर्सी, सिली आणि ऐल आफमान इत्यादि बेटेही सहज आपले हाताखालीं आणिलीं. साठ सत्तर केवळ हलके आणि अविद्वान् सभासद मिळून पार्लमेंट एक मोठें राज्याचा कारभार चालवितात, असें पाहून सर्व लोकांस परम आश्चर्य वाटलें. त्यांनीं आपले हाताखालचे लोकांचा कांहींच बंदोबस्त राखिला नव्हता; एक राजमंत्री या नांवानें अठतीस गृहस्थ होते, त्यांस सर्व लोकांनीं कागदपत्रें लिहावीं असें होतें. पुढें त्यांनीं फौजा ठेविल्या; गलबतें जमविलीं, आणि युरोप खंडांतील जवळचे राज्यांस नियम करून दिले. राज्याचा वसूल मोठ्या बंदोबस्तानें खर्च करीत ह्मणून सरकारास लुटून लोक मातबर होईनात असें झालें. सरकारचा वसूल धर्माध्यक्षांच्या जमिनी आणि दरमहा एकशें वीस हजार पौंड कर, हा सर्व पैका मिळून त्यांनीं राज्य चालविलें.

या रीतीनें आपले घरचें राज्य ताबेखालीं आणून, पुढें ज्या डच लोकांनीं फारसा अपराध केला नव्हता, त्यांचें शासन करावयाचा निश्चय केला. पार्लमेंट सभेनें पूर्वीचे राजाचा एक न्यायाधीश होता, त्यास आपला वकील करून हालंड देशांत पाठविला; त्यास जेथें राजपक्षांचे कोणी लोक होते त्यांनीं ठार मारिलें. पुढें कांहीं दिवशीं पार्लमेंट सभेनें सेंटजान ह्मणून त्या दरबारांत वकील पाठविला, त्याचा प्रिन्स आफ् आरेंज याचे मित्रांनीं कांहीं अपमान

केला. या कारणामुळे पार्लमेंट सभेने त्या राज्याशीं लढाई करावी अशी प्रतिज्ञा केली. इंग्लिश लोकांचा मुख्य नौकाध्यक्ष ब्लेक याच्या पराक्रमावर आणि शूरपणावर पार्लमेंट सभेचा भरंवसा होता; कारण त्या गृहस्थानें मोठेपणीं त्या कामाचा अभ्यास केला असतांही तो पूर्वीच्या सर्व सरदारांपेक्षां विशेष शूर आणि शहाणा असा दिसून आला होता. तिकडे डच लोकांनीं जो आपला वानत्रंप ह्मणून मोठा नौकाध्यक्ष तो युद्धास तयार केला होता. या दोघे प्रतापी नौकाध्यक्षांच्या अनेक लढाया झाल्या, आणि बहुत वेळ दोघेही विजय पावले. त्या भयंकर युद्धापासून त्या दोघेही नौकाध्यक्षांचा पराक्रम मात्र प्रगट होई, परंतु उत्कृष्ट कोण हें ठरेना. पुढें व्यापार बुडूं लागला, ही गोष्ट डच लोकांस वाईट वाटून त्यांनीं तहाचें बोलणें लाविलें; परंतु पार्लमेंट सभेस क्राम्वेल सरदाराचे जमिनीवरील फौजेपासून फार भय होतें, ह्मणून ती निर्बळ करावयाकरितां जंढपर्यंत आरमार ठेवेल तोंपर्यंत ठेवून, तिकडे राज्याचें सामर्थ्य खर्चून तह करूं नये, युद्धच करावें, असा त्यांनीं निश्चय केला होता.

हा त्यांचा वेत क्राम्वेल सरदारास लागलाच कळला, आणि समजलें कीं, हे सभासद लोक माझी सत्ता अधिक वाढत आहे, तिचें भय मानून ती कमी व्हावी असें इच्छितात. त्याचा स्वभाव मुळापासून धीट होता; आणि त्याच्या जें जें मनांत येई तें तो निर्धास्तपणें करीत असे. तशांत त्यानें निश्चय केला कीं, पुढें आपण परस्वाधीनपणांत राहूं नये. सैन्यास त्याचा पक्ष होता; ह्मणून निर्भयपणानें त्यानें दुसरी एक मोठी धीराची गोष्ट करावयाचा निश्चय

केला. ती ही कीं, सैन्यांतील सरदारांस समजावून त्यांचे हातून कामन्स यांस एक अर्जी द्यावी, ती दिली असतां कामन्स तिचा तिरस्कार करून मानणार नाहींत, आणि तसें झालें असतां आपलें काम होईल, असें तो पूर्वीच जाणून होता. पुढें त्या फौजेतील सरदारांनीं ती अर्जी दिली; तींत मजकूर असा कीं, आमची बाकी सरकारावर आहे

ती द्यावी, आह्मावर जुलूम चालले आहेत, त्यांची स०३० चौकशी करावी; आणि तुमच्या सभेची नेमणूक १९५३ होऊन किती दिवस झाले, आणि पूर्वी प्रजेच्या स्वतंत्रपणाची वृद्धि करण्याविषयीं, आणि पार्लमेंट सभेची रीति बदलण्याविषयीं तुझीं काय काय प्रतिज्ञा केल्या होत्या, या गोष्टींचा विचार करावा.

फौजेमुळें आपले हातीं सत्ता आहे, हें पार्लमेंट सभेनें त्या वेळेस ध्यानांत न आणितां फौजेचे धट्टाईमुळें आग्रहास पडून एक मंडळी नेमिली; आणि तींतील गृहस्थांस सांगितलें कीं, पुढें अशी अर्जी जो कोणी देईल तो सरकारचा गुन्हेगार, असा एक हुकूम तयार करावा. यावर फौजेनें कडक उत्तर दिलें. आणि पार्लमेंट यानेंही त्यासारिखेंच प्रत्युत्तर दिलें. पुढें प्रतिक्षणीं त्या दोघांमध्ये तंटा वाढत चालला. असें होईल हें क्राम्बेल यानें बहुत दिवस अगोदर जाणिलें होतें; आणि तो तसें व्हावें ह्मणून इच्छा ही करीत होता. मग तो एके दिवशीं आपले लोकांशीं मसलत करीत होता; इतक्यांत त्या वेळेस पार्लमेंट सभेंत काय विचार होत आहे, ही त्यास बातमी समजतांच, तो मोठ्या आवेशानें उठला; आणि जवळ मॅजर वर्नन ह्मणून होता त्यास ह्मणाला; “माझ्या डोक्याचे केंश उभे रहावे,

अशी गोष्ट करणें आज मला अवश्य प्राप्त झाली आहे.” असें संतापानें बोलून तो तीनशें शिपाई वरावर घेऊन मोठ्या त्वरेनें पार्लमेंट सभेस गेला. आपण आंत गेल्यावर त्यानें पाय आपटून खूण केली; ती ऐकतांच त्या साऱ्या वाड्यांत येऊन त्याचे हत्यारबंद लोक शिरले. मग तो सभासदांकडे पाहून बोलतो, “तुम्हास धिक्कार असो, निघा येथून, तुमच्यापेक्षां भले माणूस या सभेत बसूं द्या, जे आपले काम तुमच्यापेक्षां फार चांगले रीतीनें करतील. तुम्ही आतां पार्लमेंट नव्हा. मी खरेंच तुम्हास सांगतो. तुम्ही आतां पार्लमेंट नव्हा. ईश्वरास तुमचें कारण नाहीं.” तेथें सर हारीवेन ह्मणून गृहस्थ होता, तो क्राम्वेल याचे असे उन्मत्त भाषणावर कांहीं बोलूं लागला, त्यास क्राम्वेल मोठ्यानें ह्मणाला, “सर हारी, अरे सर हारीवेन, ईश्वरानें मला हा सर हारीवेन याचे हातून सोडवावें.” मग एकाचें वस्त्र धरून तो ह्मणतो, तूं रंडीबाज आहेस; दुसऱ्यास बोलला. तूं व्यभिचारी आहेस; तिसऱ्यास ह्मणाला, तूं दारूबाज; चवथ्यास ह्मणाला, तूं अधाशी.” सर्वांस ह्मणतो; “तुम्हीच मला असें करणें अवश्य प्राप्त केलें, मला असें करण्यापेक्षां मृत्यु आला तरी बरा, ह्मणून मी रात्रंदिवस ईश्वराचा शोध करित आहे.” मग त्यानें मेजावरील सोटा काढावयास हुकूम केला. नंतर सर्व सभासदांस बाहेर घालवून, आणि तो वाडा साफ करवून, त्यानें दारांस कुलुपें घातलीं; आणि आपले खिशांत किल्ली टाकून निघून गेला.

पुढले पार्लमेंट सभेस जे त्यानें पुरुष योजिले, ते सर्व अतिनीच, हलके, मूर्ख आणि स्वच्छंदी असे होते.

ता जाणून होता कीं, राज्य कारभार चालविण्याची या लोकांमध्ये शक्ति नाही, ह्मणून हे सर्व कारभार आपलेवर टाकितील, किंवा अगदीं सोडून देतील. या त्याच्या भविष्याप्रमाणेंच ते वर्तले. त्या विलक्षण सभेमध्ये एक चामडें-विक्या **प्रेझगाड बेर्वॉन** नांवाचा होता; त्यावरून त्याचें **बेर्वॉन पार्लमेंट** असें नांव पडलें होतें. केवळ जे हलके लोक होते, तेही या मूर्ख राज्य रीतीची निंदा करूं लागले. तें **पार्लमेंट** सक्षेतील कितीएक सभासदांस समजलें; मग लागलीच त्यांनीं स्वतः एकीकडे सभा केली. आणि परस्परांस ह्मणूं लागले कीं, या सभेस फार दिवस झाले. मग सर्व संमतानें **रौझ** ह्मणून एक होता, त्यास आपला मुख्य करून वरें **क्राम्वेल** याजवळ गेले, आणि बोलले कीं, आपले सत्तेचा आपण स्वीकार करावा. त्यानें ती मोठ्या संतोषानें घेतली, परंतु कितीएक सभासदांनीं आग्रह धरिला आहे असें ऐकून, त्यानें **कर्नल वैट** ह्मणून होता, त्यास सांगितलें कीं, तुझी जाऊन त्या सभेंत जे असतील त्यांस काढून टाकावें. तो गेला त्या वेळेस त्यांनीं **मोयर** या नांवाच्या एके गृहस्थास मुख्य केला होता; त्या वेळेस **कर्नल** यानें जाऊन त्यांस विचारिलें; “तुझी एथें काय करितां.” **मोयर** यानें स्वस्थ चित्तानें उत्तर दिलें कीं, “आझी ईश्वरास शोधितों.” **कर्नल** ह्मणाला, “तर तुझी दुसरें कोठें जा, कारण ईश्वर येथें बहुत वर्षांपासून नाहींसा झाला आहे, असें माझे बुद्धीस येतें.” **पार्लमेंट** सभेची उगीच छाया मात्र होती, ती या रीतीनें काढून टाकिल्यावर, फौजेचे सरदारांनीं ठरविलें कीं, **इंग्लंड** देशांतील सर्वसत्ताक राज्याचें प्रभुत्व **क्राम्वेल** यानें करावें. त्यानें

हैनेस (ह्मणजे हजरत) हा किताब धारण करावा. या रीतीने त्याची सत्ता लंडन शहरांत आणि राज्यांतले दुसरे सर्व ठिकाणीं प्रसिद्ध झाली. ज्यास पूर्वी कोणी पुसत नव्हता. असा हलका मनुष्य पहिल्यानें आपले उपयोगी लहान लहान उद्योग करून, पुढें मोठमोठे पराक्रम करून, त्रेपन्नावे वर्षीं अशी उत्कृष्ट सत्ता पावला.

क्राम्वेल याचे संपत्तिकाळीं आणि विपत्तिकाळीं ज्यानीं अंतर केले नव्हते, असे फौजेचे सर्व अंमलदारांस त्यानें प्रतिवर्षीं एक हजार पौंड बैठा पगार देऊन आपले प्रधान नेमिले. फौजेमुळे आपणास इतका मोठेपणा प्राप्त झाला, आणि तीस राजी न राखिली असतां आपला नाश होईल, असें जाणून तो तिला एक महिन्याचा पगार अगाऊ देत असे. त्यानें कोठींत पुष्कळ पुरावा केला होता, आणि तो सरकारी पैसा मोठ्या बंदोबस्तानें खर्चीत असे. त्याचा उद्योग, सूक्ष्म दृष्टि, आणि दृढ निश्चय, असा होता कीं, कोणतें एखादें बंड झालें, किंवा त्याचे शरीराचा घात करण्याचा कोणी उद्योग आरंभिला. ह्मणजे तें त्यास पूर्वीच कळावें. बाहेरचे राजांशीं त्यानें आपले गुणाप्रमाणेंच व्यवहार ठेविला होता; आणि कांहीं दिवसपर्यंत तो चांगला चालत होता. डच लोकांचा बहुतेक पराजय झाला; आणि त्यांचे व्यापाराचाही संक्षेप होत आला; ह्मणून त्यांनीं शेवटीं तहाविषयीं प्रार्थना केली, ती क्राम्वेल यानें पुढें लिहिलेला करार करून घेऊन मान्य केली. तो करार हा कीं, इंग्लिश लोकांचें निशाण पाहिलें कीं त्यास मान द्यावा, राजाचा पक्ष सोडून द्यावा, पूर्वी जो खर्च झाला त्या सर्वावदल इंग्लिश लोकांस पंच्याशीं हजार पौंड द्यावे, आणि

पूर्वीच्या राज्यांत ईस्ट इंडिया कंपनी (पूर्व हिंदुस्थान मंडळी ह्यगजे कंपनी सरकार) ईर्चीं हिंदुस्थानांत जीं ठाणीं घेतलीं होतीं, तीं परत द्यावीं.

फ्रान्स देशाचे सरकाराशींही त्यानें तसाच तह केला. त्या वेळेस फ्रेंच यांचा मुख्य कारभारी क्यार्लिनल माझेरीन होता, त्यानें अशी युक्ति केली कीं, क्राम्वेल याचा फार सन्मान राखिला. क्राम्वेल याचा स्वभाव उतावीळ, असें जाणून त्यानें वळाचें वोलणें सोडून मृदु भाषण आरंभिलें, आणि या रीतीनें दौघांचींही कामे झालीं.

स्पेन देशाचे दरबारानेंही त्याचा स्नेह संपादन करूं-प्याविषयीं प्रयत्न केला, पण तो सिद्धीस गेला नाहीं. त्या विशाल राज्यानें कांहीं वर्षांपूर्वीं सर्व युरोप खंडांतलें स्वातंत्र्य घालवावयाचें भय घातलें होतें; परंतु या समयीं त्यास आपलेंही तें संरक्षण करावयाची शक्ति राहिली नव्हती. क्राम्वेल यास इतर राज्यांचे स्थितीचें विशेष ज्ञान नव्हतें; ह्मणून भिऊन तो त्या दरबारचा मोड करावयाकरितां, फ्रेंच सरकाराशीं साथी झाला. त्याने स्पेन दरबाराच्या नेदरलँड देशांत मुलूख होता, तो घ्यावयाकरितां साहा हजार फौज फ्रेंच लोकांचे स्वाधीन केली, आणि त्यांनीं त्याच्या आश्रयानें विजय पावून क्राम्वेल यास डंकर्क शहर दिलें, जें तेव्हांच त्यांनीं स्पानियार्ड लोकांपासून घेतलें होतें.

क्राम्वेल यानें समुद्राचे वाटेनें स्पेन दरबाराचा अभिमान चांगल्यारितीनें घालविला. ल्हेक ह्मणून एके ग्रहस्थानें डच लोकांस फार दिवस बेजार केलें होतें, आणि त्याची सर्व युरोप खंडांत कीर्ति झाली होती, त्यानें स्पेन देशाचे दरबारास फार भयभीत केलें. मग अरमार घेऊन

तो मेदितरेनियन समुद्रास गेला, तेथें पुण्ययुद्धाचे दिवसांपासून इंग्लिश लोकांचें एकही गलवत गेलें नव्हतें. तिकडे त्यास ज्यांनीं प्रतिबंध केला, त्या सर्वांचा गर्व त्यानें हरण केला. लेगान शहराजवळ त्यानें नांगर टाकिला, आणि तेथच्या तस्कनी प्रांताचा ड्यूक यापासून इंग्लिश लोकांचे व्यापाराची कांहीं खराबी झाली होती, तिचा जवाब पुसून घेतला. तेथून तो आल्जियर्स प्रांतांत गेला, आणि तेथील लोक चांचेपणा करून इंग्लिश यांस उपद्रव करीत असत, तो बंद केला; आणि तेथील सरदारांशीं तह केला. मग तो त्यानिस शहरास गेला, आणि तेथील सरदारानें त्याचा अपमान केला; ह्मणून ब्लेक बंदरांत जाऊन सगळीं गलवतें जाळून पुढें गेला. केदिझ शहरांत त्यानें वीस लाख रिवाल या नांवाचें नाणें भरलेलीं अशीं दोन गलवतें घेतलीं. नंतर क्यानारीझ बेटाजवळ स्पानिश लोकांचीं सोळा गलवतें जाळून, आपले पराक्रमाची कीर्ति भोगावयाकरितां स्वदेशीं येत असतां वाटेनें मृत्यु पावला. या शूर पुरुषानें अपहारकाकरितां युद्ध केलीं खरीं; परंतु त्याचे पक्षाचा त्यास अगदीं अभिमान नव्हता; त्याचें मन सर्वसत्ताक राज्याकडे होतें. त्याचा उद्योग दुष्ट राज्याचें प्राबल्य करण्याकरितां नव्हता, तर आपला देश संकटापासून मुक्त करावयाकरितां तो खलाशांस ह्मणत असे, “कोणाचे हातीं राज्य गेलें तरी आपण स्वदेशाकरितां युद्ध करावें, हा आपला धर्मच होय.”

ब्लेक याचा उद्योग पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें चालिला असतां, हिस्यानिओला ह्मणून अमेरिका देशांत बेट आहे, त्यावर हल्ला करावयाकरितां दोघे नौकाध्यक्ष फेन

आणि विनाब्ल्स हे चार हजार पायदळ घेऊन गेले होते. तो त्यांचा उद्योग सिद्धीस गेला नाही, आणि स्पानियार्ड लोकांनी त्यांस तेथून काढून टाकिले. मग ते जामइक वेढास गेले, ते वेढे कांहीं प्रयत्नावांचून त्यांस साध्य झाले; परंतु त्या वेळेस हे कांहींच नव्हे. असे वाटून मुख्य काम तडीस गेले नाही, याकरितां पेन आणि विनाब्ल्स हे येतांच यांस किल्ल्यावर टाकिले.

क्राभ्वेल यासही तो समय कठीण आला होता. इ.स. १६५८ त्या वेळेस प्रजा त्यास सन्मानपत्रे आणि स्तुति यांहींकरून उत्साहित करीत होत्या, तथापि त्यास मोठा पेंच येऊन पडला होता. तो असा,—तो सर्व पक्षाचे लोकांशीं वांकडा झाला, आणि त्यामध्ये परस्परें वैरभाव होता; ह्मणून तो निर्भयपणानें कांहीं दिवस राहिला होता. पुढें त्याची ठकवाजीची विद्या सरली, त्यास कोणी ठकला जाईना, आणि त्याच्या पक्षाचे होते, तेही त्यानें एक ह्मणून भलतेंच केले असे पाहून कंटाळले. त्याच्या कारभाराचा सारे राज्यास कंटाळा आला होता. तथापि घरांत जर त्यास सुख असतें, तर त्याची फारच फजीती झाली नसती; परंतु त्याचा जांबई फ्लीत्वुड नामें होता. तोही आपला सासरा धर्माच्या मिषेंकरून इहलोकसंबंधी सुख साधितो, असे पाहून द्वेष करूं लागला. फ्लीत्वुड याची बायको, त्याची वडील मुलगी, तिला सर्वसत्ताक राज्याचा असा पक्ष होता कीं, वापही राजा नसावा, असे तिचें मनांत होतें. त्याच्या दुसऱ्या मुलींस राजाचा पक्ष दृढ होता; आणि मिस्त्रेस क्लेपोल ह्मणून त्याचे प्रीतींतली मुलगी होती, तिनें तो मरते वेळेस राजासनाचा अपहार

केला ह्मणून त्याची फार निंदा केली. प्रतिघटकेस त्यास कांहीं नवें दुःख प्राप्त होऊं लागलें. लार्ड फेर्फाक्स, सर उइलियम वालर, आणि दुसरे प्रेस्बिटीरियन मताचे कितीएक मुख्य, यांनीं त्याचा जीव व्यावयाची आंतून मसलत आरंभिली. त्याच्या कारभारांत स्वदेशीं आणि बाहेर बहुतच खर्च झाला, ह्मणून त्यास कर्ज अतिशय झालें. एक बंड फुटून तें मोडलें ह्मणजे दुसरें उत्पन्न व्हावें, असें होत चालिलें; तशांत त्याच्या बुद्धीस निश्चय झाला कीं, आपण मेलों असतां प्रजांस परम हर्ष होईल. कर्नल तैतस ह्मणून एक गृहस्त होता, त्यास पूर्वीं त्याचे पक्षाचा फार अभिमान होता; त्यानें एक पुस्तक करून प्रसिद्ध केलें, त्याचें नांव, “जीव घेण्यांत पाप नाहीं.” तें पुस्तक फार चांगलें केलें होतें, तें पाहून मरणाचे भयानें क्राम्वेल यास कधींही हसें आलें नाहीं. या रीतीनें तो साशंक आणि भयभीत होऊन एकांतीं किंवा मंडळींत दुःखी असा दिसत असे.

शेवटीं त्यास फार ताप येऊन त्याची शुद्धी गेली. त्याचें इतकें मात्र राहिलें कीं, तुमचे मागे तुमचा पुत्र रिचर्ड यानें राज्य करावें कीं काय? असें पुसलें असतां, तो होय ह्मणे. सप्तंबर महिन्याचा तिसरा दिवस त्यास नेहमी मोठा शुभदायक असे, त्याच दिवशीं त्यास मृत्यु आला. त्या वेळेस त्याचें वय एकुणसाठ वर्षांचें होतें. त्यानें नऊ वर्षेपर्यंत राज्याचा अपहार केला.

क्राम्वेल मेल्यानंतर पुढें त्याच्या स्थळीं कोण नेमावा, याविषयीं आंतले आंत बखेडा पडला; परंतु त्याच्या मागेही धाक होता, त्यामुळे त्याचा मुलगा रिचर्ड यास त्या स्थळीं नेमून प्रसिद्ध केलें. अशा मुख्यास सैन्य कंटाळलें;

आणि त्यांत मोठमोठे होते, त्यांनीं फ्लोत्बुड याचे घरीं सभा केली. त्यांचे विचाराचा इत्यर्थ हा ठरला कीं, ज्यावर सर्वांचा विश्वास वसेल, त्यास सैन्याचा सरदारपणा द्यावा; आणि असा पुरुष रिचर्ड नव्हे हें स्पष्ट ध्यानांत आलें.

रिचर्ड यास जें पद मिळालें, तें राखावयाजोगा त्याच्या मध्यें धीर नव्हता; ह्मणून तो स्वेच्छेनें आपलें स्थळ सोडून कांहीं वर्षेपर्यंत परदेशास गेला. नंतर परत स्वदेशीं येऊन आपले मुळचे वतनांवर राहिला.

या रीतीनें सैन्याचे सरदार पुनः एकवेळ स्वतंत्र झाल्यावर त्यांनीं निश्चय केला कीं, ज्या पार्लमेंट सभेनें चार्ल्स राजाचा शिरच्छेद केला, आणि जी क्राम्बेल यानें काढून टाकिली होती, तिला पुनः बोलावणें करावें. ती पुनः एकत्र जमल्यावर तिला ज्यांच्या योगानें स्वस्थान प्राप्त झालें होतें, त्यांचीच सत्ता कमी करावयाचे उद्योगास लागली. ह्मणून सरदारांनीं पुनः एक वेळ निश्चय केला कीं, ज्या पार्लमेंट सभेपासून आपणासच उपद्रव होतो, तीस निरोप द्यावा. असा वेत करून जनरल लांबर्ट ह्मणून सरदार होता, तो एक निवडक फौजेची टोळी घेऊन वेस्टमिन्स्टर वाड्याचे वाटेवर जाऊन राहिला. इतक्यांत पार्लमेंट सभेतील मुख्य लॅथाल रथांत बसून सभेस चालिला होता; त्याचे घोडे उलटवून त्यास युक्तीचे वाटेनें घरीं नेऊन पोहोचविलें. असेंच सर्व सभासदांस मार्गें फिरवून सैन्यानें आपले स्थानीं जाऊन त्या दिवशीं उपास केला. त्या वेळेस अशी चाल होती कीं, कांहीं तरी घोर कर्म करणें झालें ह्मणजे त्याचे पूर्वीं किंवा नंतर एक उपोषण करावें.

या समयीं जनरल मांक ह्मणून एक सरदार आठ हजार लोक घेऊन स्काटलंड देशांत होता. त्यास स्वदेश संकटांतून मुक्त करीन ही आशाही नव्हती. आपला वेत काय आहे, हें त्यानें अतिशयच गुप्त राखिलें होतें. राजधानींत वखेडा झाला होता, त्याची चौकशी करावयाकरितां त्यानें आपलें सैन्य किंचित् उद्योगास लावतांच, सर्व विरुद्ध पक्षाचे लोक त्याचें अंग आपलेकडे असावें, असें इच्छूं लागले. तथापि तो लंडन शहराजवळ जवळ येत चालिला. तो कशाकरितां येतो, हा तेथें सर्वांस संशय पडला; आणि कांहींच बातमी बाहेर फुटेना; ह्मणून आश्चर्य झालें; परंतु मांक तसेंच मौन धरून शेवटीं लंडन शहराजवळ कांहीं कोशांवर सेंट आब्लान्स गांव आहे तेथें आला.

त्या वेळेस रंप पार्लमेंट पुनः एकत्र जमलें होतें, त्यास त्यानें तेथून निरोप सांगून पाठविला कीं, लंडन शहरांत जी फौज आहे, ती खेडे गांवांस पाठवावी. नंतर राज्यास उपयोगी असा बंदोबस्त करून कामन्स यांनीं स्वेच्छेनें सभा बंद केली, आणि हुकूम केला कीं, लागलीच नवें पार्लमेंट याची सभा करावी.

या वर्षापर्यंत नवी पार्लमेंट सभा बसली नाहीं. इ०स० आणि जनरल याचे मनांतला वेत कोणासही १६६० कळला नाहीं. पुढेही त्यानें तसेंच गौप्य राखिलें. जरी सर्वांस ठाऊक होतें कीं, नवें पार्लमेंट याची सभा करणें (ह्मणजे राजास पुनःपदावर बसविणें) असा अर्थ होतो, तथापि त्यानें ती गोष्ट तोंडांतून कधींही काढली नाहीं. शेवटीं विश्वासानें मात्र कायतें त्याचें हद्दत प्रसिद्ध झालें. तें

वर्तमान असैं,— डेवन प्रांतांत **मारैस** या नांवाचा एक विद्वान गृहस्थ होता, त्याशीं मात्र तो राजाचें पुनः स्थापन करावयाची मोठी मसलत करोत असे. **सर जान ग्रान्विल** ह्मणून एक राजापासून कांहीं कामगिरी करितां गृहस्थ आला होता, त्यास **मांक** यानें दोन वेळ सांगून पाठविलें कीं, तुझी **मारैस** यास आपला मजकूर समजवावा. तो ह्मणूं लागला कीं, मी **जनरल** यावांचून दुसरे कोणास निरोप सांगावयाचा नाहीं. याकरितां **मांक** यानें त्याचे मनुष्यपणावर लक्ष्य देऊन त्यास आपले मनांतलें सर्व सांगितलें; तथापि त्यानें त्याविषयीं कागदास टांक लाविला नाहीं. ही बातमी **ग्रान्विल** याचे द्वारें राजास **स्पानिश** मुलुखांत समजली; तेथें **ब्रीडा** शहरचे अमलदारानें त्यास सत्कार करावयाच्या निमित्तानें अडकवून ठेविलें होतें. त्यापासून तो मोठ्या युक्तीनें निघाला, आणि **हालंड** देशांत येऊन निरोपाची वाट पाहात राहिला.

फार दिवस स्वतंत्र **पार्लमेंट** सभा व्हावयाच्या दिवसाकरितां लोक वाट पाहात होते, तो शेवटीं आला. सर्वांची प्रीति राजावर वसली, तथापि स्पष्ट बोलावयास इतकें त्या वेळेस भय होतें कीं, राजाचें नांव घ्यावयास कांहीं दिवसपर्यंत कोणास हिंमत होईना. **मांक** मुळापासून स्वस्थपणें त्यांची परीक्षा पाहात होता; शेवटीं निश्चय करून **आनेस्ली** ह्मणून अमात्यांत मुख्य होता; त्यास अमात्यांला कळवावयाकरितां सांगितलें कीं, **सर जान ग्रान्विल** राजाकडचें बोलणें बोलावयाकरितां पत्र घेऊन दरवाजाचे बाहेर आला आहे. हा निरोप ऐकून सर्वास **फारच** संतोष झाला. सभासद क्षणभर आपली मान्यता विसरून त्याचा

मोठ्या स्वरानें स्तव करण्यांत प्रवृत्त झाले. मग ग्रान्विल यास आंत बोलावून राजाचें पत्र मोठ्या हर्षानें वाचलें. तें संपल्यावर एक क्षणही मध्यें न जातां, सर्व सभासदांनीं एकदांच राजाची विनंती मान्य केली; आणि तो उत्साह सर्वत्र प्रसिद्ध व्हावयाकरितां असें ठरविलें कीं, तो कागद आणि माफीपत्र हीं लागलींच छापून प्रसिद्ध करावीं.

द्वितीय चार्लस राजा मे महिन्याचे एकुणतिसावे तारिखेस लंडन शहरांत आला, तो त्याचा जन्मदिवस होता, त्या वेळेस जेथें जेथें तो गेला तेथें तेथें असंख्य लोकांचा समूह त्याचे बरोबर जाऊन त्याचा जयजयकार करूं लागले. बहुत दिवसपर्यंत आंतले आंत तंटा लागून पक्ष झाले होते; आणि एकापुढें एक दुष्ट राजे होऊं लागले, त्यामुळें लोकांस या प्रसंगां हर्ष झाला तो मावेना. त्यांनीं पाहिलें कीं, आपली पूर्वींची राज्यनीती लयास चालिली होती, ती पुनः उदयास आली.

प्रकरण ३०.

द्वितीय चार्लस राजाची कथा.

सन् १६६० पासून १६८५ पर्यंत.

चार्लस राजा राज्य करूं लागला तेव्हां त्याचें वय तीस वर्षांचें, स्वरूप सुंदर, भाषण सभ्य, आणि स्वभाव मनोरंजक, असे त्यांमध्ये गुण होते. प्रथमचे आचरणावरून त्यास लोक फार वश होतील, असा सुमार दिसत होता. तो परदेशांत होता त्या वेळेस आपले दरबारी लोकांत आ-

नंदानें राहावयाचा त्यास अभ्यास होता, त्याप्रमाणेंच तो स्वभाव त्यानें सिंहासनावरही राखिला. त्याचा स्वभाव ख्यालीखुशाली ह्मणून तो पूर्वीचा सूड उगवील, ही कोणाचे मनांत शंकाही नव्हती. याप्रमाणें सर्व बरेंच दिसलें खरें; परंतु त्याचा परिणाम विपरीत झाला. आळस आणि विषयेच्छा यांहींकरून तो कोणत्या राज्यक्रामाच्या उपयोगीं नाहींसा झाला; बरें आणि वाईट या दोन्ही लोकांशीं सारिखी मैत्री ठेवूं लागला; आपले पूर्वीच्या मित्रांचा समाचार घेईना; आणि शत्रूंच्या पारिपत्याविषयींही उद्योग करीना.

राजास मारण्याचे उद्योगांत जे होते, त्यांशिवाय सर्वांस माफी द्यावयाचा हुकूम पार्लमेंट सभेनें केला. क्राम्वेल, अयर्टन, आणि ब्राडशा हे तिघे मेले होते, तरी शासन करावयास योग्य असा विचार करून त्यांचीं प्रेतें खणून काढिलीं, शिरच्छेदाचे ठिकाणीं नेलीं, आणि कांहीं वेळपर्यंत लोंबवून शेवटीं त्या लाकडा खालींच पुरून ठेविलीं.

बाकीचे जे चार्लस राजाचा न्याय करावयास बसले होते. त्यांतून कितीएक मेले; आणि कितीएकांस क्षमा मिळाली. ऐशींतून दाहांस मात्र लागलेंच ठार मारिलें. ते आग्रही होते; आणि आपण करितों हें चांगलें असें त्यांस वाटत असे. त्यांवर चहूंकडून प्रसंग आला, त्या वेळेस त्यांनीं मोठें धैर्य दाखविलें, ते एखादे चांगले कामांत असते, तर त्यांची कीर्ति होती.

या प्रसंगीं राजानें अगदीं पार्लमेंट सभेची गरज नाहीं असें केलें असतां सिद्धीस जाईल, असें पाहून, त्याचा एक मंत्री सौथांप्रन ह्मणून होता, त्यानें कामन्स यांपासून रा-

जास वीस लक्षांची नेमणूक करून घ्यावयाचा उद्योग आरंभिला; तो सिद्धीस गेला असता तर राजा स्वतंत्र झाला असता; परंतु क्लारेंडन ह्मणून मोठा प्रसिद्ध गृहस्थ होता, त्यानें तें चालूं दिलें नाहीं. तो राजाच्या पक्षाचा असे खरा; परंतु स्वतंत्रता, आणि नीति यांचा अभिमान फार वाळगीत असे. या दोन प्रकारच्या मसलतीविषयीं राजा कांहींच मनांत आणीत नसे; त्याला पैका मात्र पाहिजे होता.

तो नेहमी खर्चाचे पेचांत असे. ह्मणून त्याच्या मनांत कितीएक गोष्टी नव्हत्या, त्याही त्याचे हातानें घडल्या. त्यांतही एक झाली कीं, पोर्तुगल देशची राजकन्या क्वाथेरिन होती तिशीं लग्न केलें. ती गुणी होती खरी, परंतु सुंदर नव्हती. तिचे बरोबरचे आंदणाची त्यास फार लालूच होती. तें आंदण तीन लाख पौंड होतें, आणि खेरीज आफ्रिका देशामध्ये तांजियर आणि हिंदुस्थानांत मुंबई हे दोन किल्ले होते. चान्सेलर क्लारेंडन, सौथांप्टन आणि ड्यूक आर्मंड यांनीं तिशीं लग्न करूं नये, ह्मणून राजास अनेक गोष्टी सांगितल्या; त्यांत हेंही कळविलें कीं, तिला मुलें कधीं व्हावयाचीं नाहींत; परंतु राजानें त्यांची मसलत न ऐकून तिशीं तें अशुभ लग्न केलें. दुसरा त्यानें असा विचार केला कीं, डच लोकांशीं आपण लढाईची प्रतिज्ञा करावी; आणि पैका हातीं येईल तेणेंकरून आनंद भोगावा. पुढें ती समुद्रांतली लढाई चालू झाली, तींत पुष्कळ रक्त पडलें, आणि पैका खर्च झाला. शेवटीं ब्रीडा शहरामध्ये तह ठरविला, त्याप्रमाणें न्यूयार्क प्रांत डच लोकांनीं इंग्लिश यांस दिला. तो मोठा लाभ

आपल्यास झाला, असें त्या वेळेस त्यांस वाटलें; परंतु ज्या अन्यायाकरितां युद्ध केलें होतें, त्याचें निवारण तहापासून झालें नाहीं. मुख्यत्वेकरून लार्ड क्लारेंडन यानें प्रथम ती व्यर्थ लढाई करावी, अशी राजास मसलत सांगितली, आणि शेवटीं आपणच बेअवरूचा तह करून संपविली, ह्मणून त्यावर ठपका आला. त्यावर फार दिवसपर्यंत राजाची गैरमर्जी झाली होती, आणि लोकांस तरी त्याचें विशेष अगत्य होतें असें नाहीं; ही त्याचे शत्रूंंस आंत प्रवेश करून त्याचा संपूर्ण नाश करावयास संधी सांपडली. मग मिस्तर सेमोर होता, त्यानें कामन्स सभेमध्ये त्याजवर सत्रा कलमांचा आरोप ठेविला. तीं कलमे खरीं नव्हतीं, तथापि सामर्थ्य आणि लोकांचें मत हीं एकत्र झालीं असें पाहून, क्लारेंडन आपले खुशीनें काम सोडून फ्रान्स देशास निघून गेला.

त्या गुणी अमात्यापासून या रीतीनें सुटका झाल्यावर राजानें कित्तीएक मनुष्यांवर सर्व विश्वास टाकिला. त्या लोकांस नांवाच्या पहिले वर्गावरून केबाल असें ह्मणत असत. त्यांत पहिला सर टामस क्लिफर्ड. तो मोठा शूर उतावीळ असून वक्ता, आणि कावेत्राज असे, ह्मणून सर्वास अतिशय भयंकर झाला होता. दुसरा लार्ड आश्ली, ज्यास पुढें लार्ड शाफ्टस्वरी असा किताब मिळाला होता. तो दुष्ट, लोभी, आणि साहसी असा होता. तिसरा ड्यूक बकिंगम, तो हास्यमुख, स्वच्छंदी, कांहींसा चतुर आणि मोठा चपळ होता. चवथा आर्लिग्नन, त्याची बुद्धि मध्यम व निश्चय चांगला असे; परंतु तो सिद्धीस न्यावयाजोगी त्यामध्ये हिंमत नव्हती. पांचवा ड्यूक लाडर्डेल, यामध्ये

सिद्ध आणि साधित या दोन प्रकारच्या गुणाची कमती नव्हती; परंतु त्याचें भाषण मधूर नव्हतें, आणि समज वास्तवीक नव्हता; आणि तो लोभी, आग्रही व दांडगा असे. अशा पांच पुरुषांजवळ चार्लस राजानें आपला संपूर्ण कारभार स्वाधीन केला; त्यांनीं पुढें राज्याची अतिशय दुर्दशा करून फार नाश केला.

३० स०
१९७०

या अशुभ मंडळीमुळें लोक सरकारचा अतिशय द्वेष करूं लागले; व ते आपलीं भयें आणि असंतोष निर्भयपणें सांगूं लागले. पुढें पोप याचे मताचा राज्यासनावर बसेल, दरवारी लोक वार्डट, आणि जें पार्लमेंट सतरा वर्षेपर्यंत बसलें तें काम चालवील, हें पाहून लोकांचीं मनें व्यग्र आणि भयभीत झालीं. मग काहींतरी विषय यावा, आणि त्यांचा क्रोधाम्नि प्रदीप्त व्हावा, इतकें बाकी राहिलें.

आगस्ट महिन्याचे १२ वे तारिखेस राजा उपवनांत फिरत असतां, किर्बी ह्मणून एक रसायणी होता, तो त्यास ह्मणाला, “साहेब, कोणीतरी आपले बरोबर असावा; आपले शत्रूंनीं जिवावरची मसलत केली आहे; आणि कदाचित् तुम्ही आतां फिरत आहां एथेंच तुम्हास गोळी लागेल.” अशी तो विचित्र गोष्ट बोलला, त्यास पुराशिस केली; तेव्हां तो ह्मणाला कीं, डॉक्टर टंग ह्मणून एक धर्मपक्षी आहे, त्यानें मला सांगितलें कीं, ग्रोब आणि पिकरिंग या नांवाचे दोघे पुरुषांनीं राजास मारावयाचा उद्योग आरंभिला आहे; आणि राणीचा वैद्य सर जार्ज वेक्मन यानें विषप्रयोग करून तेंच काम पतकारिलें आहे. या रचलेले बंडासंबंधी कागदांचा एक पुडका घेऊन टंग यास राजाजवळ नेलें; तेथून त्यास चौकशीकरितां डान्बी ह्मणून प्रधान

होता, त्याजवळ पाठविलें; तेथें तो बोलला कीं, माझे दा-
राखालीं हे कागद येऊन पडले होते; आणि पुढें त्यानें
सांगितलें कीं, त्यांचा कर्ता मला ठाऊक आहे; परंतु
जेस्विट लोकांपासून आपणास उपद्रव होईल, हें भय म-
नांत आणून त्यानें आपलें नांव गुप्त राखावें, अशी माझी
प्रार्थना केली आहे.

ही बातमी लागली; परंतु तीपासून कांहीं खचीत न
समजतां उगीच शंका मात्र उत्पन्न झाली; ह्मणून राजानें
ठरविलें कीं, ही सारी उगीच बडबड आहे. तथापि टंग
यानें पुनः प्रधानाजवळ जाऊन सांगितलें कीं, त्या रात्रीस
बंडसंबंधी जेस्विट लोकांपासून एक कागदांचा पुडका
विंड्सर गांवास पाठवायाकरितां डांकखान्यांत येणार आहे.
त्यावर ड्युक यार्क याचा धर्मोपदेशक बेडिंग्फिल्ड याचें
नांव लिहिलें आहे. तीं पत्रें पूर्वीं कांहीं घटिका ड्युक यार्क
यास पोंचलीं होतीं; परंतु तीं खोटीं आणि त्यांचा आप-
ल्यास कांहीं अर्थ समजत नाहीं, ह्मणून तीं त्यानें राजास
दाखविलीं होतीं.

या सर्व भयंकर बातमीचें मूळ टैटस ओट्स, या नां-
वाचा पुरुष होता. त्यास पुढें लवकरच सरकारांत आ-
णिलें. तेव्हां तो प्रथम अनमान दाखवून शायदीस उभा
राहिला. हा टैटस ओट्स कौणीएक नीच दुष्ट, दांड-
गा, भिकारी असा पुरुष होता. एकदां त्यावर खोटे शप-
तेचा आरोप आला होता; पुढें तो एके लढाऊ गलबतांत
धर्मोपदेशक होता, परंतु तेथून कांहीं व्यसनामुळें त्यास
काढिलें. मग तो रोमन क्याथोलिक वेष धरून सेंट
ओमर्स शहरास गेला, तेथें इंग्रेजी शाळेंत कांहीं दिवस

तो आपला चरितार्थ चालवीत होता. राजाचे जिवावरची मसलत त्यास सांगितली असतांही त्याचे चरितार्थाची व्यवस्था अशी होती कीं, किर्बी त्यास रोजचे रोज जेवण पुरवित असे.

त्यास दोन युक्ति सुचल्या; एक ही कीं, ही वातमी सांगून अमात्यांची कृपा संपादावी. दुसरी, लोकांस भिववून त्यांपासून आपलें कार्य साधावें. या दोहोंतून त्यानें दुसरी युक्ति केली; आणि मग तो आपले दोघे सोवती घेऊन सर एड्मन्स्बरी गाड्फ्रे ह्मणून उद्योगी आणि प्रख्यात असा न्यायाधीश होता, त्याजवळ गेला; आणि त्यानें ज्या रीतीने भोळे लोकांचे मनांत भय वाटेल त्याप्रमाणें एक गोष्ट वनावून सांगितली. तो बोलिला कीं, राजा आणि प्रजा, पाखंडी झाल्या ह्मणून पोप याचे मनांत इंग्लंड आणि अयर्लंड एथील सर्व राज्य आपण घ्यावें असें आहे; आणि त्याप्रमाणें त्यानें तो उद्योगही सुरू केला आहे. ज्या चार्लस राजास जेस्विट लोक व्लाकवास्टर्ड (काला गुलाम) ह्मणतात, त्याची त्यांनीं उघड चौकशी करून तो पाखंडी असें ठरविलें आहे. तें काम खचित सिद्धीस जावें, ह्मणून ग्रोव आणि पिकरिंग यांनीं राजास रुप्याची गोळी घालून मारावयाचें काम पतकारिलें आहे. हे संकेत सिद्धीस गेल्यावर प्रातेस्टंट धर्म नाहीसा करावा, असा करार करून घेऊन ड्युक यार्क यास राज्यपद द्यावें; व त्यानें न घेतलें तर त्याचाही नाश करावा, असें ठरलें आहे.

जरी ही वातमी उघड खोटी होती. तरी ओट्स यावर लोकांची प्रीति वसली. त्यानें सांगितलेले जेस्विट लोकांतून बहुतांस धरून लागलेंच बंदीस टाकिलें.

इयुक यार्क याचा सेक्रेटारी कोल्मन, ज्याचें त्या बंडांत मुख्यत्वे अंग होतें असें सांगतात, तो पहिल्यानें पळाला; परंतु दुसरे दिवशीं प्रधानांच्या स्वाधीन झाला; आणि ओट्स याचे आज्ञेनें त्याचे काहीं कागद जप्त केले.

अशा संशयित समयीं एक विलक्षण वर्तमान घडलें; त्यावरून लोकांच्या शंका खऱ्या, आणि ओट्स यानें सांगितलेली बातमी वास्तवीक, असें अनुभवास आलें. पोप याचे काव्याचा शोध लावण्याविषयीं त्यानें बहुत यत्न केला होता. असा सर एड्मन्सबरी गाड्फ्रे ह्मणून पूर्वी गृहस्थ सांगितला तो, अकस्मात् काहीं दिवसपर्यंत नाहींसा झाला; पुढें काहीं दिवसांनीं हांप्स्टेद प्रांताचे वाटेवर प्रिन्सोझ्हिल गांवाजवळ एके खळग्यांत त्याचें प्रेत सांपडलें. तो कशानें मेला, हें आजपर्यंत कोणास समजलें नाहीं; आणि पुढेही समजावयाचें नाहीं; परंतु सर्वास पोप मताचे लोकांचा संशय होताच, ह्मणून तें कर्म त्यांचे आंगीं लाविलें. मग समारंभ करून सत्तर धर्मपक्षी बरोबर घेऊन तें प्रेत रस्त्यांतून नेलें; तें ज्यांनीं ज्यांनीं पाहिलें, त्या सर्वांचा निश्चय झाला कीं, तें पोप मताचे लोकांचेंच कृत्य. चांगले मोठे लोक होते, त्यांच्याही चित्तांत हें अज्ञान शिरलें; आणि त्या वेळेस ओट्स यानें सांगितलेले वर्तमानाविषयीं किंवा गाड्फ्रे याचे मृत्यूविषयीं कोणाचेही मनांत संशय राहिला नाहीं.

तें भय सर्वत्र पसरून प्रसिद्ध व्हांवें, ह्मणून पार्लमेंट सभेनेंही तें खरें वाटलें असें दाखविलें, आणि सर्वास उपाय करावयाचा हुकूम झाला. त्या बंडासंबंधी जे कागदपत्र होते, ते सभेंत आणावे. सर्वपोप मताचे लोकांनीं लंडन शहरां-

तून निघून जावें. दरबारांत कोणी परकी पुरुषानें येऊं नये, वेस्तमिन्स्तर आणि लंडन एथील फौज तयारींत असावी, आणि ओट्स याचें रक्षण करावें. अशी पार्लमेंट सभेनें राजास विनंती केली; त्यावरून ओट्स यास वैट्-हाल वाड्यांत राहावयास जागा दिली, आणि सालाबाद वाराशें पौंड नेमणूक करून देऊन नव्या अशा खोऱ्या वातम्या उठवावयाविषयीं हुशारी आणिली.

या रीतीची ओट्स याची वढती झाली, ह्मणून दुसरे-ही कितीएक ठकवाजी करून द्रव्य मिळवूं लागले. विलीयम बेड्लो ह्मणून सापेक्षांही लुचा असा एक पुरुष होता, तो पुढें प्रसिद्धीस आला. ओट्स या सारखाच तो नीच कुळांतला होता, आणि कितीएक लबाड्या व चोऱ्या यांत धरला गेला होता. त्याचे इच्छेनें त्यास ब्रिस्तल शहरांत धरून लंडन शहरांत आणिलें, तेथें त्यानें अमात्यांपुढें सांगितलें कीं, मी राणी जेथें राहते, त्या सामसेंट वाड्यांत सर एड्मन्स्बरी गाड्फ्रे याचें प्रेत पाहिलें, आणि लार्ड बेलासिस याचे चाकरानें मला सांगितलें कीं, जर तूं हें येथून काढशील तर तुला चार हजार पौंड देऊं. ती वातमी लोकांनीं मोठे उत्साहानें श्रवण केली, हें पाहून ओट्स याची वातमी त्यानें खरी ह्मणून वनावून सांगितली. या रीतीनें सर्व लोक आपल्यास अनुकूल बोलतात, असें पाहून जे शायदी अज्ञानपर्यंत वातम्या मात्र नुसत्या उठवीत होते, त्यांनीं थोडासा अधिक धीर करून राणीवर कांहीं अन्यायाचा आरोप ठेविला. कामन्स यांनीं राजास त्या वेळीं एक अर्जो देऊन तो आरोप खरा असा कांहीं आपला भर-

वसा दाखविला. तो लाड यांनीं तिरस्कार करून असत्य असा ठरविला.

ड्युक यार्क याचा सेक्रेतारी कोल्मन ह्मणून होता, त्यास पुढें प्रथम चौकशीकरितां उभें केलें. बेड्लो यानें शपथ केली कीं, यास जेसविट यांचे सरदारानें सनद पाठविली; त्यांत मजकूर कीं, तुह्यास आह्मी पोप यांचा मुख्य सेक्रेतारी नेमतो; आणि दुसरी गोष्ट कीं, यानें राजाच्या वधाविषयीं संमती दिली होती. या लुच्चांनीं त्यावर आरोप घेतला, सबब शासन ठरविलें; पुढें दोनही सभांतील कितीएक सभासदांनीं त्यास सांगितलें कीं, काय मजकूर असेल, तो तूं कवूल हो, ह्मणजे तुजविषयीं आह्मी रजबदली करूं; परंतु त्यानें कांहीं तशी लबाडी केली नव्हती, ह्मणून शेवटीं लबाडी करून जीव वांचवावा हें, त्यास योग्य वाटेना. त्यानें शेवटपर्यंत मी निरपराधी ह्मणत ह्मणत सर्व दुःखें सोसलीं.

कोल्मन याचें शासन झाल्यानंतर अयर्लंड, पिकरिंग आणि ग्रेव या तिघांची चौकशी झाली. त्यावर अन्याय ठरला, परंतु त्यांचा शिरच्छेद झाला; तेथेंही ते आपण निरपराधी अशी गोष्ट बोलत होते. तथापि ते जेसविट होते, ह्मणून कोणास दया आली नाहीं. मैल्सग्रान्स ह्मणून एक होता, त्याचे साक्षीवरून हिलग्रान आणि बेरी या तिघांनीं गाडफ्रे यास मारिलें, असा आरोप ठेविला. यद्यपि बेड्लो यानें, आणि ग्रान्स यानें जें सांगितलें, तें एकमेकाशीं कांहींच मिळालें नाहीं; आणि दुसऱ्यांचे सांगण्यावरून त्या दोघांचेंही सांगणें खोटें पडलें; तथापि तें सर्व व्यर्थ होऊन त्यांस शासन ठरवून शिरच्छेद केला. त्यांतून

बेरी प्रातेस्वत होता, या गोष्टीपासून मोठें आश्चर्य झालें.

जेसविट लोकांचा कोणीएक सरदार वैटब्रेड, तसेच फेन्विक, ग्यावन, टर्नर, हार्कर्ट हे जेसविट, व लांगार्न ह्मणून दुसरा कोणी पुरुष, या सर्वांची चौकशी झाली. त्यांवर ओट्स, बेड्लो आणि डड्गेल ह्मणून एक तिसरा यांनीं साक्षी दिली. या तिसऱ्या पुरुषानें विशेष गडबड व्हावयाकरितां बातमी उठविली कीं, इंग्लंड देशांतले दोन लक्ष पोप मताचे लोक युद्धाविषयीं तयारींत आहेत. सेंट ओमर्स या नांवाचे शालेंतिल सोळा शायद्यांवरून त्या बंदिवांनांनीं पुरावा केला कीं, ओट्स आपण लंडन शहरांत होतो ह्मणतो, त्या वेळेस तो ओमर्स एथें होता; परंतु तेहि पोप मताचे होते, सबब त्यांचा कोणी विश्वास धरीना. या रीतीचे त्यांनीं बहुत जावसाल केले; परंतु कांहीं उपयोग झाला नाहीं. मग ते जेसविट आणि लांगार्न यांचाही प्राण घेतला, तथापि शेवटपर्यंत त्यांनीं अन्याय क्वूल केला नाहीं.

पुढें राणीचा वैद्य सर जार्ज देक्यान याची चौकशी झाली, तेव्हांही त्यानें नेहमी प्रमाणें साक्षी द्यावयास अंतर केलें नाहीं; परंतु त्यास सोडलें. जर त्यास शासन ठरविलें असतें, तर राणीवर गुन्हा सहज लागू झाला असता, ह्मणून असा तर्क होतो कीं, न्यायाधीश आणि जुरी यांस ही गोष्ट वाईट वाटली असेल.

नंतर सुमारे दोन वर्षांनीं अर्ल स्ट्राफर्ड याचा या घातकी दुष्टांच्या योगानें प्राण गेला त्याची चौकशी या प्रकारानें झाली. ओट्स, डड्गेल आणि तुवर्विल या तिघांनीं त्यावर साक्षी दिल्या. ओट्स यानें शपथ घेतली कीं,

जेसविट लोकांचे सरदाराकडून फेन्विके ह्मणून होता, त्यानें येऊन अर्ल यास पोप पक्षाचे वक्षी तुह्मी, असा निरोप सांगितलेला मी पाहिला, हें ऐकून अर्ल याविषयीं लोकांमध्ये गडबड झाली; लागलाच त्याजवर गुन्हा लागू होऊन त्यास फांशीं द्यावें, आणि त्याचे शरीराचे तुकडे करावे असा हुकूम झाला; परंतु राजानें तें शासन शिरच्छेदावर आणिलें. ह्या वृद्ध गृहस्थाचा शिरच्छेद किल्यावर केला, तेथें त्याचें रूप, कर्म, आणि भाषण, यांचा शांतता पाहून शत्रूंच्याही नेत्रांत आश्रुपात आले.

हें पार्लमेंट सत्रा वर्षेपर्यंत एकसारिखें बसलें होतें. मग दुसरी पार्लमेंट याची सभा केली. हेबियसकार्पस या नांवाचा राज्य कायदा त्या सभेंत झाला. तेणेंकरून प्रजा अगदीं जुलुमांतून सुटल्या. त्या कायदांतलीं मुख्य कलमें हीं कीं, कोणास समुद्राचे पलीकडे वंदांत घालूं नये; न्यायाधीशांनीं सर्व बंदिवांनांस हेबियसकार्पस हुकूम द्यावा, ह्मणजे नाझर यानें बंदिवांनांस कोडतांत हजीर करून त्यांस वंदांत कोणी ठेविलें, आणि कशाकरितां ठेविलें, हें वास्तवीक सांगावें. असें न्यायाधीशानें न केल्यास त्यास मोठी शिक्षा होईल. जर तुरुंग न्यायाधीशापासून वीस मैल अंतरावर असला तर बंदिवानानें हुकुमाप्रमाणें तीन दिवसांत हजीर झालें पाहिजे; आणि जर अधिक दूर असला तर त्या हिशेवानें जितके दिवस होतील, त्याचे आंत आलें पाहिजे. ज्यावर फिर्याद असेल त्यावर प्रथमचें सेशन यांत आरोप ठेवावा, आणि दुसऱ्यांत त्याची चौकशी करावी, आणि ज्यास गुन्हा लागून झाल्यामुळें कोडतानें एक

वेळ सोडिलें, त्यावर त्याचसंबंधी पुनः कधीं कोणी फिर्याद करूं नये.

पुढें लवकरच एक बंड झालें, त्याचें नांव **मील्टब्रॉट डॅजफोर्ड** या नांवाचा एक फार लुच्चा मनुष्य, आणि पोप मताची एक **सिलियर** ह्मणून दाई होती, या दोघांनीं मिळून तें बंड रचिलें. त्यानें प्रथम अशी साक्षी पुरविली कीं, राज्य रीतीची उलट पालट करून राजा आणि त्याचें कुटुंब यांस पदच्युत करून काढून द्यावीं, असा वेत चालला आहे. ही बातमी त्यानें प्रथम राजा आणि **ड्युक यार्क** या दोघांस विदित केली; त्या दोघांनीं त्यास अधिक शोध लावण्याविषयीं द्रव्याचें साहित्य केलें. पुढें त्यानें **कर्नल कान्सेल** ह्मणून होता, त्याचे घरांत कांहीं लबाडीचे कागदपत्र नेऊन टाकिले; आणि जकातीकडचे शिपाई आणवून त्याचें घर शोधिलें, तेव्हां ते सांपडले.

मग सारे विषयांचा अमात्यांनीं विचार करून पाहातां नजरेस आले कीं, ते सारे कागद **डॅजफोर्ड** यानें वनाविले. याकरितां त्यांनीं हुकूम केला कीं, त्याचें जेथें जाणें येणें होतें, तीं सर्व ठिकाणें शोधून पाहावीं. तसें करूं लागले तों **सिलियर** इचे घरीं पिठाचे एके पिपांत चोरून ठेविलेले सारे कागद सांपडले. त्यावरून त्या बंडाचें नांव पडलें. या अपराधाकरितां **डॅजफोर्ड** यास **न्युगेट** ह्मणून बंदिशाळा आहे, तेथें पाठविलें; तेव्हां तो सारे कागद वनाविलेले असें कबूल झाला. असा तर्क होतो कीं, तें सारें कृत्य त्याचेंच; परंतु त्यानें लाविलें कीं, **अर्ल क्यास्तिल्मेन**, **कौंटेस पोविस**, आणि **किल्ड्यांतले पांच लार्ड** हेही त्यांत सामील होते. त्यानें सांगितलें कीं, त्या बंडाचा मतलब हा

होता कीं, खोटी साक्षी दिली, हा गुन्हा ओट्स यावर लागू करावा; अर्ल शाफ्ट्सबरी याचा प्राण घ्यावा; तसेंच ड्युक मान्मौथ आणि बकिंगम व अर्ल एसेक्स आणि हालिफाक्स यांवर असा आळ घ्यावा कीं, राजा आणि त्याचा भाऊ यांवर बंड झालें होतें, त्यांत ते सामील होते. या बातमीवरून क्यास्तिल्येन आणि कौंटेस पोविस यांस धरून किल्ड्यावर टाकिलीं; आणि राजाही त्या बंडास अनुकूल होता, असा कितीएकांचे मनांत संशय आला.

त्या समयींचे कामन्स, फार प्रयत्न करीत होते कीं, राजाचा भाऊ ड्युक यार्क यानें पुढें राज्य करूं नये; असा कायदा ठरवावा. याचा विचार पूर्वी झाला होता, परंतु केवळ नियम ठरला नव्हता. शाफ्ट्सबरी व त्या पक्षातील दुसरे मोठमोठे लोक, यांचें आणि ड्युक यार्क यांचें असें वांकडें पडलें होतें कीं, याचा केवळ नाश होईल तरच त्यांचा बचाव असा प्रसंग आला होता. मान्मौथ याचे मित्रांस आशा होती कीं, जेम्स याचा अधिकार नाहीसा व्हावा, आणि आपले स्वामीस राजासन मिळावें. यार्क यास आपले मताचा अतिशयच अभिमान होता, यास्तव, आणि त्यानें स्काटलंड देशांत असतां लोकांस बहुतच पीडा दिली, ह्मणून हजारों लोक त्याचें वाईट चिंतीत असत. तें सेशन चालू झाल्यावर प्रथमचे आठवड्यांत ड्युक यार्क यास पुढील राज्याधिकारापासून बहिष्कृत होण्याचा हुकूम करावयाचा विचार ठरवायाकरितां एक कमिटी ह्मणजे मंडळी नेमिली. मग त्याविषयीं राजासमक्ष त्या मंडळींत वादविवाद बहुत झाले; शेवटीं तो हुकूम झाला नाही.

त्या समयीं कांहीं दिवसपर्यंत निंदचे ग्रंथ प्रसिद्ध करून परस्परांचा उपहास करावा; असें उभयपक्षांनीं चाललें होतें; या चालीवरून एक सांगावयाजोगी गोष्ट झाली ती अशी. डचेस पोर्टस्मौथ या नांवाची राजाची एक राख होती, तिचेजवळ सेवेंतला फिट्सहारिस ह्मणून अयर्लंड देशचा एक पोष मताचा पुरुष होता. त्याचेजवळ पूर्वी सांगितलेले ग्रंथ तिला आणून देण्याचें काम होतें. असें असतां आपणही कांहीं तसें करावें, अशी इच्छा उत्पन्न होऊन त्यानें एवर्हार्ड या नांवाचा एके स्काटलंड देशचे पुरुषास राजा आणि ड्युक यार्क यांची निंदा लिहावयाचें काम सांगितलें. तो एवर्हार्ड दुसरे पक्षाचा दूत होता, याकरितां त्यानेंही आपणास धरावयाची युक्ति, असें समजून तें सर्व वर्तमान सर विलियम वालर ह्मणून न्यायाधीश होता, त्यास सांगितलें, आणि तें खरें अशी त्याची खातर व्हावी; ह्मणून तो आणि दुसरे दोघे पुरुष यांस लपवून ठेवून, आपलें व तो फिट्सहारिस यांचें भाषण सारें ऐकविलें.

त्या निंदापत्रांत बहुत द्वेषयुक्त अशीं कठोर वाक्यें लिहिलेलीं होतीं. वालर यानें तीं वातमी राजाच्या कानावर घालून फिट्सहारिस यास धरावयाचा हुकूम केला. त्या वेळेस त्याचे खिशांत त्या निंदापत्राची एक नकल होती. आपण ज्या लोकांचे हातीं सांपडलीं त्यांपासून दया प्राप्त व्हावयाची नाहीं, असा निश्चय समजून त्यानें त्यांचाच पक्ष धरिला, आणि तें निंदापत्र बनाविल्याचा आरोप अमात्यावर ठेविला. त्यानें अशीं सबब लाविली कीं, अमात्य तें निंदापत्र प्रसिद्ध करून असें इच्छित होते कीं, ज्या लोकांनीं ड्युक यार्क राजा न होण्याविषयीं यत्न केला होता, त्यांनीं

तें लिहिलें, असें लोकांनीं समजून त्यांचा तिरस्कार करावा. फिट्सहारिस यानें पुढें पोप याचे पक्षाचें दुसरें एक मोठें नवें वंड झालें आहे, अशी बातमी उठविली. तो बो-
लिला कीं, त्या वंडांत, आणि सर एडन्सबरी गाडफ्रे यास मारण्यांत ड्युक यार्क यानें मुख्यत्वे प्रयत्न केला.

पुढें राजानें फिट्सहारिस यास वंदींत टाकिलें असतां कामन्स यांनीं त्याचा पक्ष घेतला. त्यांनीं ठरविलें कीं, साधारण न्यायरीतीनें त्याची चौकशी होऊं नये; परंतु आपण मात्र काय करावयाचें तें करावें. लार्ड यांनीं या गोष्टीस संमति दिली नाहीं. ह्मणून कामन्स यांनीं आपली सत्ता प्रतिपादावयाचा उद्योग केला, आणि दोघांमध्ये कलह लागावा असा समय आला. तो होऊं देऊं नये, असा निश्चय करून राजानें पार्लमेंट सभेस जाऊन तीस निरोप दिला; आणि निश्चय केला कीं, पुढें दुसरें पार्लमेंट सभेस बोलावणें करावयाचें नाहीं.

या रीतीनें राजा वर्तेल असें पार्लमेंट सभेचे ध्यानांत ही नव्हतें; तेव्हांपासून पुढें पार्लमेंट सभेचे कलहाची समाप्ति झाली; आणि राजाही अतिशय स्वेच्छेनें वक्तू लागला. तसेच आपले दोष आणि विपत्ति यांहीं करून दुर्दशा पावलेले राज्याचा अधिकार आपल्यामागे भावानें चालवावा, असा बेत त्यानें योजिला. त्याचें चित्त पूर्वीं सरळ, आणि दयाळू होतें, तें आतां स्वेच्छाविहारी आणि निष्ठुर होऊन गेलें; त्यानें पुढें आपल्याजवळ चाहाडखोर दूत बाळगिले. आणि जे किंचित् वंडांत किंवा लबाडींत आहेत, असें दृष्टीस आलें, त्यांस एकंदर वंदींत टाकिलें.

नंतर प्रेस्बिटीरियन लोकांचा मान कमी करावा असा

निश्चय करून चार्लस राजानें त्यांस त्यांचे जाग्यावरून आणि रोजगारांतून काढिलें, आणि जे दरबाराशीं मिळून होते त्यांस मात्र ठेविलें. धर्मपक्षी लोकांनीं लेख व भाषणें यांहींकरून आपली आस्था दाखविली. त्यांमध्ये राजाचे पक्षाचे लोक बहुत होते; जे विरुद्ध, ते मोठे धोट होते. राजा प्रथमच्यांचा पक्ष धरून त्यांत आपण मुख्य झाला; आणि प्रजापक्षांत फार दिवसपर्यंत मुख्य होते; असे जे लंडन शहरचे लोक त्यांचा चार्टर ह्मणजे सनद जप्त केली. मग ते फारच शरण गेले तेव्हां ती त्यांस परत दिली; आणि त्या शहरचे भाजिस्ट्रेट ह्मणजे कोतवाल यांची नेमणूक आपले हुकुमाप्रमाणेंच व्हावी असें ठरविलें.

त्या नवे जातीचे राजनीतीची स्थिरता व्हावी, ह्मणून राजानें क्रूर कर्मे करून भयप्रदर्शन करावयाचा प्रारंभ केला. फिट्सहारिस याची जुरीकडून चौकशी करवून त्याचा शिरच्छेद केला. मग पूर्वीच सारे दूत, शायदी, बातमीदार, आणि लबाडी करणारे, राजा मुखत्यारीनें वागतो असें पाहून आपले पूर्वीचे धन्यावर फिरून बालंट घेऊं लागले. राज्याचे अमात्यांनीं संतुष्ट होऊन त्यास आश्रय दिला, त्यामुळें पूर्वी क्याथोलिक लोकांचे गुन्हेगार्यांकरितां जशीं शासनें होत होतीं, तशीं आतां प्रेस्बिटीरियन लोकांचीं होऊं लागलीं.

पुढें पहिल्यानें स्तीफनकालेज या नांवाचे पुरुषावर आमात्यांची गैरमर्जी झाली. तो लंडन शहरांत राहणारा एक सुतार होता, आणि पोप मताशीं विरुद्ध आचरण करीत असे, ह्मणून प्राटेस्टंट सुतार असें नांव पावला होता. तो हत्यारबंद होऊन पार्लमेंट सभेंतील लंडन

शहरचे लोकांबरोबर आक्सफर्ड शहरास गैला होता; आणि तो कधीं राजाची निंदा करीत असे. त्या काळीं फितुराईचा गुन्हा लंडन शहरांतील ग्रांडजुरीनें त्यावर ठरविला. नंतर आक्सफर्ड शहरांत जुरीने एक अर्ध-तास विचार करून तो काईम केला; तेव्हां जे तमासगीर जवळ होते, ते परम संतुष्ट होऊन प्रशंसा करूं लागले. त्याचे दैवास आलें तें त्यानें झोझ्या धैर्यानें सोसलें; आणि शेवटपर्यंत आपण निरपराधी असें ह्मणून प्राण सोडिला.

इ०स० या समयीं राजाचें सामर्थ्य फार वाढलें. त्यानें १३८३ पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें लंडन शहरचा चार्टर रद्द करून लोक जेव्हां केवळ शरण आले तेव्हां पुनः तो चालू केला; आणि माजिस्ट्रेट यांची नेमणूक आपले स्वाधीन करून घेतली, हें पाहून इंग्लंड देशांतील सर्व कार्परेशन यांनीं पुढें आपलीही अवस्था तीच होईल, हें भय मनांत आणून आपले चार्टर राजाचे स्वाधीन केले. ते परत देते समयीं राजानें त्यांपासून बहुत द्रव्य घेतलें; आणि सर्व कारभाऱ्यांची नेमणूक आपले हातांत ठेविली. राजाची सत्ता फार झाली होती; ह्मणून चतुर पुरुषांनीं विचार करून ठरविलें कीं, आतां दुःख होत आहे, तें स्वस्थपणें सोसावें, यास दुसरी तोड नाही; परंतु इंग्लंड यांत क्रितीएक लोक असेही होते कीं, पूर्वीच्या स्वतंत्रपणाचें संरक्षण करण्यासाठीं जितका प्रयत्न होईल तितका करावा, असा त्यांचा निश्चय होता.

ड्युक मान्मौथ, जो राजाची मिस्ट्रेस वाटर्स ह्मणून वायको होती, तीपासून झालेला मुलगा, त्यानें आपले पक्षास अर्ल मार्कस्फोल्ड, लार्ड ब्रांडन, सर गिल्बर्ट जिर्गार्ड,

आणि चशौर या प्रांतांतले दुसरे कितीएक ग्रहस्थ मिळविले. सर विलियम कोर्नॉ, सर फ्रान्सिस रौल्स, आणि सर फ्रान्सिस ड्रेक यांची, आणि लार्ड रसल यांची कागदपत्रे होऊन ठरले होते कीं, त्यांनीं अकस्मात् पश्चिम प्रांत फितुर करून उठवावा. शाफ्ट्सबरी, व फर्गुसन या नांवांचा धर्मपक्षी, या दोघांनीं शहरचा बंदोबस्त पतकारिला. त्यांवर बंडवाल्यांचा मोठा भरंवसा होता. पुढे शाफ्ट्सबरी यास आशा आली कीं, आपले प्रयत्न आतां सिद्धीस जातील.

शेंकडो बेत त्याचे फुकट गेले, परंतु हा एक शेवटचा तरां सिद्धीस जाईल अशी त्याची खातर होती. लार्ड रसल यानें मान्मौथ यास सांगून तो उद्योग तहकूब ठेविला, ह्मणून राज्यांमध्ये आंतले आंत लढाई व्हावयाची राहिली; परंतु शाफ्ट्सबरी याचे मनांत पुढें संकट येईल याचें भय इतकें वाढलें कीं, तो आपले घरांतून निघून इकडे तिकडे फिरून लंडन शहरचे लोकांकडून उघड बंड करावयाचा उद्योग करूं लागला; पण तो व्यर्थ झाला. या रीतीनें त्यानें आपला बेत सिद्धीस जावयास अनेक विघ्नें होतात असें पाहून, क्रोधांध होऊन पण केला कीं, माझे खेही आहेत तेवढ्यांचेच मदतीनें मी हें काम तडीस पोचवीन. मग फार दिवस पर्यंत काम सिद्धीस जाईना; ह्मणून क्रोध आणि भय यांहींकरून पीडित होऊन, शेवटीं तो लंडन शहरांतून निघून आम्स्टर्डाम शहरास जाऊन, थोडकेच दिवशीं मरण पावला. त्याविषयीं मित्रांस दया आली नाही, किंवा कोणी शत्रूही भ्याले नाहींत. शाफ्ट्सबरी मेला, त्यामुळे बंडवाल्यांचे बेत घसरले खरे,

परंतु केवळ मोडले नाहीत. मग त्यांनी त्या कामाचा विचार करावयाकरितां साहा आसाम्यांची मंडळी नेमिली. त्या ग्रहस्थांचीं नांवे, मान्मौथ, रसल, एसेक्स, हवर्ड, आल्जर्नन सिड्नी आणि जान हांप्डन, पूर्वी जो या नांवाचा मोठा ग्रहस्थ सांगितला त्याचा नातू, इतके होते.

वर सांगितले हे ग्रहस्त आणि आर्गेल याचा ड्युक इतके त्या वंडांत मुख्य होते. या रीतीचेच दुसरेही लहान वंडवाले नेहमी एके ठिकाणीं जमून मसलती करीत, त्या मान्मौथ वगैरे मंडळीस ठाऊकही नव्हत्या. या दुसरे मंडळींत मुख्य ग्रहस्थ होते त्यांचीं नांवे; कर्नल रम्सो, सर्वसत्ताक राज्याचे वेळचा सरदार, तसाच लफ्टनंट कर्नल वाल्ट, व गुडइनफ, लंडन शहरचा अंडरशेरीफ, मोठा प्रतिद्ध आणि कज्जेबाज, व फगुसन ह्यणून एक धर्मपक्षी, आणि तसेच क्तिताएक लंडन शहरांताल वकील, व्यापारी, आणि उद्यमी लोक होते. हे लोक एकीकडे जमून मोठमोठे भयंकर असे विचार ठरवीत. एकदां त्यांनीं निश्चय केला कीं, राजा जेव्हां न्युमार्किट गावांस जाईल तेव्हां त्यास ठार मारून टाकावें. त्या वंडवाल्यांत एक रंबाल या नांवाचा होता, त्याचे रैहौस नांवाचे घर रस्त्यावर होतें, ह्यणून त्या वंडाचे नांव रैहौस वंड असे पडलें. त्यांनीं अशी युक्ति योजिलीं कीं, राजा त्या वाटेनें जात असतां रस्त्याचे मध्यें एक गाडें घालून त्याचा रथ थांबवावा, आणि त्या वेळेस कुंपणाचे आंतून दडून गोळी मारावी; परंतु राजा ज्या घरांत राहात होता, त्यास सहज अग्नि लागल्यामुळे त्यांनीं योजिलें होतें, त्याचे पूर्वी आठ

दिवस तो निघून गेला; ह्मणूनच त्याचें प्राणसंरक्षण झालें.

बंडवाल्यांमध्ये कैलिंग या नांवाचे एकानें लंडन शहरचा मेयर यास पकडलें होतें, ह्मणून आपलें शासन होईल, या भयानें त्यानें मसलत केली कीं, अमात्यांस बंडाचें वर्तमान कळवून क्षमा पावावी. कर्नल रम्सी, आगि वेस्त नामें एक वकील होता तो, हे दोघे ती बातमी ऐकून लागलेंच राजाचे पक्षाची शायदी देण्याकरितां त्यांजवळ जाऊन तयार झाले. मान्मौथ लपून राहिला; रसल यास किल्ल्यावर पाठविलें; ग्रे पळाला; हवर्ड धुरांड्यांत लपला होता तो सांपडला. तसेच एसेक्स, सिड्नी व हांप्डन हे पुढें लौकर सांपडले, आगि तेथें लार्ड हवर्ड आपणास प्रतिकूळ साक्षी देतो पाहून फार कष्टी झाले.

रम्सी, वेस्त आगि शेपर्ड यांचे शायदी वरून बाल्कोट नांवाचे पुरुषाची चौकशी करून, तो बंडास सामील असें ठरवून त्याचा शिरच्छेद केला. त्याचे बरोबर होन आगि रौस, या दोघांसही मारिलें. त्यांनीं अतिशय खेदयुक्त होऊन आपणांस जें शासन झालें हें योग्य असें कबूल करून, प्राण सोडिला. पुढें लवकरच अर्ल बेड्फर्ड याचा मुलगा लार्ड रसल याचा वध सर्वापेक्षां अति निंद्य असा उपस्थित झाला. त्या ग्रहस्थांत असंख्य सद्गुण होते; तो ड्युक यार्क याचा बेट पुनः पोप मताप्रमाणें धर्म करावयाचा; असें जाणून त्या खटल्यांत पडला होता. तो उदार, सभ्य, कृपाळू, आगि शूर असे, परंतु त्या दरबारांत हे सर्व गुण केवळ दोषरूप झाले. त्यास विरुद्ध शायदी देणारा मुख्य लार्ड हवर्ड ह्मणून हलके

अब्रूचा मनुष्य होता; तो पूर्वी बंडांत होता, याकरितां असें दुष्कर्म करून आपला प्राण वांचवावा अशी युक्ति त्यानें योजिली. त्या शायदीनें शपथ घेतली कीं, रसल शहरांत अक्रस्मात् दंगा करावयाचे मसलतींत होता; परंतु राजवधाचे मसलतींत तो होता, हा आरोप त्यावरचा उडविला; आणि रस्सा व वेस्त या दोघांनींही तसेंच केले. जुरीचे सारे लोक राजाचे पक्षाचे होते, ह्मणून त्यावर गुन्हा लागू करावयास त्यांस फार विचार करावा लागला नाहीं. त्याचे शिरच्छेदाकरितां लिंकन्स इन्फिल्ड्स या नांवाचें ठिकाण आहे, तेथें काष्ठपुरलें होतें, तेथें जाऊन त्यानें किमपि विकार न पावतां आपलें डोकें टेकलें, मग दोन फटक्यांत तें तुटून खालीं पडलें.

अर्ल लेसस्तर याचा मुलगा आल्जर्नन सिड्नी होता, त्याची चौकशी होण्यास पुढें लवकरच प्रारंभ झाला. पूर्वी राजाचा पराजय करावयाकरितां पार्लमेंट सभेनें जें सैन्य ठेविलें होतें, त्यांतिल कांहीं अंमल त्याजवळ होता, आणि राजाचा चौकशी करावयास जें कोर्ट नेमिलें, त्यांतही त्याचें नांव होतें; परंतु तो न्यायाधीशांत बसत नसे. त्यानें क्राम्बेल याचे अपहारास प्रतिबंध केला होता, आणि जेव्हां राजाची पुनःस्थापना झाली, तेव्हां तो स्वेच्छेनें देशत्याग करून गेला, पुढें त्यास येण्याचें कांहीं काम लागलें, ह्मणून तो राजास अर्जी करून क्षमा पावला. त्याच्या सर्व आशा आणि कल्पना सर्वसत्ताक राज्यावर होत्या. या सर्वसत्ताक राज्याकरितां त्यानें लिहिलें, युद्ध केलें, देश त्याग केला, आणि पुनः परतही आला. तसा पुरुषदरबारांत चांगला वाढला नाहीं; आणि त्याकरितां त्यास मारावयास

अन्यायानें उद्योग होऊं लागले. त्यावर साक्षी लार्ड हवर्ड मात्र होता; आणि कायद्याप्रमाणें दोन पाहिजेत, ह्मणून त्यांनीं पुढें विलक्षण युक्ति केली. त्याची खोली शोधिली तेव्हां त्याचे हातचे कांहीं कागद सांपडले; यांत मुख्यत्वे स्वतंत्रपणाचा विषय होता, परंतु राजसत्ताक रीतीस केवळ प्रतिकूल होते असें नाहीं. तथापि यांत कांहीं अधिक करून त्यांतून कृतीएक सरकार गुन्हेगारीचे ठरविले. त्यानें त्यावर जाव दिला कीं, कागदांवर कांहीं प्रमाण नाहीं; कारण तें मीच लिहिलें असा पुरावा झाला नाहीं; आणि जरी झाला तरी यांत कांहीं गुन्हेगारीचा संबंध नाहीं. हा त्याचा जबाब न ऐकतां जेफ्रीस ह्मणून त्या वेळेस परम क्रूर मुख्य न्यायाधीश होता, त्यानें पक्षपातानें जुरीकडून त्याला गुन्हेगार ठरविलें. पुढें लवकरच त्याचा शिरच्छेद झाला.

या राज्यांतीळ वृत्तांत मनांत आला ह्मणजे भय वाटतें. उभयपक्षांकडे अपराध दृष्टीस येतो. तो असा. लोक एकमेकांवर मोठ्या आवेशानें शस्त्र धरायास सिद्ध; दरबारांत विषयसुख आणि रक्तपात हीं सतत चाललींच आहेत; आणि गडबड व पक्षपात बंद करावयाविषयीं उद्योग करावा, अशी कोणामध्ये बुद्धि राहिली नाहीं.

पुढें थोडे दिवसीं हांप्डन याची चौकशी झाली, तेव्हां त्याचा प्राण ध्यावयास कांहींच निमित्त सांपडेना, ह्मणून ४०,००० पौंड दंड मात्र घेतला. हालोवे नामें त्रिस्तल शहरचा एक व्यापारी, तो पळून वेस्तइंडीस देशास गेला होता, त्यास परत आणून चौकशी करून शिरच्छेद केला. सर टामस आर्मस्ट्रांग ह्मणून दुसरा एक गृहस्थ

हालंड देशांत पळाला होता, त्यास धरून आणून तीच अवस्था केली. लार्ड एसेक्स यास क्रिल्यावर टाकिले होते, त्याचा गळा कापलेला असा तो खोलींत सांपडला; परंतु त्यानें स्वेच्छेनें तें केले, किंवा कोणी द्वेषानें त्याचा जीव घेतला, याचा आतां स्पष्ट शोध लागत नाही. या राज्यांत जीं वडें झालीं त्यासंबंधी शेवटचा मारिलेला हा.

त्या काळीं चार्ल्स राजाचें राज्य अतिशय क्रूर रीतीनें चालत असे; तसें युरोप देशांतले कोणते राजाचें नव्हतें; परंतु हें लोकांचें दैव ह्मणावें कीं, तो त्याचा क्रूरपणा फार दिवस राहिला नाही. त्याला अकस्मात् एक मूर्छा आली. रक्त काढल्यानें अणखी कांहीं दिवस तो जीवंत राहिला, आणि पुढें मृत्यु पावला. त्या वेळेस त्याचे वयास एकुण-साठ वर्षे होती, आणि त्यानें पंचवीस वर्षे राज्य केले. तो दुखणेकरी असतां कित्येक धर्मपक्षी त्याजवळ गेले, त्यांविषयीं त्यानें फार अनास्था केली. पुढें रोमनक्याथोलिक मताचे त्याजवळ आणिले, तेव्हां त्यांचे हातानें त्याचा शेवटचा संस्कार झाला.

प्रकरण ३१.

द्वितीय जेम्स राजाची कथा.

सन् १६०५ पासून १६०९ पर्यंत.

चार्ल्स मेल्यानंतर त्याचा भाऊ, द्वितीय जेम्स राजा हा किताब धारण करून सिंहासनारूढ झाला. त्याची आई पोप मतानुसारी होती, ह्मणून त्यास त्या मताचा अतिशय अभिमान होता. तो सर्व राजचिन्हासहवर्तमान रो-

मनक्याथोलिक देवळांत ईश्वर भजनास जाई. त्यानें क्यारील ह्मणून कोणी होता, त्यास वकील करून रुम शहरास पोष याजवळ पाठवून दिलें; आणि इंग्लिश यांस पुनः त्या रोमनक्याथोलिक धर्मांत आणावें, ह्मणून त्यानें यत्न आरंभिला. पुढें ड्युक मान्मौथ यानें वंड उत्पन्न केलें, त्यापासून राज्यांत अनर्थ व्हावयाचा आरंभ झाला. त्यानें पूर्वी वंड केलें तेव्हां त्यास क्षमा मिळाली, परंतु राज्यांतून बाहेर निघून हालंड देशांत जावें, अशी आज्ञा केली होती; ह्मणून कांहीं दिवस प्रथम तेथें होता; पुढें जेम्स राज्य करूं लागला, त्या वेळेस प्रिन्स आरेंज यानें त्यास बाहेर घालविलें. मग तो ब्रसल्स शहरांत गेला, परंतु तेथेही शत्रु पाठ सोडीत नाहीं, असें पाहून, त्यानेंही त्याजविषयीं तसाच निश्चय करून पुनः एक वेळ राज्यावर प्रयत्न आरंभिला. पूर्वीपासून लोकांची त्यावर बहुत प्रीति असे; ह्मणून त्यांनीं वातकी उठविली कीं, मान्मौथ याचे आई-शीं चार्लस राजानें लग्न केलें; ह्मणून तो चार्लस राजाचा औरस पुत्र ड्युक आर्गैल यानें त्याचा वेत स्काट्लंड देशांत सिद्धीस नेण्याचा उद्योग आरंभून दुहेरी वंडाचा वेत केला; तो असा कीं, मान्मौथ यानें पश्चिमेकडील लोकांस उठवावयाविषयीं यत्न करावा, आणि आर्गैल यानें उत्तरेकडेस उद्योग करावा.

आर्गैल यानें प्रथम स्काट्लंड देशांत येऊन जाहिराती प्रसिद्ध करायाचा प्रारंभ केला, आणि दोन हजार पांचशें लोक जमवून आपण सरदारपणा पतकारिला. त्यानें लोकांस आपले पक्षाविषयीं अभिमान पडावयाकरितां यत्न बहुत केला; परंतु राजाची

पुष्कळ फौज खावर आल्यामुळें त्याचें सैन्य नाश पावलें, आणि तो पळून जावयाच्या उद्योगांत होता, अशांत घाय लागून धरिला गेला. तो गळामर पाण्यांत उभा असतां त्यास एके शेतकऱ्यानें धरिलें. तेथून त्यास एडिन्बरो शहरास नेलें, तेथें तो धैर्ययुक्त मनानें अनेक प्रकारचे अपमान सोसून शेवटीं शिरच्छेद पावला.

त्या वेळेस मान्मौथही डार्लेस प्रांतांत आला, त्याचे बरोबर सरासरीस शंभर लोक होते, परंतु इंग्लंड देशांतले लोकांची खावर अतिशय प्रीति, आणि जेम्स राजाचें शरीर, व धर्म यांचा सर्वांस परम द्वेष होता, ह्यागून चार दिवस झाले नाहींत इतक्यांत त्याजवळ दोन हजारांवर लोक जमले. तितके घेऊन तो टांटन शहरास गेला, तो साहा हजार झाले, आणि दुसरे बहुत त्याचे जरीपटक्याजवळ येत असत, त्यांस आयुधें नाहींत ह्यागून प्रतिदिवशीं निरोप द्यावा लागे, तो ब्रिज्वाटर, वेल्स आणि कोम या ठिकाणांस गेला होता, तेथील लोकांनीं त्यास मान्य केला, परंतु ही निरर्थक प्रतिष्ठा मिळवावयास लागून त्यानें युद्धाचा समय घालविला. त्याचा चडाव पाहून राजास फार भय वाटलें. पुढें त्या सैन्याचें निवारण करण्याकरितां हालंड देशांतून इंग्लिश लोकांच्या साहा पलटणी बोलाविल्या; आणि दुसरे तीन हजार लोक जमवून त्यांचा सरदारपणा फीवर्शम आणि चर्चहिल या दोघांस दिला. मग त्यांनीं इतक्या फौजेनिशीं जाऊन ब्रिज्वाटर याजवळ जज्मोर या नांवाचें गांव आहे तेथें तळ दिला. तेथें त्यांस प्रांतांतील मिलिशिया याचे लोक येऊन मिळाले. त्या ठिकाणीं मान्मौथ यानें निश्चय केला कीं, आतां प्राण द्यावा किंवा

राज्य घ्यावें. फीवर्शम पूर्वी राजाचा सरदार सांगितला, त्याची गफलत पाहून मान्मौथ यानें त्यावर हल्ला केला. प्रथम ते राजाचे पायदळास जाग्यावरून हालवून पराजय करण्याचे युक्तींत होते. इतक्यांत मान्मौथ यानें कांहीं वेडेपणा केला, आणि घोडेस्वारांचा सरदार लार्ड ग्रे होता, तो प्रथम पळाला, ह्मणून राजपक्षी सैन्यानें पुढून हल्ला करून सुमारें एके प्रहरांत त्याचा केवळ पराभव केला. लढाईत सुमारें तीनशें पडले, आणि पळते वेळेस एक हजार मेले गेले. ज्या युद्धाचा आरंभ शुद्ध अविचारपूर्वक झाला, आणि ज्याचा उद्योगही आळसेंकरून झाला, तें युद्ध या रीतीनें समाप्तीस गेलें.

नंतर मान्मौथ घोड्यावर वसून रणभूमीपासून सुमारें बोस मैल पळाला, तेथें त्याचा घोडा वसला. तेव्हां तो वरून उतरला, आणि आपलीं वस्त्रें एके गुराख्यास देऊन त्याचीं कापडें आपण नेसला. त्याचे बरोबर हालंड देशांतून आलेला एक जर्मनी देशचा कौंट होता, आणि हे दोघे क्षुधा आणि श्रम फार सोसून एके शेतांत निजले, आणि त्यांनीं आपले अंगावर गवत घेतलें इतक्यांत ड्युक याचे शोधार्थ मागून येत होते, त्यांनीं त्यांचीं वस्त्रें अंगावर धारण केलीं आहेत असा एक गुराख्या पाहिला; ह्मणून ते फार जपून शोधूं लागले. शेवटीं त्याचे बरोबर कुत्रीं होतीं त्यांनीं त्याचा शोध लाविला. त्यानें प्राणरक्षणार्थ ओला वाटाणा शेतांतून जमा केला होता, तो त्या वेळेस त्याचे खिशांत होता. जेव्हां तो शत्रूंचे हातीं सांपडला तेव्हां त्यास रडें आलें, आणि त्यानें प्राण वांचवावयाकरितां बहुत प्रार्थना केली. नंतर राजास त्यानें बहुत नम्रतेनें

पत्रें पाठविलीं; आणि त्या राजानेंही पराजित शत्रूच्या दुःखानें आपले नेत्र तृप्त करण्याकरितां त्याची भेट घेतली. त्या वेळेस तो ड्युक आपल्या गुडघ्यांवर उभा राहून मोठ्या दीनतेनें जीवदान मागूं लागला. पुढें राजानें तो पूर्व राजाचा असल पुत्र नव्हे असा कागद करून दिला त्यावर त्यानें सही केली. ती सही झाल्यावर राजानें त्यास सांगितलें कीं तुझा अपराध फार मोठा, याकरितां तुला क्षमा होणार नाही. आपले चुलत्याची दया होण्यास कांहीं कारण राहिलें नाही असें पाहून, तो आपलें चित्त आवरून तिरस्कारानें तेथून निघून गेला. बहुत लोकांचे मनांत दया येऊन ते त्याचे मागून गेले. त्यानें शिरच्छेद करणारास सांगितलें कीं, रसल याचे वेळेस तुला दुसऱ्यानें शस्त्र मारावें लागलें तसें आतां करूं नको. अशी त्यानें सावधगिरी केली ती फुकट गेली; कारण त्यास कंप झाल्यामुळें त्याचें शस्त्र जोरानें लागलें नाही. ड्युक यानें त्यास सूचना करावयास डोकें वर करून पुनः तें खालीं ठेविलें, आणि त्या माणसानें पुनः शस्त्रप्रहार केला, परंतु व्यर्थ गेला. मग त्यानें कुऱ्हाड हातांतली खालीं ठेविली, परंतु शेरीफ यानें ताकीद केल्यामुळें त्यानें आणखी दोन वेळ प्रहार करून डोकें तोडिलें. इंग्लिश यांस परम प्रिय जो जेम्स, ड्युक मान्मौथ त्याचा या रीतीनें अंतकाळ झाला. तो शूर, निष्कृत्रिमी, आणि भला होता; परंतु त्यास आत्मस्तुति फार आवडत असे, ह्मणूनच त्यानें आपले सामर्थ्याबाहेर उद्योग केला.

हा रक्तपात झाला, इतक्यानेंच जर पूर्वींचे अपराधाचें शासन झालें असतें, तर बंडवाल्यांचें आणि राजाचेंही

कल्याण होते, परंतु ते तसे जाले नाही, आणि युद्धांत जे धरिले गेले होते, त्यांस त्या विजयी सैन्याने बहुतच पीडा केली. **फ्रिवर्शम** याने जय पावल्यानंतर लागलेच सुमारे वीस बंदिवानांस फांशी दिले. अपराधी लोकांची चौकशी करायाकरितां **जेफरीस** ह्मणून न्यायाधीश नेमिला होता, तो लश्करी सरदारांपेक्षां फार क्रूर होता. तो पुरुष मुळचाच क्रूर होता, तशात नित्य मद्यपानाने विशेष उन्मत्त होत असे. त्यानें बंदिवानांस सांगितले कीं, तुम्ही कबूल होऊन मला चौकशीचे श्रमांत न पाडाल, तर तुम्हास कांहीं क्षमा होईल, नाही तर कायद्याप्रमाणें मला निष्ठुरतेनें वर्तावें लागेल. हें ऐकून बहुत हतभाग्य लोक कबूल जाले, तेणेंकरून त्वरीत मुत्यु पावले. **दार्चेस्टर** शहरांत सुमारे ऐशीं मेले; तसेच **एक्सांतर**, **तांतन्** आणि **वेल्स** या सर्व ठिकाणीं मिळून त्यापासून दोनशें एकावन्न मेले गेले.

धर्मप्रकरणीं **जेम्स** राजा यापेक्षां अधिक जुलूम करीत असे. त्या वेळेस **पोप** याचे मताशीं विरुद्ध जे लोक होते, त्यांत **लंडन** शहरांतला **डाक्टर शार्प** या नांवाचा एक धर्मपक्षी होता. **पोप** याचे **मिशनारी** लोकांचे सांगण्यावरून ज्यांनीं धर्म बदलला होता, त्यांची तो फार निंदा करी. त्यावरून राजास फार राग आला. मग **लंडन** शहरांतिल **बिशप** यास खचित आज्ञा केली कीं, राजा हुकूम करी तंवपर्यंत त्यास कामावरून दूर करावें. धर्माध्यक्षानें ही आज्ञा मानिली नाही; ह्मणून राजानें त्याचेंच प्रथम शासन करावयाचा निश्चय केला. त्याविषयीं धर्मपक्ष्यांची एक मंडळी नेमिली, तींतले साहा मनुष्यांस धर्मप्रकरणीं संपूर्ण अधिकार दिला. नंतर या मंडळीपुढें वि-

शप यांस बोलावून आणून तो आणि शार्प या दोघांचा उद्योग बंद केला.

नंतर जेम्स राजानें सर्व मताचे लोकांस इच्छेस येईल त्याप्रमाणें धर्माविषयीं विचार करावयाची मोकळीक दिली; कारण त्याचा समज असा होता कीं, अशानें रोमनक्याथोलिक मताचा श्रेष्ठपणा प्रसिद्ध होईल; आणि इतर मते मोडून सर्वत्र त्याची प्रवृत्ति होईल. मग पोप यास आपली आधीनता कळविण्याकरितां, आणि त्याचे मतावर आपले राज्यांतील लोकांचा विश्वास वसावयाकरितां, अर्ल क्यास्तिल्मेन यास आपला वकील करून रूम शहरास पाठविलें. असा अविचारी उद्योग पाहून रूम शहरचे सरकारानें वकिलाचा फार मान केला नाहीं.

राज्यांत जागोजागीं विद्यालये बांधावयास जेम्स राजानें जेसविट लोकांस परवानगी दिली, मग ते उघड रोमनक्याथोलिक रीतीनें देवभजन करूं लागले; आणि त्या मताचे चार धर्माध्यक्षांस राजाचे देवळांत नेमून मुलुखांत पाठविलें.

फ्रान्सिस हणून एक बेनिदिक्त मंडळींतील महंत होता, त्यास राजानें मास्तर आफ आर्टस पद घ्यावयास केंब्रिज शहरांतील सर्व विद्यालयांत पाठविलें, परंतु त्याचे मतामुळे तेथील लोकांनीं राजास विनंतीपत्र पाठविलें कीं, आपला हुकूम कृपाकरून फिरवावा. ती विनंती राजानें मनास आणिली नाहीं, आणि त्यांचेकडचे बोलावयाकरितां वकील आले होते, त्यांची भेटही घेतली नाहीं. विसचान्सेलर हणजे शाळेंतील मुख्याचा प्रतिनिधि यास हैकमिशन कोर्ट यांत आणून पदावरून काढिलें; तथापि

त्या कामगारांनीं फ्रान्सिस यास मान्य केलें नाहीं. मा-
ग्डेलन ह्यणून आवस्फर्ड शहरांत विद्यालय फार मातबर
होतें, तेथील मुख्याची जागा रिकामी झाली. त्या स्थ-
ळावर फार्मर ह्यणून एक फार हलके आवरूचा पुरुष
नुकताच पोष याचे मतांत आला होता, त्याची नेमणूक
व्हावी ह्यणून राजानें हुकूम केला. तेव्हां तेथील फेलो
यांनीं मोठ्या नम्रतेनें आज्ञा फिरवावयाविषयीं राजास विनं-
तीपत्र लिहिलें. असा त्यांचा आपले कायदे रक्षण कर-
ण्याविषयीं दृढ निश्चय पाहून जेम्स राजानें दोन सोडून
बाकीच्या सर्वास काढून टाकिलें.

पुढें धर्माचे स्वतंत्रतेविषयीं दुसरी एक पूर्वीसारिखीच
जाहिरात लाविली, आणि हुकूम झाला कीं, इ०स०
सर्व धर्मपक्ष्यांनीं देवळांत ती वाचावी, परंतु १६८८
हा हुकूम मानूं नये, असा निश्चय त्या सर्वांनीं मिळून केला.
सान्क्रोफ्ट, लोय्ड, व आसाफ एथील धर्माध्यक्ष;
केन, बाथ आणि वेल्स या दोहोंचा; टर्नर, एलीचा,
लेक, चिचेस्टरचा; वेट, पीटर्बरोचा आणि त्रिलानी
त्रिस्तलचा; इतक्यांनीं मिळून राजास अर्जी केली कीं,
ही आज्ञा वाचणें हें आमच्या धर्मास योग्य नव्हे. यावरून
राजास कोप येऊन त्यानें धर्माध्यक्षांस आपले अमात्य सभेस
बोलावून आगिलें; आणि विचारिलें कीं, ही अर्जी तुम्ही
केली कीं नाहीं ? कांहीं वेळपर्यंत उत्तर न देतां ते उगीच
राहिले; परंतु मुख्य मंत्र्यानें त्यांस फार आग्रह केला, ते-
व्हां त्यांनीं ती अर्जी कबूल केली. ते जामीन दावयास
राजी नव्हते; ह्यणून त्यांस लागलेंच किल्ल्यावर टाकावें
असा हुकूम झाला; आणि त्यांवर अपमान पत्राचा आरोप

ठेवून चौकशी करावयाकरितां सरकारी वकिलांस राजानें आज्ञा केली.

जून महिन्याचे २९ तारिखेस त्यांची चौकशी व्हावयाचा वेत झाला होता. ते बंदिशाळेंत गेले, त्यापेक्षां आले तेव्हां लोक फार जमले. तो विचार ठरला, ह्मणजे राजाचें बरें, वाईट, स्वतंत्रता, किंवा सेवकभाव हें स्थिर व्हावें असें होतें. त्या प्रकरणीं उभयपक्षांच्या वकिलांत चांगला युक्तीनें वाद झाला. हालोवे आणि पवेल या दोघे न्यायाधीशांनीं कळविलें कीं, आह्मांस धर्माध्यक्षांचा पक्ष खरा वाटतो. मग जुरीनें एके कोठडींत सारे रात्रभर विचार करून सकाळीं येऊन कोर्ट यांत स्वमत सांगितलें कीं, धर्माध्यक्ष आह्मांस निरपराधी वाटतात, तें ऐकून वेस्तमिन्स्तर सभेंत मोठा जयजयकार झाला, तो सर्व शहरांत विदित होऊन लोकांत गडबड झाली. त्या वेळेस हन्स्लो ह्मणून ठिकाण आहे, तेथें लार्ड फीवर्शम याचे तंबूंत राजा जेवीत होता, त्यानें ती गडबड ऐकून विचारिलें कीं, हें काय? तेव्हां त्यास कोणी सांगितलें कीं, तें कांहीं नाहीं, धर्माध्यक्षांची मुक्तता झाली ह्मणून शिपाई लोक आनंद करीत आहेत. हें ऐकून तो बोलिला, “तुम्ही तें कांहीं नाहीं असें ह्मणतां?”

राज्यांतर्गत वर्तमान असें असतां, जेम्स राजाची मेरी ह्मणून मुलगी होती, तिचा नवरा प्रिन्स आरंज, विलियम, याकडे सर्व लोकांचें लक्ष्य लागलें. त्यानें काम कारभारांत पडल्यापासून बहुत संकटें आणि विपत्ति भोगून, अनेक राजमसलती केल्या होत्या. फ्रान्स देशचे

राजाचा लौभीपणा आणि हालंड देशातील सरकारचा
मत्सर हीं दोन पाडून त्याची बुद्धि सूक्ष्म झाली
होती, आणि त्यास कपट युक्ति समजली होती. इ०स०
या समयीं त्याचे लक्ष्यांत आलें कीं, जेम्स रा- १६८८

जाचा लोक अतिशयच द्वेष करितात. त्याजवर जुलूम
चालिले होते, त्यांची वारीक बातमी त्यास लागली; आणि
पुढें राज्य आपणास मिळावें अशी तो आशा करूं लागला.

धर्माध्यक्षांचा अपमान झाल्यामुळें लोक परम संतप्त
झाले आहेत, अशा समयीं विलियम यानें उद्योग आरं-
भिला. पूर्वीच त्यानें डच अरमारांत नवीं गलबतें ठेवून
बंदरांत सर्व तयारी करून ठेविली होती. कांहीं अधिक
शिपाईही ठेविले, आणि दुसरे कामाकरितां उत्पन्न केलेला
पैका, त्या लढाईकडे लावावयाचा आरंभ केला. तो सर्व
मसलती अशे चातुर्यानें करी कीं, तीन दिवसांत त्यानें
चारशांवर जाहाजे भाड्यानें केलीं. निमेग्युएन शहरां-
तून निघून फौज व सामान नदी आणि ओढे यांतून जा-
ऊन जाहाजांवर चढले; नंतर तो पांचशें गलबतें व चव-
दा हजार फौज घेऊन हेल्वेट् स्लुइस शहरांतून निघून
गेला.

ती फौज व गलबतें फ्रान्स देशांत जाऊन उतरणार,
अशी सर्वत्र बातमी उठविली; याकरितां तें आरमार जेव्हां
इंग्लिश यांचे दृष्टीस पडलें तेव्हां ती आपले कांठावर
उतरेल अशी त्यांचे मनांत किमपि शंकाही आली नाहीं,
या रीतीनें दोन दिवसपर्यंत चालून नवेंबर महिन्याचे पां-
चवे तारखेस तोबें प्रांतांत द्राक्सहोम खेड्यांत सैन्य उत-
रलें, तो दिवस पूर्वी सांगितलेलें दारूचें बंड ज्या दिवशीं

झालें होतें तोच. या राजपुत्रास इंग्लिश लोकांनीं मोठ्या सन्मानानें बोलावून आणिलें होतें खरें, परंतु काहीं दिवसपर्यंत त्याजवळ लोक बहुत येईनात; झणून तो उदासीन झाला. तो प्रथम एक्सीटर शहरास गेला, तेथचे लोकांनीं नुकतेच मान्योथ याचे वंडाकरितां शिरच्छेद झाले होते, झणून त्याचा पक्ष धरिला नाहीं. या रीतीनें दहा दिवस पर्यंत राजविरुद्ध लोक येऊन आपणास मिळतील, अशी आशा करून तो तेंथें होता; आणि उदास होऊन आपलें सैन्य परत न्यावयाचा विचार करूं लागला. इतक्यांत क्रियेक थोर लोक येऊन त्याच्या पक्षास अनुसरले, तेव्हां देशचे सर्व लोक येऊन त्यास मिळाले. सरदार, धर्मपक्षी, कामगार, आणि राजाचे चाकर या सर्वांनीं जेम्स राजास सोडावयास आरंभ केला. लार्ड चर्चहिल् झणून होता, त्यास राजानें मोठ्या पदवीस चढवून फौजेचा सरदार केला होता, आणि त्यास सर्व संपत्ति राजापासून मिळाली होती; असे असतांही तो, पूर्वील राजाच्या राखेच्या पोटाचा मुलगा ड्यूक ग्राफतन, कर्नल बॉक्लि आणि दुसरे क्रियेक यांस घेऊन गेला.

राजाचे परम प्रीतींतली मुलगी आन, आणि तिचा नवरा डेन्मार्क देशचा राजपुत्र या दोघांनीं तो दुर्बल झाला पाहून, निश्चय केला कीं, त्यास सोडून शत्रूंचा पक्ष धरावा. आपले इतर मित्रांनीं जें केलें त्याच रीतीनें तो राजपुत्र आणि राजकन्या यांनीं वागावयाचा आरंभ केला, असें त्यास समजलें तेव्हां तो अतिशय दुःखी होऊन बोलिला; “ईश्वर मला सहाय होवो, माझे प्रत्यक्ष मुलांनीं मला सोडिलें.” शेवटीं सर्व मिळून आपला नाश करि-

तील असें प्रतिदिवशीं विशेष स्पष्ट दिसूं लागलें, त्यामुळें तो जेम्स भयभीत होऊन मित्रांनीं सांगितलेली बाहेर निघून जावयाची मसलत ऐकण्याचा निश्चय करिता झाला. प्रथम त्यानें राणीस बाहेर घालविली, ती **क्यालेस** शहरास सुखरूप पोंचल्यावर कांहीं दिवशीं एके रात्रीस आपण नुकताच धर्मांत आलेला असा एक सर एडवर्ड हेल्स झणून गृहस्थ होता, त्यास बरोबर घेऊन नाहींसा झाला, परंतु पुढें त्याला धरून लोकांनीं परत आणिलें.

पुढें त्यास राचेस्टर शहरामध्यें कैदेत ठेविलें. तेथें आपले लोकांनीं आपला केवळ त्याग केला पाहून **फ्रान्स** देशचा राजा आपला स्नेही आहे, त्यास तरी शरण जावें, असा त्यानें वेत केला. त्याप्रमाणें तो आपले राखेचा मुलगा ड्युक बर्विक यास बरोबर घेऊन निघून गेला. तो पिकर्डी प्रांतांत आंझल्यूस गांवांत सुखरूप पोंचला, आणि तेथून **फ्रान्स** देशचे दरवारांत जाऊन राहिला; तेथें राजा आणि महंत हे कितान्न त्याचे चालत असत, त्यांत शेवटचा कितान्न त्यास फार प्रिय असे.

या रीतीनें जेम्स राजानें राज्य सोडून दिव्यानंतर पुढें क्रोणास नेमावें हा विचार पडला. कित्येकांचें ह्मणणें पडलें कीं, राजाचा प्रतिनिधि स्थापून काम चालवावें, कित्येक बोलूं लागले कीं, **आरेंज** याचे राजकन्येस राज्याधिकार द्यावा, आणि राजाचा मुलगा त्याच्या पोटाचा नव्हे असें जाणावें. मग दोनही **पार्लमेंट** सभांत याविषयीं बहुत विवाद होऊन एक पक्षापेक्षां दुसऱ्या पक्षांत दोघांची संमति अधिक पडल्यामुळें ठरलें कीं, प्रतिनिधि स्थापावा यापेक्षां राजाच नेमावा हें चांगलें. त्याप्रमाणें

इ०स०
१६४९

आरेंज याचा राजपुत्र आणि राजकन्या या दोघांनीं मिळून राज्य करावें; त्यांत काम कारभार राजपुत्राच्या हातानें व्हावा असा निश्चय झाला.

प्रकरण ३२.

तृतीय विलियम राजाची कथा.

सन् १६८९ पासून १७०२ पर्यंत.

या समयीं लोक असे झाले होते कीं, त्यांस राजानें आज्ञा केली असतां ती त्यांनीं न मानितां विचार करीत वसावें. ह्मणून राजा विलियम सिंहासनारूढ होताच तो त्यांवर अंमल कसा चालवावा या संकटांत पडला. पूर्वीचे राज्यांत बखेडा होण्यास, आणि राजा पदच्युत होण्यास जें कारण झालें, तेंच याही राज्याचे प्रारंभीं घडून आलें. विलियम, काल्विन याच्या मताचा होता, ह्मणून धर्माविषयीं कोणास उपद्रव द्यावा, हें त्यास वाईट वाटत असे. हा सर्वांचा धर्म एक असावा, असे जे नियम होते ते मोडण्याचा त्यानें उद्योग केला; तो जरी सिद्धीस गेला नाहीं, तरी हुकूम झाला कीं, जो सेवेची शपथ घेईल, आणि गुह्य सभेंत न जाईल, त्यानें आपले मताप्रमाणें चालावें.

इतकें झालें तरी जेम्स यास अधिकार आहे, असें अयर्लंड बेटांत बोलणें होतेंच. त्यावर भरंवसा ठेवून तो राजा तेथें जाण्याकरितां ब्रेस्त बंदरांत गलबतावर वसून मे महिन्याचे बेविसावे तारिखेस किन्सेल शहरास पोचला. पुढें लवकरच त्याची स्वारी उघड डब्लिन शहरास गेली, आणि तेथें पाहातो तंव सर्व गोष्टी यथास्थित अनुकूल

आहेत असें त्यास दिसलें. तिकोनेल ह्मणून त्या देशचा अध्यक्ष, यास त्याचा अभिमान होता; त्याची जुनी फौज त्याच्या पक्षास होती; आणि दुसरी नवीही ठेविली. ती सारी मिळून चाळीस हजार जमली.

हवा नीट झाल्यावर त्यानें लंडन्डरी ह्मणून एक गांव आहे त्यास वेढा घातला. तो गांव लाहान आहे, परंतु या प्रसंगीं त्यानें ठिकाव धरिला ह्मणून त्याची प्रसिद्धि झाली. मग तेथील लोकांनीं श्रम आणि दुष्काळ यांपासून बहुत क्लेश भोगिले; शेवटीं गलबत येण्याची बंदी केली होती, ती मोडून एक जिन्नस भरलेलें गलबत येऊन ते सुखी झाले. तेणेंकरून नगरचे लोकांस हर्ष झाला, परंतु राजपक्षांस क्रोध आला; आणि ते निराश होऊन वेढा टाकून रात्रीं निघून गेले. त्या ठिकाणीं त्यांचे लोक नऊ हजारांवर पडले.

बायन् नदीचे दोहों कांठ्यांवर त्या दोन सैन्यांची परस्पर दृष्टादृष्ट झाली. त्या ठिकाणीं ती नदी फार खोल नव्हती, आणि तींतून त्या फौजा पा- ३०स०
१६२०
यींही उतरून गेल्या असत्या, परंतु कांठावर जुनीं घरें मोडून पडलीं होतीं आणि खाडे होते ह्मणून शत्रूंचा वचाव झाला. नंतर प्रातेस्तंत मताचे फौजेचा सरदार विलियम युद्धाचा बेत पाहावयाकरितां उभयपक्षांचीं सैन्ये पाहावयाकरितां घोड्यावर बसून इकडे तिकडे नदीचे कांठावर फिरत होता; ते शत्रूंच्या लश्करांत कोणी पाहून हळूच एक तोफ त्यावर मारिली. त्या गोळ्यानें विलियम याचे कित्येक सेवक पडले; आणि त्याचे खांद्यास जखम झाली.

दुसरे दिवशीं मोठे सकाळीं सूर्योदयाबरोबर राजा विलियम यानें नदींतून मार्ग काढण्यास हुकूम दिला. फौज तीन ठिकाणीं पलीकडे गेली. मग निकरानें तोफांचा मार होऊन युद्ध मोठ्या आवेशानें चालू झालें. ऐरिश सैन्य कांहीं वेळपर्यंत पराक्रम करून आपले मदतीस फ्रेंच आणि स्विस पलटणी आल्या होत्या, त्यांस लवकरच सोडून पळालें. विलियम आपले स्वार बरोबर घेऊन गेला, आणि आपला उद्योग व चपलता यांहींकरून विजय संपादित झाला. जेम्स लढाईत न येतां डन्मोर पर्वतावर जाऊन कांहीं घोडेस्वारांनिशीं एकीकडे बसला होता; आणि आपलें सैन्य शत्रूंचा पराभव करितें पाहून मध्ये मध्ये ह्मणत असे कीं, “माझे इंग्लिश लोकांवर दया करा.” ऐरिश सुमारें पंधराशें मेले. आणि प्रातेस्तंत त्याचे एक तृतीयांशाइतके पडले. तो विजय मोठा प्रसिद्ध आणि निश्चित झाला, परंतु विलियम याचे पक्षाचा ड्युक शांबर्ग पाण्यांतून जात असतां गोळी लागून मेला, हा नाश शत्रूंचे नाशापेक्षा अधिक झाला.

जेम्स याचे पक्षाची अशी शेवटची लढाई
 इ०स० आघ्रिम शहरांत झाली. त्या प्रसंगीं शत्रूंनीं
 १३९१ मोठ्या निकरानें लढाई करून घोडेस्वारांस कित्येक
 वेळा मार्गें हटविलें; परंतु इंग्लिश लोक कमरेइतके चि-
 खलांतून मोठ्या संकटानें पलीकडे सुकें भूमीवर जाऊन
 पुनः घोर युद्ध करूं लागले. नंतर सेंटरूथ ह्मणून ऐरिश
 लोकांचा सेनापति होता, तो गोळी लागून मेला; यामुळें
 त्याचें सैन्य चहूंकडून व्याकूळ होऊन लिमरिक ठिकाणीं
 हटलें. त्या वेळेस त्यांचे लोक पांच हजारांवर पडले होते;

अशा समयीं त्यांनीं निश्चय केला कीं, या ठिकाणीं राहून जें घडेल तें घडो. तें ऐरिश यांचें शेवटचें आश्रयस्थान बहुत वेळपर्यंत लढलें; परंतु पुलापासून दहा पावलांवर शत्रु आले. मग आपण चारही वाजूंनीं कोंडले गेलों, असें पाहून ऐरिश लोकांनीं शत्रूंचे स्वाधीन व्हावयाचा निश्चय केला. लागलाच उभयपक्षांचा युद्धोद्योग बंद होऊन सल्ला होण्याचा उपक्रम निघाला. त्या तहांत असें ठरलें कीं, द्वितीय चार्ल्स राजाचे अमलांत जसे रोमनक्याथोलिक लोक स्वतंत्रतेनें धर्माचरण करित होते, तसें पुढें चालावें. सर्व लोकांस मोकळीक झाली कीं, कोणाची मर्जी असल्यास मुलें माणसें घेऊन इंग्लंड आणि स्कॉटलंड या दोहों शिवाय पाहिजे त्या देशीं जाऊन राहावें. अशी मोकळीक भिल्ल्यांवर जेम्स याचे पक्षाचे ज्यांनीं पूर्वी युद्ध केलें होतें, ते फ्रान्स देशास जाऊं लागले, त्यांस सरकारानें भाड्याचीं गलबतें करून त्या देशीं पांचविलें.

त्या समयीं जेम्स राजा केवळ निराश झाला.

इंग्लंड देश घेण्याचा त्याचा वेत सर्व फसला, इ०स०
१६९२
आणि राजा विलियम यास चोरून मारावा, इतकी युक्ति मात्र त्याचे मित्रास आशा करावयास बाकी राहिली. सांगतात कीं, असे उद्योगांस जेम्स राजा मदत करित असे, परंतु शेवटीं या यत्नापासून त्यांचे करणारांचा नाश मात्र झाला. त्यानंतर पुढें सात वर्षांनीं जेम्स मृत्यु पावला; तंवपर्यंत सेंटजर्मेन ठिकाणीं लुइस याचे औदार्यावर आणि त्याचो मुलगी व दुसरे इंग्लंड देशांतील स्नेही यांचे धर्मावर उपजीविका करून होता. तो फार दिवस दुखण्यानें पीडित होऊन संन् १७०० ताल सप्तंबर महिन्याचे

सोळावे दिवशीं मेला. त्याचे ऋवरीजवळ बहुत चमत्कार झाले, असें त्या वेळचे लोक ह्मणत असत. वास्तवीकच त्याचे आयुष्याचे शेवटीं तो फार धर्मानें वागत असे. त्यानें शरीरास दुःख बहुत दिलें, आणि तो लात्राप या नांवाचे ठिकाणचे गरीब महंताचे दर्शनास नेहमी जाई; ह्मणून ते त्याचा नम्र आणि धार्मिक आकारानें संतोष पावत असत. त्याचा अभिमान आणि स्वच्छंद प्रकृति ही त्याचे संपत्ती बरोबर निघून जाऊन शेवटीं तो दयाळू, भला, आणि आपले सर्व लोकांजवळ सुशील झाला होता. त्यानें शेवटचे दुःखण्यांत आपले मुलाला उपदेश केला कीं, सर्व ऐहिक सुखापेक्षां धर्म अधिक असा तूं निश्चय धर. त्या राजपुत्रानें तसें केलें. असा तो मोठ्या भक्तिलक्षणेंकरून मेला; त्याच्या सांगण्याप्रमाणें पारिस शहरांत इंग्लिश विनिदिक्त महंत लोकांचे देवळांत कांहीं विशेष शोभा न करितां त्यास पुरलें.

राजाच्या स्वीकार करते वेळेस विलियम यानें निश्चय केला होता कीं, आपल्याजवळ जितकी सत्ता बाकी राहिली आहे तितकी संरक्षण करावी; परंतु पुढें पार्लमेंट सभेंत दिवसानुदिवस त्याचे सत्तेविषयीं नवे नवे नियम होऊं लागले, ह्मणून त्यानें कंटाळून त्याविषयींचा तंटो सोडिला. फ्रान्स देशचे सरकाराशीं लढाई चालवावयास जो पैका लागेल तो आपणास द्यावा, असा करार करून घेऊन, त्यास आपले मर्जीप्रमाणें चालावयास मोकळीक दिली. युद्ध आणि युरोप देशांतील सरकारचें सामर्थ्य सारिखें असावें इतकेंच त्याचे मनांत असे. या कामाकरितां पार्लमेंट सभेनें त्यास पैका दिला ह्मणजे, त्यांनीं कसा जरी राज्य कारभार चालविला तरी तो मनास आणीत नसे.

भंग फ्रान्स देशाशीं युद्ध करण्याकरितां लोकांपासून प्रात-
वर्षीं उत्पन्न होणारे कर पुरेनात, ह्मणून ते गहाण घेऊन
त्यांनीं सरकारास पैका दिला; ज्यास आतां सरकारी कर्ज
ह्मणतात. हें सर्व करून इंग्लंड देशास नुसते कीर्तीवां-
चून दुसरें कांहीं मिळालें नाहीं, आणि त्याचे पक्षाचे डच
लोक यांस नेहेमी शत्रुत्व करावयास अवकाश मात्र झाला.

या राजाच्या राज्यांत बहुतकरून फ्रान्स दे-
शाशीं युद्ध चाललें होतें. शेवटीं रिस्विक शह- ३०स०
रांत तह होऊन तो तंटो मिटला. त्यांत पडते १६९७
वेळेस राजानें कांहीं विचार केला नाहीं. असें वाटतें
कीं, तह करते वेळेस इंग्लंड देशचें हित कोणी पाहिलें
नाहीं; आणि इतका खर्च झाला, व इतके लोक मेले, या-
पासून इतकें मात्र झालें कीं, फ्रान्स देशचे राजानें विलि-
यम याचा राजपणा मान्य केला.

स्वाभाविक राजाची प्रकृति फार अशक्त असे, तशांत
नेहेमी चिंत्ता, युद्ध, यांहींकरून फारच क्षीण झाली होती.
तो आरोग्य व्हावयाकरितां घोड्यावर बसे, आणि दुसरे
कित्येक प्रकारचे श्रम करी. फेब्रुवारी महिन्याचे एक-
विसावे तारिखेस केसिंग्टन शहरांतून हांप्डेन ह्मणून वा-
डा आहे, तेथें घोड्यावर बसून जात असतां घोडा पड-
ल्यामुळें तो खालीं पडला. ते वेळीं गळ्याचें हाड मोडलें.
सेवकांनीं त्यास हांप्डेन कोर्ट वाड्यांत नेलें; तेथें तें हाड
ठिकाणीं बसवून संध्याकाळीं आपले रथांत बसून केसिंग्-
तन गांवांस तो गेला. वाटेनें रथांतील चालीमुळें तें हाड
एकीकडे सरलें, आणि राजाचा वैद्य बिल्ड होता त्यानें
तें पुनः ठिकाणचे ठिकाणीं बसविलें. एकादे निरोगी

शरीरास यापासून कांहीं झालें नसतें; परंतु त्याच्या प्रकृ-
 तास त्यापासून मृत्यूचीं चिन्हे होऊं लागलीं. प्रथम
 कांहीं दिवसपर्यंत तो बरा होईल अशी चांगली आशा वा-
 टत होती; पुढें त्यास कंप सुटला, आणि त्यापासून ताप
 उत्पन्न झाला. आपला अंतकाळ जवळ आला, असें सम-
 जलें तरी त्याच्या हृदयांत पूर्वीच्या चिंता होत्याच, आणि
 युरोप देशाचें पुढें कसें होईल, या चिंतेखालीं त्याची आ-
 पले शरीराविषयींची चिंता गेली होती. पुढें हॉलंड
 देशांतून अर्ल आल्बिमार्ल त्याजवळ आला तेव्हां तो पर-
 देशाचे स्थितीविषयीं एकांतीं मसलत करून दोन दिवसांनीं
 मृत्यु पावला. त्या वेळेस त्याचे वयास बावन्नावें वर्षे होते.
 त्यानें तेरा वर्षे राज्य केले.

प्रकरण ३३.

आन राणीची कथा.

सन् १७०२ पासून १७१४ पर्यंत.

डेन्मार्क देशाचा राजपुत्र जार्ज याशीं जिचें लग्न
 झालें होतें, अशी राजकन्या आन नामें होती, ती अडति-
 सावे वर्षीं राज्य करूं लागली; तेणेंकरून सर्व पक्षांचे लो-
 कांस संतोष झाला. ती राणी, हेड ह्यणून चान्सेलर
 जो पुढें अर्ल ह्यारॅडन या पदास चढला होता, त्याचे
 मुलीस जेम्स राजापासून झालेली दुसरी मुलगी तिनें राजा-
 सनारूढ होतांच फ्रान्स देशाशीं लढाई करण्याची
 आपली प्रतिज्ञा कामन्स यांस कळविली, त्यांनीं तीविषयीं
 मान्यता दिली. त्याच दिवशीं डच आणि जर्मन लोकांनीं

तशाच प्रतिज्ञा करून इंग्लिश दरवारचे वेतास पुष्टिकरण केलें. असे सर्व आपले नाशाविषयीं एकत्र झाले असे पाहून फ्रेंच राजास राग आला; आणि तो आपला राग मुख्यत्वे डच लोकांवर काढून अभिमानानें बोलिला कीं, या हलके व्यापारी डच लोकांनीं माझा पराक्रमअनुभविला असतां, हे मजशीं युद्ध करावयाची प्रतिज्ञा करितात, तर ते कधीं तरी या दांडगाईचा पश्चात्ताप पावतील. असें भय घातल्याचें त्या राजांनीं कांहीं मनांत आणिलें नाहीं. इंग्लिश सैन्याचा सरदार ड्युक मार्लबरो यास नेमिलें; आणि जरी अर्ल आथ्लोन याचा त्या अधिकाराचे विभागाविषयीं दावा होता, तरी डच लोकांनींही मार्लबरो यासच फौजेचा मुख्य जनरल नेमिलें. ही गोष्ट वास्तवीक कीं, राजसभेंत वादविवाद करण्यांत, किंवा युद्धांत त्यापेक्षां अधिक असे त्या समयीं थोडे होते. तो संकट समयीं घेर्यवान असे, आणि त्यास राज्यक्रांतांत वहुत आस्था होती. ह्मणून क्रेसी आणि आजिन्कोर्ट यांचे वेळेपासून जितके इंग्लिश सरदार झाले, त्या सर्वांत हा फ्रान्स देशास परम भयंकर झाला.

या राजाचे वखरेंत वहुतकरून महाद्वीपांतील युद्धांदिकांच्या गोष्टी फार आहेत. त्या युद्धापासून प्रजांचा स्वार्थ तर विशेष झाला नाहीं खरा; परंतु कीर्ति फार वाढली ही गोष्ट खरी कीं, त्या युद्धांतील आतां कांहीं राहिलें नाहीं; ज्यां शहरांत त्या मोठे सैन्यानें जय मिळविला, त्यांचीं नामें ब्लेन्होम, राभिलीस, औदनार्द, आणि माल्ब्राकेट, हीं मात्र राहिलीं आहेत; परंतु स्पेन देशांत थोडा पैका खर्चून आणि थोडे लोक मरून मोठ्या उपयोगाचा

असा जय संपादिला. तो असा. ब्रेस्त शहरांत फ्रेंच लोक बहुत लढाऊ गलवतें सिद्ध करीत आहेत, असें वर्तमान ऐकून इंग्लिश अमात्यांनीं सर क्लौड्स्ली शवेल आणि सर जार्ज रूक या नावांचे दोघे गृहस्थांस फ्रेंच यांचा बेत लक्ष्यांत आणावयाकरितां पाठवून दिलें. ब्रांसिलोना ह्मणून स्पेन देशांत एक स्थळ आहे, तेथें हेसी याचे राजपुत्रानें जाऊन निरर्थक हल्ला केला होता; त्या ठिकाणीं भाड्याचे गलवतांतून कांहीं फौज पाठवून द्यावी. अशी दुसरीही एक आज्ञा सर जार्ज यास होती. त्या उद्योगापासून कार्य सिद्ध होण्याचा निश्चय नाहीं पाहून दोन दिवसांनीं लोक परत आले. नंतर सर जार्ज रूक व सर क्लौड्स्ली या दोघांनीं आफ्रिका खंडाचे कांठीं असतां गलवतावर लश्करी सरदारांची सभा मिळवून ठरविलें कीं, जिब्राल्टर शहरावर हल्ला करावा. तें शहर त्या वेळेस स्पानियार्ड याचे हातीं होतें. असा अकस्मात् हल्ला येईल, हें न कळून तेथें शिपाई लोकांची चांगली तरतूद नव्हती. तें जिब्राल्टर शहर तीन वाजूंकडून मोठ्या खडपांनीं वेष्टित अशा जमिनीच्या उंच प्रदेशावर आहे. त्या शहराजवळ हेसी याचा राजपुत्र सुमारें अठराशें लोक घेऊन आला; आणि त्यानें तें शहर आपले स्वाधीन करावें, असा निरोप पाठविला; परंतु तो ऐकिला नाहीं, असें पाहून त्यानें शहरास तोफा लावण्याविषयीं दुसरे दिवशीं हुकूम केला. मग सौथ मोल्हेड या नांवाचे ठिकाणीं शत्रूंचीं ठाणीं होती, तीं सोडून ते पळूं लागल्यावर, आड्मराल यानें क्यापटन विटेकर ह्मणून सरदार होता, त्यास सांगितलें कीं, सर्व होड्या तयार करून त्या ठिकाणीं हल्ला करावा.

जे सरदार त्या मोल्हेड ठिकाणाजवळ होते, ते आज्ञेवांचून होड्यांवर माणसें चढवून तरवारी घेऊन आंत शिरले. परंतु त्यांनीं मसलत पुरी केली नाहीं, कारण कीं, स्पानियार्ड यांनीं एक सुसंग उडविला, तेणेंकरून दोन लेफ्टेनंट आणि सुमारे शंभर लोक इतके मेले व जखमी झाले. तथापि हिक्स आणि जंपर या नांवांचे दोघे क्याप्टन यांनीं जवळची सपाट भूमि होती, ती हस्तगत करून ते क्याप्टन विटेकर आणि दुसरे नावाडी यांचे मदतीस आले. आणि त्यांनीं अकस्मात हल्ला करून मोल आणि शहर या दोहोंमधील जागा घेतली. पुढें त्या स्थानाचा अमलदार किल्ला स्वाधीन करावयास कबूल झाला; आणि हेसी याचा राजपुत्र तेथील किल्ल्यामध्ये इतका बंदोवस्त असतां आपला यत्न सिद्धीस गेला ह्मणून आश्चर्ययुक्त झाला. त्या विजयाचें वर्तमान इंग्लंड देशांत पोचलें तेव्हां, तें शहर हस्तगत झालें ह्मणून सरदारांची प्रशंसा करावी किंवा नाहीं याविषयीं बहुत बोलणें होऊन शेवटीं ठरलें कीं, करूं नये. निरूपयोगी कामाकरितां ड्युक मार्लबरो याची बहुत प्रशंसा झाली; आणि सर जार्ज रूक यानें आपले देशावर इतका मोठा उपकार केला तरी त्याची अनास्था झाली, आणि त्याला सरदारपणापासूनही दूर केलें. तेव्हांपासून जिब्राल्टर, इंग्लिश यांचे स्वाधीन आहे, आणि तें, मॅदिरेनियन समुद्रांतले व्यापाराकरितां किंवा युद्धाकरितां गलबतांस फार उपयोगी पडतें.

या रीतीनें जमीन आणि समुद्र या दोहोंतून इंग्लिश लोक विजय मिळवीत असतां, स्पेन देशांत दुसरे एक विरोधास कारण उत्पन्न झालें, ज्यापासून युरोप देशचे

राजांस महाद्वीपांतले अन्य ठिकाणीं जसा लोभ होता, तसाच त्या देशावर झाला. चवदावे लुइस राजाचा नातू चवथा फिलिप त्या वेळेस बहुतकरून सर्व प्रजांचे अनुमतानें त्या देशचें राज्य करीत होता. स्पेन देशचे पूर्वील राजाचे मृत्युपत्रांतही त्यानेंच राज्य करावें असें होतें, परंतु युरोप देशचे राजांत पूर्वीं एक तह झाला होता, त्यांत असें ठरलें होतें कीं, जर्मनी देशचा एंषरर याचा मुलगा चार्ल्स यानें तें राज्य करावें. या तहावर फ्रान्स देशाचीही प्रथम जाभीनगत होती; परंतु त्यांनीं पुढें दुबों वंशाचा कोणी पुरुष राजपदावर बसावयाकरितां तो करार मोडावयाचा योजिला होता. स्पेन देशांतील क्याटलोनियन लोकांनीं चार्ल्स यास बोलावणें पाठविलें; आणि इंग्लिश व पोर्तुगीस लोक आपलें पक्षाचें युद्ध करितील, अशा भरंवशावर चार्ल्स यास त्या राज्याविषयीं यत्न करावयाची अधिकच उमेद आली. त्याजवळ स्पेन देशचें राज्य घ्यावयाकरितां भाड्याचीं तारवें दोनशें, लढाऊ गलबतें तीस, आणि नऊ हजार लोक इतके जमले; परंतु त्यांचा सरदारपणा अर्ल पीटर्बरो यानें कबूल केला; तो अर्ल मोठा शूर होता. आणि तो एकला मोठे सैन्या-इतका पराक्रम करील असें लोकांस वाटलें होतें.

अर्ल पीटर्बरो त्या काळचे मनुष्यांत परम विचित्र आणि असाधारण पुरुष होता. पंधरा वर्षांचा असतांच त्यानें आफ्रिका देशचे मुसलमान लोकांशीं बहुत लढाया केल्या; वीस वर्षांचे सुमारे जेम्स राजास काढून टाकण्या-विषयीं मदतगारी केली; आणि आतां त्यानें स्पेन देशांत स्वतः आपले खर्चांत लढाई चालविली. त्याचें कारण,

तो ड्युक, चार्ल्स याचा परम स्नेही होता. त्याचें शरीर कुरूप होतें; परंतु मन बहुत उदार, सभ्य, आणि उद्योगी असे. त्याजवळ नऊ हजारपैक्षां किंचित् अधिक इतकी फौज असतां, त्यानें स्पेन देशास जाऊन बार्सिलोना ह्मणून बळकट शहर आहे, त्यांत पांच हजार लोक होते, तें घेतलें.

या रीतीची फत्ते फार दिवस चालिली नाहीं; कारण अर्ल यास कामावरून परत बोलावून चार्ल्स याचे फौजेचा सरदारपणा लार्ड गाल्वे ह्मणून ग्रहस्थ होता, त्याचे हातीं राहिला. आल्मांझा गांवाजवळ शत्रूंचा सरदार ड्युक बर्विक यानें फौज घेऊन तळ दिला, असें ऐकून लार्ड गाल्वे युद्धाकरितां तेथें गेला. लढाईचा प्रारंभ सुमारें अडीच प्रहर दिवसास झाला, दोनही सैन्यांची चांगली लढाई चालू झाली. फौजेचे मध्यभागीं फार करून ग्रेटब्रिटन आणि हालंड देशच्या पलटणी होत्या, त्या जय मिळवितात, असा प्रथम सुधार दिसला; परंतु त्यांस आश्रय पोर्तुगीस घोडेस्वरांचा होता; ते स्वार युद्धाचे प्रारंभीं पळून गेल्यामुळें इंग्लिश लोकांवर चहूंकडून घेरा पडला. त्या विपत्तिकालीं ते चौरस उभे राहून एके उंचस्थळीं गेले; आणि देशची माहीतगारी नाहीं, जवळ साहित्य नाहीं असें झालें, ह्मणून सगळे सुमारें दाहा हजार लोक कैद केले गेले. हा शत्रूंचा विजय पूर्ण झाला; आणि पुढें क्यांटाळोनिया प्रांतावांचून सर्व स्पेन देश आपला स्वामी फिलिप याचे आज्ञेत वर्तू लागला.

हा काळपर्यंत राणीचे प्रधान विंग लोकांचे मंडळींतले होते, त्या आमात्यांमधील ड्युक मार्ल्बरो प्रथम टोरी लो-

कांत होता; परंतु शेवटीं विग लोकांचे पक्षांत आला. कारण कीं, फ्रान्स देशचा अंमल कमी करावयाचें टोरी यांनीं योजिलें, असें खानें पाहिलें. याकरितां विग लोक पूर्वींचे राजाचे वेत सिद्धीस न्यावयाविषयीं आग्रह धरून युरोप देशांत सर्वत्र राजाची सत्ता कमी करण्याविषयीं उद्योग करीत होते. असें आहे कीं, ज्या राज्यांत लोकांचे मसलतीप्रमाणें कामगार चालतात, तेथें लोक जसे जसे बदलतात, तसतसे प्रधानही बदलले पाहिजेत. त्या काळीं प्रजांचें मत बदलूं लागलें होतें, परंतु त्या विग प्रधानाचा नाश जवळ आला होता; तो व्हावयाचे पूर्वीं पार्लमेंट सभेंत एक मोठें कृत्य सिद्धीस गेलें. तें हें कीं, इंग्लंड आणि स्काट्लंड या दोन राज्यांचा मिलाफ झाला. प्रथम जेम्स याचे राज्यापामून या दोन देशांचें प्रभुत्व एकाच राजाकडे असे खरें; परंतु वेगवेगळे पार्लमेंट सभांचा अंमल असे, आणि समयीं त्या सभा परस्पर विरुद्ध वेत आणि युक्ति योजीत असत.

त्या राज्यसंयोगाविषयींचा विचार या राज्याच्या प्रारंभींच निघाला होता, परंतु पूर्वदेशचे व्यापाराविषयीं कांहीं तंट्या पडल्यामुळें तो मोडला, आणि ठरलें कीं, तो संयोग होणें परम असाध्य. पुढें तो संयोगसंबंधी विचार दोनही पार्लमेंट सभांनीं काढिला, आणि ठरविलें कीं, दोनही देशचे मुख्त्वार नेमून त्यांनीं संयोगाचीं मुख्य मुख्य मूळ कळमें योजावीं, आणि मग दोघांचा पार्लमेंट सभांनीं त्यांचा विस्तारेंकरून चांगला विचार करावा. ते मुख्त्वार नेमावयाचें काम राणीकडे दिलें. तेव्हां तिनें अशी सावधगिरी राखिली कीं, तो संयोग व्हावा, असें ज्यांचे

मनापासून वास्तवीक होते, त्यांचा मात्र त्यांत समावेश केला. त्यांस बसून विचार करावयासाठी राणीने वैट्-हाल वाड्याजवळ काक्पिट या नांवाचा वाडा योजिला होता, तेथे ते मिळाले. राणीने त्यांना त्वरा करावी ह्मणून बहुत वेळ सांगितले होते, त्याप्रमाणे त्यांनी तीं कलमे लागलींच ठरवून सही केली, आणि तीं दोनही देशचे पार्लमेंट सभांपुढे ठेवावयाचे मात्र बाकी राहिले.

या प्रसिद्ध तहनाम्यांत असे ठरले कीं, संयुक्त राज्यांतील प्रभुत्व हानोवर वंशांतील कोणी तरी पुरुषाजवळ असावे; संयुक्त राज्याचे नियुक्त पार्लमेंट एकच असावे. ग्रेटब्रिटन देशांतील प्रजांची सत्ता आणि संपत्ति यांचा उपभोग एकेच रीतीने व्हावा; व्यापार व वसूल यांविषयीं नेमणुकी व सत्ता सर्वांची सारखीच असावी; प्रजांचा अधिकार, राज्यकारभार, आणि नोंति, हीं, दोनही राज्यांत एकच असावीं, स्काट्लंड देशांतील प्रजांचे उघड हितावांचून आंतले व्यवहाराविषयींचे नियम फिरवूं नये; राज्य संयोगाचे पूर्वी जसा अखत्यार आणि सत्ता होती, तशीच पुढेही सेशनकोर्ट यांस आणि दुसरे अदालतींस असून तीं त्या काळीं होतीं तशींच पुढेही राहावीं; स्काट्लंड देशचे लार्ड सभेत सोळा सभासद आणि कामन्स सभेत ४५ असावे; आणि तेव्हांची स्काट्लंड देशची पार्लमेंट सभा ज्या रीतीने ठरवील, त्या रीतीने सभासदांची नेमणूक व्हावी. स्काट्लंड एथील लार्ड यांस ग्रेटब्रिटन एथील लार्ड याप्रमाणे समजावे, आणि त्यांची योग्यता संयोगाचे पूर्वीचे त्या त्या पदावर इंग्लंड देशांत जे लार्ड असतील त्यांपेक्षा कमी, आणि पुढे नवे होतील त्यापेक्षा अधिक

असावी; ते लार्ड यांस पार्लमेंट सभेंत वसून संमति देणें, किंवा लार्ड यांचे चौकशीस वसणें, या खेरीज इंग्लिश लार्ड यांसारिखा अख्यार असावा; राजचिन्ह आणि कामकारभाराची रीति हीं पूर्ववत राहावीं; दोनही राज्यांतील जे राज्य नियम, किंवा कायदे या कलमांशीं विरुद्ध असतील ते त्या त्या देशचे पार्लमेंट सभेनें रद्द करावे. त्या संयोगाविषयींचे तहनाम्यांत मोठीं इतकीं कलमें होतीं; तीं दोनही राज्यांतील पार्लमेंट सभांनीं कबूल करावीं, इतकें मात्र शेष राहिलें.

त्या दोन सभांत या रीतीनें बोलत असत. स्काट्लंड देशचे पार्लमेंट सभेंत ह्मणत असत कीं, दोन राज्यांचा पूर्ण संयोग झाला असतां स्थिर स्वस्थतेचा पाया होईल; त्यांचा धर्म, स्वातंत्र्य, आणि मालमत्ता हीं निर्भय राहातील; त्यांचें सामर्थ्य, आणि व्यापार वृद्धि पावतील; सर्व वेट प्रीतीनें एकत्र होईल, आणि भिन्न भिन्न मसलतींचे भयापासून सुटेल. शत्रूंचा पराजय करण्यास शक्ति येईल; नूतन धर्माचें संरक्षण होईल, आणि युरोप देशचें स्वातंत्र्य राहिल. अशी गोष्ट बोलून दाखविली कीं, सरकारी कारभार चालवावयाकरितां जर एकच सभा असली, तर सरकारचें सामर्थ्य अधिक होईल. त्यांस दर्शविलें कीं, राज्यकारभारांत जितका तुमचा योग्य भाग आहे, तितके कर तुह्यास हा संयोग झाल्यावर द्यावे लागणार नाहीत. इंग्लिश लोक कर देतात त्याचे सत्तरावा हिसाही तुह्यास द्यावा लागणार नाही; आणि असें असतां राज्यकारभारांत एक दशांशापेक्षाही तुमची सत्ता कमी नाही. त्या राज्यसंयोगास अनुकूल अशीं या रीतीचीं भाषणें स्काट्लंड दे-

शचे पार्लमेंट सभेत होत असत; आणि इंग्लिश पार्लमेंट सभेत असा विचार केला होता कीं, या रीतीने तो सामर्थ्यवान् आणि भयंकर देश कधीं इंग्लंड देशास उपद्रव करणार नाही; आणि जर पुढें दोहों राज्यांत कांहीं वैर उपस्थित झालें, तर इंग्लंड देशाचा सर्वप्रकारें तोटा मात्र होईल; त्या साहसिक आणि गरीब स्काट् लोकांपासून दुसरें कांहीं प्राप्त होणार नाही.

इकडे, आपली जुनी आणि स्वतंत्र राज्यनीति नाश पावेल, ह्मणून स्काट् लोकांसही राग आला. लार्ड यांस वाटलें कीं, आह्मांस पार्लमेंट सभेत बसावयास अधिकार नाही, ही आपले प्रतिष्ठेची व अधिकाराची हानि. सावकार लोकांनीं व्यापारावर मोठे मोठे कर बसविले असें पाहिलें, आणि विचार केला कीं, वेस्टइंडीस देशांतील इंग्लिश संस्थानांत आह्मांस व्यापार करावयाची सत्ता दिली, तीपासून आह्मांस लाभ होणार, हें कशावरून समजावें. इंग्लिश सभांत असा विचार झाला कीं, मातबर आणि गरीब अशा दोन प्रजा एकत्र झाल्या असतां गरीबांचा स्वार्थ होतो, आणि धनवान् लोकांस त्यांचे विपत्तीचा मात्र कायतो विभाग. लोक ह्मणूं लागले कीं, स्काट् लोक कर देतात तो फार थोडा, तो राज्यकारभारांत त्यांचा विभाग आहे त्यांस योग्य नाही. त्या करारांत टोरी लोकांनीं बहुत विघ्न आणिलीं; परंतु शेवटीं तीं सर्व जाऊन दोनही पार्लमेंट सभांत अधिक संमतानें तो ठरला. या रीतीने त्या संयोगापासून कोणतें हित होईल, हें ज्यांचे बुद्धीस प्रथम आलें नव्हतें, त्या सर्वांस शेवटीं त्याविषयीं संमति देणें प्राप्त झालें.

त्या समयीं उत्तरोत्तर विंग प्रधानाचा अधिकार कर्मी होत चालिला. डचेस मार्लबरो ईनें राणीजवळ क्रिस्केक स्त्रिया ठेवून दिल्या होत्या; त्यांत एक तिचे नात्याची मिस्त्रेस मार्शम ह्मणून असे, जीस तिनें हलके पदवीपासून आणि गरीबीपासून उंच पदवीस चढविली होती, राणीवर आपला किंचित् अंमल बसला, असें पाहून ती डचेस गर्वानें उन्मत्त झाली; आणि ती ज्या गुणेंकरून श्रेष्ठ पद पावली होती, तें सोडून देऊं लागली. मिस्त्रेस मार्शम इला पुढें अर्थ संपादन करावयाचा होता. ह्मणून ती विशेष नम्रतेनें व लक्ष्य देऊन राणीशीं व्यवहार करीत असे, राणीची खुशामत करी, आणि तिचे गैर समजुतीसही मान देई. टोरी लोकांचें मत राणीस मान्य होतें, असें पाहून तिनेंही तसेंच मत दाखविलें. हार्लीं साहेब ह्मणून त्या वेळेस सरकारचा सेक्रेतारी होता, त्याचें ती कार्य साधावयाचें द्वार होतें. तोही पूर्वीं कांहीं दिवसपर्यंत राणीची कृपा पावला होता; त्यानें निश्चय केला कीं, विंग अमात्यांचा विश्वास बुडवावा. त्याच्या मनांत होतें कीं, टोरी पक्ष आपले हाताखालीं घ्यावा, आणि विंग पक्ष कारभारांतून काढावा. असें ठरवून त्यानें हेनरी सिंजिन ह्मणून एके पुरुषास सोबती केला, ज्यास पुढें कांहीं दिवसांनीं लार्ड बॉलिंगब्रोक असा किताब मिळाला. तो पुरुष मोठा वक्ता, लोभी, साहसी, चपल, उद्योगी, आणि आग्रही होता. त्यामध्ये कांहीं चातुर्य असे, पण विश्वासुपणा नव्हता. या मंडळींत तिसरा सर सैमन हार्कोर्ट ह्मणून मोठा बुद्धिमान असा एक वकीलही होता.

पूर्वीं लोकांस विंग पक्षपाती प्रधानाचा अभिमान होता,

तो अगदीं गेला, असें आतां कळूं आलें. त्या काळापर्यंत लोकांस विजयेंकरून जीं दुःखें कळलीं नव्हतीं, त्याचें कारण प्रधान. असा त्यांवर आरोप ठेवूं लागले. जो पुढें लार्ड आक्सफर्ड झाला, तो हार्लीं सर्व वखेड्यांचें मूळ, असें लोकांचें मनांत आलें. ते वखेडे उत्तरोत्तर वाढून अधिक प्रबळ होत चालिले, तेणेंकरून टोरी प्रधानाच्या मसलती विंग लोकांचे लक्षांत आल्या; परंतु राणीचा त्यांवरचा विश्वास केवळ गेला होता; ह्मणून कांहीं उपयोग झाला नाही. पुढें लवकरच हार्लीं यानें खेहभाव सोडून, आपली युक्ति सिद्ध व्हावयाविषयीं आवेशानें त्वरित उद्योग आरंभिला. राज्यकारभारांत त्यावर राणीचा सर्व भरंवसा होता. राणीस टोरी अमात्यांचे कार्यसिद्धीचा अभिमान आहे, असें प्रथम उघड वाहेर कळून येण्यास एक लहानसें कारण झालें. तें असें—

हेनरी साशेवरल ह्मणून आक्सफर्ड शहरचा हलके आणि उतावीळ बुद्धीचा एक धर्मपक्षी होता. त्यानें हैच-चर्मिन यांमध्ये कांहीं कीर्ति मिळविली होती; आणि तो सर्वत्र डिसेंटर यांशीं बहुतच द्वेष करीत असे. त्या द्वेषानें पुढें तो डर्बी शहरांत एके उष्णकाळांत जड्ज यांचे सेशन समयीं बहुत गोष्टी बोलला. नवेंबर महिन्याचे पांचवे तारिखेस त्यानें सेंटपाल याचे देवळांत मोठ्या आवेशानें सांगितलें कीं, राजाचा हुकूम कांहीं जरी असला तरी मानावा. तो बोलला कीं, डिसेंटर यांस आपले मताप्रमाणें चालूं देणें हें वाईट; आणि ह्मणाला कीं, सांप्रतकाळीं स्थापित मतावर शत्रूंनीं सवळ हल्ला केला आहे. स्थापासून त्या मताचें संरक्षण करण्याविषयीं तत्पक्षी किमपि

प्रयत्न करीत नाहीत. हे हलकें भाषण सर साभ्युएल जेरार्ड, लार्ड मेयर होता, त्यानें मान्य करून प्रसिद्ध करण्याविषयीं साहित्य केलें; आणि टोरी लोकांनीं याची फार स्तुति केली.

यार्क एथील आर्चबिशप याचा मुलगा डोल्बीन साहेब होता, त्यानें या वेडे गोष्टीकरितां कामन्स सभेंत फिर्याद केली; आणि जी गोष्ट सहज लक्ष्यांतून गेली असती, ती या रितीनें वळकट केली; तींतील अतिशय आग्रहाचे भाग होते ते वाचले; आणि ते फार निंदक आणि खोटे असें ठरविलें. साशेवरल यास बोलावून आणिलें, तेव्हां त्यानें तें आपण लिहिलें याविषयीं नाकबूल न होतां त्या कर्माचें भूषण मानिलें; आणि तें प्रसिद्ध करावयास लार्ड मेयर यानें जें साहित्य केलें होतें तें सांगितलें, तोही तेव्हां तेथेंच होता. नंतर त्यास एकीकडे घालवून देऊन ठरविलें कीं, लार्ड यांचे सभेंत त्यास नेऊन त्यावर मोठे गुन्हे व लबाड्या यांचा आरोप ठेवावा; आणि इंग्लंड देशांतील कामन्स यांचे तर्फेचें बोलणें डोल्बीन साहेबानें बोलावें. त्या अपराधाचे कलमांची याद करावयाकरितां आपणांतून कांहीं गृहस्थांची मंडळी योजिली; साशेवरल यास धरून कैद केलें; आणि वेस्तमिन्स्तर हौस यांत लार्ड यांचे समक्ष त्याची चौकशी करावयाकरितां दिवस नेमिला.

सारे राज्याचे डोळे या चौकशीवर लागले होते. ती चौकशी एकवीस दिवसपर्यंत चालली होती, आणि तंवपावेतो सर्व सरकारी काम बंद पडलें होतें. प्रतिदिवशीं उगीच पाहाण्याकरितां राणी स्वतः तेथें जात असे; आणि तो वाड्यांतून जाई त्या वेळेस बहुत लोक त्याचे वरोवर अ-

सत. त्यांतून कित्येक त्याचा उघड जयजयकार करीत, आणि कित्येक त्याची इच्छा पूर्ण व्हावी, असें मनांत चिंतन करीत. कामन्स यांचे तर्फेचे कामगार सर जोझेफे जे-कोल, अयर साहेब, सालिसिटर जनरल, सर पीटर किंग, रिकार्डर, जनरल स्तान्होप, सर टामस पार्कर आणि वाल्पोल इतके साहेब होते. त्या धर्मपक्ष्याचे तर्फेनें बोलणारे सर सैमन हा कोर्ट आणि फिप्स साहेब हे दो-घे; आणि त्यांस डाक्टर आटर्वरी, डाक्टर स्माल्रिज, आणि डाक्टर फ्रेंड यांचीही मदत होती. ती चौक-शी चालत असे, त्या वेळेस लोक बहुत दांडगाई आणि ग-डबड करीत. ते राणीचे पालखीभोंवते जाऊन ह्मणाले, “ईश्वर, राणी आणि धर्मपक्ष यांचें कल्याण करो; आम्ही इच्छितों कीं, राणीनें डाक्टर साशेवरल याचा पक्ष धरा-वा,” त्यांनीं डिसेंटर यांचीं कितीएक देवळें मोडलीं, आ-णि कितीएक घरे लुटलीं, आणि मोठे पेढीवर जाऊन ह-ल्ला करावा असा वेत केला. याकरितां कामन्स याचे सांगण्यावरून राणीनें तो तंटा बंद करावयाकरितां जाहि-रात लाविली. मग कित्येक सांपडले त्यांस सरकार गुन्हे-गार ठरवून चौकशी केली. दोघांवर अपराध काईम क-रून त्यांस मारण्याचें शासन ठरविलें, परंतु तें दोघांतून एकासही घडलें नाहीं.

कामन्स यांनीं अपराधपत्र वाचल्यावर साशेवरल याचे पक्षाचे लोकांनीं मोठ्या युक्तीनें त्यास अनुकूल उत्तर दे-ण्याचा प्रारंभ केला. नंतर त्यानें स्वतः भाषण केलें; त्या-मध्ये व त्याचे धर्मविषयक वादांमध्ये फार अंतर दृष्टीस येतें, यावरून अनुमान होतें कीं, तें भाषण त्यास दुसरे कोणी

लिहून दिलें असेल. तो बोलिला कीं, राणीविषयीं किंवा राज्याविषयीं माझे मनांत कांहीं वांकडे नव्हतें; राज्यामध्ये मोठी गडबड होऊन पुनः नूतन धर्माच्या पक्षाचा राजा राज्य करूं लागला, हें फार चांगलें झालें, असें त्यानें ह्मटलें. मी ज्या धर्मांत वागलों त्यांत आहे कीं, राजाचा हुकूम कसा असला तरी तो मानावा, असें तो बोलिला; आणि श्रोत्यांस ऐकून दया यावी, या रीतीनें त्या भाषणाची त्यानें समाप्ति केली. शेवटीं सत्रा संमति अधिक पडून त्यावर गुन्हेगारी ठरली; परंतु या ठरावावर चवतीस लार्ड यांनीं दप्तरामध्ये लिहून ठेविलें कीं, आह्मी यास मान्य नाहीं. त्यानें तीन वर्षेपर्यंत देवळांत उपदेश करूं नये, आणि त्याचे दोन ग्रंथ लार्ड मेयर व दोघे शेरीफ यांचे देखत फांशीं देणारानें जाळावे, असा हुकूम केला. हें शासन फार लाहान केलें, याचें कारण कीं, लोक अकस्मात् आवेशानें अविचार करितील असें भय होतें. पुढें राणीनें जुन्या सभेस निरोप देऊन नव्या सभेस बोलावणें केलें, आणि तिला स्वतः टोरी लोकांचा अभिमान होता; ह्मणून तिनें लोकांस आपले प्रतिनिधि विचारपूर्वक नेमावयास अवकाश दिला. ह्मणून जे विग लोकांचा द्वेष करीत होते, त्यांचाचून दुसरे कोणी नेमिले नाहींत.

त्या काळीं फ्रांडर्स देशांत चांगले प्रकारें युद्ध चालिलें होतें. ड्युक मार्लबरो तेथील सरदार, यास युद्धाचें मोठें अगत्य होतें; कारण कीं, त्या लढाईपासून त्यास प्रतिष्ठा, व द्रव्यलाभ हीं दोन मिळावयाचीं होतीं. लोभाखालीं त्याचे सारे गुण झांकले गेले होते. फ्रान्स देशचे राजास तहाचें अगत्य होतें, ह्मणून तो ठराव होण्याचा प्रयत्न करीत असे.

हैग शहरांत ड्युक होल्स्टैन, याचा वकील पेट्कम ह्य-
णून होता, यास राजानें हें काम सांगितलें, आणि एकांतीं
ड्युक याशीं आपण बोलिला. शेवटीं गेर्नुडिन्बर्ग गावांत
ठराव होण्याचा आरंभ झाला. त्यामध्ये मुख्य मार्लबरो,
युजीन, आणि झिझेदर्फ, या तिघांस तहाची इच्छा नव्हती,
ह्यणून फ्रेंच अमात्य लोकांचे मतलब सिद्धीस जाईनात.
त्यांचे वर्तमानाची चौकशी करण्याकरितां गुप्त पुरुष ठे-
विले, त्यांचे धन्याचा अपमान केला, पत्रें कौडिलीं, ह्यणून
दुसरो लढाई करण्याचा लुइस राजानें निश्चय केला.

कांहीं दिवसांपासून प्रधानमंडळी राणीस अमान्य झा-
ली होती; परंतु एकाएकीं त्यांस निरोप द्यावयाचा धार
होईना. हालीं ह्यणून होता, यावर तिचा विश्वास होता;
तो तिला सांगे कीं, आपण योजिलें आहे, असें केलें तर
लोक बरे ह्यणतील, ती गोष्टही खरीच आहे, आणि केली
असतां चिंता नाही. मग त्याचे मसलतीवरून तिनें अद-
लावदल करावयास आरंभ केला. लार्ड चेंबर्लिन याचा
अधिकार ड्युक कॅट याजवळ होता, तो काढून ड्युक श्रू-
स्वरी यास दिला; कारण कीं, तो टोरी यांचा पक्ष धरून
हालीं याशीं व्यवहार ठेवीत होता. पुढें लवकरच सर-
कारचा सेक्रेतारी अर्ल मंडर्लंड, ड्युक मार्लबरो याचा
जांबई, याचें काम काढून अर्ल डार्टमौथ यास दिलें.
अर्ल गोडोल्फिन यासही कामावरून दूर केलें, आणि
जामदारखान्याचे कामावर दुसरे कृतीएक गृहस्थ
नेमिले. त्यांत मुख्य हालीं साहेब केला. यास मुख्य
प्रधानाचेंही काम सांगितलें, आणि जामदाराचा मदतनीस
केला. लार्ड सोमर्स याचे जागेवर अर्ल राचेस्टर यास

नेमिलें. लार्ड स्ट्युअर्ड याचें काम ड्युक डेवनशैर याजवळून घेऊन ड्युक बकिंगम यास दिलें; आणि हेनरी सिंजिन साहेबास जागा देण्याकरितां बोय्ल साहेबास सेक्रेतारी याचे कामावरून निरोप दिला. लार्ड चान्सेलर यानें राज्याचा शिक्षा स्वच्छेनें सोडून दिला; तो प्रथम कितीएक गृहस्थांचे स्वाधीन ठेवून मग सर सैमन हार्कर्ट याजवळ दिला. अर्ल बार्टन यानें अयर्लंड एथील लार्ड लेफ्टेनंट याचें काम सोडिलें, तें ड्युक आर्मंड यास दिलें. राबर्ट वाल्पोल साहेबाचे, लढाई खात्याचे दप्तरांतील सेक्रेतारी याचे जागेवर, जार्ज ग्रान्विल साहेबास ठेविलें. सारांश, ड्युक मार्ल्बरो यावांचून कोणी एकही विंग कामावर राहिला नाही.

या रीतीचीं राणीचीं कृत्यें पार्लमेंट सभेस मान्य होईत तंवपर्यंत तिचा विजय पूर्ण झाला नाही. मग राणीनें आपले भाषणांत जाणवले कीं, युद्ध पुढें चालवावें हें बरें. पार्लमेंट सभेनें मोठ्या उत्साहानें आणि सर्व संमतानें त्या गोष्टीस रुकार दिला. यांनीं मसलत सांगितली कीं, आर्लकडे तुझ्या राजसत्तेस व प्रतिष्ठेस विघ्नकारक जे व्यवहार झाले आहेत, ते बंद करावें. पुढें ड्युक मार्ल्बरो याचीं कांहीं महिन्यांचे पूर्वीं बहुत स्तुति व प्रतिष्ठा करीत होते, तो आतां द्वेष आणि निंदा यांस पात्र झाला. तो लोभी फार झणून त्यानें लढाई पुढें चालविली, असें बोलूं लागले. त्याचें कृत्रिम आणि द्वेष यांच्या जेथें तेथें प्रचीति येऊं लागल्या, हीं वर्तमानें खरीं असतील; परंतु पक्षपाती बोलण्यावर भरवंसा नाही; कारण कीं, त्याचें शौर्य व योग्यता यांविषयींही संशय निघूं लागले. ड्युक

याचा यापेक्षा अधिक मान भंग करावयाकरितां कामन्स सभेने विचार ठरविला कीं, अर्ल पीटबरो यानें स्पेन देशांत सरकार काम चांगलें केलें, ह्मणून त्याचा सन्मान करावा. ड्युक मार्लबरो यानें फ्रांड्स देशांत पराक्रम केला, परंतु त्यास हा सन्मान प्राप्त झाला नाहीं; आणि लार्ड कीपर यानें अर्ल यास तो सन्मान समजाविते वेळेस मार्लबरो याचे लोभी स्वभावाचा अपमान मात्र जाणविला.

या राज्याच्या प्रारंभ विंग रीतीनें झाला होता, परंतु तिचें आतां कांहींच राहिलें नाहीं. एक युद्ध मात्र राहिलें; त्यास पुढें विशेष खर्च लागू लागला, ह्मणून अमात्यांनीं निश्चय केला कीं, कसें तरी करून तें बंद करावें; परंतु या वेतास ड्युक मार्लबरो कांहीं विघ्न करील, ह्मणून प्रथम त्यास काढावें, असें त्यांनीं योजिलें. असें करण्यास ही संकट होतें, तें हें कीं, डच लोकांचा ड्युक यावर सर्व भरंवसा होता, ह्मणून तसें त्याचें वांकडें केलें असतां त्या लोकांस राग येईल अशी शंका होती. याकरितां ते संधि पाहात राहिले. पुढें तो युद्धांतून परत आल्यानंतर यावर आरोप ठेविला कीं, कोणी एक इस्त्राइल यानें फौजेस रोटी लागेल ती पुरवावयाचा मख्ता केला होता. त्याजवळून प्रतिवर्षीं यानें सहा हजार पौंड लांच घेतला, यावरून राणीनें त्याला सर्व कामकाजावरून दूर केलें; कां कीं, त्यास पाडावें हें पूर्वींच योजिलेलें होतें. त्याचें काम निघण्याचें कारण लांच घेणें नव्हें, ही गोष्ट खरीच, परंतु हें कारण वाजवी असें मानिलें पाहिजे.

तेव्हां प्रैअर ह्मणून पुरुष होता, ज्याची प्रसिद्धि राज्य मसलती अशी नव्हती, कवि अशी होती; त्यास कांहीं

ब्रोलण्याकरिता फ्रान्स देशास पाठविलें. त्याचे बरोबर कोणी साधारण पुरुष मिनाजर ह्मणून होता, तो फ्रान्स देशांतून तह करावयास लंडन शहरास आला; परंतु उभयपक्षांचे मंत्री जे त्या कामाविषयीं होते, त्या सर्वांचे संमतास येई असा तहनामा करणें मोठें कठीण पडलें. अर्ल स्ट्राफर्ड पूर्वी हेग् शहरांत वकील असे, त्यास नुकतेंच बोलावून आणिलें होतें; त्यास हालंड देशांत परत पाठविलें, आणि डुकूम दिला कीं, त्या देशचा पेन्शनारी हेन्ड्यस यास तहाचा मूळ विचार जाहीर करावा, तो राणीच्या मनास आला आहे, असें कळवावें, आणि वक्रिलांनीं कोठें मिळावें हें ठरवावें. तो विचार डच लोकांस पसंत पडला नाहीं, ह्मणून तो रद्द करावयास त्यांनीं राणीजवळ वकील पाठविले, परंतु राणी कबूल झाली नाहीं. ह्मणून शेवटीं वक्रिलांनीं एकत्र मिळावयाचें ठिकाण युत्रेक्ट शहर ठरविलें; आणि फ्रेंच अमात्यांस तेथें येण्याच्या परमाणगीचिठ्याही दिल्या.

पुढें युत्रेक्ट शहरांत तह नाम्याचा ठराव होऊं लागला. तेथें लार्ड प्रिविसील, व त्रिस्तल एथील विशप राबिन्सन, आणि अर्ल स्ट्राफर्ड, हे इंग्लिश यांकडचे बुईस आणि वांदसेन, हे डच लोकांकडचे; आणि फ्रेंच पक्षाचे मार्शल डुकसेलस, क्यार्डिनल पोलिन्यक, आणि मिनाजर साहेब, हे तिघे जर्मनी देशचा एंपरर यानें आणि सार्वोई देशचे वकील यांनीं तो तहनामा करण्यास मदत केली; त्या वेळेस दुसरे सामील राज्यांतून ही मुख्खार वकील पाठविले, परंतु तह करणें त्यांच्या मनापासून नव्हतें. इंग्लंड आणि फ्रान्स या दोन रा-

ज्यांस मात्र तहाचें वास्तविक अगत्य होतें, ह्मणून दुसऱ्या संस्थानाचे वक्रील नवे नवे तंटे मात्र उत्पन्न करीत; याकरितां इंग्लिश अमात्य फ्रान्स राज्याशीं गुप्त बंदोबस्त करूं लागले. मग एकमेकाचे युक्तीनें असा तह योजिला कीं, जेणेकरून ब्रिटन वेटांतील लोकांचें कांहीं विशेष हित होईल.

आगस्ट महिन्याचे प्रारंभीं सेक्रेतारी सिंजिन, ज्यास लार्ड व्हेकौंट बालिंगब्रोक अशी पदवी मिळाली होती, इ०स० ल्यास पूर्वीं तहनाम्यास जीं झालीं होतीं तीं दूर १७१२ करण्याकरितां, वेसैल शहरचे दरबारास पाठविलें. त्याचे बरोबर प्रैअर साहेब आणि आर्बागाल्टियर हे दोघे होते. तो गेला तेव्हां मोठे सत्कारानें भेट झाली. फ्रेंच राजा व मार्कुइस डीटोर्सी हे दोघे त्यावर बहुत प्रीति करीत असत; त्यांचे बरोबर त्यानें सावोय प्रातांचा ड्युक आणि बवेरिया प्रातांचा इलेक्टर यांचा बंदोबस्त केला. शेवटीं उभय पक्षांचे मुखत्यार वकिलांनीं व्यापाराचा आणि खेहाचा तह ठरविला, आणि राणीनेंही तो आपण मान्यकरून पार्लमेंट सभेस तें वर्तमान कळविलें.

या प्रसिद्ध तह नाम्यांतलें मुख्य कलम हें होतें कीं, फ्रान्स आणि स्पेन हीं दोन प्रबळ राज्ये एकाचे हाताखालीं आलीं, ह्मणजे युरोप देशचे स्वातंत्र्यास भय, ह्मणून स्पेन देशचा राजा फिलिप यानें फ्रान्स देशचे राज्याविषयींचा सर्व दावा सोडून द्यावा. असें ठरलें कीं, बेरी एथील ड्युक फिलिप याचा भाऊ, ज्यास त्यानंतर राज्य करण्याचा अधिकार होता, तो फ्रान्स देशचें स्वामित्व पावला असतां, त्यानें स्पेन देशचे धनीपणाविषयीं सत्ता करूं नये.

तिसरा करार असा कीं, सावोय प्रांताचा ड्युक यानें राज-पद धारण करून, सिसिली बेट, फेनेस्त्रेल, व दुसरे कित्येक स्थळींचा अंमल चालवावा. हा सारा मुलूख बहुत-करून फ्रेंच राज्याची कमतीकरून काढलेला होता. डच लोक फार दिवसांपासून जी राज्याची सीमा इच्छीत होते, ती त्यांस मिळाली; जसे सावोय प्रांताचा ड्युक याचें हित करण्याविषयीं फ्रेंच राज्यांतून कांहीं घेतलें; तसेंच डच लोकांची भरती करण्याकरितां आस्त्रिया मुलखांतून फ्लॉडर्स प्रांतांतलीं जीं फार वळकट शहरे होतीं तीं दिलीं. इंग्लंड देशची प्रतिष्ठा व हित या दोहोंचेंही चांगलें संरक्षण केलें. डंकिर्क ह्मणून एक शहरांत किल्ला आहे, त्या-पासून इंग्लिश यांस युद्धसमयीं अडचण पडत असे, ह्मणून तो काढावा आणि बंदर मोडावें असा हुकूम केला. जिब्राल्टर शहर आणि मिनोर्का बेट, या दोहोंविषयीं स्पेन देशचे दरबारानें सर्व दावा सोडिला. हड्सनबे, नोवास्कोशिया, आणि न्युफौंडलंड, या स्थळांबाबत, फ्रेंच सरकारानेंही दावा सोडिला; परंतु त्यांजवळ केपब्रिटन राहिलें, आणि त्याचे कांठावर मासे वाळविण्याची मोकळीक त्यांस मिळाली. फ्रेंच लोकांमध्ये जे प्रातेस्तंट होते त्यांस बंधांत ठेविलें होतें, त्यांस इंग्लिश यांनीं सोडविलें, या गोष्टीवरून इंग्लिश यांची बहुत कीर्ति झाली. जर्मनी देशचा एंपरर यानें नेपल्स, मिलन, आणि नेथर्लंड प्रांतांतील स्पानिश लोकांचा हिंसा इतका मुलूख द्यावा; व प्रुशिया देशचे राजानें अपर (वरील) गेल्डर प्रांताचें राज्य करावें, असा करार केला. एंपरर यानें कांहीं वेळपर्यंत तो करार आग्रहानें मान्य केला नव्हता, ह्मणून या कलमांस त्याची

संपत्ति होण्यास वेळ नेमिला. या रीतीने सर्व युरोप देश एक सर्वसत्ताक राज्यासारिखा झाला, ज्यांतील वेगवेगळे प्रदेशांत भिन्नभिन्न अंमलदार राज्य करीत आहेत, आणि एक संस्थानाने लोभादि केली असतां, त्या सर्वांजवळ त्याचा जावसाल करणे प्राप्त व्हावे. असें सर्व जगास जें योग्य तें इंग्लिश अमात्यांनीं केलें; परंतु त्यांस जें योग्य तें लोकांनीं केलें नाहीं.

विग लोक टोरी प्रधानांस वाहेरून उपद्रव करीत असतां, त्यामध्ये आंतले आंत कलह उत्पन्न झाल्यामुळे त्यांचा बहुत नाश झाला. प्रारंभी लार्ड आक्सफर्ड आणि लार्ड बालिंगब्रोक या दोघांची बुद्धि आणि वेत, हीं एक होती; परंतु पुढें ते आपले दुसरे वैयांचे नाशकरून आपले हिताकरितां वेगवेगळे विचार आणि उद्योग करूं लागले. आक्सफर्ड जें जें करी तें तें समजुतीनें आणि विचारानें करी. इकडे बालिंगब्रोक सर्व गोष्टी धीरानें करीत असे. हानोवर वंशांतले कोणास तरी राज्याधिकार असावा, असा आक्सफर्ड यास अभिमान होता, आणि बालिंगब्रोक याचे मनांत होतें कीं, प्रिंटेडर याचा आंत प्रवेश व्हावा. त्या दोघांचे मनापासून एकमेकाचा अतिशय द्वेष होता, परंतु त्यांचे स्नेहीव आश्रित यांचे उद्योगें करून कांहीं दिवसपर्यंत तो उघड दिसून आला नाहीं.

असें वर्तमान पाहून टोरी लोकांस आणि राणीस फार दुःख झालें; कारण कीं, तिचे प्रीतींतले अमात्यदुर्बळ होत चालिले. आणि तिची शरीर प्रकृति ही केवळ क्षीण झाली. मनांतील चिंतेनें फार अशक्त होऊन शेवटीं तिची शुद्धि गेल्यासारिखें झालें. वैद्यांनीं बहुत औषधें दिलीं; परंतु

तिचें दुखणें अधिकच वाढत चालिल्लें, तें असें कीं, तिचे आयुष्याची निराशा होऊन तिचे प्रधान एकत्र जमा झाले.

सर्व राज्यांतून सभासदांस बोलावून आणिल्लें, आणि ते राज्यरोतीस विघ्न होऊं नये; ह्मणून युक्ति योजूं लागले. त्यांनीं हानोवर देशचा इलेक्टर यास पत्र पाठविल्लें कीं, राणीची अवस्था कठीण दिसती, तर आपण निघून हॉलंड देशास यावें, तेथून आपणास इंग्लंड देशांत आणावयाकरितां आरमाराची तयारी असेल. त्याच वेळेस त्यांनीं हेग शहरांत अर्ल स्ट्राफर्ड यास हुकूम पाठविला कीं, प्राते-स्तंट मताचा राजा पुढें व्हावा, असा बंदोबस्त झाला आहे, त्याचें संरक्षण करावयास डच सरकाराकडून तयारी असावी. प्रधानांनीं समुद्रकांठचीं बंदरें संभाळण्याविषयीं योजना केली, आणि आरमाराचें काम अर्ल बर्कली ह्मणून विंग होता त्यास सांगितलें. या सर्व कामाचे परिणाम दोन झाले. एक विंग लोकांवर नवे राजाची प्रीति फार झाली, आणि दुसरें असें कीं, विरुद्ध पक्षापासून राज्याची खराबी होईल असेंही भय वाटलें.

सन् १७१४ त जुलै महिन्याचे तिसावे तारिखेस राणीला औषधांनीं कांहीं गुण पडून ती सकाळीं चार घटिका दिवसास पलंगावरून उठून कांहीं इकडे तिकडे चालली. कांहीं वेळानंतर खोलींत एक घड्याळ होतें, त्याकडे कांहीं वेळपर्यंत पाहात राहिली. जवळ बायका होत्या, त्यांतून एकीनें विचारिल्लें कीं, आपण आज नेहमीचे पक्षां फार वेळ काय पाहातां ? तिच्यानें यावर कांहीं उत्तर करिल्लें नाहीं; आणि तिनें मरण समयीचे दृष्टीनें तिजकडे पाहिल्लें. तिची शुद्धि अकस्मात् गेली, व ती सारे रात्र-

भर तसीच बेशुद्ध होती; आणि दुसरे दिवशीं सकाळीं मृत्यु पावली. तेव्हां तिचें वय एकुणपन्नास वर्षांचें होतें. जे लोक त्या समयीं फार ज्ञानी, धनवान्, आणि शूर होत चालिले होते, त्यांवर या राणीनें बारा वर्षेपर्यंत राज्य केलें.

प्रकरण ३४.

प्रथम जार्ज राजाची कथा.

सन् १७१४ पासून १७२७ पर्यंत.

पुढें कोण राजा व्हावा याविषयीं जो राज्य कायदा ठरला होता, त्याप्रमाणें, ब्रन्स्विक प्रांताचा प्रथम इलेक्टर अर्नेस्त अगसटस, आणि प्रथम जेम्स राजाची नात सौ-फेआ नामें होती, या दोघांचा पुत्र, प्रथम जार्ज राजा सिंहासनारूढ झाला, त्या वेळेस त्याचें वय चौपन्न वर्षांचें, बुद्धि सूक्ष्म, अनुभव बहुत, स्नेही पुष्कळ, आणि युरोप देशांत सर्वत्र स्वास्थ्य, या गोष्टी त्याचा स्वार्थ सिद्ध होण्यास उपयोगी पडल्या. त्याचे गुण दिसण्यांत असाधारण नव्हते, परंतु उपयोगी होते; आणि त्याचा स्वभाव त्याचे पूर्वीचे अधिकारी स्तुअर्ट वंशाचे राजे, यांचे स्वभावाहून वेगळा होता, पूर्व राजे आपले आश्रितांस विपत्तिसमयीं सोडितात, अशी प्रसिद्धि झाली होती; परंतु जार्ज राजा इंग्लंड देशांत आल्यानंतर लोकांजवळ स्पष्ट सांगूं लागला कीं, “माझा नियम हा कीं, मित्रांस अंतर देऊं नये; सर्व जनांचें न्यायें-करून प्रतिपालन करावें; आणि कोणाचें भय बाळगूं नये,” या रीतीचा निश्चय, स्थिर प्रतिज्ञता, आणि चित्त देऊन

काम कारभार करणें, हे त्यामध्ये गुण होते. त्यांमध्ये इतका दोष होता कीं, त्याचें लक्ष्य इंग्लिश लोकांपेक्षां आपले पहिले प्रजांकडे फार होतें.

राणीचा श्वास नाहीसा होतांच प्रिविकौन्सिल याची सभा झाली, तेथें इलेक्टर याच्या तीन सनदा त्यांस जाहीर झाल्या; त्यांवरून त्याचे पक्षाचे लोकांतून सातांस लार्ड जस्टिस हा कृताव देऊन राज्यांतील मोठा कारभार सांगितला. नंतर लवकरच डुकूम झाला कीं, जार्ज राजा झाला ह्मणून इंग्लंड, स्काटलंड, आणि अयर्लंड या तीन देशांत जाहीर करावें. जार्ज यांस ती वातमी सांगून इंग्लंड देशांत घेऊन येण्याकरितां अर्ल डार्ले यास नेमिलें; आपले मकाणांवर विश्वासू सरदार पाठविले; पोर्टस्मौथ शहरांतील फौज वाढविली; आणि आडिसन साहेबास सेक्रेतारी नेमिलें. पूर्वीचे प्रधानाचा अधिक अपमान करावयाकरितां लार्ड बालिंगब्रोक यास आपले कागदांचें पुडकें घेऊन बाहेर चाकर लोकांमध्ये उभें राहावें लागे. नवा राजा होण्यांत कांहीं वखेडा झाला नाही. यावरून स्पष्ट आहे कीं, तो राजा नसावा ह्मणून कोणी कांहीं मसलत केली नव्हती.

जेव्हां तो जाहाजांतून ग्रीनिच शहरांत उतरला, तेव्हां राजाचे रखवालीकडे, ड्युक नर्थबर्लंड, आणि लार्ड जस्टिस, यांनीं मोठे आदरानें त्याची भेट घेतली. ज्यांनीं त्याचा पक्ष फार धरिला होता, त्यांस त्यानें बोलावून आणिलें; परंतु ड्युक आर्भंड, लार्ड चान्सेलर, आणि लार्ड त्रेझुरर हे त्यांमध्ये नव्हते. पक्षपाती राजा अर्धे मुलुखाचा मात्र

राजा असतो, असे न समजून त्याने सर्व टोरी कामगारांस दूर केलें; आणि त्यांचे जागेवर विग लोकांस नेमिलें.

अशा पक्षपातेकरून लोकांत असंतोष उत्पन्न झाला; आणि ते ह्मणूं लागले कीं, धर्माविषयीं भय झालें आहे. बर्मिगम, त्रिस्तल, नारिच आणि रीडिंग या शहरांनीं पूर्वी साशेवरेल याचा पक्ष धरिला होता, त्याचें स्मरण त्यांस झालें; आणि ह्मणूं लागले कीं, विग लोक दूर असावे; आणि साशेवरेल याचा विजय असावा.

पुढे नवे पार्लमेंट सभेस बोलावणें केलें, तिचे प्रथमचे बैठकीस विग लोकांचें प्राबल्य झाल्यामुळें पूर्वीचे प्रधानांवर बहुत जुलूम होऊं लागले. लार्ड यांनीं अर्जो केली कीं, महा द्वीपांत राज्याची फार अपकीर्ति झाली आहे, ती जावी. कामन्स यांनीं निश्चय ठरविला कीं, देशाची इतकी खराबी कोणत्या कृत्यांहीं झाली, याचा शोध लावावा, आणि प्रिंटेंडर याचे पक्षपात्यांचें शासन करावें.

या आणि पुढील राज्यामध्ये एक युक्ति अशी निघाली होती कीं, जे सरकारास विरुद्ध बोलतील त्यांस पेपिस्त आणि जाकोबिट असें ह्मणावें. सरकारचीं कृत्यें जुलुमगारीचीं, असें ह्मणणारे जे होते, त्यांस प्रिंटेंडर यास राज्यपदावर स्थापण्याची इच्छा आहे असें ठरविलें; त्या भयानें ती गोष्ट कोणी कांहीं बोलनात, असें झालें.

नंतर एकवीस पुरुषांची मंडळी नेमून त्यांस काम सांगितलें कीं, नुकताच जो तह झाला, त्यासंबंधी सर्वकागद पत्र पाहून त्यांतून पूर्वील प्रधानांवर दोष लागू होईल, असे जे असतील, ते निवडून काढावे. या कामाचे चौकशींत कांहीं वेळ गेल्यानंतर, त्या मंडळींतील मुख्य वा-

ल्पोल साहेब यानें सर्व कामन्स सभेस विदित केलें कीं, चौकशी करून एक रिपोर्ट तयार केला आहे; आणि तेव्हांच माथ्यु प्रैअर साहेब, आणि टामस हार्ली साहेब हे दोघे त्या घरांत होते, त्यांस सभेचा हुकूम घेऊन धरिलें. मग त्यानें लार्ड बालिंगब्रोक यावर सरकार गुन्हेगारीचा आरोप ठेविला. हें पाहून कित्येक सभासदांस आश्चर्य वाटलें; परंतु पुढें लार्ड कानिंग्स्वी यानें उठून सांगितलें, तें ऐकून त्यांस विशेष विस्मय झाला. तो बोलिला, “वाल्पोल साहेबानें हातावर दोष ठेविला; परंतु मी शिरावर ठेवणार; त्यानें शिष्यास अपराधी ह्मटलें, मी पंतोजीस ह्मणणार, आक्सफर्ड आणि मार्तिमर एथील थर्ल राबर्ट यावर मी सरकार गुन्हेगारी व दुसरे कांहीं अपराध ठेवणार.”

लार्ड आक्सफर्ड प्रथम ज्या वेळेस लार्ड सभेंत आला, तेव्हां त्याजवळ कोणी जाईना. कामन्स सभेंत जेव्हां त्याचे दोषांचीं कलमें वाचिलीं, तेव्हां तुर्ने शहर डच लोकांपासून कसे घ्यावें, ही मसलत त्यानें फ्रेंच राजास सांगितली, या कलमावर मोठा वाद झाला. वाल्पोल साहेबाचें ह्मणणें पडलें कीं, ती सरकार गुन्हेगारी झाली. परंतु सर जोझेफ जेकिल ह्मणून एक विग होता त्यानें ह्मटलें कीं, या कलमावरून त्याचे आंगां सरकार गुन्हेगारी ठरव्ये, असें माझे बुद्धीस येत नाहीं. तो ह्मणाला कीं, माझे लक्ष्य लहान मोठे मनुष्यांचा न्याय होण्याकडे आहे; आणि राज्यांतील कायदेही मी थोडेसे जाणतो. त्यावरून हा दोष सरकारी गुन्हेगारी इतका नाहीं, असें ह्मणावयास मला शंका वाटत नाहीं. यावर मोठे क्रोधेंकरून वाल्पोल

साहेबानें उत्तर केलें कीं, सत्यत्वांत आपले पेशां किंचित् ही कमी नव्हत, आणि कायद्यांचे माहीतगारींत आपले पेशां अधिक; असे या मंडळींत आणि मंडळीचे बाहेर कित्येक गृहस्थ आहेत; या सर्वांची खातर झाली आहे कीं, या दोषापासून सरकार गुन्हेगारी लागू होते. शेवटीं या गोष्टीचा ठराव अर्ल यास विरुद्ध असा झाला; नंतर लार्ड कानिंग्स्बी आणि विंग सभासद यांनीं मिळून लार्ड याचे सभेंत त्यावर दोषारोप ठेविला; आणि विनंती केली कीं, त्या सभेंतील त्याची जागा काढावी, आणि त्यास कैदेत ठेवावें. तेथें या गोष्टींच्या विचाराचे वेळेस बहुत आवेशानें वाद झाला. त्या पदच्युत अमात्याकडे ज्यांची कांहीं प्रीति राहिली होती, त्यांनीं आग्रह धरिला कीं, असें करणें हें फार अयोग्य, आणि यापासून कांहीं अनर्थ होईल. शेवटीं तो अर्ल स्वतः उठला, आणि मोठे शांततेकरून झणाला कीं, माझे कडून तर माझी धनीन जी राणी तिचे आज्ञेवरून मी सर्वदा वर्तत गेलों, मी कायदा मोडला नाहीं, आणि माझ्या ह्यातान्याचे जीवाची चिंता नाहीं.

दुसरे दिवशीं त्यास पुढें आणिलें, तेथें त्यास आरोप पत्राची नकल देऊन जबाब तयार करण्यास एक महिन्याची मुदत दिली. डाक्टर मीड साहेबानें प्रत्यक्ष सांगितलें कीं, अर्ल यास जर किल्ल्यावर पाठविलें, तर त्याचे प्राण वांचणें संकट पडेल. असें असतांही सभेंत निश्चय झाला कीं, त्यास किल्ल्यावर कैदेत खचित ठेवावें. त्या वेळेस ड्युक आर्मंड आणि लार्ड बालिंगब्रोक यांनीं महाद्वीपांत जाऊन नेमलेले काळांत सभेचे स्वाधीन होणें चुकविलें, झणून हुकूम झाला कीं, अर्ल यानें त्यांचीं नांवें

आणि कुटुंबाचीं चिन्हें लार्ड यांचे यादींतून काढावीं, आणि त्यांचा वित्तविषय सरकारानें जप्त करावा.

लार्ड आक्सफर्ड दोन वर्षेपर्यंत कैदेत होता; तितक्यामध्ये राज्यांत एक बंड चालिल्लें होतें, तें सिद्धीस गेलें नाहीं; ह्मणून लोकांत धांदल चालली होती. लढाईत कित्येक लार्ड सांपडले, त्यांचा शिरच्छेद झाल्यानंतर प्रजांस युद्धाचा कंटाळा आला, हें समजून आक्सफर्ड यानें अर्जी केली कीं, माझी चौकशी करावी. त्याचे ध्यानांत होतें कीं, जे विषय वास्तवीकच अपराधी आणि शासनयोग्य, ते लोकांचे दृष्टीपुढें बहुत आले आहेत; ह्मणून आपला वृत्तांत त्यापुढें जाऊन इतर अपराध्यांशीं बरोबरी करून पाहिला ह्मणजे केवळ निरपराधीपणाच दिसेल. मग त्याचे मर्जेनेच एक दिवस नेमिला, आणि दोषारोपाची सिद्धता करण्याविषयीं हुकूम झाला. नेमलेल्या वेळेस लार्ड यांची सभा वेस्टमिन्स्तर वाड्यांत झाली, तेथें लार्ड कौपर, लार्ड हैस्तूअर्ड याचे ठिकाणीं बसला. तेथें आक्सफर्ड याची चौकशी कोणते रीतीनें करावी याविषयीं लार्ड आणि कामन्स यांमध्ये तंटा पडल्यामुळें त्यास कैदेतून मुक्त करावें असें लार्ड यांनीं ठरविलें. हा बखेडा उत्पन्न झाला ह्मणून त्याची पदवी आणि संपत्ति हीं पूर्ववत् राहिलीं. त्याचे आयुष्यास तर कांहीं भय नव्हतें; कारण यावरचे आरोपास कांहीं प्रमाण नव्हतें.

त्या वेळेस अशे आग्रही मसलतीपासून लोकांचे मनांत संताप उत्पन्न झाला; कारण कीं, राजाची कृपा होण्याचे द्वार एकपक्षी लोकांवांचून दुसऱ्या सर्वांस झांकलें असें झालें. स्काट्लंड देशामध्ये बंडाचा प्रारंभ झाला; अर्ल

मार यानें आपले तीनशें आश्रित स्काट्लंड देशचे डोंगर जमीनींत मिळवून, क्यास्तिल् टोन शहरांत प्रिटेंडर यास राजा असें जाहीर केलें; आणि राजाचे सैन्यांतील लेफटेनंट जनरल याचें पद घेतलें. या प्रयत्नास मदत करण्याकरितां फ्रान्स देशांतून शस्त्रें, लढाईची सामग्री, आणि कित्येक सरदार असें भरून गलवतें आलीं; त्यांवरून अर्ल यास निरोप आला कीं, प्रिटेंडर स्वतः लवकरच येणार आहे. असे युक्तीकरून दहा हजार फौज जमली. जेव्हां अर्ल याचे बेत ड्युक आर्गैल यास समजले तेव्हां त्यानें शत्रूंचे अर्धीही फौज जवळ नसतां, राजावर आपली भक्ति आहे याची प्रचीति दाखवावयाकरितां डब्लेन शहरास जाऊन युद्ध करावें असें योजिलें. कितीएक घटिका पर्यंत युद्ध होऊन उभयपक्षांचीं सैन्यें संध्याकाळीं परत गेलीं, आणि दोघांनींही आपला विजय झाला असें मानिलें. जरी दोघांतून एकही रणभूमीवर राहिला नाहीं, तरी त्या दिवशीं लाभ आणि किर्ति हीं ड्युक आर्गैल यासच मिळालीं. त्यानें शत्रूंचें पुढें येणें बंद केलें इतकेंच फार, कारण कीं, कांहीं विलंब लागला असतां केवळ पराजयच झाला अशी त्यांची स्थिति होती. पुढें उत्तरोत्तर अर्लमार याचा विशेष नाश होऊं लागल्यामुळें तो फार निराश होऊं लागला. इन्वर्नेस किल्ला पूर्वीं त्याजवळ होता, तो लार्ड लोवाट यानें राजाच्या स्वाधीन केला, तो लार्ड प्रिटेंडर याचे पक्षाचा आपण चालतो असें दर्शवीत असें. मार्कुइस टलिबार्दिन यानें आपला प्रदेश राखण्याकरितां अर्ल यास सोडून दिलें; आणि फार लोक दुसरी लढाई

लवकर होण्याचें संधान नाही असे पाहून स्वस्थपणीं घरां गेले.

त्याच वेळेस इंग्लंड देशांतही बंड चालिल्लें होतें; परंतु तें यापेक्षां फार फसलें गेलें. जीमध्ये ड्युक आर्मंड आणि लार्ड बालिंगब्रोक हे होते, अशी ही वेडी मसलत प्रिटेंडर यानें पारिस शहरांत केली, ती तेथील इंग्लिश यांचा वकील लार्ड स्तेर यास समजली; आणि त्यानें तें सारें वर्तमान सरकारास लिहून पाठविलें. ती समजतांच ज्यां-विषयीं सरकारचे मनांत शंका होती, असे कियेक लार्ड आणि इतर गृहस्थ यास धरून कैद केलें. होम विंटोन, किन्ल एथील अर्ल, आणि दुसरे कियेक यांस एडिंबरो शहरचे किल्यावर टाकिलें. कामन्स सभेची संमति घेऊन राजानें सर विलियम विंडम, सर जान पाकिंग्टन, हार्वी, कौब, आणि दुसरे कियेक यांस धरिलें. लार्ड लान्सडौन, आणि डुप्लिन यांस बंदीस घातलें. सर विलियम विंडम याचा सासरा ड्युक सामसेट हा त्याचा हजीर जामीन होण्यास राजी झाला; परंतु त्याची जामीनकी कबूल केली नाही. असा सर्व बंदोबस्त झाला असतांही इंग्लंड देशांतील पश्चिम प्रांतांत बखेडा झाला, परंतु तिकडे कांहीं कावा योजिला ह्मणजे लागलाच तो सरकारांत कळून प्रारंभींच तंटा नाहींसा होत असे. या प्रसंगीं आवसफर्ड शहरांतील युनिवर्सिटी, ह्मणजे सर्व-विद्यालय, याशीं फार कठोरतेनें व्यवहार चालिला होता, मेजर जनरल पेपर ह्मणून एक सरदार होता, त्यानें सूर्योदयाबरोबर तें शहर घेतलें; आणि जाहीर केलें कीं, जर कोणी शिकणारा आपले शालेचे बाहेर येईल तर तो गोळी

घालून मारिला जाईल. उत्तर प्रांतांतलें बंड यापेक्षां अधिक वाढलें होतें. पुढें अक्टोबर महिन्यांत अर्ल ड-
 व्हेन्ट्वाटर आणि फास्तर साहेब, यांनीं घोड्यां- इ०स०
१७१५
 ची मोठी जमात मिळवून लढाई केली; आणि
 स्काट्लंड देशांतून कित्येक गृहस्थ येऊन मिळाले, ह्मणून
 त्यांनीं प्रिटेंडर राजा असें जाहीर केलें. त्यांचे कित्येक
 साथी न्युक्यास्तल किल्यांत होते, ह्मणून तो हस्तगत
 करावयाचा उद्योग प्रथम त्यांनीं केला; परंतु तेथील दर-
 वाजे लागलेले त्यांनीं पाहिले, ह्मणून त्यांस हेक्सहम शह-
 रास परत जावें लागलें. यांचें निवारण करावयाकरितां
 जनरल कापेन्टर ह्मणून सरदारास नऊशें लोक बरोबर
 देऊन तिकडे पाठविलें, आणि बंडवाल्यांनीं केंडाल, व लां-
 कस्तर या प्रांतांचे वाटेनें प्रेस्तन शहरास जाऊन कांहीं
 लढाईवांचून तें घेतलें. परंतु त्यांची मसलत पुढें चालली
 नाहीं, कां कीं, जनरल विल्स ह्मणून कोणी सरदार
 सात हजार लोक घेऊन त्यांस वेढा घालावयाकरितां त्या
 शहरावर आला; त्यापासून सुटावायाची त्यांस युक्ति रा-
 हिली नाहीं. याकरितां वाटा बंद करून त्यांनीं तें स्थळ
 सुरक्षित केलें; आणि शत्रूंचा प्रथम हला माघारें फिरविला.
 परंतु दुसरे दिवशीं विल्स याचे कुमकेस कापेन्टर ह्मणून
 सरदार होता तो आला; आणि शहरास चहूंकडून वेढा
 पडला. आपलेच मूर्खपणानें अशा विपत्तींत पडून पुढें
 फास्तर यानें पूर्वी धरून बंदीस घातलेला कर्नल आक्स-
 बरो होता, त्याचे बरोबर एक कर्णेकरी देऊन तह कराव-
 यास पाठविला. विल्स यानें हें कबूल केलें नाहीं; आ-
 णि सांगितलें कीं, तुम्हां बंडवाल्यांशीं मला बोलतां येत

नाहीं. आतां तुह्यास क्षमा इतकीच कीं, तुमचीं प्राण लागलाच घेतला जाणार नाही. हें ऐकून त्यांनीं आपली युद्धाची तयारी बंद केली; आणि त्यांत जे मोठे गृहस्थ व मुख्य सारे होते ते कैद झाले, आणि सरदारांतून क्रियेकांनीं राजाचें सैन्य सोडिलें ह्मणून त्यांस **कोर्टमार्शल** याचे हुकुमावरून गोळी घालून मारून टाकिलें. साधारण लोकांस **चेस्तर** आणि **लिवरपूल** एथें बंदीस घालून ठेविलें. आणि मनुष्य व कामगार होते त्यांस, त्यापक्षाचे लोकांस भय दाखवावयाकरितां एकमेकाशीं बांधून **लंडन** शहरास पाठविलें.

इतकें झाल्यावर **प्रिटेंडर** यास कांहीं आशा राहूं नये; तथापि तशा संकट समयीं **स्काट्लंड** देशास जावें अशी त्यानें मसलत केली. ह्मणून **फ्रान्स** देशांतून गुप्तरूपानें येऊन **डंकिर्क** शहराजवळ एके लाहानसे गलबतावर बसला, आणि थोडे दिवसांत **स्काट्लंड** देशचे काठांवर येऊन पोचला. त्याचे बरोबर सारे साहा पुरुष होते. तो असा कोणास न कळत **आबर्दीन** शहरांतून **फेतरेसो** शहरास पोचला; तेथें त्यास **अर्लमार** आणि दुसरे प्रतिष्ठित गृहस्थ सुमारे तीस येऊन भेटले. तेथें तो राजा असें जाहीर केलें. त्याची प्रतिज्ञा **कामर्सी** मुकामची छापून प्रसिद्ध केली. तेथून तो **डंडी** शहरास उघडपणें गेला, आणि पुढें दोन दिवसांनीं तो आपले राज्याभिषेकाच्या समारंभ करण्याकरितां **स्कून** शहरास येऊन पोचला. आपलें येणें निर्विघ्नपणें झालें ह्मणून ईश्वराचा स्तव करावा असा त्यानें हुकूम केला, आणि आपणासाठीं ईश्वराची देवळांत प्रार्थना करावयास धर्मपक्ष्यांस आज्ञा

दिली. या रीतीनें जवळ कांहीं सत्ता नसून त्यानें राज-
पणाचा सर्व डौल करून घेतला. अशी कांहीं वेळपर्यंत
रिकामी शोभा करून शेवटीं त्यानें तो उद्योग ज्या नम्र-
तेनें आरंभिला होता, तसाच सोडून देण्याचा निश्चय के-
ला. त्यानें आपले कौन्सिल यास सांगितले कीं, युद्धाचा
उद्योग करावयाजोगें द्रव्य, शस्त्र सामग्री, आणि इतर
साहित्य माझेपाशीं नाहीं ह्मणून तुम्हास सोडून जाणें मला
अवश्य प्राप्त झालें. पुढें तो आपले पक्षाचे कित्येक लार्ड
बरोबर घेऊन एके लहान फ्रेंच गलबतांत मॉर्टोस
बंदरामध्ये बसला, आणि चार पांच दिवशीं ग्रावेलिन
शहरास पोहोचला.

असें हें निरूपयोगी बंड समाप्तीस गेलें. या रीतीनें
जरी शत्रु नाहींसे होऊन विजय झाला, तरी जे विजय पा-
वले त्यांचा क्रोध कमी झाला नाहीं, आणि ज्यांवर अमा-
त्यांनीं क्षमा करूं नये ह्मणून निश्चय केला होता, असे
हतभाग्य लोकांनीं लंडन शहरचे बांदेखाने भरून गेले.
कामन्स यांनीं सरकारांत विनंतिपत्र लिहिलें कीं, बंड
करणारे लोकांचे चांगले शासन करावें, असें आमचे म-
नांत आहे. याप्रमाणेंच त्यांनीं डर्वेन्ट्वाटर, निथ्सडेल
कार्न्वाथ आणि विंटन एथील अर्ल, लार्ड वॉड्गटन
केन्मुर, आणि नेर्न यांवर दोष लागू करून लार्ड विंटन
यावांचून सर्वांस मृत्यूचें शासन ठराविलें. त्या हतभा-
ग्यांचे जीव वाचण्याकरितां कृती विनंती झाल्या तरी
अमात्यांनीं ऐकिल्या नाहींत.

लार्ड डर्वेन्ट्वाटर, निथ्सडेल, आणि केन्मुर यांचा
शिरच्छेद लागलाच करावा असा हुकूम केला, आणि बा-

कीच्यांस पुढचे वेळेपर्यंत ठेविलें. निथसडेल याचा शिर-
च्छेद व्हावयाचा त्याचे पूर्व रात्रीस त्याचे आईनें वायकोचा
पोशाग त्यास आणून दिला, तो नेसून तो दैवशात् वचा-
वला. नेमलेले वेळेस टवर्हिल या ठिकाणीं डर्वेन्ट्वाटर
आणि केन्मुर यांचा शिरच्छेद झाला. दोघानींही तें शा-
सन शांत मनानें भोगिलें.

पुढें एप्रिल महिन्याचे प्रारंभीं बंडवाल्यांचे चौकशीवर
नेमलेले कामगार लोक कामन प्लीकोर्ट एथें एकत्र जमा
झाले. त्या वेळेस फास्टर साहेब, मकिंटाश साहेब व
त्याचे साथी दुसरे वीस यांवर अपराध पत्रें केलीं.

त्यांतून फास्टर न्यूगेट या नांवाचे मोठे बंदिखान्यांतून
न सुटून जाऊन सुखेंकरून महाद्वीपांत पोचला. पिट्स
ह्वणून पुरुष त्या बंदिखान्याचा रखवालदार होता, त्यानें
फास्टर यास मुक्त करण्याचा उद्योग केला असेल, या
शंकेनें त्याची चौकशी केली; परंतु त्यास सोडून दिलें.
इतकें झालें असतांही मकिंटाश आणि दुसरे क्लियेक बं-
दिवान, रखवालदारास व किल्लीवाल्यास मारून, व चौ-
कीदारांचीं शस्त्रें घेऊन पळून गेले. मग बाकी राहिले
होते त्यांची चौकशी होऊन टैबर्न नामक ठिकाणीं चार
पांचांस फांशीं देऊन शरीर फाडून तुकडे केले; बावीस
लोकांचा शिरच्छेद प्रेस्तन आणि मांचेस्तर एथें केला,
आणि सुमारे एक हजार बंदिवनांस उत्तर अमेरिका दे-
शास पाठवून दिलें.

पुढें कांहीं दिवसांनीं स्पेन आणि इंग्लंड एथील दर-
बारांत वितुष्ट पडलें; त्यावरून प्रिटेंडर यांस पुनः कांहीं
आशा आली. त्यानें योजिलें कीं, स्प्यानिश याचा प्रधान

क्यार्डिनल आल्बरोनी नामें होता, त्याचे मदतीनें नवें एक बंड उत्पन्न करावें. त्या युद्धोद्योगांत मुख्यत्वे ड्युक आर्मंड याची नेमणूक झाली. मग तो ड्युक, स्पानिश दरवारांतून लढाऊ व भाड्याचीं गलबतें दहा घेऊन निघाला. त्यानें गलबतांवर युद्धाकरितां तयार अशी फौज साहा हजार व अणखी वारा हजारांचीं शस्त्रें वगैरे सामान वरोवर घेतलें; आणि तेथून निघून केप फिनिस्टर यापर्यंत आला, तंव मोठें एक वादळ होऊन त्याचीं गलबतें खराब झालीं, व उद्योग फसला गेला. हा एक पैच आला; आणि स्पानिश यांचें सैन्य सिसिली व इतर देशांत जय पावलें नाहीं, या दोन कारणांमुळे फिलिप राजानें तह करावयाचा निश्चय करून शेवटीं चार पक्षां सरकारांचे तहनाम्यास कबूल झाला. त्या वेळेस ही गोष्ट मोठी झाली असें वाटलें; परंतु इंग्लंड देशचे द्वारें हें सर्व झालें असतां त्या देशाचें यापासून कांहीं हित झालें नाहीं.

अशा समयीं कोणी जानला या नांवाचे स्काट्लंड देशांतील पुरुषानें मिसिसिपी या नांवाची मंडळी फ्रान्स देशांत जमवून लोकांस ठकविलें. तीपासून बहुत द्रव्यलाभ होईल, असा त्या फ्रेंच लोकांचा ^{इ०स०} _{१७२१} भरंवसा होता; परंतु अधिक विपत्तिमात्र प्राप्त झाली. तेव्हांच इंग्लिशही याच जातीचे एके उद्योगानें फसले गेले; ज्याचें नांव सौथसी कंपनी, आणि ज्या पासून पुढें बहुत दिवसांनीं हजारों लोकांनीं दुःखें भोगिलीं. ही गोष्ट मुळापासून संक्षेपानें सांगतो. विलियम राजाचे राज्यापासून पार्लमेंट पैक्याचे पुराव्याची योजना करित नसे, किंवा योजिला तो वसूल करावयास वेळ लागत असे,

हणून सरकारानें व्यापारी लोकांचे क्रियेक मंडळ्यांपासून पैका उसनवार घेतला होता; आणि त्यांत जी मंडळी दक्षिण समुद्रांत व्यापार करीत होती तीकडूनही घेतला होता, त्या मंडळीनें सरकारास एक कोटी पौंड कर्ज दिलें, आणि वर्षास साहा लक्ष व्याज येत होतें, तें पांच लक्ष घेऊन ती राजी झाली.

असें वर्तमान असतां, ब्लॉट या नांवाचा कोणी वकील होता; ज्यामध्ये असले कामाचे उपयोगी धूर्तता आणि बाह्य चातुर्य बहुत होतें. त्यानें सरकारचे आमात्यांस सौथसी कंपनी इचे तर्फेनें विनंती केली कीं, आम्ही व्यापारी लोकांचे बहुत मंडळ्यांचें सरकारावर कर्ज आहे, तें विकत घेऊन एकटीच ही कंपनी सरकाराची कर्जदार करितों. या वावदचा करार त्यानें फार सोईचा केला; तो असा. सरकारचे कर्जदार जे लोक होते, त्यांकडून सौथसी कंपनी इनें त्यांचे मर्जीप्रमाणें करार करून कर्ज आपले नांवें करून घ्यावें; या रीतीनें सर्व कर्ज तिचे नांवें झाल्यावर सरकारानें साहा वर्षेपर्यंत शेंकडा पांचप्रमाणें व्याज द्यावें; पुढें शेंकडा चारप्रमाणें द्यावें; आणि जेव्हां पार्लमेंट सभेची मर्जी होईल तेव्हां त्या कर्जाचा फडशा करावा; परंतु या करारामध्ये मोठी लबाडी होती. ती अशी कीं, त्या मंडळीचे अंमलदारांजवळ सर्व राज्याचें कर्ज विकत घेण्याजोगें द्रव्य नव्हतें, हणून त्यांस मोकळीक दिली कीं, दक्षिण समुद्रांत व्यापार करावयाचे वेतानें तुम्ही भागीदार जमवून पैका उत्पन्न करावा. मग त्या व्यापारापासून बहुत नफा होईल, असें त्या अंमलदारांनीं दर्शविलें; आणि लोकांनींही त्यापेक्षां विशेष आशा

केली. ह्मणून जे सरकारचे कर्जदार लोक होते, त्यांस बोलिले कीं, आपलीं भांडवलें सौथसी कंपनी इचे दप्तरांत वार करावीं.

त्या मंडळीचे अंमलदारांनीं भागीदारांचीं नांवें लिहिण्याकरितां दप्तर उघडतांच, बहुत लोक आपलें दुसरें भांडवल दक्षिण समुद्र भांडवलांत मिळावयास येऊं लागले. ही ठकवाजी अशीच युक्तीनें पुढें चालविली. पुंजा विकत घेण्यास जें पडलें होतें, त्याचे दुप्पट किंमत थोडे दिवसांत येऊन तो बेत करणारांचे आशेपेक्षां अधिक सिद्धीस गेला. हा बुद्धिभ्रंश पुढेही चालला; आणि तें भांडवल प्रथम जमलें होतें, त्याचे दाहा पट सुमारे झालें. कांहीं महिने गेल्यावर लोक समजले कीं, त्या बेतापासून जें हित योजिलें होतें तें व्यर्थ. याप्रकारें हजारों कुटुंबे खराबी खालीं आलीं. या कामांत जे मुख्य होते, त्यांचें पार्लमेंट सभेनें शासन केले; तें या रीतीनें कीं, ती मसलत चालत होती त्यासमयीं जीं बतनें वगैरे त्यांनीं मिळविलीं होतीं, तीं जप्त केलीं. तसेच नाश झालेले लोकांविषयींही उपाय योजिले. असा लोकांत बखेडा उत्पन्न झाला, त्यावरून वंडवाल्यांस पुनः कांहीं हिंमत आली; परंतु त्यांनीं युक्तीची मसलत केली नाही. त्या वेळचे प्रधानांशीं विरुद्ध असा एक प्रान्सिस आटर्बरी नामें राचेस्तर शहरचा विशप होता; त्यास प्रथम धरून त्याचे कागदपत्र जप्त केले. आणि त्यास किल्ल्यावर बंदीत ठेविलें. कांहीं काळानंतर ड्युक नाफॉक अर्ल आररी, लार्ड नार्थग्रे, आणि दुसरे कित्येक गृहस्थ या सर्वांस धरून कैदेत ठेविलें. त्यांतून विशप यास देशांतरास पाठविलें; आणि

लेयर साहेबास टैबर्न ठिकाणीं फांशीं दिलें. वाकीचे कोणावर शासन करावयाजोगे अपराधाचा पुरावा झाला नाहीं.

चान्सरी कोर्ट यांत बहुत लबाड्या होऊन न्याय होत नाहीं, असें पाहून त्या वेळेस **कामन्स** यांनीं **अर्ल माक्स्फील्ड**, **टामस**, **चान्सेलर**, यांवर **लार्ड** सभेंत आरोप ठेवून चौकशी करावी असा निश्चय केला. ती चौकशी होण्यास मोठे श्रम लागले. ती वीस दिवसपर्यंत झाली. **अर्ल** यानें त्या दरबारांतल्या जागा विकून पैसा जमा केला; आणि पूर्वीचे **चान्सेलर**ही तसेंच करीत असत, असा त्यानें पुरावा केला. परंतु ही गोष्ट अयोग्य दिसून आली, ह्मणून त्या वेळेस मागील बहिवाट एकीकडे राहून तो **अर्ल** यावर लबाडी लागू झाली. त्यानें तीस हजार पौंड दंड द्यावा, आणि त्याचा फडशा होई तोंपर्यंत कैदेत राहावें असें ठरलें. हा दंडाचा फडशा त्यानें पुढें दीड महिन्याचे आंत केला.

त्या काळीं लोकांमध्ये धन आणि उपभोग वाढत चालिले होते. तशेंच लबाडी, असत्य, आणि लोभ हीं विशेष होत चाललीं होतीं. व्यापारामुळें कपट अधिक झालें; द्रव्यानें उधळेपणा वाढला. सर्व स्थितीचे लोकांत पातक, आणि दुर्गुण उत्पन्न होऊं लागले, ते बंद होण्याकरितां **पार्लमेंट** सभेनें कांहीं उपाय योजिले, परंतु ते सिद्धीस जाण्यास अमात्यांची संमति किंवा लोकांस तरी आवड पाहिजे होती; तें कांहीं नव्हतें; ह्मणून त्यांपासून विशेष फळ झालें नाहीं.

राजास आपले **हानोवर** देशांतले **इलेक्टर** याचे सं-

स्थानांत जाऊन दोन वर्षे झालीं होती, ह्मणून पार्लमेंट सभेस निरोप होतांच तो तिकडे जाण्याची सिद्धता करून आपले मागे कारभार चालविणारी मंडळी नेमून, गलवतावर चढला; आणि वोएट ह्मणून लहान गांव हालंड देशांत आहे तेथें उतरला. तो दुसरें दिवशीं पुढें निघाला, आणि दोन दिवसांनीं मध्यरात्रीचे सुमारे सुखरूप डेल्डेन शहरास पोचला. तेथें रात्रीं सुखानें भोजन करून दुसरें दिवशीं सकाळीं पुढें चालिला; इतक्यांत त्यानें प्रहर दिवसाचे सुमारे अकस्मात् रथ उभा करावयास आज्ञा केली. फाब्रीस या नांवाचा पूर्वीचा स्वीडन देशचे राजाचा एक चाकर तेव्हां राजाजवळ होता; तो राजाचा एक हात निर्जाव झाला पाहून रक्त फिरावयाकरितां रगडूं लागला. त्यानें कांहीं झालें नाहीं, असें पाहून मागे घोड्यावर एक शस्त्रवैद्य होता त्यास बोलाविलें. त्यानें दारू वगैरे त्यास चोळिली, पण कांहींच झालें नाहीं; आणि त्याची जीभ सुजली. “मग तो राजा ओस्नाबर्ग शहरास चला;” इतकें मात्र सांगून फाब्रीस याचे हातांत वेशुद्ध पडला, आणि दुसरें दिवशीं दोन प्रहर दिवसाचे सुमारे मृत्यु पावला. त्या वेळेस त्याचे वयास अडसष्टावें वर्ष होतें. त्यानें तैरा वर्षे राज्य केलें.

प्रकरण ३५.

द्वितीय जार्ज राजाची कथा.

सन १७२७ पासून १७६० पर्यंत.

प्रथम जार्ज राजा मेल्यानंतर, त्याचा मुलगा द्वितीय

जार्ज राज्याधिकार पावला. त्याची बुद्धि बापापेक्षां कमी होती; आणि त्यास महाद्वीपांतील राज्याचा बहुत पक्षपात असे. त्याचे हाताखालीं मोठे पदाचा अधिकारी एक सर राबर्ट वाल्पोल नामें गृहस्थ होता; तो मुळचा लहान पदवीचा असतां, अनुक्रमानें दोन राज्यांत मोठेपणास चढला होता. तो टोरी लोकांचा द्वेष करीत असे. राजाचा अखत्यार त्या वेळेस कमी झाला होता; तो राखाक्याकरितां तो वाल्पोल, कामन्स यांस लांच देत असे; परंतु हा उपाय व्यर्थ गेला; कारण कीं, त्याकडचा पैका घेऊन त्यांची सत्ता मात्र वाढली.

पूर्वीचे राज्यांत तह ठरले होते, ते मोडाव्याचा प्रारंभीं प्रथम स्पानियार्ड लोकांनीं केला; आणि अशा वातम्या येऊं लागल्या कीं, स्पानिश सरकारचे गलबतांनीं बहुत इंग्लिश व्यापाऱ्यांचे गलबतांस चांचे ह्मणून धरून लुटलें, इंग्लिश यांचे प्रधानांस प्रथम या वातम्या केवळ खऱ्या वाटल्या नाहींत; आणि त्या उद्धतपणाचें निवारण तहाचे रितीप्रमाणेंच होईल, अशी त्यांस आशा होती; परंतु शेवटीं त्याविषयीं फार फिर्यादी होऊं लागल्या. आणि व्यापाऱ्यांनीं कामन्स यांस अर्जी दिली, त्यावरून त्यांनीं चौकशी आरंभिली. कित्येकांस निरर्थक धरून फार दुःख दिलें होतें, त्यांची त्यांनीं शायदीं घेतली. एकै गलबताचा धनी व्यापारी होता, त्यावर स्पानिश यांनीं फार जुलूम केला होता; त्याचे साक्षीचे वेळेस त्यानें फार स्वस्थ रितीनें भाषण केलें; आपणास लुटून सर्व नेलें, कान कापले, व माराव्याची सिद्धता केली तें सांगितलें; आणि

बोलिला, “तेव्हां मी ईश्वराकडे क्षमा मागितली; आणि माझा देव याचा सूड उगवील अशी आशा केली.”

या वातम्या ऐकून लोकांस फार राग आला; परंतु प्रधानांनी त्याची फार चौकशी केली नाही. मग ब्रिटन देशचा राजा, जर्मनी एंपरर, आणि स्पेन देशचा राजा, या तिघांचा तहनामा ठरून वियेन्ना शहरांत सध्या झाल्या; तेणेंकरून युरोप खंडांत पहिले सारिखी स्वस्थता झाली; आणि लढाई होणार होती, ती कांहीं वेळपर्यंत राहिली. त्यावरून इंग्लंड देशचे राजास आशा वाटली कीं, आतां सारीं युद्धे बंद होतील, पारमा एथील ड्युक मेल्ब्यावर डान कार्लोस, यानें आरमाराचे मदतीनें पारमा आणि फ्लासेन्शिया एथील अंमल कांहीं तंत्र्यावांचून घेतला; आणि टस्कनी मुलुखांत साहा हजार स्पानियार्ड ठेविले. कारण कीं, तेथला ड्युक मेल्ब्यानंतर तें ठिक्राण आपले स्वाधीन व्हावें.

पुढें कांहीं वेळपर्यंत स्वस्थता चालली होती; तितक्यांत कांहीं विशेष गोष्ट घडली नाही. त्याकार्ळी कित्येक लोकांनीं एकीकडे मिळून एक मंडळी करून तिचें नांव दान मंडळी, या अर्थाचें ठेविलें होतें. ती मंडळी एकत्र होण्याचें कारण हें कीं, गरीबांस लहान जामीनगत घेऊन थोडे व्याजावर पैका उसना द्यावा; व श्रीमंतांस चांगली जामीनगत घेऊन द्यावा. तिचें भांडवल प्रथम तीस हजार पौंड होतें; परंतु पुढें साहा लाख झालें. तो पैका टीप करून जमला होता, व त्याचा खर्चवेच करण्याचे कामावर कित्येक पुरुष नेमिले होते. अशी ती मंडळी वीस वर्षेपर्यंत नीट चालली

इ०स०

१७३१

असतां एके दिवशीं तिचा जामदार जार्ज राबिन्सन, जो-
 पार्लमेंट सभेत मार्लो प्रांताकडील सभासद होता तो, व
 जान टाम्सन्, त्यांचा कोठीवाला, हे दोघे नाहीसे झाले.
 मग त्या कामाचे मालक शोध करूं लागले, तंव मुदलां-
 तून पांच लक्ष पौंड अगदीं नाहीसे केले, असें आढळलें,
 व ते कसे नाहीसे झाले हें समजेना. मग त्यांनीं पार्लमेंट
 सभेस अर्जा केली कीं, आह्मी ठकलों गेलों, व आह्मांतून
 कित्येक बहुत पैचांत आले. या फिर्यादीची चौकशी
 करण्याकरितां पार्लमेंट सभेनें कमिटी नेमिली, ते शोध
 करूं लागले तंव त्यांचे दृष्टीस आलें कीं, राबिन्सन आणि
 टाम्सन्, यांनीं त्या दान मंडळीचे कित्येक चौकसनि-
 सांशीं मिळून भांडवलाची चोरी करून मालकांस ठ-
 कविलें. या कर्मांत बहुत प्रतिष्ठित व गुणी पुरुष होते,
 आणि राज्यांतले कित्येक प्रथम पदाचे लोकांसही तो डाग
 लागावयास राहिला नाही. सारांश, त्या वेळेस सर्व लोक
 लोभी झाले होते. पार्लमेंट सभेतील साहा पुरुषांवर
 फार लबाडीचीं कामें लागू होऊन त्यांस तेथून काढून
 दिलें. सर राबर्ट सटन्, सर आर्चिबाल्ड ग्रॉट, आणि
 जार्ज राबिन्सन या तिघांनीं दान मंडळीचें काम चाल-
 विण्यांत लबाडी केली; ह्मणून डेनिस्बांड, आणि सर्ज-
 ट बिर्च यांस अर्ल डर्वेन्ट्वाटर याची जप्त केलेली संप-
 ती विकली, त्यांत कृत्रिम केलें ह्मणून; आणि शेवटील
 हान्की शहरांतील जान वार्ड यास खोटी सही केली;
 ह्मणून सभेतून काढून दिलें.

युत्रेक्ट शहरांत तह झाला तेव्हांपासून स्पानियर्ड
 लोकांनीं ब्रिटन देशाचे अमेरिका खंडांतले व्यापारास

फार उपद्रव केला होता; आणि ब्रिटन देशांतील व्यापा-
 न्यांनीं त्या देशांत चोरून व्यापार करण्याचा उद्योग चा-
 लविला होता. **क्यांपीची** एथील समुद्राचे कांठावर लां-
 कूड तोडावयाची मोकळीक इंग्लिश यांस तहाप्रमाणें
 होती. तेव्हां ते त्या प्रधानानें त्या देशांत कांहींतरी, जि-
 नस कसातरी पाठवीत; ह्मणून **स्पानियर्ड** यांनीं ती
 मोकळीक नाहीं, अशी करण्याची मसलत आरंभिली. हीं
 लांकूड तोडण्याची मोकळीक बहुत वेळ मान्य झालेली
 होती; परंतु तिचा निश्चय कधींच झाला नव्हता. कारण
 कीं, पूर्वीचे तहनाम्यांत तें एक वेगळें कलम लिहावयास
 कांहीं कारण ध्यानांत आलें नव्हतें. तो कांठ राखण्याकरितां
 जीं **स्पानिश** गलबतें नेमिलीं होतीं, त्यांनीं इंग्लिश यांवर
 दुष्टपणा चालविला. बहुत ब्रिटन देशचे लोकांस **पो-
 टोसी** गांवच्या खाणी खाणावयास जावें लागलें; कीं जेथून
 फिर्याद पोंचण्याचा उपाय नव्हता. या रीतीनें करार
 नाम्याप्रमाणें चालण्यांत अंतर पडलें. ह्मणून **माद्रिद**
 एथील दरबारांत बोलणीं पाठविलीं; त्यावर चौकशी क-
 रितों, अशीं त्यांनीं उत्तरें देऊन कांहींच केलें नाहीं.
 अशा दुःखाच्या फिर्यादी इंग्लिश व्यापाऱ्यांनीं बहुत
 सांगितल्या; परंतु त्यांचा वंदोवस्त युद्धानें करावा, तें सो-
 डून तहानें होईल, अशी प्रधानांचे मनांत व्यर्थ आशा
 होती.

इंग्लंड देशांतले दरबारानें भयें दाखविलीं, तेणेंकरून
 शत्रूंचा आग्रह मात्र अधिक वाढला; आणि त्यांचे चौ-
 क्रीचे गलबतांनीं अपराधी आणि निरापराधी, हें कांहींच
 न पाहातां सर्वांस धरावयास आरंभ केला. असें दिसून आलें

कीं, पार्लमेंट सभेने त्याची चौकशी करितां स्पेन देशचे सरकाराने इंग्लिश सरकारास द्रव्य देण्याचा करार केला होता, त्याप्रमाणे दिलें नाहीं, व न देण्याचें कारणही सांगितलें नाहीं. असा सर्वांचा आग्रह पाहून मुख्य प्रधानाने लढाईची तयारी केली; आणि ती पाहून शत्रूही लढावयास सिद्ध झाले. त्या भयंकर प्रसंगीं हेग शहरांत फ्रेंच यांचा वकील होता त्यानें कळविलें कीं, तह ठरल्याप्रमाणे फ्रेंच राजा स्पेन देशचे राजास मदत करणार. पूर्वीं वीस वर्षांचे मार्गे जो तहनामा ठरविला, तो या रीतीनें उलटा केला. तो असा,—त्या वेळेस फ्रान्स आणि इंग्लंड हे उभयतां मिळून स्पेन याशीं विरुद्ध झाले होते; आतां स्पेन आणि फ्रान्स मिळून इंग्लंड देशावर उठले. यावरून कळतें कीं, तहाचा कांहीं भरंवसा नाहीं. राज्यामध्ये किती स्थिर जरी तह ठरले, तरी राजनीतिज्ञांनीं त्यांचे भरंवशावर राहूं नये.

पुढें फौज वाढण्याचा हुकूम केला; आणि लढाईची प्रतिज्ञा समारंभाने केली. मेदितरेनियन समुद्रांत शत्रूंचीं दोन गलबतें धरिलीं. वेर्नन नामें आड्मरल मोठा धैर्याचा सरदार होता, त्यास अमेरिका देशांत शत्रूंचा नाश करावयाकरितां आरमार देऊन पाठविलें. त्यानें कामन्स सभेंत सांगितलें होतें कीं, पोर्टोबेलो ह्मणून दक्षिण अमेरिका देशांत एक समुद्रकांठचें शहर आहे, तें सहज स्वाधीन होईल; आणि प्रतिज्ञा केली होती कीं, साहा गलबतानिशीं भी स्वतः तें घेईन. ही त्याची प्रतिज्ञा त्या वेळेस व्यर्थ अशी वाटली होती. त्याचे पक्षाचा अभिमान कमी करावयाकरितां ती कबूल केली होती; परंतु

हे त्यांचे तर्क निष्फळ झाले, आणि त्यानें साहाच गलवतें घेऊन जाऊन त्या ठिकाणचे सर्व किल्ल्यांवर हल्ला करून ते जमिनीस मिळविले; आणि त्याचे माणसांचा फार नाश न होतां तो विजयी झाला. त्यामुळे इंग्लंड देशांत त्याची कीर्ति फार झाली.

या रीतीनें सर्वत्र तयारी चालली असतां, दक्षिण समुद्रांत शत्रूंचा नाश करण्याविषयीं **कमोडोर आन्सन** यास आरमार देऊन पाठविलें. असें योजिलें होतें कीं, त्या गलवतांनीं **मागेलन स्ट्रेट** यांतून **चिलि** आणि **पिरू** देशाचे कांठांनें उत्तरेकडेस जाऊन **डेरियन इस्थमस** या पलीकडे **आड्मरल वेर्नन** होता, त्यास मदत करावी. हा बंदोबस्त प्रधानाचे विलंबामुळे फुकट गेला. समय गेल्यानंतर **कमोडोर** आपले बरोबर पांच मोठीं गलवतें, एक **प्रिगेट**, आणि दोन सामानाचीं गलवतें, व सुमारे चवदाशें लोक घेऊन निघाला. त्यानें **ब्राझिल** देशचे कांठावर त्या उष्ण देशांत अति रमणीय, फळे व पुष्पे पुष्कळ, असें **सेंट वयाथेरान** ह्मणून बेट आहे, तेथें कांहीं दिवसपर्यंत आपले लोकांस विश्रांति दिली. पुढें तो दक्षिण दिशेस पृथ्वीचे शीतळप्रदेशीं चालिला; आणि एके भयंकर वादळांतून निभावून पांच महिन्यांत **केप होर्न** यास प्रदक्षिणा करून उत्तरेस गेला. त्या वेळेस त्याचे गलवतांची फाटाफूट झाली, लोकही **स्कर्वी** रोगामुळे फार हैराण झाले, ह्मणून त्यास **जुआन फर्नांदिस** बेटांस पोंचावयास मोठें संकट पडलें. तेथें त्यास एक तारूं व सात तोफांचें गलवत, अशीं दोन येऊन मिळालीं. तेथून उत्तरेस त्यानें **चिली** प्रांताचे कांठांवर उतरून **पैटा** शहरावर रात्रीं हल्ला केला. असे मोठे धीराचे

कामांत त्यास गलबतांचा उपयोग पडला नाहीं. थोडे शिपायांनीं काळोकाचे आश्रयानें सर्व शहरांत धामधुम केली. त्या ठाण्यांतील अंमलदार, व तेथील लोक चहूंकडून पळाले. इंग्लिश यांचे थोडेसे लोक त्या शहरांत तीन दिवसपर्यंत अंमल राखून, तें लुटून जाळून गेले.

अमेरिका महाद्वीपाचे पश्चिम दिशेस डेरियन इस्थमस यावरील पानामा प्रांतापर्यंत तीं गलबतें पुढें लवकरच पोंचलीं, तेथें कमोडोर यानें योजिलें कीं, जीं मातबर गलबतें फिलिपिन बेटापासून मेक्सिको देशास व्यापाराकरितां जातात, त्यांतील एक घ्यावें. एका देशापासून दुसरे देशास अशीं मातबर गलबतें प्रतिवर्षीं एक दोहोंवर जात नसत; ह्मणून त्यांवर पुष्कळ द्रव्य न्यावयाजोगीं तीं मोठीं आणि त्याचें संरक्षण करावयाजोगीं बळकट असत. यांतून एकादें भेटेल, या आशेनें कमोडोर आपले थोडेशे गलबतानिशीं पासिफिक महासागरांत चालिला, परंतु पूर्ववत् पुनः एकवेळ त्याचे लोकांस स्क्वी रोगाचा उपद्रव झाल्यामुळे कित्येक मेले, आणि बहुतकरून सर्व अशक्त झाले. अशा संकट अवस्थेंत त्यानें आपले सारे लोक एके गलबतांत आणिले; आणि दुसऱ्यास आग लावून देऊन तिनिंयन नामें बेट आहे तेथें पोंचला. त्या रमणीय स्थळीं तो आपले लोक बरे होईपर्यंत व गलबतें नीट होईपर्यंत राहिला.

याप्रमाणें सिद्धता करून तो तसाच पश्चिमेकडून चीन देशास गेला. ज्या अमर्याद महासागरांत त्यानें इतकीं दुःखें भोगिलीं होतीं, त्यांत पुनः जाऊन पडावयाकरितां त्यानें तेथें सामानाची तरतूद केली; आणि कित्येक डच

व तैथचे लोक गलवतावर घेऊन अमेरिका देशास निघाला. तेव्हां अतिशय संकटें भोगून इतके दिवस ज्या स्पानिश गलवताची तो आशा करीत होता, तें त्यानें पाहिलें. त्यावर साठ तोफा व पांचशें लोक होते; इकडे कमोडोर याजवळ त्याचे अर्धेही नव्हते. असें असतांही इंग्लिश यांकडचाच जय झाला; आणि ते ती मातवर लूट घेऊन आले. तिची किंमत सुमारें तीन लक्ष पौंड झाली. पूर्वीं गलवतें सांपडलीं होतीं, त्यांतलाही पैका इतकाच सांपडला होता. या प्रकारें तीन वर्षे पर्थत मोठ्या श्रमानें आणि धैर्यानें प्रवास केल्यापासून थोडे लोकांस बहुत द्रव्य प्राप्त झालें; परंतु एक मोठे अरमाराची नुकसानी सरकारास झाली.

त्या वेळेस इंग्लिश यांनीं मोठे हुशारीनें काम चालविलें होतें. आन्सन इंग्लंड देशांतून गेला, त्याच वेळेस न्युस्पेन देशावर हला करवावयाकरितां दुसरे एक अरमार एकुणतीस मोठीं गलवतें, तितकींच सुमारें फ्रिगेट, सुमारें १५००० खलाशी लोक, व तितकेंच दुसरें पायदळ देऊन पाठविलें होतें. या शेवटीं सांगितलेले अरमारास आन्सन यानें मदत करावी असें योजिलें होतें. अशी चांगले रीतीनें अरमाराची तयारी कधींही झाली नव्हती, व लोकांनींही विजयाची अशी कधीं आशा केली नव्हती. जमीनीवरचे पायदळाचा सरदार लार्ड क्याथकार्ट ह्मणून गृहस्थ होता त्यास नेमिलें. तो वाटेनें मेला ह्मणून सरदारपणा जनरल व्हेट्थर्थ नामें साहेबाजवळ आला. त्यामध्ये एवढे कामास योग्य गुण नव्हते, असें लोकांचे ध्यानांत आलें.

ते सैन्य वयार्थेजिना देशांत पोंचल्यावर त्यांनीं एक तोफा लावावयाची जागा केली; आणि तेथून मुख्य किल्ल्यास वाट पाडली. त्या वेळेस गलबतांचा सरदार वर्नन यानें त्याचे मदतीकरितां वंदरांत कित्येक गलबतें पाठविलीं, किल्ल्यांत वाट होईल, असें दिसून आल्यावर एक फौजेच्या टोळीस अकस्मात् हल्ला करावयाचा हुकूम केला. त्या वेळेस स्पानियर्ड यांनीं धीर धरिला असता, तर किल्ल्याचा बचाव झाला असता; परंतु ते तो सोडून भयानें पळून गेले. ही थोडी फत्ते झाल्यावर फौज शहराजवळ गेली; परंतु तेथे तीस अकस्मात् अटकाव झाला. अशी बातमी उठली कीं, किल्ल्यास वाट पाडितां यावी, इतकीं जवळ गलबतें नेतां येईनांत; ह्मणून फौजेनें किल्ल्यावर चढावें इतकें मात्र बाकी राहिलें. गलबतांचे आणि फौजेचे मुख्य एकमेकावर दोष ठेवीत. एक जें नाहीं ह्मणत, तें दुसरे होय ह्मणत. शेंवटीं आडमरल याचे बोलण्यामुळे वेंट्‌वर्थ यानें सेंट लाझेर किल्ल्यावर हल्ला करून चढण्याचा हुकूम दिला; परंतु त्यापासून वढत नाश झाला. तो असा कीं, फौज जात असतां वाट दाखविणार होते त्यांस मारिलें, त्यामुळे फौज वाट चुकली. शहराच्या दुर्बळ भागावर त्यांनीं हल्ला करावा, तें टाकून जिकडे वळकटी होती तिकडे यत्न आरंभिला; कीं, जेथें शहराचा मार त्यांच्या आंगावर येई. ग्रानाडियर यांचा सरदार कर्नल ग्रॉंट साहेब होता, तो प्रथमच पडला. पुढें लवकरच त्यांच्या चढण्याच्या शिड्या फार आखुड असें आढळलें; हुकूम नाहीं ह्मणून सरदार लोक संकटांत पडले; शत्रूंचा सारा मार सैन्यावर पडला, व पुढें काय करावें.

तें सुचेना. कित्येक घटिकापर्यंत तो भयंकर मार मोठे शौर्यानें सोसून शेवटीं फौज परतली. त्या लढाईचे ठिकाणीं साहाशें लोक पडले. या लढाईपक्षां तेथील हवेनें सैन्याचे बहुत हाल झाले. पाऊस असा पडूं लागला कीं, तळ देऊन राहावेना, आणि त्या ऋतूमुळे अनेक प्रकारांनीं मृत्यु येऊं लागले. या विपत्तींत दुसरी एक अडचण झाली. ती अशी कीं, फौजेचे आणि गलबतांचे सरदारांत तंटा पडल्यामुळे, कांहीं गोष्ट सिद्धीस गेली नाही. शेवटीं त्या दोघांनीं इतकें कबूल केलें कीं, फौजेनें गलबतावर चढून या भयंकर जागेंतून जावें. तसें करून ते आले, आणि इंग्लंड देशांत तें फजीतीचें वर्तमान समजतांच सर्व लोकांस वाईट वाटून ते कुरकूरूं लागले. पूर्वीं जरी अमात्याचे द्वारे जय मिळाला नव्हता तरी त्याची स्तुति झाली; आतां तो या उपद्रवास कारण नसतां लोक त्याची निंदा करूं लागले.

मग कामन्स यांचा क्रोध आपल्यावर झाला, व आपले पदाचें संरक्षण होण्याविषयीं यत्न करून फळ नाही, असें पाहून प्रधानानें सांगितलें कीं, मी पुढें का- इ०स०
१७४१
मन्स सभेत बसणार नाही. त्याचे दुसरे दिवशीं कांहीं दिवसांचे मुदतीनें पार्लमेंट सभेस निरोप दिला; आणि तितक्यांत सर राबर्ट वाल्पोल यास, अर्ल आक्सफर्ड असें पद मिळून त्यानें सर्व काम कारभार सोडून दिला.

त्या प्रधानाचा मोड झाला; परंतु कांहीं फळ झालें नाही; कां कीं, पूर्वीं ज्यांनीं लोकांचे स्वतंत्रतेचे संरक्षणाविषयीं मोठमोठ्या प्रतिज्ञा केल्या होत्या, त्यांस नवे उद्योग मिळतांच, त्यांच्या बुद्धि फिरल्या. त्यांस लबाड समजून

सर्व लोक फार संतुष्ट झाले; परंतु त्यांमध्ये बाथ एथील अर्ल पुल्टनी यावर त्यांचा फारच राग झाला. पूर्वी लोकांची प्रीति त्यावर फार होती; परंतु त्याची लबाडी पाहून त्यांचें त्याविषयीं मन बदललें. आणि राजानेंही तसेंच समजून त्यास जन्मवर कांहीं काम सांगितलें नाहीं.

इसवी संन् १७४० त जर्मनी देशचा एंपरर मेला, तेव्हां आपलें सामर्थ्य वाढवावयाची ही चांगली संधी आहे, असें फ्रेंच यांनीं जाणिलें. प्राग्माटिक सांक्शन ह्मणजे एंपरर याचें सगळें राज्य मागें त्याचे मुलीनें चालवावें, असा जो तह ठरला होता, तो मोडून त्यांनीं ववेरिया एथील इलेक्टर यास राज्यावर नेमविलें. साहावे चार्लस राजाची मुलगी हंगारी देशची राणी होती, तिचे वारिशास आलेला अधिकार या रीतीनें नाहीं असा झाला; तिला एक वर्षपर्यंत सर्वांनीं सोडून दिली; आणि तिला कांहीं आशेचें स्थळ राहिलें नाहीं. तिच्या बापाचे डोळे नुकते झांकत आहेत इतक्यांत प्रशिया देशच्या राजानें सिलिझिया प्रांतावर स्वारी करून तो तिचा घेतला. वास्तवीक पाहिलें असतां त्या राजाचे पूर्वजांपासून तो प्रांत मुळीं अन्यायानेंच घेतला होता, ह्मणून आतां त्यानें त्यावर दावा केला. बाकीचे तिच्या मुलुखावर फ्रान्स, साक्सनी, आणि ववेरिया, यांनीं येऊन हले केले; व तिचे निराश्रय स्थितींत सहाय करणारा एक इंग्लंड देश मात्र राहिला. नंतर सार्डिनिया, हालंड, व शेवटीं रशिया हे तीन तिला सहाय झाले.

एथें असें मनांत येतें कीं, या महाद्वीपांतील तंत्र्यांत पडावयास इंग्लिश यांस काय कारण होतें ? याचें उत्तर

असें कीं, इंग्लिश राजाचा जर्मनी देशचा प्रांत हानोवर याचें संरक्षण होण्याकरितां अवश्य होतें कीं, दुसरें कोणतें राज्य फार वळकट न व्हावें. असें समजून राजाचे मर्जी प्रमाणें त्याचे प्रधान वागले. याकरितां राजानें आपले फौजेची एक टोळी नेदरलँड देशांत पाठविली; आणि तिला सोळा हजार हानोवर प्रांतांतील लोकांची भर देऊन हंगरी देशचे राणीचे मदती करितां फ्रान्स देशावर पाठविली. मग त्याच्या मदतीनें राणीस जय येऊं लागला. तिनें फ्रेंच यांस बोहिमिया प्रांतांतून काढून दिलें. तिचा सरदार राजपुत्र चार्लस यानें पुष्कळ फौज घेऊन बवेरिया प्रांतावर हल्ला केला. तिचा शत्रु जो एंपरर नेमला होता, तो पळून गेला, त्याचे स्नेही होते त्यांनींही त्यांस सोडिलें. त्याचे पूर्वजांचें राज्य होतें तेंही गेलें, आणि याप्रकारें तो फ्रांक्फर्ट शहरांत जाऊन राहिला.

ब्रिटिश सरकारची आणि आस्त्रियन फौज एकत्र होऊं नये, ह्मणून फ्रेंच यांनीं मेन नदीवर मार्शलनो-
 ऐल्स या नांवाचे सरदाराचे हातांखालीं साठ हजार फौज ठेविली. त्या सरदारानें आपले लो- इ०स०
१७४३
 कांसहवर्तमान नदीचे कांठावर तळ दिला. दुसऱ्या वाजूंवर सुमारें चाळीस हजार ब्रिटिश फौजेचा उद्योग चालला होता; परंतु त्यांस सामान सुमानाचा पुरावा होण्याचीं सारीं द्वारे फ्रेंच यांनीं बंद केलीं होती. अशा संकट अवस्थेंत फौज असतां राजा तेथें येऊन पोचला, आणि त्या वेळेस बारा हजार हानोवर प्रांतांतले लोक व हेसियन लोक हानो शहराजवळ येऊन पोचले होते; त्यांस पुढें जाऊन मिळावें असा निश्चय त्यानें केला; परंतु

त्याची फौज पांच चार कोश गेली, इतक्यांत त्यांनीं डोटिंगेन गांवाजवळ पाहिलें कीं, शत्रूंनीं चारही वाजूंनीं वेढा दिला.

त्या वेळेस पुढें फार संकटाची गोष्ट आली, असें दिसूं लागलें; तें असें कीं, जर शत्रूंनीं लडाईं केली तर आपला फार नाश होईल. जर उगेंच निरुद्योगी राहिलें, तर अन्नासाठीं हाल होऊन प्राण जातील; आणि सर्वास निघून जाण्यास वाट तर मिळेना. अशा विचारांत राजा पडला असतां, फ्रेंच याचे उतावीळपणामुळें त्याचे सर्व सैन्याचें संरक्षण झालें. एक अरुंद स्थळ होतें, तें त्यांनीं राखून राहावयाचें होतें, तें सोडून ते त्याचे आलीकडे आले; आणि ड्युक ग्रामोंट यानें घोडेस्वारानिशीं इंग्लिश यांचे पायदळावर मोठ्या आवेशानें हल्ला केला. इंग्लिश लोकांनींही तो हल्ला शौर्य आणि दृढनिश्चय यांहीं करून साहिला; ह्मणून फ्रेंच यांची दुर्दशा होऊन ते तरेनें मेन नदी उतरून परत गेले. या उद्योगांत फ्रेंच यांचे पांच हजार लोक पडले.

त्या वेळेस फ्रेंच लोकांनीं सर्व ठिकाणीं मोठा उद्योग चालविला होता. त्यांनीं इंग्लंड देशावर हल्ला करावयाची मसलत योजिली; आणि पूर्वींचा प्रिंटेंडर याचा मुलगा चार्ल्स, रूम शहराहून स्पानिश जासुदाचा वेष घेऊन पारीस शहरास आला. तेथें त्याची आणि फ्रेंच राजाची भेट झाली. त्या चार्ल्स याचे कुटुंबास फार दिवसांपासून फ्रेंच सरकारानें मदत करण्याचें वचन दिलें होतें; परंतु आतां असें दिसलें कीं, ते वास्तविक त्यास मदत करणार. त्या लडाईंसाठीं त्यांनीं पंधरा हजार पायदळ

तयार केलें; व त्यांनीं प्रिंटेडर याचे मुलाचे समक्ष इंग्लंड देशाजवळचे बंदरीं गलबतावर चढावें असें योजिलें. तसाच वेत केला होता कीं, ड्युक रोक्सैल यानें मोठीं गलबतें वीस घेऊन त्या फौजेस इंग्लंड देशांत पोचवावें; आणि ती जमिनीवर उतरली ह्मणजे तिचा सरदारपणा कौंट साक्स यानें करावा; परंतु इंग्लिश यांचा सरदार सर ज्ञान नारिस त्यापेक्षां मोठें अरमार घेऊन आला, तेणेंकरून हा सर्व उद्योग फुकट गेला. ह्मणून फ्रेंच यांनीं आपलीं गलबतें मागें फिरविलीं; व त्यांचीं भाड्यांचीं गलबतें उलटा वारा लागल्यामुळें फार खराब झालीं; या रीतीनें अकस्मात् येऊन नाश करावयाची मसलत फसल्यावर फ्रेंच यांनीं इंग्लिश लोकांशीं उघड युद्धाची प्रतिज्ञा केली.

मग फ्रेंच लोकांनीं मोठ्या हुशारीनें युद्धाचा प्रारंभ केला. त्यांनीं फ्रिबर्ग शहरास वेढा घातला; आणि पुढल्या लढाईचे प्रारंभीं टूर्ने ह्मणून जें बळकट शहर आहे, त्यासही वेढा घातला. इंग्लिश व त्यांचे साथी यांची फौज थोडी होती; परंतु त्यांनीं एक लढाई करून शहर राखावें, असा निश्चय केला; ह्मणून ते शत्रूवर चढून गेले, आणि एके उंच स्थळावर फ्रेंच यांनीं तळ दिला होता, त्याचेजवळ ते राहिले. सेंटआंतोन या नांवाचें गांव उजवे बाजूस, एक अरण्या डावे बाजूस, आणि फांतिनाय शहर पुढें, अशी त्यांस जागा मिळाली; ह्मणून इंग्लिश यांची हिंमत कमी झाली नाहीं. त्यांनीं सुमारे दीड प्रहर रात्र असतां त्यांवर हल्ला केला, आणि पराक्रमेंकरून त्यांस फार हैराण केलें. या रीतीनें सुमारे दोन घटिका पावेतो इ-

इंग्लिश यांचा विजय दिसत होता, आणि तेही फत्ते झाली-च असें समजले होते; इतक्यांत फ्रेंच यांचा सरदार साक्स; जो दुखण्यानें पुढें मेला, त्यानें पीडित असतांही पालखींत वसून सर्वत्र फिरला; आणि त्यानें सैन्यास धीर दिला कीं, आज आपणास युद्ध प्रतिकूल दिसतें खरें, पण दिवस आपला असें समजा, इंग्लिश यांची एक टोळी कांहीं बंदोबस्तावांचून सहज धड्याईनें शत्रूंचे रागांत जाऊन पडली; तिला आंत घेण्याकरितां त्यांनीं दोन वाजूस होऊन वाट केली. मग फ्रेंच यांनीं तीन वाजूंनीं आपला तोफखाना सुरू करून ते त्यां लोकांवर बार करूं लागले. तथापि त्या टोळीनें बहुत वेळपर्यंत धीर सोडिली नाही; शेवट सुमारे संध्याकाळचे प्रहर दिवसास ती मार्गे परतली. त्या लढाईमध्ये फार लोक पडले. इंग्लिश व त्यांचे साथी यांचे सुमारे बारा हजार पडले; आणि फ्रेंच लोकांचेही तितकेच पडून त्यांस जय प्राप्त झाला; परंतु तेणेंकरून जें फळ प्राप्त झालें, तें त्यांनीं पुढें सारे लढाईपर्यंत गमाविलें नाही.

ब्रिटिश सैन्याचा समुद्रांतून आणि जमिनीवरून असा पराजय होत चालला. अशा समयीं प्रिंटेडर याच्या मुलग्यानें राज्य मिळवावयाचा निश्चय केला. चार्ल्स एडवर्ड त्याचें नांव. तो शूर आणि साहसी होता; परंतु त्या मोठे कामास त्याची बुद्धि योग्य नव्हती. बहुत दिवसपर्यंत मूर्ख, ढोंगी, आणि गरीब लोक त्याची खुशामत करीत असत, लोकांचे सांगण्यावरून त्यास असें वाटलें होतें कीं, सर्व राज्य बंड करावयास सिद्ध झालें आहे; कारण कीं, राज्यांत जे नवे नवे मोठे कर वसविले होते, ते लो-

कांच्यानै सोसवत नाहींत. असें समजून त्यानै थोडा पैका, आणि मदतीचीं वचनें फ्रान्स राज्यापासून घेऊन एक लहान फ्रिगेट यावर टलिबार्न एथील मार्कुइस, सर टामस शेरिडन, आणि दुसरे कित्येक साहसी लोक घेऊन तो स्काट्लंड देशास निघाला. सर्व ब्रिटिश राज्य ध्यावयासाठीं असे सात सरदार व दोन हजार माणसांचीं हत्यारें इतकें मात्र त्यानें बरोबर आणिलें. तो पर्थ शहरास पोचल्यावर त्यानें मी ग्रेटब्रिटन देशचा राजा, अशी जाहिरात केली. तेथून निघून जात असतां वाटेनें त्याची फौज वाढत चालली. आणि तो लढाईवांचून एडिंबरो शहरास पोचला. तेथेही त्यानें मी राजा, असें जाहीर केलें, आणि इंग्लंड व स्काट्लंड यांचा मिलाफ झाला; ह्मणून लोकांस असंतोष झाला याकरितां मी तो मोडणार अशी त्यानें प्रतिज्ञा केली; परंतु एडिंबरो शहरचा किल्ला त्याचे स्वाधीन झाला नाहीं; आणि तो ध्यावयास त्याजवळ तोफा नव्हत्या.

उत्तर प्रांतांत बंडवाल्यांचे माठीमार्गें, सर जान कोप लागला होता, परंतु त्यानें त्यांशीं लढाई केली नव्हती. त्यास आतां स्वारांच्या दोन पलटणी येऊन मिळाल्या, ह्मणून त्यानें एडिंबरो शहरास जाऊन शत्रूंशीं लढाई करावयाची मसलत केली. प्रिटेंडर याची फौज सापेक्षां अधिक होती, पण तिला बंदोवस्त नव्हता. मग प्रिटेंडर यानें प्रेस्तन् पान्स गांवाजवळ सर जान कोप याजवर हला करून थोडके वेळांत त्याचा पराजय केला. त्या लढाईत राजाचे पांचशें लोक पडले, आणि बंडवाल्यांस त्याचा उपयोग झाला. त्या वेळेसच इंग्लंड देशांत जावें

हैं प्रिंटेडर यास योग्य होतें, परंतु तो एडिंबरो शहरांत मदतीची वाट पाहात राहिला; तितक्यांत त्याशीं लढाई करण्याची सरकारानें चांगली तयारी केली. जनरल वेड ह्मणून सरदार आपले बरोबर साहा हजार डच फौज घेऊन उत्तरेस गेला. ड्युक कंवर्लंड फ्लॉडर्स देशांतून आला; आणि त्याचे मागून चांगले बंदोबस्ताची एक स्वारांची आणि पायदळाची टोळीही आली. याशिवाय बहुतकरून सर्व लोकही प्रिंटेडर यांशीं विरुद्ध होते.

असें असतांही त्यानें इंग्लंड देशावर हल्ला केला, आणि तीन दिवसांत क्यार्लल शहर घेतलें, तेथें त्यास बहुत लढाईचीं शस्त्रें मिळालीं, आणि त्यानें आपला बाप राजा असें जाहीर केलें.

हैं ऐकून जनरल वेड साहेब त्याजवर येऊं लागला; परंतु शत्रु दोन दिवसांचे वाटेवर आहेत, असें समजल्यामुळें तो परत गेला. देशांतून दक्षिणेकडचे बाजूवर फौज येणार आहे, असें ऐकून कांहीं अटकाव न होतां प्रिंटेडर पुढें चालला; नंतर तो स्काट्लंड देशचा वेष करून पायदळाबरोबर पायीं मांचेस्टर शहरास गेला.

तेथें त्यास दोनशें इंग्लिश लोक येऊन मिळाले; तेथून तो डर्बी शहरास चालिला; आणि तेथून त्यानें वेल्स प्रांतांत जाण्याचा निश्चय केला. तेथें आपले पक्षाचे फार निघतील असें त्याचे मनांत होतें; परंतु त्याचेच फौजेत तंट्या उत्पन्न झाल्यामुळें त्याचें जाणें झालें नाहीं. त्याचा फौजेवर फारसा हुकूम चालत नव्हता; कारण कीं, हैलंड एथील सरदारांस दुसन्याचे ताबेखालीं राहाण्याचा अभ्यास

नव्हता. त्या वेळेस त्या सर्वांनीं मिळून निश्चय केला होता कीं, आपले मुलुखांत निघून जावें.

नंतर ते चांगले बंदोबस्तानें व इंग्लंड देशांत कांहीं लूट न करितां स्काट्लंड एथें गेले. त्यांनीं क्यालॅल शहरांत चारशें माणसांचा पाहारा ठेविला होता. ते क्यालॅल शहर पुढें लवकरच ड्युक कंबर्लंड यानें घेतलें. त्यांनीं आपल्यामध्ये कज्जा करून चांगली मसलत केली नाही; आणि शेवटीं इन्वेर्नस शहरापासून पांच कोशांवर कलाडन मैदान आहे, तेथें लढावयाचा निश्चय केला. ते लोक सुमारें आठ हजार होते, आणि त्यांच्या तीन टोळ्या केलेल्या होत्या. त्यांजवळ थोड्या तोफा होत्या, पण त्यांचे गोलंदाज कसवी नव्हते.

दोन प्रहरांचे सुमारें लढाईचा प्रारंभ झाला, आणि अर्ध तासाचे सुमारें त्यांचा अगदीं मोड झाला. त्यांचे अदमासें तीन हजार लोक पडले. फ्रेंच लोक डावे बाजूस होते, त्यांनीं लढाईत कांहीं मदत केली नाही, आणि शेवटीं ते शत्रूंचे स्वाधीन झाले. नंतर जे लोक फौजेतून पळून गेले होते, त्यांतून छत्तीसांस ठार मारावें, असा ड्युक यानें हुकूम केला, आणि त्यानें दुसरे प्रकारचा बहुत क्रूरपणा केला.

या रीतीनें प्रिटेंडर याची एकदांच केवळ निराशा झाली. मग तो एकटा देशांत इकडे तिकडे फिरूं लागला तो कधीं कोणा गरीब माणसाचे झोपड्यांत, कधीं रानांत, असा एक दोन सोबत्यांसुद्धां वस्तीस राहों; आणि त्याचे मागून शत्रूंची फौज नेहेमी लागली असे. त्यास मेलेला किंवा जीवंत धरिलें असतां तीस हजार पौंड इनाम

मिळेल, असें ठरविलें होतें, त्याचे बरोबर कोणी एक शेरिडन नांवाचा मनुष्य असे, तो त्यास तसे विपत्तींत धीर देई. त्याचे अज्ञातवासाची गुह्य गोष्ट सुमारे पन्नासांपेक्षां अधिक लोकांस कळली; परंतु त्याचे वंशाचा मान सर्व राखीत होते, ह्मणून कोणी ती लोभानें प्रगट केली नाहीं.

एके दिवशीं तो सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत चालून संध्याकाळीं एके घरांत गेला; त्या घराचा धनी शत्रूंचे पक्षाचा आहे असें त्यास ठाऊक होतें. तो जातांच घरधण्यास बोलला. “तुमचे राजाचा मुलगा तुमच्या पाशीं थोडी भाकर, व थोडींशीं वस्त्रें मागावयास आला आहे. तुहांस माझे शत्रूंचें सांप्रत अगत्य आहे हें मला कळलें; परंतु असा मी विपत्तींत पडलों असतां तुम्ही माझा विश्वासघात करणार नाहीं; अशी माझी खातर आहे.” त्या घरधण्यास त्याची दुर्दशा पाहून दया येऊन त्यानें त्याचा फार समाचार घेतला, आणि ती गोष्ट कोणास कळविली नाहीं.

असा तो ग्लेनगारी एथील रानांत सुमारे साहा महिने फिरत होता. शेवटीं त्याचे साथी लोकांनीं सेंट मेलोस गांवचें एक गलबत भाड्यानें केलें, त्यावर तो फार गरीबाचे वेषानें बसला. बहुत दिवस दुःखें भोगून त्याचें शरीर त्या वेळेस फार मलीन व कृश झालें होतें. त्याचे बरोबर, सलिवन व शेरिडन असे दोन ऐरिश लोक, लोखील एथील क्वामरन व त्याचा भाऊ इतके गलबतावर चढले. त्यांचे पाठीस इंग्लिश यांचीं दोन लढाऊ गलबतें लागलीं होती; परंतु ते स्वस्थपणें ब्रिटार्ड प्रांतांत मोर्लेस गांवाजवळ रोझो ह्मणून ठिकाण आहे तेथें पोचले. तो प्रिटेंडर मारिला गेला, असें ऐकून त्याचे पाठीस लागलेले लो-

कांनीं जर स्तुती केली नसती, तर त्याचें जाणें व्हावयास कठीण पडतें.

तिकडे प्रिटेंडर याचे पाठीमागें लोक लागले असतां इकडे वंडवाल्यांचे फौजेंतून सत्रा सरदारांस केनिग्नन कामन ठिकाणीं फांशी दिलें. क्यालॅल शहरांत नवांस असेंच ठार मारिलें, व यार्क शहरास अकरांस मारिलें. थोड्यांस क्षमा मिळाली, आणि पुष्कळ सामान्य लोकांस उत्तर अमेरिका देशांतील संस्थानांत पाठविलें. किल्मार्नाक व क्रोमार्टी एथील अर्ल, व लार्ड बाल्मरीनो यांची चौकशी लार्ड यांनीं केली; आणि खांवर गुन्हा लागू झाला. क्रोमार्टी यास क्षमा मिळाली; आणि दुसरे दोघांचा किल्यावर शिरच्छेद केला.

या रीतीनें जय, पराजय, तथाचें बोलणें, लबाडी, आणि वडें कितीएक वर्षेपर्यंत एकापुढें एक अशीं होऊन, शेवटीं सर्व पक्षांचे लोकांस आपण अधिक दुर्बळ होत आहों, असें वाटून त्यांनीं तह करावा असा निश्चय ठरविला. सर्वांनीं एसला शापेल या ठिकाणीं एकीकडे मिळावें असें ठरलें. त्या ठिकाणीं ब्रिटिश राजाकडून वकील अर्ल सांड्विच आणि सर टामस राबिन्सन् हे दोघे गेले होते. प्रारंभीं लढाईत जीं ठिकाणें घेतलीं होती, तीं ज्यांचीं त्यांस परत द्यावीं, असें होऊन तथाचा प्रारंभ झाला. त्या तहांत पुढें लिहिलेलीं कलमें ठरलीं;— लढाईत जे बंदिवान धरिले होते ते, व ठिकाणें घेतलीं होती तीं, ज्यांचीं त्यांस परत द्यावीं. पार्मा, प्रेसेन्शिया, आणि ग्वास्ताला, हे प्रांत स्पानिश राज्याचा वारिसदार डान फिलिप यास द्यावे; परंतु तो पुढें स्पेन देशचा राजा झाला असतां, तीं संस्थाने

आस्त्रिया देशचा एंपरर याजवळ जावीं. डॅकिर्क एथील समुद्र कांठचा किल्ला मोडावा, व अमेरिका देशांतील न्युस्पेन प्रांतांत इंग्रेजी गलबत गुलाम भरून प्रतिवर्षास जात असे, तें आणखी चार वर्षेपर्यंत जाऊं द्यावें. प्रशिया देशचे राजानें सिलिसिया प्रांत नुकताच घेतला होता, तो त्याजवळ मुकरर करावा; व हंगरी देशचे राणीनें वापाचें राज्य भोगावें. तसेंच केप ब्रिटन व दुसरीं फ्रेंच सरकारचीं ठिकाणें इंग्लिश यांनीं घेतलीं होतीं, तीं परत देईपर्यंत इंग्लिश यांनीं दोन अबरूचे माणूस फ्रेंच सरकाराकडे ओलीस पाठवून द्यावे. या कलमांत इंग्लिश यांची फार अपकीर्ति झाली. तसेंच अमेरिका देशचे समुद्रांत इंग्लिश लोकांचे गलबतांस शोधीत असत; ह्मणून लढाई उत्पन्न झाली होती, परंतु त्याचा कांहीं बंदोबस्त झाला नाहीं. अमेरिका देशांतील संस्थानाच्या हद्दी मुकरर झाल्या नाहींत, व इंग्लिश यांनीं किल्ले परत दिले, त्यांचे बदल त्यांस कांहीं दिले नाहीं. सारांश, पूर्वी युन्नेक्ट शहरांत तह झाला होता, त्यापेक्षां हा फार वाईट झाला; परंतु त्या वेळेचे लोकांस तो फार चांगला आवडला.

वर सांगितले तहापासून युरोप खंडांत मात्र फ्रेंच आणि इंग्लिश यांच्या लढाया बंद झाल्या; परंतु हिंदुस्थानांत व वेस्ट इंडीस बेटें एथें मोठ्या निकरानें चालल्याच होत्या.

नोवास्कोशिया ह्मणून उत्तर अमेरिका देशाचा एक प्रांत आहे. तेथें इंग्लिश सरकार आपले राज्यांतून लोक पाठवीत असत. त्या ठिकाणची जमीन थंड, उजाड, व शेतकीस निरूपयोगी होती; परंतु तीसार्थींच इंग्लिश

व फ्रेंच या दोघांमध्ये फिरून लढाई चालू झाली. त्या प्रांताचे शेजारचे रानांत राहणारे मुळचे क्रूर अज्ञानी लोक होते, ते इंग्लिश यांचा पहिल्यापासून द्वेष करित असत; तशांत फ्रेंच यांचा व इंग्लिश यांचा मूळचा द्वेष होताच, ह्मणून त्यांनीं इंग्लिश लोक मोठे शूर व दुष्ट असैं त्या लोकांस सांगून तो द्वेष वाढविला. हे तंटे मिटवावयास पॅरिस शहरास वकील पाठविले; परंतु ते त्या लोकांसच समजले नव्हते, ह्मणून कांहीं बंदोबस्त झाला नाही.

प्रथम नवी लढाई होण्यास हा प्रांत कारण; ह्मणून याच्या कांहीं विशेष गोष्टी लिहिल्या पाहिजेत. त्या नोवास्कोशिया प्रांताची लागवड प्रथम फ्रेंच लोकांनीं केली होती, व मेहेनत करून तेथील मूळची ओसाड जमीन शेतकीस उपयोगी केली होती. त्या प्रांताचे धनी बहुत वेळ बदलून शेवटीं तो इंग्लिश यांकडे आला होता, आणि तो त्याजवळ असावा, असैं युत्रेक्ट एथील तहांत ठरलें होतें. तो प्रांत, इंग्लिश यांचीं उत्तरेकडील संस्थानें राखावयास, व तेथील मासे मारण्यांत सर्वापेक्षां त्याजवळ अधिक सत्ता ठेवावयास उपयोगी होता. इकडे त्या देशाचे पाठीमागें फार दिवस फ्रेंच लोक राहात होते, त्यांचा निश्चय होताच कीं, कोणत्या तरी युक्तीनें तो इंग्लिश लोकांपासून घ्यावा, ह्मणून त्यांनीं तेथील राहणारे लोकांकडून इंग्लिश यांशीं उघड लढाया करविल्या. त्या इंग्लिश प्रधानाचे कानास आल्या पण बंदोबस्त झाला नाही.

पुढें लवकर त्याच देशांत दुसरें एक लढाईस कारण

झालें; तें असें कीं, **मिसिसिपी** नदीच्या समुद्राशीं संगम प्रथम आपण पाहिला, असें निमित्त करून **फ्रेंच** पूर्वेकडे **न्युवेक्सको** देशापर्यंत जवळचा सर्व मुलूख, व पश्चिमेस आपले **खियन** डोंगरापर्यंत सारा मुलूख आपला ह्मणू लागले. त्यांनीं त्या डोंगरापलीकडे व्यापाराकरितां व देश चांगला पाहून कित्येक **इंग्लिश** लोक जाऊन राहिले होते त्यांस काढून टाकून किल्ले बांधिले, असे कीं सभोवता सारा मुलूख आपले स्वाधीन व्हावा.

अशीं अमेरिका देशांत नवीं लढाईचीं कारणें होत, असतां, एशिया खंडांत हिंदुस्थानचे पश्चिम कांठावर **इंग्लिश** व **फ्रेंच** यांच्या लढाया कधीं संपल्या नव्हत्या.

त्या वेळेस **इंग्लिश** यांचे प्रधानांनीं लढाईचा उद्योग आवेशानें आरंभिला. त्यांनीं अमेरिका देशांत एकदांच चार ठिकाणीं लढाई सुरू केली. त्या चौहोतून एकींत जनरल **मॅकटन** यास सरदार करून पाठवून दिलें, व हुकूम केला कीं, **फ्रेंच** यांस **नोवास्कोशिया** प्रांतांतून काढून टाकावें. दुसरी लढाई दक्षिणेस **क्रोन** पाइंट यावर करण्याकरितां जनरल **जान्सन** यास नेमिलें. तिसरी लढाई जनरल **शर्ली** यानें **न्यागरा** नदीवरील किल्ले घेण्याकरितां करावी, असा हुकूम केला; व चवथी लढाई करावयास त्यापेक्षां दक्षिणेकडे **डुखेन** या किल्ल्यावर जनरल **ब्राडक्** यास पाठविलें.

या लढायांत **मॅकटन** याचा जय झाला. **जान्सन** याचाही जय झाला, परंतु त्याला ज्या किल्ल्यावर पाठविलें होतें, तो त्याचे हातीं सांपडला नाहीं. **शर्ली** यानें वेळ लावून लढाईचा समय घालविला **ब्राडक्** यानें शूरपणानें

मेहेनत केली, पण त्याचा पराभव झाला. तो रानांतून जात असतां वाटेनें त्याचे फौजेवर अकस्मात् शत्रूंनीं दडून राहून मागून व पुढून बंदुका चालू केल्या. ब्राडक् यानें तशा वेळीं मागें न हटतां बहुत पराक्रम केला; परंतु त्याचे छातींत गोळी लागून तो पडला, आणि सैन्यांत धांदल झाली. त्याचा सर्व तोफखाना, व बुणगें शत्रूंचे हातीं लागलें, आणि त्याचे लोक सातशें मेले गेले.

असा इंग्लिश यांचा मोड झाला ह्मणून त्यामध्ये असंतोष, भय, आणि परस्परामध्ये वैर उत्पन्न झालें. अशी संधी पाहून फ्रेंच यांनीं युरोप खंडांत तंटा चालू केला. मिनोर्का बेट आन राणीचे राज्यांत इंग्लिश यांनीं घेतले होतें, व तें बहुत तहांमध्ये त्यांकडे मुकरर झालें होतें; परंतु त्या वेळेस प्रधानांनीं तें राखण्याचा बंदोबस्त चांगला ठेविला नाहीं, ह्मणून फ्रेंच यांनीं जाऊन सेंटफिलिप किल्यास वेढा घातला. तो किल्ला फार वळकट होता. व त्यावर मोठा शूर ब्लेक्ली ह्मणून सरदार होता. तो राखण्यासाठीं इंग्लिश यांनीं कांहीं वेळपर्यंत मेहनत केली, परंतु शेवटीं तें ठिकाण शत्रूंचे स्वाधीन झालें.

हा अकस्मात् वेढा पडला, असें ऐकून प्रधानांनीं तो उठवावयाचा निश्चय केला. त्याकरितां त्यांनीं लढाऊ गलबतें दाहा बरोबर देऊन आड्मरल बिंग यास पाठविलें, व हुकूम केला कीं, मिनोर्का बेट राखण्यास कोणते तरी रीतीनें मदत करावी. बिंग जिब्राल्टर शहरास गेला, तेथील अंमलदारानें आपलेच किल्यास भय आहे, असें निमित्त करून त्यास कांहीं पुरावा केला नाहीं. मग तो बिंग तेथून निघाला; आणि बेटाजवळ आला, तों त्यानें

फ्रेंच यांचें निशाण कांठावरच आहे, व किल्ल्यावर इंग्लिश यांचेंच आहे, असे पाहिलें. त्यांस किल्ल्यामध्ये लोकांची एक टोळी पाठवावयाचा हुकूम होता; परंतु त्यास तसे करण्यास धीर होईना. ह्मणून त्यानें त्याविषयीं प्रयत्नही केला नाहीं. इतक्यांत त्याचे अरमाराएवढेच फ्रेंच यांचें अरमार आलें. त्या वेळेस त्यानें अनेक मसलती मनांत आणून शेवटीं लढाईची तयारी करण्याचा हुकूम केला. मग फ्रेंच यांचें अरमार पुढें आलें, व इंग्लिश यांचे अरमाराचाही कांहीं भाग लढावयास पुढें झाला; परंतु आड्मरल एकीकडेच राहिला. ह्मणून ते फ्रेंच लोकांचें अरमार निघून गेलें; आणि बिंग यास जवळची लढाई करण्याचा दुसरा कधीं प्रसंग आला नाहीं.

अशी बिंग याची वर्तणूक ऐकून इंग्लंड देशांत लोकांस फार राग आला. प्रधानांनींही ती गोष्ट आपले आंगावरून टाकिली, आणि बिंग याचे नाशास आंतून साहित्य केलें. नंतर तो मिनोर्का बेटांतील किल्ला फ्रेंच लोकांचे हातीं गेला, असें जेव्हां लोकांचे कानास आलें, तेव्हां त्यांस फारच संताप झाला. त्या समयीं आपण केलें तें चांगलें असें समजून व आपले नाशाविषयीं इंग्लंड देशांत सिद्धता होत आहे, हें न कळून बिंग जिब्राल्टर शहरांतच होता. मग लवकरच हुकूम गेला कीं, त्यास कैद करून इंग्लंड देशांत आणावें. त्याप्रमाणें आणिल्या नंतर ग्रीनिच हास्पिटल यामध्ये त्यास बंदीत ठेविलें. कांहीं युक्ती करून लोकांस त्याचा तिरस्कार आणविला, व सर्व प्रांतांतून पत्रे येऊं लागलीं कीं, त्या अपराध्याचें शासन करावें. तीं पत्रे प्रधान कबूल करूं लागले.

नंतर कोर्ट मार्शल यानें त्याची चौकशी करून असें ठरविलें कीं, त्यानें लढाईमध्ये शत्रूंचा नाश करण्यांत पराकाष्टेचा यत्न केला नाहीं; ह्मणून लढाईचे वारावे कायद्याप्रमाणें त्यास ठार मारावें; परंतु त्याची वर्तणूक अजाणपणानें झाली होती, भ्याडपणामुळें झाली नव्हती, ह्मणून त्यावर दया करावी, अशी त्यांनीं शिफारस केली. पार्लमेंट आणि राजा यांनीं हें कांहीं ऐकिलें नाहीं; आणि पहिलेंच शासन ठरविलें. मग त्यास गलबतावर गोळी घालून मारिलें. त्या वेळेस त्यानें मोठे धीरानें वर्तणूक केली. विंग याचें हें शासन कठीण झालें खरें; परंतु त्याचें फळ पुढें उघड दृष्टीस आलें.

लढाई अशी चालत असतां, शेवटीं या रीतीनें सर्व युरोप खंडांत सरकाराच्या फौजा एकमेकांवर लढावयास तयार झाल्या होत्या. अमेरिका, एशिया, आणि समुद्र या तीर्हांमध्ये इंग्लंड व फ्रान्स यांची लढाई चालली होती. युरोप खंडांत हानोवर देश राखण्याची प्रशिया देशाचे राजानें प्रतिज्ञा केली होती; व त्या राजाचे मदतीस लोक व पैका पाठविण्याचें इंग्लिश राजानें कबूल केलें होतें. फिरून प्रशिया देशाचे राज्यावर आस्ट्रिया या देशाचें संधान होतें, व साक्सनी एथील इलेक्टर याचाही वेत तोच होता. या वेतास फ्रान्स, स्वीडन, आणि रशिया हेही तीन मुख्य अनुकूळ होते; त्यांत रशिया देशास आपलें राज्य पश्चिमेकडेस कांहीं वाढावें, अशी आशा होती.

असें वर्तमान असतां पूर्वदिशेकडून प्रथम ब्रिटिश फौजेस विजय मिळण्याचा प्रारंभ झाला. तेथें क्लैव साहेबाचे

वर्तणुक्रीनें इंग्लिश यांचा चढाव होत चालिला. तो क्लैव साहेब कंपनी सरकारचे राज्य कारभाराचे खात्यांत प्रथम चाकरीस राहिला होता; परंतु आपले गुण लढाईचे उपयोगी फार आहेत, असे समजून लिहिण्याचे काळ सोडून तो शिपायांत उमेदवारीस राहिला. त्याचा शूरपणा लवकरच त्याचे वरचे लोकांचे लक्ष्यांत येऊं लागला; आणि त्याची वर्तणूक, आणि लढाईचे कामांत कुशलपणा हीं समजून त्यास लढाईतली पहिली पदवी मिळाली. त्यानें प्रथम अर्काट प्रांतांतून फ्रेंच यांस काढून टाकिलें, हा पराक्रम केला. मग लवकरच त्यांचे सरदारास धरून कैद केलें; आणि तेथील नवावाचा पक्ष इंग्लिश यांनीं धरिला होता, त्याचें राज्य फ्रेंच यांनीं घेतलें होतें, तें परत त्यास दिलें.

त्या देशांतील मोठे बळकट राजानें इंग्लिश यांचा सुड घ्यावा, असे वेतानें लढाई करावयाची प्रतिज्ञा करून बहुत फौज घेऊन त्या देशांतील ब्रिटिश सरकारचा मुख्य किल्ला कल्कत्ता यास जाऊन वेढा घातला. रानवट लोकांच्या हल्ल्यावरही टिकाव धरावयाजोगा तो किल्ला नव्हता; आणि तेथील अंमलदार पळाला, झणून तो किल्ला शत्रूंचे हातीं गेला. मग तेथें एकशें चाळीस लोक रखवालीस होते त्यांस धरून बंदीस घातलें. तें चोहोंवाजूनें झांकलेलें ठिकाण सुमारे अठरा फुट चौरस होतें, व त्यास पश्चिमेकडचे वाजूनें दोन लोखंडाचे खिडक्यांचीं द्वारें मात्र वारा येण्यास वाट होती, परंतु त्या वाऱ्यास पसरावयास जागा नव्हती; झणून त्या आगीसारखे जागेंत त्यांचे प्राण कोंडूं लागले. त्यांनीं प्रथम द्वार उघडावयाचा यत्न केला; परंतु तो व्यर्थ गेला. झणून त्यांनीं रखवाली लोकांस बहुत

लांच देऊन एकएकास वेगळे वेगळे बंदिखान्यांत ठेवावें, अशी प्रार्थना आरंभिली. परंतु नवावास त्या वेळस झोंप लागली होती, ह्मणून कोणाच्यानें बोलवेना. मग ते निराश होऊन मोठ्यानें आक्रोश करूं लागले, आणि मोठी ओरडा-ओरड झाली; परंतु मग कांहीं वेळानें ती ओरड शमली, आणि त्या हतभाग्यांस ओरडावयाची शक्ति नाहीं, असें होऊन त्यांचे प्राण जावयास प्रारंभ झाला. रखवाली लोक सकाळीं जाऊन पाहातात, तंव जिकडे तिकडे उजाड व भयंकर दृष्टीस पडलें. त्या एकशें चाळीस लोकांतून सकाळीं तेंवीस वांचले; परंतु त्यांस सोडल्यावर बहुतकरून सर्व ताप लागून मरण पावले.

असा तो कलकत्याचा किल्ला गेल्यामुळें इंग्लिश यांची पुढें बढती होण्यास विघ्न झालें; परंतु कैव साहेबाचें शौर्य, व आड्मरल वाट्सन साहेबाचें अरमार, या दोहोंचे मदतीनें पुनः त्यांचा जय होत चालला. त्या देशांत एक तुळाजी अंग्या ह्मणून प्रसिद्ध संस्थानी होता, त्यानें चांचेपणा करून समुद्रकांठचे सारे राजे आपले ताबेखालीं आणिले होते. तो जवळ पुष्कळ मोठीं गलबते वाळगून दुसरीं गलबते लुटीत असे. त्यापासून कंपनी सरकारास फार उपद्रव झाल्यामुळें असें ठरविलें कीं, त्याचा मोड करावा. मग कर्नल कैव साहेब व आड्मरल वाट्सन साहेब हे विजयदुर्ग किल्ल्यांत शिरले. तेथें प्रथम त्यांवर तोफांचा मार झाला खरा; परंतु त्यांनीं लवकरच त्यांचीं गलबते जाळून किल्ला घेतला. तेथें लढाईचें बहुत सामान व पुष्कळ माल सांपडला.

मग कर्नल कैव साहेब पूर्वीं जो कलकत्यांत कंपनी

सरकारचा नाश झाला होता, त्याचा सूड घ्यावयास गेला. तो डिसेंबर महिन्याचे प्रारंभी बंगाल देशांत बालासोर शहराजवळ जाऊन पोचला. तो कलकत्यास जाईपर्यंत त्यास कांहीं उपद्रव झाला नाही. दोन गलबतें घेऊन आड्मरल तेथें जातांच त्यावर चहूंकडून तोफांचा मार केला; परंतु त्यानें त्यापेक्षां अधिक शौर्यानें तोफा चालू करून दोन तासांचे आंत तो किल्ला घेतला. नंतर लवकरच मोठे व्यापाराचें शहर हुगळी ह्मणून आहे, तें त्यांनीं सहज घेतलें; आणि बंगालचे नबाबाच्या सान्या वखारी मोडून टाकिल्या. याचा सूड घेण्याकरितां त्या नबाबानें दाहा हजार स्वार व पंधा हजार पायदळ जमा करून इंग्लिश यांस त्यांचे सर्व संस्थानांतून काढून टाकावयाची मसलत केली. ही बातमी समजतांच कर्नल क्लैव साहेबानें आड्मरल याचे कांहीं लोक मदतीस घेऊन त्यांवर स्वारी केली; आणि त्यांची फौज फार थोडी असतां, त्यानें नबाबाचे इतके मोठे सैन्याचा पराभव केला.

त्या वेळेस मोगलाचा अंमल बहुत दिवसांपासून कमी होत आला होता; ह्मणून बंगालचे तत्कावर इंग्लिश यानें एक नबाब बसवून आपल्यास जसे पाहिजे होते तसे त्यापासून करार करून घेतले. ते असे कीं, आपले मनास वाटेल तेव्हां मुलूख आपले स्वाधीन व्हावा. या रीतीनें हिंदुस्थानाचे राजांस अमलाखालीं आणून त्या देशांत फ्रेंच लोक फार दिवसपर्यंत इंग्लिश यांशीं तंटा करीत असत, त्यांस खालीं करावें; ह्मणून कर्नल क्लैव साहेबानें प्रयत्न आरंभिला, आणि फार दिवस न लागतां त्यांचीं सारीं ठाणीं घेऊन त्यांस निर्वळ केलें.

असा पूर्वेस विजय होत चालला असतां पश्चिमेस त्या-
पेक्षां अधिक होत चालिला. प्रधानांत कांहीं फेरफार
झाला, हें तो जय होण्यास कारण; पूर्वीचे प्रधानांस का-
मन्स यांचा आश्रय नव्हता, व त्यांचेमध्ये एक मत नव्हतें,
त्यांचे मर्जीप्रमाणें कांहीं एकादी गोष्ट झाली नाहीं, किंवा
कोणी नवे पुरुषाची नेमणूक झाली, ह्मणजे ते आपल्या
जागा सोडीत; आणि आपले मर्जीप्रमाणें झालें, ह्मणजे पुनः
येत. या रीतीनें राजाचा अंमल कमी व लार्ड यांचा अंमल
अधिक होत चालिला होता. हें राजाचे लक्ष्यांत येऊन
त्यानें कारभाराकरितां कांहीं नवे लोक नेमिले, ते जुने
प्रधानांनीं कवूल केले. नवे प्रधानांत मुख्य मोठा प्रसिद्ध
विलियम पिट नामें साहेब होता; सावर लोकांनीं मोठा
भरंवसा ठेविला होता.

जुने प्रधानांनीं राजानें नेमिलेले लोकांस आपले मंड-
ळींत घेतलें खरें; परंतु ते लवकरच त्यांचा द्वेष करूं ला-
गले, व राजास त्यांचा तिरस्कार यावा अशा युक्ति त्यांनीं
आरंभिल्या. राजाचें जर्मनी देशांतील मुलुखाकडे फार
लक्ष असे, तेंच जुने प्रधानांनीं वाढावयासाठीं यत्न केला
होता; आणि नवे ह्मणूं लागले कीं, त्यापासून राज्याचे
स्वार्थ बुडतील. अशे त्या दोघांचे बोलण्यांतून आपले
मतास जें मिळालें तें घेऊन, राजानें थोडे महिन्यांनंतर
पिट साहेबास कामावरून दूर केलें; परंतु तें राजाचें
करणें लोकांस आवडलें नाहीं, ह्मणून त्या पिट साहेबास
फिरून सरकारचा सक्रतारी याचें काम सांगितलें.

नवे प्रधान नेमिल्यावरही पूर्वीचे प्रधानांच्या वाईट मस-
लतींचीं फळें अमेरिका देशांत येत होती. तेथें लढाई

कारतां सरदार जात, ते तेथील लोकांचा भ्याडपणा आणि सुस्ती यांच्या मोठ्या फिर्यादी लिहून पाठवीत. तसेच तेथील लोकही आपल्यावर पाठविलेले सरदारांचा गर्व, लोभ, व अशक्तपणा यांचा तिरस्कार करीत. पूर्वी जनरल शर्ली ह्मणून तेथे मोठा सरदार नेमिला होता, त्यास परत बोलावून तेथे लार्ड लौडन यास पाठविले; परंतु तोही गृहस्थ तिकडून लवकरच निघून आला, ह्मणून तीन वेगळ्या लढाया करण्याकरितां तीन सरदार पाठविले. केप ब्रिटन यावर फौज पाठवावयाची योजिली होती, तिचा सरदार जनरल आमर्स्टक्रोन पाइंट व टिकॉदरेगो या दोन ठिकाणांवर पाठविलेली फौज जनरल आबर्क्राबी याचे स्वाधीन केली होती; व तिसरी त्याचे पक्षां दक्षिणेस फोर्ट डुकेन यावर जनरल फार्वस साहेबाजवळ देऊन पाठविली होती.

पूर्वीचे लढाईत केप ब्रिटन, फ्रेंच यांपासून इंग्लिश यांनी घेतले होते, ते एसला शापेल एथील तहांत त्यांस परत दिले; परंतु ती जागा मोठे उपयोगाची, आणि फ्रेंच तिचा आश्रय करून इंग्लिश लोकांच्या व्यापारास उपद्रव करूं लागले. तसेंच ते शहर माशांचे व्यापारास फार उपयोगी होते, आणि त्या व्यापारापासून त्या वेळेस फार नफा होता. ह्मणून ते फ्रेंच यांचे हातून काढून घ्यावे, अशी सर्व राज्यांतील लोकांस इच्छा उत्पन्न झाली. त्या शहरचे समोवता लुइसबर्ग एथील फार वळकट किल्ला होता, तेथे इंग्लिश यांनी मोठ्या शौर्याने हल्ला केला, आणि ते ठिकाण त्यांचे स्वाधीन झाले. मग लवकरच तो किल्ला मोडून टाकिला.

डुकेन एथील किल्लाही इंग्लिश यांचे स्वाधान झाला. परंतु क्रौन् पाइंट याजवळ लढाई झाली, तींत त्यांचा आणखी एक वेळ मोड झाला. पूर्वी त्या कामांत उतावीळपणामुळे ब्राडक मेला होता. आतां आवर्कावी यानें फार सावधगिरी करून तेथें जाण्यास वहुत वेळ लाविला, यामुळे शत्रूस लढाईची तयारी करण्यास संधि सांपडली. तो टिकोदरेगो याजवळ गेला, तेव्हां त्यानें किल्ल्याजवळ तळ देऊन पाडलेले झाडांचे आश्रयानें शत्रु राहिले आहेत असें पाहिलें. अशा गैरसोया असतां इंग्लिश यांनीं पराक्रम केला; परंतु शत्रु निर्भय स्थळीं होते, ह्मणून त्यांनीं त्यांचा फार नाश केला. यामुळे आवर्कावी यानें मागे येण्याचा वेत केला. इतकें झालें तरी आशा होती कीं, तो फखाना आला ह्मणजे कांहीं फत्ते होईल; परंतु अगोदर त्या ठिकाणीं मोड झाला होता, त्या भयामुळे आवर्कावी यास शत्रूंचे पुढें राहावयास धीर होईना. ह्मणून तो मागे आला; आणि जेथून निघाला होता, त्या लेकजार्ज तळावाजवळ जाऊन राहिला.

या रीतीनें इंग्लिश यांचा पराजय झाला, तथापि लढाईमुळे त्यांचा स्वार्थ साधला. तो असा कीं, डुकेन एथील किल्ला घेतल्यामुळे तेथील राहाणारे लोकांचे हल्ल्यांचा उपद्रव बंद झाला, आणि अमेरिका देशांतील इंग्लिश यांचे संस्थानांसभोवते फ्रेंच लोकांचे किल्ले होते, त्यांचा परस्परें व्यवहार बंद झाला. यामुळे दुसरे वर्षी लढाईचा वेत चांगला होईल अशी आशा आली. नंतर दुसरे वर्षाचे प्रारंभी प्रधानांनीं विचार केला कीं, असे मोठे देशांत एकच ठिकाणीं हल्ला करून सिद्धीस जाणार ना-

हीं. त्यांनीं मसलत केली कीं, एकदाच उत्तर अमेरिका देशांत तीन ठिकाणीं हल्ला करावा; आणि त्या हल्ल्याची तयारीही झाली. मुख्य सरदार जनरल आमर्स्ट यास बरोबर बारा हजार लोक देऊन क्रौन पाइन्ट यावर पाठविलें, कीं ज्या ठिकाणीं इंग्लिश यांचें सामर्थ्य फार दिवस फुकट गेलें होतें. जनरल वुल्फ यानें समोरचे बाजूस सेंटलारन्स नदींत शिरून अमेरिका देशांतील फ्रेंच यांची राजधानी क्विबेक यास वेढा घातला; व जनरल प्रीडाक्स आणि जनरल जान्सन यांनीं नयागरा नदीजवळ फ्रेंच यांचा किल्ला होता तो घ्यावयाचा उद्योग आरंभिला.

या तीहींतून शेवटची लढाई प्रथम सिद्धीस गेली. नियागरा एथील किल्ला मोठे कामाचा होता; आणि त्यापासून फ्रेंच यांचे उत्तरेकडील आणि पश्चिमेकडील संस्थानांची परस्परांशीं बहिवाट राहिली होती. प्रथम वेढा चांगला पडला; परंतु जनरल प्रीडाक्स तोफा फुटल्यानें मेला गेला, ह्मणून सारें काम जनरल जान्सन साहेबावर पडलें. त्यानेंही पूर्वीचे सरदाराप्रमाणें पराक्रम करून अर्ध तासाचे आंत सगळी फौज पळविली. मग तें पाहून किल्लेकरीही आपण इंग्लिश यांचे स्वाधीन होऊन बंदांत पडले. जनरल आमर्स्ट याचीही अशीच फत्ते झाली; परंतु इतकी प्रतिष्ठा झाली नाहीं; कारण कीं, तो लढाईचे ठिकाणीं गेला, तों क्रौन पाइन्ट व टिकोंदरेगो हीं दोनही ठिकाणें तेथील लोकांनीं सोडून देऊन मोडलीं.

नंतर सर्व उत्तर अमेरिका देश इंग्लिश यांचे हाताखाली येण्यास एक शेवटची लढाई करून क्वेबेक शहर

ध्यावे इतकें बाकी राहिलें. तें शहर क्यानडा प्रांताची राजधानी; तें सुंदर बांधलें होतें, व त्यांत वस्ती फार होती. त्या लढाईंत अरमाराचा सरदार आड्मरल सांडर्स नेमिला होता; व जमिनीवरून वेढा घालण्याचें काम जनरल बुल्फ यास सांगितलें होतें. त्याचें वय पसतीस वर्षांचे आंत असतां बहुत प्रसंगीं त्यानें पराक्रम केला होता. त्यांत लुइसबर्ग याचे वेढ्यांत फार केला होता. त्यास कुळाचे किंवा नात्याचे आश्रयावांचून के-
इ०स०
१७५२

वळ गुणांनींच अधिकार मिळाला होता.

अमेरिका देशांत पूर्वीपासून लढाई फार क्रूरपणानें चालिली होती. परंतु ही चाल वाईट असें समजून पुढें दयेनें लढाई करावी असा बुल्फ यानें निश्चय केला. तें क्विबेक शहर मोठें नदीचे कांठीं होतें, त्याचे सभोवते तट होते, तो देशच मुळचा बळकट होता, नदीची राखण करावयासाठीं शत्रूंनीं बहुत गलबतें मिळविलीं होती, व तेथील राहाणारे रानवट लोकांच्या टोळ्या नेहेमी इंग्लिश लोकांसभोवती फिरत होत्या. हीं सर्व संकटें एकीकडे पाहून मोठे शूर सरदाराचीही हिंमत खचेल. तो किल्ला घेण्याचा एकच उपाय होता; तो असा कीं, रात्री शहराचे खालीं लोक उतरावे, आणि त्यांनीं नदीचे कांठावर चढून शहराचे मागून हल्ला करावा. परंतु अशासही अडचणी होत्या. नदीचा वेग जलद; कांठ उतरता; त्यावर रखवाली फार; आणि जमीन अशी उतरती होती कीं, तीवरून दिवसासही चढतां येऊं नये. इतक्या गोष्टी असतां इंग्लिश यांचे सरदारांचा धीर कमी झाला नाहीं. कर्नल हौ सहेव लैटइन्फान्त्री व हैलांडर लोक बरोबर

घेऊन त्या डोंगरावर मोठे धिराने चढला; व कांठावरचे एके अरुंद वाटेजवळ रखवाली होती, त्यांस तेथून काढून घेऊन वर पोचला. हें ऐकून फ्रेंच सरदार भोंकालम साहेब यानें लढाईची मसलत केली. मग लढाई मोठें निकरानें चालू झाली; आणि तींत प्रथम फ्रेंच यांचा मुख्य सरदार, व त्याचे हाताखालचा दुसरा, हे दोघे मेले गेले. जनरल वुल्फ जेथें लढाई फार दाट होती, तेथें पुढेंच होता, असें पाहून शत्रूंचे कोणी गोलंदाजानें गोळी मारिली, ती त्याचे हातास लागली तरी तो हातास रुमाल गुंडाळून पूर्वीसारिखा हुकूम देत पुढें चालिला. इतक्यांत दुसरी एक गोळी येऊन त्याचे उरास लागली; त्यामुळें पुढें जावयास शक्ति नाही, अशी होऊन त्यानें त्याजवळचे एके शिपायाचे खांद्यावर मान टाकिली. नंतर मरणाच्या वेदना होत आहेत, व प्राण आतां जाणार असे संधीस त्यानें “पळतात” असे शब्द एकिले. त्यास थोडी शक्ति येऊन, त्यानें “कोण पळतात” ह्मणून विचारिलें. फ्रेंच पळतात असें कळल्यावर, त्यानें ते लवकरच पळूं लागलें ह्मणून आश्चर्य केलें, आणि पुढें पाहवना असें झाल्यावर त्या शिपायाचे उरावर पडला, आणि शेवटीं मारावयाचे वेळेस हे शब्द बोलिला; “भी सुखानें मरतों.”

या चढावापासून क्वेबेक शहर इंग्लिश यांचे हातीं आलें; व पुढें लवकरच सर्व क्वियानडा प्रांत स्वाधीन झाला. पुढले हंगमांत फ्रेंच यांनीं तें शहर घ्यावयाकरितां पुनः एक वेळ प्रयत्न केला; परंतु तेथील गवर्नर मरे यानें धीर केला, व लार्ड काल्विल, इंग्लिश अरमार घेऊन आला; त्यामुळें फ्रेंच यांस तो उद्योग सोडणें प्राप्त झालें.

मग तो सर्व प्रांत जनरल आमर्स्ट याचे शाहाणपणानें व उद्योगानें इंग्लिश यांचे ताबेंत आला; तो तेव्हांपासून आजपर्यंत ब्रिटिश सरकारचे राज्याकडे चालतो. त्याच वेळीं कमाडोर मोर आणि जनरल हांप्सन यांनीं गाडलुप बेट घेतलें; परंतु पुढले तहांत तें परत दिलें. या रीतीनें कांहीं अधिक खर्च न पडतां हिंदुस्थानांत व अमेरिका देशांत इंग्लिश यांस मुलूख नवा मिळत चालिला. जरीं युरोप खंडामध्यें ते आणि त्यांचा साथी प्रशिया देशचा राजा यांनीं फार प्रयत्न केला; तरी कांहीं मोठें फळ झालें नाहीं.

मुळापासून आजूनपर्यंत इंग्लंड मुलखाचे हद्दींत लढाईचें दुःख झालें नव्हतें, परंतु युरोप देशांतील लढाईमध्ये पडावें अशी इंग्लिश यांस हौस होती. हें इंग्लिश राजास वरें वाटत असे; कारण कीं, त्यापासून त्याचे महाद्वीपांतील राज्याचें रक्षण होत असें. प्रिन्स फर्डिनांड यानें प्रशिया देशचे राजास मदत करण्याकरितां हानोवर प्रांतची फौज हाताखालीं घेतली, असें ऐकतांच कामन्स यांनीं प्रशिया देशचे राजास मदत करण्यासाठीं आणि हानोवर प्रांतांत जमविलेल्या फौजेसाठीं पैक्याचा चांगला पुरावा केला.

जर्मनी देशांत पैका पाठवूं लागल्यावर लोकांस इच्छा उत्पन्न झाली कीं, फौजही पाठवावी. पिट साहेब पूर्वी या गोष्टीस विरुद्ध अशी प्रसिद्धी होती; परंतु आतां निकराचे उपायांनीं लढाई लवकर संपवावी ह्मणून, किंवा आपले संबंधाचे लोकांमुळें, किंवा राजास संतोष करण्याक-

रितां, त्याने त्या लढाईची मसलत मोठे अगत्याने सांगितली.

असे सर्व लोकांचे मर्जीप्रमाणे प्रिन्स फर्डिनांड, आणि प्रशिया देशचा राजा, यांचे मदतगारीकरितां ड्युक मार्लबरो यास कांहीं लोक देऊन पाठविले. मग त्या जमलेल्या फौजेनें क्रेवेल्ट शहराजवळ कांहीं जय मिळविला. पुढे ड्युक मार्लबरो मेल्यामुळे त्याचा अधिकार लार्ड जार्ज साक्विल ह्मणून इंग्लिश यांचे फौजेचे प्रीतीचा सरदार होता त्याजवळ आला. मिंडन एथील लढाईचे वेळेस फ्रेंच यांनीं मोठे निकरानें हल्ला केला; व पायदळाची लढाई सर्वत्र चालू झाली. ब्रिटिश आणि हानोवर प्रांतांतले स्वार बरोबर घेऊन लार्ड जार्ज पायदळाचे उजवे बाजूस कांहीं अंतरानें होता. लढाईमध्ये फ्रेंच यांचे पायदळ मागे हटले, ही चांगली संधि पाहून फर्डिनांड यानें लार्ड जार्ज यास पुढे येण्याचा हुकूम पाठविला. तो त्यानें मानिला नाहीं, याचें कारण काय असेल तें असो, परंतु पुढे लवकरच लार्ड जार्ज यास परत बोलावून कोर्ट मार्शल यांत चौकशी झाली; व अपराधी ठरवून पुनः लढाईत काम करावयास तो योग्य नव्हे, असा हुकूम झाला. असें झालें तरीं शत्रु मागे हटले, व त्यांचा फार नाश झाला; आणि शेवटीं पळावयास लागून मिंडन शहरचे तटापर्यंत इंग्लिश त्यांचे पाठीस लागले.

या लढाईची इंग्लंड देशांत मोठी कीर्ति झाली; आणि अशी कल्पना निघाली कीं, ब्रिटिश लोकांची फौज आणखी एक वेळ पाठविली ह्मणजे लढाईचा शेवट चांगला होईल, ह्मणून फौज पाठविली, आणि जर्मनी देशांत

ब्रिटिश फौज तीस हजारांवर जमली. यावरून लोकांस मोठी आशा होती, परंतु त्यांची लवकरच निराशा झाली. जमलेले सैन्याचा कोर्बाक शहरांत मोड झाला. नंतर उभयपक्षां बहुत वेळ जय पराजय होऊन ते छावणींत गेले. पुढे कांहीं नफा नसतां लढाईपासून तोटा मात्र होतो, असें पाहून इंग्लिश लढाई सोडून द्यावयाची मसलत करूं लागले.

त्या वेळेस इंग्लिश लोकांनीं पराक्रमाची पराकाष्ठा केली, व खर्चही बहुत होऊं लागला. प्रशिया देशचे राजास पुरावा पोंचत होता, इंग्लिश यांची मोठी फौज हिंदुस्थानांत होती; दुसरी वीस हजार फौज उत्तर अमेरिका देशांतील आपला मुलूख रक्षण करीत होती; तीस हजार लोक जर्मनी देशांत होते; व पृथ्वींत दुसरे ठिकाणींही फुटकळ टोळ्या होत्या. परंतु त्यापेक्षां समुद्रांत इंग्लिश यांची बळकटी फार होती. त्यांचे सरदारांनीं मोठा पराक्रम करून समुद्रांत फ्रेंच यांचे अरमाराचा अगदीं नाश केला. इंग्लिश अड्मरल यांनीं सर्वत्र फार पराक्रम केला. क्विबरोन समुद्रामध्यें ब्रिटिाई प्रांतांचे कांठी आड्मरल हाक साहेबानें वादळांत काळोखी रात्रींत आणि खडपाजवळ (जरी त्यापासून खलाशी लोक फार भितात तरी) आपले इतकेच फ्रेंच गलबतांचा मोड केला.

त्या काळीं ब्रिटिश लोकांचें तेज सर्व पृथ्वीवर पडलें होतें. या रीतीनें लढाईत त्यांचा जय होत असतां, तो सर्व एक मोठें वर्तमान घडल्यामुळे कांहीं वेळपर्यंत झांकला गेला. आक्टोबर महिन्याचे २५ वे तारिखेस राजास

पूर्वी कांहीं रोग नसतां तो पलंगावर मरावयाचे दशेंत आहे, असें त्याचे चाकरांनीं पाहिलें. तों नेहेमीचे वेळेस उठून त्या दिवशीं हवा चांगली होती ह्मणून केन्सिंग्टन वागांतून फिरून आला होता. नंतर कांहीं पळानीं तो एकटाच असतां जमिनीवर पडला, तो शब्द चाकरांनीं ऐकिला. त्यांनीं येऊन त्यास पलंगावर ठेविलें, आणि तो हळू बोलिला कीं, “राजकन्या एमिलिया ईला बोलवावें;” परंतु ती येण्याचे पूर्वी तो मेला. मग त्यांनीं रक्त काढावयाचा यत्न केला, पण तो व्यर्थ झाला; आणि शस्त्रवैद्य उघडून पाहूं लागले तंव दृष्टीस पडलें कीं, हृदयांतील उजवे वाजूची मोठी शीर फुटून त्या वाटेनें बहुत रक्त निघून गेलें होतें.

द्वितीय जार्ज राजा सयाहात्तरावे वर्षीं मरण पावला. तो तेहतीस वर्षे राज्य करून आपला लोक शोक करीत आहेत, आणि विजय होत चालिला आहे संन १७६० अशे समयीं मेला. त्यास मृत्युही चमत्कारिक आला. तेव्हां नवा मुलूख मिळवावयाची लोकांची इच्छा कमी होऊन राज्य कारभाराकडे त्यांचें चित्त लागलें होतें. त्याचे मोठे राज्यांत वखडे उत्पन्न झाले होते, परंतु ते त्याचे वेळेस पूर्णपणास आले नव्हते; ह्मणून त्याचे पुढील राजास त्यांपासून उपद्रव झाला. त्याचे आंगीं कांहीं मोठे गूण नव्हते. तो आपण जर्मनी देशांतील आपले मुलूखाची खबरदारी करीत असे, आणि ब्रिटन देशांतील राज्य त्याचे प्रधान चालवीत असत. त्याचे गुणांचे वर्णन दोन विरुद्ध लिहिणारांनीं या रीतीनें केले आहे.

त्याचा स्तुति कर्ता लिहितो कीं, “आह्मी त्याचे गुणा-
कडे कोठें जरी पाहिलें, तरी वास्तवीक स्तुति करावया-
जोग्या गोष्टी बहुत आढळतील. त्याचे पूर्वी इंग्लंड दे-
शांत जे राजे झाले, त्यांतून कोणी त्याचे इतका वांचला
नव्हता, व कोणी त्याचे इतकें सुख भोगिलें नव्हतें. त्याचे
अंमलाखालीं त्याच्या प्रजा व्यापारांत, व कला कौशल्यांत
वाढत होत्या; आणि त्यानें आपण थोडा खर्च करून लो-
कांसही तसें करण्याचा उपदेश केला, परंतु तो त्यांनीं चा-
लविला नाहीं. त्याचा स्वभाव उतावीळ आणि रागीट
होता; परंतु त्यापासून त्याचे वर्तणुकींत कांहीं फेर नव्ह-
ता, तो विचारानें वागत असे, तो मनाचा उघड, सरळ,
वचनाचा खरा, चाकरांवर प्रीति करणारा, तो इतका कीं,
बखेडा बहुत होऊन अगदीं जरूर होई तंवपर्यंत ज्यानें
आपले प्रधानासही सोडिलें नाहीं, असा तो होता. सारांश,
त्यानें जन्मभर उपयोगी आणि चांगला होण्याविषयीं प्र-
यत्न केला.”

असें वर्णन त्याचे मित्रांनीं केलें आहे; परंतु दुसऱ्यांनीं
तें फिरविलें आहे. “त्याची बुद्धि, व गूण यांची स्तुति
आमच्यानें करवत नाहीं. त्यास आपले जन्म देशचें वळ-
कट अगत्य होतें, त्यामुळें दुसऱ्या सर्व गोष्टी तो एकीकडे
ठेवीत असे. तो आपण स्वतः विद्वान होता, आणि इत-
रांच्या विद्येचाही तिरस्कार करीत असे. त्याचे राज्यांत
गुणी लोक फार झाले, परंतु त्याचे आश्रयानें झाले ना-
हींत. तो इतका थोडा खर्च करीत असे कीं, त्यास
कृपण ह्मणावें; आणि तो आपलेचसाठीं संग्रह करीत असे,
आपले प्रजांसाठीं नाहीं. त्यामध्ये मोठा असा एकही

गूण नव्हता; आणि तो कित्येक हलकीं कर्में आचरण करीत असे, अशी प्रसिद्धी आहे.” या दोहोंतून कोणतें वर्णन खरें, किंवा दोहोंतलेंही कांहीं कांहीं खरें याचा विचार माझ्यानें सांगवत नाहीं.

द्वितीय भाग समाप्त.

प्रकरण ३६.

तृतीय जार्ज राजाची कथा.

सन् १७६० पासून १८२० पर्यंत.

द्वितीय जार्ज राजाचे मरणानंतर त्याचा नातु तृतीय जार्ज राजा राज्य करूं लागला. त्याचा बाप लहानपणीच मेल्ला होता. त्यानें नवेंबर महिन्यांत पार्लमेंट सभेस बोलवणें केलें. तिनें सिविल्लिस्त याची नेमणूक प्रतिवर्षीं ८००००० पौंड करून दिली. पुढले वर्षीं लढाया वगैरे चालविण्याचे सारे खर्चाचा आकार एक कोटि शाण्णव लक्ष सोळा हजार एकशें एकुणीस पौंड झाला; तितकाही पैका त्या वेळचे लढायांकरितां पाहिजेच होता.

रोमन क्याथोलिक धर्माचे बायकोशीं राजानें लग्न करूं नये असें होतें, ह्मणून जर्मनी देशचे बायव्येस एक लहान राज्यांतील मेकलेनबर्ग स्ट्रालिनस या नांवाचे वंशाचे राजे राज्य करीत होते, त्यांतून एके बायकोशीं त्यानें लग्न केलें. लग्नाचा समारंभ सप्तंबर महिन्याचे आठवे तारिखेस झाला; व त्याच महि- इ०स०
१७६१
न्याचे बाविसावे तारिखेस वेस्तमिन्स्तर आवे यांत राज्याभिषेक झाला.

या वर्षामध्ये युरोप देशांत कांहीं मोठी लढाई झाली नाहीं. हिंदुस्थानांत बंगाल्याचे नवाबास राज्यावरून काढून त्याचे जावयास त्याचे जागेवर नेमिलें.

नंतर राज्याचा प्रधान पिट साहेब शत्रूंचे दावे व ल-

वाड्या यांचा शोध करू लागला. त्याचे लक्षांत होतें कीं, स्पानिश सरकारानें पूर्वी फ्रेंच लोकांविषयीं उदासीनपणा राखणें कबूल केलें होतें, तरीं त्याचा तिकडे पक्ष आहे. पुढें त्यास गुप्त बातमीदारांचे द्वारे शोध लागला कीं, फ्रेंच सरकार व स्पानिश सरकार यांचा तह झाला; आणि यावरून त्याचे लक्षांत आलें कीं, ते लवकरच इंग्लिश लोकांशीं युद्ध करण्याची उघड प्रतिज्ञा करितील. ह्मणून त्यानें वेत केला कीं, जर स्पानिश सरकारानें इंग्लिश यांची खातरी केली नाहीं, तर त्यांचें अरमार घ्यावें, किंवा दुसरा कांहीं त्यांचा नाश करावा; ह्मणून आपण मेदितेरेनियन समुद्रांत अरमार पाठवावें. पिट साहेबाचा इतर प्रधानांशीं द्वेष होता, आणि त्याचे तेजाखालीं राज्यांतिल मोठे मोठे जुने मातवर कुटुंबांचा मान कमी होत चालिला होता, ह्मणून अर्ल टेंप्ल यावांचून इतर सर्व प्रधानांनीं हा वेत चालू दिला नाहीं. त्यामुळे पिट साहेब अर्ल टेंप्ल यांनीं आपलीं कांभें सोडिलीं. पिट साहेबानें सरकारचें काम चांगलें केलें, ह्मणून त्यास तीन पिढ्यांपावेतो ३००० पाँड वर्षास नेमणूक करून दिली, व त्याचे बायकोस बारोनेस चाथम असा किताब मिळाला. पिट साहेबानें काम सोडिल्यानंतर कांहीं महिन्यांनीं कळू आलें कीं, त्याचे मनांतील संशय खरे होते, हें कळावयास कारण असें झालें कीं, स्पानिश दरवारांतील इंग्लिश वकील अर्ल व्रिस्तल यानें, ज्या वेळेस त्यांचा आणि फ्रेंच यांचा आंतून तह झाला, तो पहावयासाठीं व फ्रेंच यांस त्या लढाईत मदत करावयाविषयीं स्पानिश यांचे मनांत काय आहे हें कळण्यासाठीं यत्न आरंभि-

ला, तेव्हां त्याची कांहीं खातर झाली नाही, ह्मणून तो वक्रील निरोप न घेतां तेथून निघून आला.

पुढें जुने पार्लमेंट सभेस निरोप होऊन नवी सभा झाली; तींत असें ठरलें कीं, राणी जर राजाचे मागें वांचली, तर तिला १००००० पौंड नेमणूक व सामसेंट वाढा द्यावा. पुढें त्या वाड्याचा व बँकिंगम हौस यांच्या बदला केल्या. पुढलें वर्षाचा पुरावा त्या वर्षाचे पुराव्यापेक्षां दहा लक्ष पौंड कमी झाला.

पिट साहेबानें काम सोडिलें, तंवपर्यंत प्रधान पूर्वीचे राज्याचे शेवटीं जसे होते तसेच होते. राज्याचे प्रीतींतला लार्ड ब्यूट यास अर्ल होल्डनेस याचे जागेवर राज्याचा सेक्रेतारी नेमिलें होतें. परंतु पुढें पेलम वंश फार समर्थ झाला, हें समजून अशी युक्ती केली कीं, ड्युक न्यूक्यास्तिल् यास आपली प्रधानाची जागा सोडावी लागली. मग त्या जागेवर लार्ड ब्यूट याची नेमणूक झाली. या दोघांचे पक्षपाती लोकांमध्ये त्यामुळें फार द्वेष वाढत चालिला.

ड्युक न्यूक्यास्तिल् यामध्ये मोठे गूण कोणते नव्हते; परंतु तो स्वच्छ मनाचा, उदार, निष्पक्षपाति, दाता, असा होता; त्यानें आपणाकरितां व आपले कुटुंबाकरितां नेमणुकी व जागा मिळवून ठेविल्या नाहींत; आणि राजाची प्रतिष्ठा व राज्याची शोभा राहाण्याकरितां आपली संपत्ति भरीस घातली. त्यास काम सोडिल्यानंतर नेमणूक करून देऊं लागले, तेव्हां त्यानें उत्तर केलें कीं, आपले देशाकरितां मी माझी एवढी संपत्ति खर्च करून आतां लोकांवर भार घालणार नाहीं.

इकडे लार्ड ब्यूट यामध्ये गूण व चांगली बुद्धि होती;

परंतु त्याचा स्वभाव भला नव्हता; जो स्वभाव आसल्या-
वांचून इंग्लंड देशांतील प्रधानावर लोकांची प्रीति असत
नाहीं. तो विद्वान होता, ह्मणून जर त्यानें पूर्वीची जागा
सोडिली नसती तर विद्वानास आश्रय दिल्यानें त्याचा
कीर्ति झाली असती; परंतु तो राज्यकारभारांत पडल्या-
मुळे त्यांत अडचण पडली, आणि राजावर लोकांची
प्रीति कांहीं कमी झाली.

तथापि लढाया पूर्वीसारख्याच निकरानें चालिल्या
होत्या. स्पेन देशचे संस्थानांवर दोन लढाया आरंभि-
ल्या. एक मेक्सिको प्रांताजवळचे समुद्रांत हावाना
वंदरावर; व दुसरी पूर्वेस मानिला शहरावर. त्या दो-
होंतही इंग्लिश यांचा जय झाला. पहिले लढाईतील
लुटीची किंमत तीस लाख पौंड झाली; दुसरें ठिकाण
दहा लाख पौंड द्यावयाचे करून स्पानिश यांनीं सोड-
विलें; परंतु तो पैका कधीं दिला नाहीं. त्या वेळेस इंग्लि-
श यांचा साथी प्रशिया देशचा राजा होता, त्यानें त्या
लढाईत कीर्ति राहावयाजोगा पराक्रम केला, त्यास कांहीं
दिवस शत्रूंचे उपद्रवापासून फार भय झालें होतें; परंतु
दैवशांत कांहीं गोष्ट घडून त्याचा निभाव लागला. ती
गोष्ट अशी. रशिया देशची राणी इलिझाबेथ मेली,
आणि त्या देशांत तिचा पुतण्या तिसरा पीटर राजा झा-
ला. त्यानें प्रशिया देशचें राजाशीं तह करून त्यास
शत्रूंशीं लढाई करण्यास मदत केली; परंतु या कृत्यानें
प्रजांचा रोष त्यावर झाल्यामुळे तो पदच्युत होऊन वंदीस
पडला; व लवकरच मेलाला. त्यानंतर त्याची वायको रा-
ज्य करूं लागली, तिनें आपले नवऱ्याचा बेत सोडून दे-

ऊन प्रशिया देशचे राजाकडची आपली फौज परत आणविली; परंतु त्याशी पुनः लढाई चालू केली नाही. या रीतीने त्या राजाचा एक मोठा शत्रु गेल्यावर बाकीच्यांचे निवारण करावयास त्यास अधिक सामर्थ्य आले.

ही लढाई फार चांगली सिद्धीस गेली, व इंग्लिश यांची तीपासून कीर्तिही झाली. सात वर्षांत सर्व उत्तर अमेरिका देश ग्रेटब्रिटन याचे ताबेखाली आला. पंचवीस मोठी व उपयोगी ठिकाणचीं बेटें स्वाधीन झालीं; समुद्र व जमीन यांतून वारा लढायांत जय झाला; सुमारे पन्नास किल्ले व शहरे हाताखाली आलीं; शत्रूंचीं लढाऊ जहाजे शंभरांवर घेतलीं व मोडलीं, व एक कोटी बीस लाख पौंड लुट सांपडली. इतका चढाव झाला असतां ही ब्रिटन देशचे सरकारचे मनांतून तह न करावा असे नव्हते. अमेरिका एथील संस्थानें निर्भय व्हावीं ह्मणून ही लढाई आरंभिली होती, ती गोष्ट चांगली सिद्धीस गेली.

ब्रिटिश सरकारास पैका बहुत उत्पन्न होत असे खरा; परंतु खर्च व्यापकां अधिक होई, व लोक मिळावयास फार पैका पडत असे. दुसरे लढाई करणारे सरकारासही तह करण्याचें जरूर झालें. फ्रेंच यांचें सारे अरमार नाहींसें झालें; व राज्यांतील पैका आणि लोक गेले. स्पानिश सरकारास भय उत्पन्न झालें कीं, पुढें लढाई चालिली असतां आपला नाश होईल; व पोर्तुगल देशाचा फार नाश झाला होता; या कारणामुळे सर्वांचे मनांत तह करावा असें झालें; व तहाचें बोलणें पारिस शहरांत चालू १७६० झालें; कांहीं बोलणीं होऊन शेवटीं फेब्रुवारी १७६३ महिन्याचे १ तारिखेस तह ठरला. हावाना यावदल

ब्रिटिश सरकारास फ्लॉरिडा प्रांत दिला. दुसरी क्यानडा, केप ब्रिटन, टोवेगो, डोमिनिका, सेंटविन्सेट, ग्रानेडास, व आफ्रिका खंडाचे कांठावरील सिनिगाल, इतकीं ठेऊन बाकीचा जो मुलूख घेतला होता, तो परत दिला. पुढें लवकरच हंगरी देशची राणी व प्रशिया एर्थाळ राजा यांचाही सल्ला झाला; आणि सर्व युरोप खंडांत पुनः स्वस्थता झाली. लढाई संपली तेव्हां इंग्लि-
श सरकारास चवदा कोटी ऐशीं लक्ष कर्ज होतें, व त्याचें व्याज दरवर्षास पन्नास लाख पौंड होत असे.

लार्ड ब्यूट याची नेमणूक झाली तेव्हां प्रथमच ती पक्ष-
पाताने झाली असा बोभाट झाला होता; आणि तो वाढतां
वाढतां शेवटीं सैडर (मद्याचा एक प्रकार) यावर कर वस-
विला, त्यामुळे त्याचा नाश झाला. त्यानें आपली जागा एप्रिल
महिण्यांत सोडिली; व त्या जागेवर पुढें जार्ज ग्रान्विल
साहेबाची नेमणूक झाली. पुढें शस्त्रांची लढाई बंद हो-
ऊन लिहिण्याची लढाई चालू झाली. राजास विरुद्ध जे
त्या वेळस कागद वगैरे छापिले गेले, त्यांत नार्थ ब्रिटन
चा नांवाचें एक वर्तमान पत्र विल्क्स साहेब छापित असें,
त्याचे ४५ वे कागदांत त्यानें राजानें पार्लमेंट सभेंत भा-
षण केलें, त्याची फार निंदा केली होती. त्यावरून त्यास
व छापणारांस धरून चौकशी झाली, आणि कामन्स सभेंत
असें ठरलें कीं, नार्थ ब्रिटन याचा ४५ वा कागद लबाड,
फितूरी, व खोटा असा आहे. पुढें त्यास जान्यु-
आरी महिन्यांत कामन्स सभेंतून काढून दिलें;
आणि कांहीं फिर्यादीचे जाव देण्याकरितां बोला-
वणे केलें, तेव्हां तो आला नाहीं, ह्मणून तो औटला असें

प्रसिद्ध केलें; त्यामुळें आपणास राज्याचा सेक्रेटारी यांनै निष्कारण वंदीत ठेविलें ह्मणून त्याची फिर्याद होती, ती रद्द झाली. असा प्रधान आणि विल्क्स साहेब यांमध्ये तंटो झाला. त्यापासून पार्लमेंट सभेत असें ठरलें कीं, जनरल वारंट हीं कायद्याप्रमाणें नाहींत; आणि पुढें कोणास धरून आणणें आसल्यास वारंट यांत त्याचें नांव लिहिलें पाहिजे. त्या वर्षीं राजाची वडील वहीण प्रिन्सेस आगस्टा इचें आणि ब्रन्सविक प्रांताचा प्रिन्स याचें लग्न झालें.

दुसरे बाहेरचे देशांत या वर्षीं कांहीं मोठ्या गोष्टी झाल्या नाहींत. कौंट पोन्याटौस्की ह्मणून पोलंड देशांतील राहणारा होता, त्यास त्या राज्यांतील राजा नेमिलें. पूर्वीं सन् १७३९ त रूशिया देशाचे सिंहासनावर इवान क्रिवा ज्ञान या नांवाचा कोणी पुरुष बसला होता, त्यास तेथून लवकरच काढून वंदीत ठेविलें होतें, त्यास रखवाली लोकांनीं मारिलें. सुमारें चाळीस इंग्लिश लोकांस हिंदुस्थानांत बंगालचा पदच्युत सुभेदार काशीम अल्लीखान याचे आज्ञेनें, व कंपनी सरकारचे फौजेतून सोमर्स या नांवाचा कोणी पळून गेला होता त्याचे हातानें मारिलें.

दुसरे वर्षाचे प्रारंभीं कांहीं वर्तमान घडलें, त्यापासून युरोप व उत्तर अमेरिका या देशांचा फार नाश झाला.

तें वर्तमान हें कीं, अमेरिका देशांतील इंग्लिश

इ०स०

१७६५

संस्थानावर स्टांप आक्ट ह्मणून कर बसविला;

परंतु तो त्यांनीं सर्व संमतानें मान्य केला नाहीं, व दुसरे सेशन यांत रद्द झाला असतांही त्यांस त्याचा विसर पडला नाहीं.

त्या वेळेस लोकांमध्ये पक्षपात फार झाल्यामुळे एक मोठा तोटा झाला. तो हा की, वारंवार प्रधान आणि राज्य मसलती यांमध्ये फेरफार होऊं लागले. त्यामुळे वाहेरचीं राज्ये इंग्लिश लोकांशीं तह करण्यास राजी होईनात; व राज्यांतील लहान पदवीचे लोक सरकारास मानीनात असें झालें. ही गोष्ट राज्य चांगलें चालण्यास फार विघ्न करिते. असे फेर होण्याचे शितीप्रमाणें ग्राव्हिल साहेबाचे जागेवर राकिंगम एथील मार्कुइस यास प्रधान नेमिलें. तो मनाचा स्वच्छ, निर्लोभी, आपले देशाचे बरे इच्छिणारा, आणि मध्यम बुद्धीचा होता. या नवे प्रधानांनीं पूर्वीचे प्रधानांनीं जें काय केलें होतें तें मोडलें, आणि त्यांनीं केलें होतें तें त्यांचे पुढले प्रधानांनीं मोडलें. या वर्षांत कांहीं बहुत व मोठीं वर्तमानें घडलीं नाहींत. जर्मनी देशचा एंपरर मेला, त्याचे जागेवर पुढें प्रिन्स जोझप राज्य करूं लागला. फ्रान्स एथील प्रिन्स, इंग्लिश राजाचा चुलता कंबर्लंड याचा ड्युक, त्याचा लहान भाऊ प्रिन्स विलियम फ्रेडरिक, हे व ह्यातारा प्रिटेंडर रूम शहरांत सत्याहत्तरावे वर्षीं मरण पावला.

नेहमीप्रमाणें नवे वर्ष लागतांच नवे प्रधान इ०स० १७६६ झाले. मार्कुइस राकिंगम याच्या जागेवर ड्युक ग्राफ्टन नेमिला. राज्याचें मोरतव पिंट साहेबाचे स्वाधीन केलें; आणि त्यास अर्ल चाथम असा किताब दिला.

या वर्षीं हिंदुस्थानांत कंपनी सरकारचे राज्यांत त्यांचे चाकरांचे लोभामुळे फार धांदल झाली होती. ते नजर या नांवानें तेथील राजांपासून बहुत पैका घेऊं लागले,

हणून त्या लोकांस त्रास उत्पन्न होऊन ते सर्व एकत्र मिळून इंग्लिश लोकांस वाहेर काढून देतील, असें भय उत्पन्न झालें. यास उपाय करावयाकरितां लॉर्ड क्लेव यास हिंदुस्थानांत पाठविलें, आणि त्याणें लवकरच मोंगलाशीं तह करून कंपनी सरकारास रोकड सत्रा लक्ष पौंड वसूल यावा असें केले. त्याणेंही आपण बहुत पैसा मिळविला, परंतु आपले मुलुखाची मोठी चाकरी तरी केली.

पार्लमेंट सभेनें हुकूम केला कीं, बादशाही फौजेस सामानाचा पुरावा अमेरिका देशांतील संस्थानांनीं करावा, हा हुकूम न्यूयॉर्क संस्थानानें ऐकिला नाहीं, हणून पार्लमेंट सभेनें दुसरा हुकूम केला कीं, पहिल्या हुकुमाप्रमाणें वर्तणूक झाल्याचे पूर्वी त्या प्रांतांतील सभेनें नवे कायदे करूं नये. या प्रतिबंधास मान्य न होऊन अमेरिकन लोकांनीं इंग्लंड देशांतून माल आपले देशांत येऊं नये; हणून कानू करण्याचा आरंभ केला.

त्या पार्लमेंट सभेचा नेमलेला वैळ संपला, हणून तीस निरोप देऊन दुसरी करण्यासाठीं प्रांतोप्रांतीं हुकूम गेले. तेव्हां कांहीं गडबड न होतां सगळे प्रांतांत नेमणूकी झाल्या. प्रेस्तन प्रांतांत व आणखी कांहीं ठिकाणीं मात्र लोकांनीं कांहीं दांडगाई केली, संन् १७६३ वे वर्षी विल्क्स साहेब ज्यास औटला असें प्रसिद्ध केलें होतें, तो तेव्हांपासून वाहेर देशांत होता; त्यानें आतां परत येऊन मिडल्सेक्स प्रांतांतील सभासदाचे जागेसाठीं यत्न केला, त्याविषयीं बहुत लोकांचें संमत पडून त्यास नेमिलें. या रीतीनें पार्लमेंट सभेत जागा मिळाल्यावर ज्यानें आपणास औटला असें केलें होतें, तें किंग्स बेंचकोर्ट यासमोर तो

आपण स्वयं आला; ह्मणून कोर्ट यानें आपला पूर्वीचा हुकूम फिरविला. आणि यानें दोन वर्षेपर्यंत कैदेत राहावें, आणि एक हजार पौंड दंड द्यावा असें ठरविलें. यानें राज्याचे स्वतंत्रतेसाठीं शासन सोसलें; असें समजून लंडन शहरांतोळ कांहीं व्यापाऱ्यांनीं त्याचा दंड देण्याकरितां, व कैदेत त्याचा निर्वाह होण्याकरितां, आणि त्यास सुमारे वीस हजार पौंड कर्ज होतें, त्याची तोड करण्याकरितां, एक टीप केली; आणि शेवटीं हीं सर्व कामें घडून आलीं.

ही मिडल्सेक्स प्रांतांतील नेमणूक व तीपासून जो पुढें द्वेष वाढला तो, अमेरिका देशांत लढाई होण्यास थोडा बहुत कारण झाला; त्यापासून राज्यासंबंधी वर्तमानांत उलटपालट झाली; प्रधानांत अकस्मत् फेरफार पडूं लागला; कधीं व्हावयाचे नव्हत असे विचार होऊं लागले, इंग्लिश यांची आतले आंत फूट पडूं लागली; आणि लोकांची सरकारावर प्रीति नाही अशी झाली. ही संधी पाहून ह्या सरकारचे ताबेंतील संस्थानें बाहेर देशांत होतीं, त्यांनीं नवे हक्क आणि सत्ता मागण्याचा आरंभ केला.

या वर्षी लोकांस शिल्प, मूर्ति कोरण्याची विद्या, आणि चित्र काढणें, हीं शिकविण्याकरितां राजानें रायल अकादमी या नांवाची मोठी शाळा उत्पन्न केली. पूर्वी बहुत दिवसांपासून कारागीर लोकांनीं अशी एक मंडळी केली होती, आणि त्या त्या कळा पूर्णपणास आणिल्या होत्या; ह्मणून या नवे मंडळीपासून दुसरें कांहीं झालें नाही; कारागिरांत पक्ष मात्र पडले, परंतु त्या दोन शाळा शेवटीं एक झाल्या.

ब्रिटन आणि अमेरिका देशांतील संस्थानें ग्रामस्थें

जो तंटा होता, तो नवीं नवीं कारणें होऊन वाढत चालिला. त्या वेळेस नुकतेंच पार्लमेंट सभेचे हुकुमावरून असें ठरलें होतें कीं, इंग्लंड देशांतून अमेरिका देशांतील बंदरांत, कांच, कागद, वगैरे जो जिन्नस जाईल त्यावर कांहीं हक्क वसवावा; आणि तो घेण्याकरितां सर्व बंदरांत चौक्या ठेविल्या होत्या. या रीतीनें आपला स्वतंत्रपणा जाऊं लागला असें समजून अमेरिकन लोकांनीं पूर्वीं जसा कर बंद होईपर्यंत इंग्लिश जिन्नस देशांत खर्चूं नये, असा आंतून निश्चय केला होता, तसा आतां उघड केला. हें सिद्धीस जाण्याकरितां बोस्तन शहरचे सभेनें इतर सभांस पत्रे पाठविलीं कीं, सर्वांच्या मसलती एकसारख्याच असाव्या. या कृत्याकरितां बोस्तन शहरचे सभेस निरोप दिला, आणि दुसरी सभा नेमिली; परंतु तिचाही तसाच आग्रह पाहून तिलाही निरोप दिला. त्या जकातीचे कारभारी, यांस लोकांनीं इतका उपद्रव केला कीं, ते शहर सोडून फोर्ट विलियम किल्यावर जाऊन राहिले. सारांश, बोस्तन शहरांतील लोकांस इतका संताप आला कीं, हालिफाक्स शहराहून पायदळाच्या दोन पलटणी, व तितक्याच अयर्लंड देशांतून तिकडे पाठविणें जरूर पडलें.

तेव्हां एशिया खंडांतही नवेंच वर्तमान घडलें. हैदर अल्ली ह्मणून कोणी शिपायाचे पायरीपासून चढून राजा झाला होता, त्यानें कंपनी सरकाराशीं लढाया आरंभिल्या, आणि जुने सर्व नवाबांपेक्षां त्यांस फार उपद्रव दिला.

अशीं वाहेर वर्तमानें घडत असतां, इंग्लंड देशांत नवे पार्लमेंट सभेचे वेळेस विल्क्स साहेब इतरांप्रमाणें सभेंत वसेल, असें समजून तो बंदींत होता, तेथून कामन्स यांचे

सभेत नेण्याकरितां लोक जमले. तेथें लवकरच सरी प्रांतांतील न्यायाधीश आले, आणि त्यांनीं रयट* आक्ट वाचिलें, परंतु लोक जाईनात ह्मणून फौजेस बोलावून बंदुका चालू करण्याचा हुकूम केला, कियेकांस थोडी दुखापत झाली, दोघां तिघांस मरावयासारिखी झाली; व एक तेथेंच ठार मेला. या क्रामांत त्यांनीं धीरानें वर्तणूक केली, ह्मणून सरकारचा सेक्रेतारी लार्ड वेमौथ यानें त्या न्यायाधीशांस स्तुतिपत्रें पाठविलीं. विल्क्स साहेबानें तें सर्व वर्तमान पाहून त्या प्रसंगीं प्रधानाची फार निंदा केली; त्यानें पुढें लार्ड वेमौथ याचें पत्र आणि त्यावर आपण कांहीं लिहून प्रसिद्ध केलें; त्यांत बंदिखान्याजवळ जी गोष्ट घडली, ती वास्तवीक खूण असें लिहिलें. या कारणामुळें त्यास पार्लमेंट सभेंतून काढिलें. मिड्ल्सेक्स प्रांताचे लोकांनीं फिरून त्यास सर्व संमतानें नेमिलें. ही नेमणूक रद्द करून फिरून हुकूम पाठविला. लोकांनीं फिरूनही आप्रहानें सर्व संमत होऊन त्यासच नेमिलें. तीही नेमणूक पार्लमेंट सभेनें रद्द केली, आणि या रीतीनें लोकांचें नेमणें व पार्लमेंट सभेचें रद्द करणें नेहमी न चालावें, याकरितां लार्ड इर्नम याचा मुलगा कर्नल लत्रल याकडून पार्लमेंट सभेंतील जागा सोडवून त्या प्रांताचे जागेसाठीं प्रयत्न करविला. त्याकडे २९६ लोकांचीं समतें पडलीं, आणि विल्क्स साहेबाकडे ११४३ लोकांचीं पडलीं, तरी

* लोकांच्या बंद होण्यासाठीं सरकारी फौज बगैरे जाते- तिनें लोकांवर गोळी मारण्याचे पूर्वीं सरकारी कामगार, लोकांनीं आपापलें घरीं जाण्यासाठीं जो कायदा वाचतात तो.

कामन्स सभेत लत्रल साहेबाकडे अधिक संमते पडून तोच मुकरर झाला.

या गोष्टीपासून राज्याचे स्वतंत्रपणाचा फार नाश होईल, असे लोकांस वाटू लागले. इतके दिवसपर्यंत या नेमणुकीचा विल्क्स साहेब, व त्याचे शत्रु यांशीं मात्र संबंध होता; परंतु आतां तीपासून सर्वांस भय पडलें कीं, या नेमणुकीपासून आमचे हक्क बुडाले. यामुळे प्रथम अर्ज्या, आणि पुढे फिर्यादी राज्यांतील सर्व प्रांतांतून येऊं लागल्या. त्यांतून कित्येक मोठे धीरानें आणि कित्येक दांडगेपणानें लिहिलेल्या होत्या. त्यांनीं विनंती केली कीं, पार्लमेंट सभेस निरोप द्यावा; आणि स्पष्ट लिहिलें कीं, ही पार्लमेंट सभा कायदाप्रमाणें नव्हे.

असें तेव्हां सरकार मोठे संकटांत पडलें. त्यानें लोकांस अशा अर्ज्या करावयासारख्या गोष्टी करूं नये होत्या, आणि केल्या तर लोकांचे उद्धतपणासाठीं शासन करावयाचें होतें. परंतु त्यास इतकी हिंमत झाली नाहीं; आणि त्याचे असे भित्रेपणामुळे लोकांमध्ये राज्याचा तिरस्कार उत्पन्न झाला; आणि त्याचें फळ लवकरच असें आलें कीं, बाहेरचे लोक इंग्लिश सरकारासफार मानितात असें झालें, आणि अमेरिकन लोकांनींही सरकारचें भय सोडिलें.

या वर्षीं पार्लमेंट सभेतील लोकांचे नेमणुकांसंबंधी तंत्र्याचा कामन्स यांचे सभेत विचार होण्याची जी रीति होती, तिच्या बंदोबस्ताकरितां एक मोठा कायदा झाला. पूर्वीं या तंत्र्यांचा विचार सर्व सभा करीत असे, आणि फारकरून प्रधानांचा पक्ष सिद्धीस जाई; परंतु आतां ग्रा-

न्विल साहेबाचे सांगण्यावरून असा कायदा ठरला कीं, असे तंत्र्यांचा विचार तेरा आसामींनीं ठरवावा, आणि ते आसामी दैवानें ज्यांची नेमणूक होईल असे असावे. हा कायदा केल्यापासून पक्षपाताचा संशय वास्तवीक कधींही झाला नाहीं.

सांप्रतचे प्रधानाचीं प्रथम लार्ड चाथम यानें राजा-जवळ शिफारस केली होती, आणि तेही कांहीं वेळपर्यंत त्याचे मसलतीनें चालत असत; परंतु पुढें ते त्यास पूर्वी-सारखे विचारीनात असे झाले; ह्मणून लार्ड चाथम यानें आपली प्रधानाची जागा सोडून दिली. तीवर पुढें अर्ल त्रि-स्तल याची नेमणूक झाली. नंतर ड्यूक ग्राफ्टन याचे मुख्य प्रधानाचे जागेवर लार्ड नार्थ याची नेमणूक झाली. या रीतीनें जुने प्रधान जाऊन नवे झाले; त्यांनीं अमे-रिका देशांत कांहीं गरज नसतां लढाई आरंभिली; ती शाहाणपणावांचून आणि धीरावांचून चालविली; आणि शे-वटीं फार अप्रतिष्ठा आणि तोटा होऊन संपविली.

पूर्वीं स्वदेशांतोल कारभार चालविण्यांत प्रधानांनीं जसा भिन्नेपणा दाखविला होता, तसा ते आतां बाहेरचे राज्य नीतीनें करूं लागले. त्यांनीं मेदितरेनियन समुद्रांत एक कार्सिका ह्मणून बेट आहे, तें फ्रेंच लोकांस घेऊन दिलें. तें बेट पूर्वीं जिनोईस लोकांजवळ होतें; परंतु त्यांनीं क्रूर-पणा केल्यामुळें तेथील लोकांनीं बंड करून त्यांची सत्ता नाहीं अशी करून आपला देश स्वतंत्र केला. ह्मणून जि-नोईस लोकांनीं तें फ्रेंच यांचे स्वाधीन केलें, आणि त्यांनीं तें लागलेंच घेतलें, परंतु त्या लढाईत त्यांचे दाहा हजार

लोक, आणि एक कोटि ऐशीं लक्ष लिवर* इतका खर्च झाला.

बहुत लोकांचे मनांत होतें कीं, फ्रेंच लोकांचें राज्य वाढण्यास इंग्लिश यांनीं विघ्न करावें; परंतु ते अमेरिकन लोकांशीं लढाई करण्याचे कामास लागले होते, ह्मणून त्यांनीं कांहीं तो उद्योग केला नाहीं.

पुढें लंडन शहरांत असें झालें कीं, कामन्स सभेचा एक शिपाई, सभासदांचीं भाषणें कोणी एके इ०स०
१७७१ छापणारानें प्रसिद्ध केलीं, ह्मणून त्यास धरवा-
यास शहरांत गेला. त्या छापणारानें एक कान्स्तेब्ल यास बोलावून आणिलें, आणि त्यानें त्या दो-
घांसही लार्ड मेयर क्रास्बि याजवळ नेलें. तो क्रास्बि साहेब, व अल्डर्मान विल्क्स आणि आलिवर यांनीं मिळून त्या छापणारास सोडून दिलें, आणि माजिस्ट्रेट याचें हुकुमावांचून आपणास धरण्याचें कारण काय, असे त्या छापणाराचे फिर्यादीचा जाव देण्याकरितां जामीन द्यावा, असा शिपायास हुकूम केला. तो त्यानें प्रथम-
कबूल केला नाहीं; परंतु त्यांनीं त्यास बंदीत ठेवण्याचे हुकुमावर सही केली, ह्मणून त्यानें जामीन दिला. असा आपले सत्तेचा तिरस्कार केला, असें वाटून कामन्स यांस राग आला; आणि त्यांनीं ते दोन आल्डर्मेन व मेयर यांस हजीर होण्याची आज्ञा केली. क्रास्बि व आलिवर साहेब यांस त्या सभेंत जागा होत्या, ह्मणून ते आले; परंतु विल्क्स साहेब ह्मणूं लागला कीं, माझी मिडल्सेक्स प्रां-

* लिवर ह्मणून फ्रान्स देशांत एक नाणें आहे, त्याची किंमत सुमारे अर्ध रुपया आहे.

ताची जागा काईम झाल्याशिवाय मी येणार नाही. हा शेवटचा गृहस्थ सांपडावयाचा उपाय कामन्स यांजवळ कांहीं नव्हता, ह्मणून त्यांनीं पूर्वीचे दोघांचें मात्र शासन केलें. तें हें कीं, त्यांस किल्ल्यांवर सेशन संपेपर्यंत वंदींस ठेविलें.

या वर्षी हिंदुस्थानांत एक मोठा दुष्काळ पडला. त्यामुळें तेथील लोकांतून एक तृतीयांश ह्मणजे एक कोटि लोक मेले. आपले शास्त्राप्रमाणें त्या देशचे लोक मांसदिक् खात नाहीत, तांदूळ मात्र खातात. ते तांदूळ बहुतकरून सगळे कंपनी सरकारचे चाकर खरेदी करून, असे मोठे किमतीने विकून लागलेकीं, गरीब लोकांस ते घेण्याची शक्ति अगदीं नव्हती.

ज्या राज्यांत राजास प्रजांचे संमतानें नेमितात, तेथें राजाचे तक्त रिकामें झालें ह्मणजे फारकरून मोठमोठ्या मारामारी आणि दंगे होतात. ह्मणून युरोप खंडांतील बहुतकरून सर्व राज्यांत वंशपरंपरेनें राज्य चालवावें, असे ठराव झाले आहेत; तथापि तशा ठिकाणींही अधिकाराविषयीं तंटा पडला, ह्मणजे आंतले आंत लढाया होऊन रक्तें पडतात, ह्मणून अधिकाराच्या अनुक्रमाविषयीं फार बंदोबस्त करावा लागतो. याकरितां इंग्लंड देशचे राजाचे कुटुंबांत लग्न होण्याचा इतका बंदोबस्त आहे. राजाचे दोन भाऊ ड्युक ग्लोस्टर व ड्युक कंबर्लंड यांनीं गुप्तपणें लग्न केलीं. पहिला यानें कौंटेस वाल्ड्ग्रेव इशीं आणि दुसऱ्यानें लार्ड इर्नम याचे विधवा मुलीशीं केलें. ह्मणून असा कायदा ठरला कीं, सरकारी मोहोर होऊन हुकूम झाल्यावांचून राजाचे कुटुंबांतील कोणी लग्न करूं

नये, आणि अशा लयाचा संस्कार जे कोणी करतील, किंवा त्या लयास मदत करतील, त्या सर्वांचें शासन केले जाईल.

या पार्लेमेंट सभेचे बैठकीमध्ये राज्याचे फौजदारी कायद्यांत एक मोठा फेरफार झाला. पूर्वी असें होतें कीं, कोणी फेलन मी अपराधी किंवा नाही, हें बोलावयास अमान्य झाला, ह्मणजे त्याची पाठ जमिनोवरून ओढून छातीवर भार ठेवावा, तो मरेपर्यंत तो भार हळू हळू वाढवावा, आणि त्यास एक भाकरीचा तुकडा आणि चिखलाचें पाणी इतकें मात्र द्यावें. आतां ही वाईट चाल मोडून असा कायदा झाला कीं, कोणी उत्तर न दिलें, तर त्यावर जो आरोप असेल तो खरा असें समजावें.

या वर्षी युरोप खंडांतील तीन राजांनीं फार अन्यायकर्म केले. जर्मनी देशचा एंपरर, प्रशिया देशचा राजा, आणि रशिया देशची एंप्रेस या तिघांनीं एक मसलत करून पोलंड मुलुखांवर आपला जुना दावा आहे, अशा निमित्तानें त्या देशाच्या लागवडीचा जो अंश होता तो वाटून घेतला; आणि बाकीचा भाग स्वतंत्र राज्य, असें करून पूर्वी तेंथें राजा नेमावा, अशी चाल होती, ती मोडून तेंथील राजानें वंशपरंपरेनें तें भोगावें असें केले. या त्यांचे उद्योगास युरोप खंडांतील कोणी दुसरे सरकारांनीं विघ्न केले नाही, ह्मणून तो सिद्धीस गेला. तसेंच त्या वर्षीं स्वीडन देशांतील राजानें राज्यपदावर वसण्याचे समयां धर्मानें करार केला होता तो मोडून, आपण परतंत्र होता, तो सर्वापेक्षां स्वेच्छाचारी झाला. डेन्मार्क देशांतील राजाचा सर्व अधिकार त्याची सासू, विधवा राणी, व त्याचा सावत्र

भाऊ प्रिन्स फ्रेडरिक या तिघांनीं घेतला, व त्याचे प्रीतींतले स्त्रुएन्सी व ब्रांट या नांवांचे दोघे होते त्यांचा शिरच्छेद केला. इंग्लिश राजाची बहीण माटिल्डा, तेथील राजाची राणी, जीव घेऊन मोठे संकटानें निभावली; ती पुढें जर्मनी देशांत झेल शहरांत कांहीं वर्षेपर्यंत होती; आणि पुढें दुखणें होऊन मृत्यु पावली.

या वर्षीं ईस्त इंडिया कंपनी यांचे हिंदुस्थानांतील चाकरांचे लोभास प्रतिबंध करण्याकरितां बंगाल्यांत एक न्यायाचें सुप्रीम कोर्ट नेमिलें. त्यांत प्रतिवर्षीं ८००० पाँड पगार देऊन एक मुख्य न्यायाधीश, व ६००० पाँड पगार देऊन हाताखालचे तीन न्यायाधीश नेमिले.

या वेळेस अयर्लंड व स्काट्लंड देशाचे उत्तर प्रांतांतील साधारण लोकांस त्याचे निर्दय जामीनदारांनीं फार उपद्रव दिला. त्यांनीं लोकांस कर देण्याचें सामर्थ्य नाहीं, असें पाहून जमोनीवर फारच कर बसविला; ह्मणून ते बहुत एकीकडे जमून अमेरिका खंडास निघून गेले; आणि असें सांगतात कीं, त्या देशांत ज्या फौजेनें लढाईचा प्रारंभ केला, जिनें ती लढाई धीरानें चालविली, आणि आपला नवा मिळविलेला देश स्वतंत्र होइपर्यंत जिनें ती सोडिली नाहींत, तीमध्ये बहुतकरून हे लोक होते. असें आहे कीं, प्रजांवर फार जुलूम केला ह्मणजे त्याच परम वैरी होतात; आणि आपले जुलूमगारांचा सूड उगवावा, अशी त्यांस हिंमत उत्पन्न होते, तशी दुसरे देशचे लोकांस होत नाहीं.

या वर्षीं क्याप्टन फिप्स, व क्याप्टन लट्विच, यांस सरकारानें हिंदुस्थानाकडे जाण्यास ईशानीकडून

किंवा नैर्ऋत्येकडून वाट सांपडेल कीं नाही, याचा शोध करण्याकरितां पाठविलें, ते भूमध्यरेषेपासून उत्तरेस ८१ अंश ३९ कळांपर्यंत गेले; पुढें बर्फाचे डोंगर किंवा बेटें सांपडूं लागलीं, त्यामुळें त्याचें जाणें होईना. ते आपलें काम झाल्यावांचून परत देशीं आले.

या राज्यांत लोकांस समुद्रांत देश शोधण्याकरितां जाण्याची उमेद फार उत्पन्न झाली होती. दक्षिण समुद्रांत देश शोधण्याचे कामासाठीं पृथ्वी सभोवत्या पांच वेगवेगळ्या प्रदक्षिणा झाल्या. पहिली, क्मोडोर बैरन यानें, दुसरी क्याप्टन वालिस यानें, तिसरी क्याप्टन क्याटिरेट यानें, आणि चवथी व पांचवी क्याप्टन कुक यानें केली. क्याप्टन कुक यानें तिसरी प्रदक्षिणा करण्याचा ही उद्योग केला; तेव्हां दक्षिण समुद्रांत नवे सांपडलेले ओवैही या नांवाचे एके बेटांतील लोकांशीं कांहीं तंट्या झाल्यामुळें त्यांनीं त्यास मारिलें; त्यामुळें सर्व गुणग्राही लोकांस फार दुःख झालें.

इंग्लंड देश व त्याचे तांत्रिकालचीं अमेरिकन संस्थानें यांमध्ये, त्या वेळेस कर बसविण्याचा अधिकार कोणाकडे, याविषयीं फार तंट्या चालूं लागला. ब्रिटिश पार्लमेंट यानें आग्रह धरिला कीं, आपले हुकुमानें त्यांवर कर बसविण्यास अधिकार आहे. संस्थानें त्या अधिकारास कबूल होईनात, त्यांचें बोलणें पडलें कीं, आमचे संमतावांचून आम्हांवर कर बसविणें हें योग्य नव्हे; आणि त्यांनीं निश्चय केला कीं, कसीं भयें आलीं, किंवा कसा प्रसंग पडला तरीं यावांचून दुसरे रीतीनें बसविलेले करांस आपण राजी होणार नाहीं. या निश्चयाप्रमाणें ते करितात किंवा

नाहीं, ही परिक्षा पाहण्याकरितां, चाहावर कांहीं एक कर वसवून तो अमेरिका देशास पाठविला. हा चाहा खालीं उतरावयास न देतां, तशाचा तसाच तेथील लोकांनीं परत इंग्लंड देशास पाठविला. बोस्तन बंदरांत त्याची याही-पेक्षां दुर्दशा झाली. तो लोकांनीं गलबतांतून काढून टाकिला.

या दांडगाईकरितां न्यूइंग्लंड प्रांतांतिल लोकांचें शासन करावयासाठीं दोन कायदे ठरले. एक असा कीं बोस्तन बंदर काढावें; आणि दुसरा असा कीं, कायद्याप्रमाणें लोकांस वर्तविण्याचा अधिकार तेथील लोकांकडून घेऊन सरकाराजवळ ठेवावा, राजाचा प्रधान यानें मुळापासून पार्लमेंट सभेमध्ये मोठा अंमल चालविला होता; परंतु त्या सभेचा समय संपत आला होता; ह्मणून त्यानें विचार केला कीं, नेहमीप्रमाणें नव्या नेमणुकी करण्याविषयीं जर लोकांस संधि सांपडूं दिली, तर आपले सांगितल्याप्रमाणें ऐकणारी दुसरी कामन्स सभा मिळणार नाही. ह्मणून त्यानें अकस्मात् जुन्या पार्लमेंट सभेस निरोप देऊन नवी तशीच बोलाविली.

वर सांगितलें कीं, क्रूर कर्मे बोस्तन शहरांत झालीं खरीं; परंतु बहुतकरून दुसरे सर्व संस्थानांनीं लवकरच तसें करण्यास प्रारंभ केला. त्यांचे ध्यानांत आलें कीं, आह्मीं सर्वांनीं जरी चाहाचा नाश केला नाहीं, तरी तो नाकबूल केला, यामुळें बोस्तन शहराचें जें शासन झालें, तेंच आपलें होईल; ह्मणून त्यांनीं न्यूइंग्लंड प्रांताचा पक्ष धरण्याचा निश्चय केला; आणि नोवास्कोशिया, व जार्जिया, हीं दोन खेरीजकरून बाकीचे सर्व संस्थानांनीं,

एक फिलेडेल्फिया शहरांत मोठी राजसभा जमविली, तीमध्ये आपले वकील पाठविले. त्या सभेने आपले नांव काँग्रेस असे ठेवून इंग्लिश राजाजवळ फिर्याद केली कीं, आम्हावर जुलूम चालले आहेत हे बंद व्हावे. पुढले वर्षीं जार्जिया प्रांतही त्या संस्थानांत मिळाला. असे ते प्रांत मिळून पुढें लवकरच इंग्लिश सरकारावर बंद करून आपण स्वतंत्र राज्य असे झाले. राज्य सभेने राजाजवळ फिर्याद केली होती, तेवढ्यानेच संतुष्ट न होतां बोस्तन बंदराविषयींचा कायदा व दुसरा जुलूम बंद होण्याकरितां न्यूइंग्लंड प्रांताचे लोकांस संकटसमयीं मदत करवून केली. प्रांताचे लोकांचा स्वभावही याविषयीं अनुकूल होता; आणि त्यांनीं धर्माविषयीं स्वतंत्र होऊन फार दिवस मनांत इच्छिलें होतें कीं, राज्याविषयींही आपण स्वतंत्र असावें.

ब्रिटन व अमेरिका देशांतील संस्थानें, यांमध्ये इतके दिवस जें वांकडें पडलें होतें, तें आतां उघड झालें. मासा-शसेट्स एथील अंमलदार जनरल गेज यानें कांकर्ड या नांवाचे ठिकाणीं बंडवाल्यांनीं लढाऊ सामान जमविलें आहे, असें ऐकून त्यांचा नाश करावयास फौजेची एक टोळी पाठविली. त्या टोळीस कांकर्ड यापासून सुमारें साहा मैल अंतरावर लेक्सिंग्टन शहराजवळ मिलिशिया लोकांतून कित्येक भेटले. त्यांमध्ये व राजाचे फौजेमध्ये कांहीं गोळागोळी झाली, तींत आठ अमेरिकन लोक मेले, व कित्येकांस जखमा लागल्या. नंतर त्या टोळीनें आणखी कांहीं विघ्न न होतां कांकर्ड एथें जाऊन तेथील सामानाचा नाश केला; परंतु परत येत असतां अमेरिकन यांचे एके मोठे टोळीनें येऊन त्यांवर हल्ला केला; आणि ते बोस्तन

शहरास पोंचेपर्यंत त्यांची फार दुर्दशा झाली. त्या लढाई-मध्ये राजाचे फौजेतले ६५ लोक मेले, ते व जखमी आणि बंदिवान वगैरे मिळून एकंदर दोनशें व्याहत्तर नाहीं असे झाले. अमेरिकन यांचे सुमारे चाळीस मेले, व वीस जखमी झाले.

या लढाईची बातमी देशांत जिकडे तिकडे कळतांच सर्व मुलूख एकदांच लढावयास तयार झाला, आणि थोडे दिवसांत बोस्तन शहरास सुमारे वीस हजार मिलिशिया लोकांचा वेढा पडला. लेक्सिंग्टन एथील वर्तमान, व बोस्तन शहराचा वेढा, या दोन गोष्टी काँग्रेस या सभेचे कानास जातांच तिने न्यूइंग्लंड प्रांतांतले लोकांचीं सर्व कृत्ये मान्य केलीं; आणि विचार ठरविला कीं, सरकार व मासाशसेट्स एथील लोकांमध्ये जो संबंध होता तो सुटला. फौजेस किंवा अरमारास, किंवा भाड्याचे गलबतांस सामानाचा पुरावा करण्याची लोकांस खांनीं अगदीं मनाई केली. ब्रिटिश सरकाराविषयीं आपला तिरस्कार उघड करावयाकरितां, जो डाक्टर फ्रांक्लिन यांस इंग्लंड देशांत त्या जागेवरून अप्रतिष्ठेनें काढिलें होतें, त्यास नवा एक डांकेचा कारखाना करून खांवर मुख्य नेमिलें, व हान्काक आणि आडम्स साहेब यांवांचून जे कोणी हत्यारे ठेवून आपले कामावर येतील, त्या सर्वांस क्षमा मिळेल, असा जनरल गेझ यानें जाहीरनामा लावितांच, खांनीं हान्काक साहेबास प्रेसिडेंट नेमिलें.

इ०स० या वेळेंस उपाय लवकर होईल, अशा आतां १७७५ गोष्टी राहिल्या नव्हत्या, ह्मणून उभयपक्षां परस्परांचा एकदांच मोड करण्याची संधि पाहात होते.

बोस्तन शहराचे जवळ बंकर्सहिल या नांवाची एक टेंकडी आहे, त्या टेंकडीवर जून महिन्याचे एके लहान रात्रीस अमेरिकन यांनी मोरचा बांधिला. त्या ठिकाणापासून शहरास व बंदराचे लोकांस फार उपद्रव होईल, ह्मणून त्यास तेथून काढण्याकरितां जनरल हो आणि पिगट या दोन सरदारांबरोबर दोन हजावर लोक देऊन त्यांस पाठविले. नंतर गलबतांपासून व बोस्तन शहरांत कोप्सहिल ह्मणून ठिकाण आहे, तेथून तोफांचा मार झाला. हा मार अमेरिकन यांनी मोठे धीरानें सोशिला. राजाची फौज मोरच्याजवळ येईपर्यंत त्यांनीं गोळे मारिले नाहींत. तीं तेथें गेल्यावर त्यांनीं तींवर तोफा चालू केल्या. त्यामुळे राजाचे फौजेची धांदल झाली; आणि तींतील कित्येक फार शूर सरदार मेले गेले. तथापि फौजेनें तत्क्षणीं बंदोबस्त करून त्यांचा मोरचा चहूंकडून मोडला, आणि अमेरिकन यांस तेथून काढून देशास घालविले. त्या लढाईत फौज सुमारे अर्धी मेली गेली व जखमी झाली. ती सर्व मिळून संख्या एक हजार चौपन्न या लढाईत सरदार फार पडले, याचें कारण असें सांगतात कीं, अमेरिकन लोकांचें फौजेत निशाण अचुक मारावयास शिकविलेले कित्येक लोक होते.

न्यूंग्लंड प्रांतांतील लोकांनीं या प्रसंगीं शौर्य प्रगट केलें, त्यामुळे काँग्रेस या सभेस पुढेही लढाईची तयारी चालविण्यास उमेद आली. कांही दिवसांपूर्वी त्यांनीं एक फौज जमवून तिला पगार देण्याची आज्ञा केली होती, आणि आतां त्यांनीं लढाई करण्याचीं आपलीं कारणे आणि आपणावरचे जुलूम बंद झाल्यावांचून, ह्मणजे पार्लमेंट

सभेचे हुकूम फिरल्यावांचून, आझी शस्त्रें ठेवणार नाहीं, अशी प्रतिज्ञा प्रसिद्ध केली. **वर्जिनिया** प्रांताचा वकील **वाशिंग्टन** साहेब यास सर्व **अमेरिकन** फौजेचा सरदार नेमिलें.

परंतु मुळचे राज्यापासून वेगळें होण्याची आपली इच्छा नाहीं, असें दाखवावयाकरितां त्यांनीं **ग्रेटब्रिटन** एथील लोकांस एक पत्र, **अयर्लंड** वेटांतील लोकांस एक पत्र, व राजास एक अर्जी, हीं पाठविली. त्या सर्वांमध्ये लिहिलें कीं, आमचे सरकारापासून वेगळें होण्याची आमची इच्छा नाहीं; आणि वास्तविक व चांगला करार होऊन एकी व्हावी, यावांचून दुसरी कोणती गोष्ट आमचे मनांत नाहीं. बहुत लोकांस त्या वेळेस वाटलें कीं, त्यांचे ह्मटल्याप्रमाणें, व **इंग्लंड** देशाची प्रतिष्ठा कमी न होतां करार करितां येईल; व बहुतांनीं क्लियेक करार करून **पार्लमेंट** सभेस कळविलें, परंतु ते सर्व रद्द पडले.

त्या वेळेस प्रधानांनीं असा वेडा निश्चय केला कीं, सर्व **अमेरिका** देश शस्त्राचे वळानें स्वाधीन करावा, ही गोष्ट कधीं घडावयाजोगी नव्हती; आणि घडली असती, तरी त्या देशांतून जो नफा होणार, तो त्याचे संरक्षणाकडे खर्च झाला असता; परंतु त्या वेळेस प्रधानांस मूर्ख श्रम पडला होता. **अमेरिका** देशांत **पेन्सिल्वेनिया** प्रांताचें संस्थान ज्या पुरुषानें स्थापिलें, त्याचे वंशांतला, त्या प्रांताच्या मालकांतील द्रव्यवान व बहुश्रुत **पेन** या नांवाचा पुरुष **इंग्लंड** देशांत आला होता. त्यानें **कांग्रेस** या सभेची शेवटची अर्जी राजास देण्याकरितां आगिली होती. या पुरुषाचे सांगण्यावरूनही प्रधानाचे डोळे उघडले नाहीत. त्याला

लार्ड सभेंत बोलावून तेथील गोष्टीविषयीं प्रश्न केले, तेव्हां त्यानें उत्तरें दिलीं; त्यांतील मारांश हा कीं, तेथील संस्थानांनीं आजूनपर्यंत आपलें राज्य स्वतंत्र होण्याचा कांहीं वेत केला नाहीं; आणि आपला व आपले मुळाचे राज्याचा तंटो व्हावा, अशी त्यांची फार इच्छा आहे; परंतु ही त्यांची शेवटची अर्जी जर कबूल केली नाहीं. तर ते पर राज्याशीं बंदोवस्त करितील असें भय आहे; आणि जर एकदां असा बंदोवस्त झाला, तर त्यांमध्ये फूट पडण्यास फार कठीण पडेल. ही त्यानें बातमी सांगितली, तिचा कांहीं विचार केला नाहीं; आणि अर्जीविषयीं प्रधानांनीं सांगितलें कीं, तिचें उत्तर आम्ही कांहीं देत नाहीं.

अगोदरच बंक्रसहिल टेंकडीवर आपण पराक्रम केला, हा अमेरिकन लोकांस मोठा गर्व झाला होता; तशांत असा त्यांचा ब्रिटिश सरकारापासून अपमान होतांच त्यांनीं लढाईचा निश्चय केला. ब्रिटिश प्रधानांस त्यांचा धीर व तयारी याची माहीतगारी नव्हती; आणि त्यांशीं जो तंटो होता, तो सर्व बंद करण्यासही संधी चांगली होती, परंतु ती एकदां गेल्यावर पुनः कधीं आली नाहीं.

पुढें अमेरिकन लोकांस आपले संरक्षणाचाच उद्योग पुरे होईना असा झाला. न्युइंग्लंड व न्युयार्क या प्रांतांतील मिल्लिशिया लोकांची एक टोळी, जनरल मांटगामरी व आर्नोल्ड या दोन सरदारांखालची, क्यानडा प्रांतांवर गेली. त्यांनीं शांब्ली व सेंटजान हे किल्ले, आणि मॉन्त्रिआल शहर, हीं घेतलीं. त्यांनीं क्वेबेक शहरावर अकस्मात् हला करून घेण्याचा उद्योग केला; परंतु लढाईत मांटगामरी मेला. आणि आर्नोल्ड जखमी

झाला; ह्मणून त्यांस तो उद्योग सोडून देणे अवश्य झालें, आणि पुढें लवकरच इंग्लंड देशाहून बहुत फौज आली, त्यामुळें त्यांस शेवटीं तो प्रांत अगदीं सोडावा लागला.

परंतु त्या वेळेस बोस्तन शहरांतली फौज मोठे विपत्तींत होती. त्या फौजेचा सरदार पूर्वी जनरल गेज ह्मणून होता, त्याचे जागेवर जनरल हौ ह्मणून झाला; तो मोठे धीराचा, लढाईमध्ये कुशल, आणि युक्ति व कावे यांतही चतुर होता, तथापि त्या जागेवर त्याचा निभाव लागेना. सर्व अमेरिका देशापासून त्याला सामानाचा थोडाही पुरावा होऊं नये असा पक्का बंदोबस्त केला; आणि इंग्लंड देशांतलीं सामानाचीं गलबतें येण्यास वेळ लागे, आणि त्यांतून कित्येकांस शत्रू वाटेनें अडथळा करीत. सारांश, बोस्तन शहरांतली फौज व लोक हे अन्नाचे दुष्काळामुळें मरतील, असें भय उत्पन्न झालें. दुसरें अमेरिकन लोकांनीं असें केलें कीं, जवळचे डोंगरावर मजबूत बुरूज बांधिले होते, त्यांवरून हिंवाळा संपल्यानंतर शहरावर भडमार करूं लागले.

इ०स० १७७६
गले. पुढें लढाई आणि दुष्काळ हीं दोन भयें मनांत आणून तेथील फौज, व ज्यांनीं त्यांचे बराबर जाण्याचा निश्चय केला होता, असे कित्येक लोक, तें ठिकाण सोडून भाड्याचे गलबतांवर बसून थोडे दिवसांत नोवास्कोशिया प्रांतांत हलिफाक्स शहरां जाऊन उतरले. जनरल हौ यानें तें शहर सोडतांच शत्रूंचा सरदार जनरल वाशिंग्टन यानें तें लागलेंच घेतलें, व दुसरे देशचे कित्येक इंजिनियर यांचे मदतीनें त्याचा असा बंदोबस्त केला कीं, तें केवळ अजिक व्हावें.

त्या वेळेस समुद्राचे फांटे व बंदरें यांची माहीतगारी

नव्हती, त्यामुळे दक्षिण क्यारोलिना प्रांतांत चार्ल्सटौन शहर घेण्याचा इंग्लिश यांनी उद्योग केला. त्या गलवतांचा सरदार सर पीटर पार्कर होता; आणि जमिनीवरचे फौजेचा जनरल क्लिंटन ती फौज लांगऐलंड या नांवाचे एके बेटावर उतरली, त्या जवळच समुद्राचे फांच्यापलीकडे सलिवान्स ऐलंड ह्मणून दुसरे एक होते. सलिवान्स ऐलंड यावर शत्रूंनी शहराजवळ गलवते येण्याची वाट बंद व्हावी; ह्मणून बळकट मोरचा बांधिला होता, त्या ठिकाणावर आड्मरल याने मोठे शौर्याने हल्ला केला; आणि फौज एका बेटावरून दुसरे बेटावरून जाऊं लागली, ती मधील समुद्राचा फांटा अठरा इंच खोल असें जें समजलें होतें, तो सात फुट खोल आहे असें कळलें. ती लढाई दहा तासपर्यंत झाली; तीमध्ये कित्येक फार शूर लोक व सरदार पडले. शत्रूंचे हातीं लागण्याचे भयानें एक लढाऊ गलवत जाळवें लागलें; आणि इतकेंही होऊन शेवटीं तो बेट असाध्य ह्मणून आड्मरल यास सोडून द्यावा लागला. या पराजयाचे बातमीपासून इंग्लंड देशांत कोणास फारसें बरें वाईट वाटलें नाहीं; कारण कीं, त्या वेळेस प्रधान व बहुतकरून सर्व लोक राज्याची प्रतिष्ठा व राज्याचें हित यांची फार अनास्था करीत असत.

आतां अमेरिकन लोकांस वाटूं लागलें कीं, सांप्रत जी स्थिति झाली आहे, तीवरून आपण व आपलें मूळचें सरकार यांमध्ये फार दिवस टिकणारा, व मनापासून तह होत नाहीं. दुसरा त्यांनीं असा विचार केला कीं, आपण ब्रिटिश सरकारची रयत असें कबूल करीत असतां, सर्व

पृथ्वी आपणास आपले वास्तवीक राज्याशीं लढाई करणारे बंडवाले असे मानिते; ह्मणून आपणाशीं दुसरीं राज्ये कोणी बंदोबस्त करणार नाहीत. अशा गोष्टी मनांत आणून त्यांनीं आपली स्वतंत्रतेची प्रतिज्ञा प्रसिद्ध केली; ती अशी कीं, आमचा व ब्रेटव्हिटन देशचा कांहीं संबंध नाही; आणि आर्म्ही स्वतंत्र आणि आपले सत्तेचें राज्य केलें.

जनरल हौ, हालिफाक्स शहरांत गेला ह्मणून पूर्वी सांगितलें, तो तेथें फार दिवस राहिला नाही; परंतु तेथून गलवतांवरून न्यूयार्क प्रांताचे समोर आला; तेथें त्याचा भाऊ लार्ड हौ, मोठें अरमार व बहुत फौजेचा पुरावा घेऊन त्यास मिलून त्यानें शत्रूस प्रथम लांग्गरेलंड या बेटांतून काढून टाकिलें, आणि मग न्यूयार्क शहरांतून हाकून दिलें; आणि न्यूयार्क बेटाचे शेवटास कोनिग्स त्रिज ह्मणून ठिकाण आहे, तेथें त्यांनीं मोरचा बांधिला होता, तोही त्याकडून घेतला. तशीच त्यानें वैट्पेन्स या नांवाचे ठिकाणापर्यंत त्यांचे पाठीस लागून त्यांशीं लहानशी लढाई केली; परंतु मोठी लढाई करीनात, ह्मणून त्यानें न्यूयार्क शहरास येऊन तें आपलें मुख्य ठिकाण केलें.

त्या वेळेस काँग्रेस सभेचें वर्तमान फार कठीण झालें होतें, त्यांची फौज मुदतीनें चाकरीस ठेविली होती, ती मुदत सरतांच पंचवीस हजार होती, ती तीन हजार झाली. परंतु जनरल वाशिंग्टन यानें लवकरच दोन पराक्रम केले. त्यांमुळें त्यांचे फौजेस हुशारी आली; व ब्रिटिश लोकांची हुशारी गेली. क्रिस्मस दिवशीं रात्रीस त्यानें नदी उतरून त्रेंटन शहराजवळ हेसियन लोक ठेविले होते, त्यांवर हल्ला करून त्यांतून न-

ऊर्ध्व अठरांस धरून कैद करून नेले. त्याने पुनः थोडे दिवसांनी ती नदी दुसऱ्याने उतरून कर्नल माहुड सरदाराचे हाताखाली ब्रिटिश फौजेची एक टोळी होती, तीतून बहुत्करून सर्व मारिले, किंवा धरून कैद केले. असे त्याचे विजय होत चालले, याचें कारण केवळ त्याचा पराक्रम नव्हे; परंतु त्यास त्या देशाची माहीतगारी चांगली होती हें खरें; परंतु एवढी सोई आपणास साध्य व्हावी याविषयी ब्रिटिश प्रधानांनी कांहीं उपाय केला नाही.

आजपर्यंत फ्रान्स व स्पेन एथील सरकारांनी ब्रिटन आणि अमेरिका देशांतलीं संस्थानें यांविषयीं केवळ उदासीनपणा बाहेरून दाखविला होता. परंतु त्यांनीं पुढे एक जी गोष्ट केली, तीवरून त्यांविषयीं संशय उत्पन्न झाला. ती गोष्ट ही कीं, आपले बंदरांत अमेरिका देशचे लुटारू गलबतांस घेतले; आणि ब्रिटिश व्यापाऱ्यांपासून जी त्यांनीं बहुत लूट मिळविली होती, ती त्यास विकून दिली. तसाच त्यांनीं अमेरिकन लोकांस तोफखान्याचा पुरावा केला; आणि त्यांचे सरदार व इंजिनियरही त्या देशांत गेले, यामुळे शत्रूंचे फौजेचें कौशल्य व बळ हीं बहुत वाढलीं. त्या वेळेस तीं दोनही सरकारें फार तजविजीनें आपलीं अरमारें वाढवीत चाललीं; तेव्हां ज्यांस कांहीं थोडें तरी समजत होतें, त्या सर्व लोकांनीं पाहिलें, आणि सांगितलें कीं, ते लवकरच अमेरिकन लोकांचा पक्ष उघडरीतीनें घेतील. परंतु हीं त्यांचीं भविष्ये प्रधानांनीं मनास आणिलीं नाहींत, आणि त्यांची थट्टा व तिरस्कार केला.

पूर्वीं लिहिलें कीं, हा राजा सिंहासनावर बसला तेव्हां ८००००० पौंड नेमणूक मुलुखी खर्चाकरितां करून

दिली होती. परंतु ही खर्चास पुरेना अशी झाली, ह्मणून आजपर्यंत जो अधिक खर्च झाला होता, त्याबद्दल पांच लाख पौंड यापेक्षा अधिक पैका दिला, आणि पुढे १००००० पौंड नेमणूक वाढविली, ती सर्व मिळून आतां इंग्लंड देशचे राजास आपला मुलखी खर्च चालविण्याकरितां प्रतिवर्षी ९००००० पौंड नेमणूक आहे. या कृत्याविषयीं कित्येक प्रधानांचेही मत काय होते, हें कामन्स सभेतील सर फ्लेचर नार्टन यानें त्याविषयींचा हुकूम राजास देते वेळेस जें भाषण केलें त्यावरून कळेल. त्यानें राजास सांगितलें कीं, “आपले विश्वासू कामन्स यांनीं हें आपले प्रीतीचें चिन्ह दिलें आहे, परंतु हा समय असा आहे कीं, सर्व प्रांतांवर त्यांचे सामर्थ्यापेक्षां अधिक कर बसले आहेत.” त्यानें आणखी सांगितलें कीं, “त्यांनीं तुह्यास आतां पैक्याचा मोठा पुरावा मात्र केला असें नाही, परंतु कधीं झाली नाही अशी, आणि आपले खर्चापेक्षांही फार अधिक नवी मोठी नेमणूकही करून दिली; परंतु महाराज, हें सर्व त्यांनीं या भरंवशावर केलें आहे कीं, असे उदारपणानें जें दिलें, तें आपण विचारानें खर्च कराल.”

जून महिन्यामध्ये न्यूयार्क प्रांतांत जनरल हौ यानें फिरून लढाई चालू केली; आणि शत्रूस लढाईचा प्रसंग आणण्याचा फार यत्न केला. परंतु जनरल वाशिंग्टन यानें तो प्रसंग मोठ्या युक्तीनें चुकविला, ह्मणून त्याचें नांव अमेरिकन फेब्रियस * असें पडलें. या रीतीनें शत्रु कोणतेहि रीतीनें समोर लढाईस

* फेब्रियस ह्मणून एक पूर्वी रोमन लोकांचा सरदार होता. तसा हा शूर ह्मणून यास तो किताब दिला.

उभे राहीनात असें पाहून, जनरल हौ यानें दक्षिणप्रांतांत एकवेळ यत्न करून पाहण्याचा निश्चय केला. मग सुमारे दोनशें भाड्याच्या गलबतांवर आपली फौज चढवून फिलेडेल्फिया शहरास निघाला; परंतु तो डेलावेर नदीचे तोंडाशीं आला, तेव्हां त्यानें नदींत शबोदेफ्रीझ ह्मणजे लोखंडाचे टोकांच्या लांकडी काड्या इतक्या भरलेल्या पाहिल्या कीं, तेथून पुढें जातां येईना ह्मणून त्यानें मेरिलांड प्रांतांत एक उतार आहे, तेथें आपली फौज उतरली. त्या ठिकाणाहून तो पुढें जात असतां, त्यास जनरल वाशिंग्टन भेटला. वाशिंग्टन यास फिलेडेल्फिया शहर राखण्याची फार इच्छा होती, ह्मणून त्यानें नेहमीचा वेत सोडून लढाई करावयाचा निश्चय केला. मग त्या दोन फौजांची एक दिवसपर्यंत मोठे निकरानें लढाई झाली; शेवटीं इंग्लिश फौजेच्या बंदोबस्तामुळें शत्रूंचा मोड झाला. नंतर इंग्लिश फौजेनें फिलेडेल्फिया शहरास जाऊन तें घेतलें, परंतु त्या शहरापासून सुमारे साहा मैल अंतरावर जर्मन्टौन ह्मणून गांव आहे, तेथें बहुतकरून सर्व फौजेनें तळ दिला.

ब्रांडिवैन एथील लढाईत मोड झाला असतांही, वाशिंग्टन यानें हींमत न सोडितां फिरून उद्योग चालविला. त्यानें जर्मन्टौन गांवाहून सुमारे सोळा मैल अंतरावर स्क्रिपाचक्रीक ह्मणून ठिकाण आहे तेथें ठाणें दिलें; आणि तेथें त्यास फौजेचा बहुत पुरावाही झाला. मग अक्टोबर महिन्याचे तिसरे तारिखेस तो त्या ठिकाणाहून गुप्तपणें निघाला; आणि त्यानें जर्मन्टौन गांवांत सुमारे पाहांडेचे प्रहर रात्रीस येऊन राजाचे फौजेवर मोठा हल्ला

करून तिची धांदल केली. परंतु त्यांनीं आपला वंदो-
वस्त करून लढाई चालू केली, ह्मणून शत्रू हटून गेले,
तथापि त्यांनीं वंदोवस्तानें आपला तोफखाना बरोबर घे-
तला. त्या लढाईत राजाचे फौजेतले लोक सुमारे ५००
पडले, शत्रूंचे यापेक्षां अधिक पडले.

पुढें नदीचे काठावर शत्रूंनीं जे किल्ले बांधिले होते,
त्यामुळें सामान घेऊन फिलेडेल्फिया शहराजवळ गलव-
तांचें येणें होईना, ह्मणून ते मोडण्याचा जनरल हौ यानें
त्या कामाकरितां हेसियन लोकांची एक बलकट टोळी
पाठविली; तींतले बहुतकरून सर्व लोक शत्रूंनीं जखमी
केले, किंवा ठार मारिले. परंतु ते किल्ले मोडल्यावांचून
हिवाळ्यांत फिलेडेल्फिया शहरांतले फौजेचा निभाव होणें
कठीण, ह्मणून नदींत गलवतें पाठविलीं, त्यामुळें मोरच्यां-
चा नाश झाला; आणि किल्ल्यांवर जमिनीकडून अक-
स्मात् हल्ला करण्याची तयारी केली; असें पाहून शत्रु शे-
वटीं ते सोडून गेले. तथापि त्यांनीं नदींत लोखंडी टो-
कांच्या काळ्या पुरल्या होत्या, त्यामुळें लढाऊ किंवा मोठीं
गलवतें यांचें जाणें होईना.

वधानडा प्रांतांत सुमारे दहा हजार फौज, व तींत
काहीं तद्देशीय लोक होते, तिचा सरदार जनरल बर्ग-
इन यानें न्यूइंग्लंड प्रांतावर हल्ला करावा, असा निश्चय
केला. तो काहीं अटकाव न होतां जार्ज आणि चांप-
लिनही तळीं उतरला, आणि त्यानें तिकांदरेगो किल्ला-
ही घेतला. परंतु तो सारानोगा ठिकाणाजवळ आला,
तेव्हां जनरल गेट्स व जनरल आर्नोल्ड यांचे हाता-
खालचे न्यूइंग्लंड प्रांतांतील लोकांचे एके टोळीनें त्यावर

येऊन हल्ला केला. त्यांजबरोबर त्यानें मोठे शौर्यानें दोन वेळ लढाई केली; परंतु त्याचे फार नुकसान झालें, आणि त्यांचे छावणीवर शेवटीं अकस्मात् हल्ला करून त्यास धरून कैद केलें; आणि करार करून घेतला कीं, तुम्हां हत्यारें ठेवावीं, ह्मणजे तुम्हांस आम्हां बोस्तन शहरास नेऊन, तेथून ब्रेटन्नितन देशास जाऊं देऊं. परंतु या लढाईत फिरून तुम्हां किंवा तुमचे लोकांनीं अमेरिका देशांत चाकरावर येऊं नये.

याचे पूर्वी थोडे दिवसांवर हिंदुस्थानांत एक विलक्षण गोष्ट झाली. मद्रासेंत लार्ड पिगट ह्मणून गवर्नर होता, त्यानें डरेक्टर यांचे हुकुमाप्रमाणें वर्तणूक केली, ह्मणून कौन्सिल यांतील मुख्य लोकांनीं त्यास धरून बंदीत ठेविलें; त्यामुळें त्याचे प्राणाविषयांही भय उत्पन्न झालें. पुढें त्या अपमानामुळें दुःख होऊन तो दुखण्यांत पडून मृत्यु पावला; त्यामुळें लोकांस फार दुःख झालें, कारण, तो फार गुणी होता.

या वर्षी जेम्स एट्किन ह्मणून जान पॅटर या नांवानें प्रसिद्ध असा पुरुष होता, त्यानें पोर्टस्मौथ शहरांत रोप-हौस या नांवाचे वाड्यास व त्रिस्तल शहरांत कालेन या नांवाचे गल्लीस आग लाविली. असें सांगतात कीं, इंग्लंड ब्रेटांतील सर्व मुख्य मुख्य व्यापाराचीं शहरें, तेथील गोदी व गलबतें यांसुद्धां जाळावीं, असा त्याचा बेत होता; परंतु तो सिद्धीस जाण्याचे पूर्वी त्यास धरून चौकशी करून त्यावर अन्याय ठरवून त्यास फांशी दिलें, व सांखळांत टांगून ठेविलें.

राज्यांतील शाहणे लोक, व पार्लमेंट सभेतील प्रधानां-
 ६० स० चे विरुद्ध पक्षाचे लोक फार दिवस जें भविष्य सां-
 १७७८ गत असत, तें आतां घडून आलें. तें हें कीं फ्रेंच
 लोकांनीं पडदा सोडून उघड अमेरिकन लोकांचा पक्ष
 घेतला, आणि ते स्वतंत्र असें कबूल केलें.

अमेरिका देशांत जनरल हॅरी याचे जागेवर जनरल
 क्लिंटन याची नेमणूक झाली; आणि त्यानें फिलेडेल्फिया
 शहर सोडून न्यूयार्क प्रांतास जाण्याचा उद्योग केला.
 त्यावर वाटेनें जनरल वॉशिंग्टन यानें येऊन हल्ला केला;
 परंतु उभयपक्षां फारसे लोक पडले नाहींत. त्या लढाईत
 जनरल ली ह्मणून अमेरिकन सरदार होता, त्यानें ब्रि-
 टिश फौजेवर नेहमीप्रमाणें आवेशानें हल्ला केला नाहीं,
 असा त्यावर आरोप येऊन, त्यास एक वर्षपर्यंत कामावरून
 दूर केलें.

जरी ग्रेटब्रिटन व फ्रान्स या दोन देशांमध्ये शितीप्र-
 माणें लढाईची प्रतिज्ञा झाली नव्हती, तथापि त्या दोन रा-
 ज्यांमध्ये लढाईविषयीं संशय राहिला नाहीं. उभयपक्षां
 अरमारांची तयारी झाली. फ्रेंच यांचे अरमारांचा सरदार
 डोर्विलियर्स यास नेमिलें. या दोन अरमारांची जुलै म-
 हिन्याचे २७ वे तारिखेस गांठ पडून लहानशी लढाई झा-
 ली. आड्मरल केपल याचे हाताखालचा पालिसर
 ह्मणून सरदार होता, त्यानें केपल यावर आपलें काम न
 केल्याचा आरोप घेतला. परंतु त्याची चौकशी होऊन
 तो अवरून सुटला. पालिसर यावरही आज्ञा मानिली
 नाहीं असा आरोप आला. त्यांतून त्यावर कांहीं गुन्हा लागू
 झाला, व कांहीं झाला नाहीं.

या वर्षी मोठा कीर्तिमान, वक्ता, आणि उत्कृष्ट चतुर अमात्य जो अर्लचाथम, तो मृत्यु पावला. त्याने राज्यावर जे उपकार केले, त्यांविषयीं कांहीं कृतज्ञपणा दाखविण्याकरितां, त्याचे कर्जाचा फडशा करण्यासाठीं पार्लमेंट सभेनें वीस हजार पौंड दिले; त्याचा मुलगा व त्याचे कुळांतील सर्व वारिसदार यांस वंशपरंपरेनें चार हजार पौंड प्रतिवर्षीं नेमणूक करून दिली; त्याचे शरीर मोठे समारंभानें वेस्तामिन्स्तर आबे या ठिकाणीं पुरलें, आणि त्याची कबर सरकारी खर्चानें बांधण्याचा हुकूम केला.

या वर्षीं एक धोट पाल जोन्स या नांवाचे पुरुषानें बेटाच्या पश्चिमेकडच्या कांठावर भय उत्पन्न केलें. त्यानें वैट्हेवन बंदराजवळ उतरून तेथील एक गलबत जाळून शहरही जाळण्याचा यत्न केला. पुढें त्यानें स्काट्लंड देशावर जाऊन अर्ल सेल्कर्क यांचें घर लुटलें. कांहीं दिवसांनीं सेरापिस गलबताचा क्यापटन पिसन याशीं लढाई करून त्यास जिंकिलें, परंतु आपल्या गलबतांची फार खराबी झाली ह्मणून लूट घेण्याकरितां तो त्यावरून निघून जातांच तें बुडालें.

क्यापटन फार्मर यानेही फ्रेंच गलबतांशीं निकरानें लढाई केली; परंतु त्याचे गलबतास अकस्मात आग लागून तो व त्याचे बहुतरकरून खलाशी लोक आकाशांत उडून गेले.

वेस्त इंडीस प्रांतांत फ्रेंच व इंग्लिश लोकांत लढाई फार झाली. तेथें इंग्लिश यांनीं त्यांपासून सेंटलुशिया बेट घेतलें, व त्यांनीं इंग्लिश यांपासून डोमिनिका, सेंटविन्सेंट व ग्रानडा हीं घेतलीं. अमेरिका देशांत कर्नल क्यांपबेल व कमोडोर पार्कर यांनीं जार्जिया प्रांत घेत-

ला. तो परत त्यांपासून घेण्यासाठी फ्रेंच आड्मरल डेस्टें व अमेरिकन जनरल लिंकन यांनी प्रयत्न केला; परंतु मेजर जनरल प्रेवोस्त यानें तो चालू दिला नाहीं. जनरल वाशिंग्टन आपले संरक्षणाकरितां मात्र लपून राहून लढाई करीत असे. सर हेनरी क्लिंटन यानें फार युक्ति केल्या, तरी तो उघड लढाई करीना.

या वर्षांत अमेरिका देशांतील संस्थानांचे तंटे वंद होण्याविषयीं दुसरा एक प्रयत्न झाला. त्या देशांत तह करण्याकरितां अर्ल क्यार्लेल, ईर्डन साहेब आणि गवरनर जान्स्तन असे तिघे गृहस्थांस पाठविलें; तो तह सिद्धीस जाणार नाहीं, हें सर्वांनीं पूर्वी सांगितलेंच होतें. तेथें पाठविलेले एके गृहस्थानें रीड साहेब या नांवाचे एके अमेरिकन सरदारास, तह करण्यासाठीं यत्न केला असतां दहा हजार पौंड, आणि त्या देशांत राज्यांतली कोणती पाहिजे ती जागा देऊं असें जेव्हां कबूल केलें, त्या वेळेस त्यानें तो लांच असें समजून उत्तर दिलें कीं, “ मी विकृत घेण्यास योग्य नव्हे; परंतु मी असा असतांही ब्रिटन एथील राजास मला विकृत घेण्याची शक्ति नाहीं.”

आतां स्पेन देशचे राजानें फ्रेंच राजाप्रमाणें अमेरिकन लोकांचा स्वतंत्रपणा कबूल केला. मग त्या दोन सरकारांचीं गलबतें एकत्र जमून इंग्लिश यांस अजिंक्य झालीं. या उन्हाळ्यांत कांहीं मिलिशिया लोकही लढाईकरितां तयार केले.

या वर्षीं पार्लमेंट सभेमध्ये विचार होऊन कित्येक ठि-
इ० स० कांणीं खर्च कमी केला; आणि कित्येक निरूपयो-
१७८० गी कारखाने होते ते मोडले. प्रधानांचे सांग-

प्यावरून सरकारी साहेबांचे चौकशीकरितां कमिशनर नेमिले; आणि त्यानीं चौकशी केल्यावरून सरकारी वसूल व खर्च यांसंबंधी बहुत गोष्टींची उघडीक झाली.

या वर्षीं पूर्वीं कर्जानें व दारिद्रानें पीडित असे एके पुरुषानें ब्रिटिश निशाणाची अवरू वाढविली. त्याचें नांव आड्मरल राड्नी, यानें एक बळकट अरमार घेऊन जिब्राल्टर बंदरास जात असतां प्रथम स्पानिश व्यापारी गलबतांची एक मातबर टोळी घेतली; मग त्यांचे लढाऊ गलबतांचा मोड करून आड्मरल डान लान्गारा याचे गलबतांखेरीज दुसरीं तीन गलबतें घेतलीं; पुढे कांहीं महिन्यांनीं वेस्तइंडीस प्रांतांत कौंट डीगिशन याचे हाताखालचे दुसरे एक अरमाराचा मोड केला, आणि ११० तोफांचे विल्डिपारीस या नांवाचें गलबत होतें तें व दुसरींही घेतलीं. या त्याचे शूर कर्मासाठीं त्यास लार्ड असा कृताव्र मिळाला.

या वर्षांत अमेरिका देशामध्यें मुख्य गोष्टी इतक्या झाल्या. सौथक्यारोलिना प्रांतांत चार्लसटौन शहर सर हेन्री क्लिंटन व आड्मरल आर्बथ्नाट या दोघांनीं घेतलें. लार्ड कार्नवालिस यानें जनरल गेट्स याचा पराजय केला; ब्रिटिश फौजेचा आड्जुटेंट जनरल मेजर ओडे अमेरिकन फौजेंत गुप्तवेषानें सांपडला, त्यास चोर वातमीदार ह्मणून धरून फांशी दिलें, आणि जनरल आर्नोल्ड अमेरिकन लोकांचा पक्ष सोडून ब्रिटिश फौजेंत आला.

इंग्लिश देशांत फार वाईट आणि फजीतीचीं वर्तमानें घडलीं. रोमन क्याथोलिक लोकांस पार्लमेंट समेंने

कांहीं सूट करून दिली, त्यामुळे दोनही पार्लमेंट सभांस अर्जा करण्याकरितां सेंट जार्जस फील्ड्स या नांवाचे ठिकाणीं दांडगे लोकांची मंडळी जमली, आणि लवकरच फार दांडगाई होऊं लागली. त्यांनीं शहरामध्ये किंवा जवळ जीं रोमन क्याथोलिक लोकांचीं देवळे होती तीं मोडलीं, आणि न्यूगेट, ड्रिट आणि क्रिग्सबेंच हे सर्व बंदिखाने जाळिले, आणि ते मोठे पेढीवरही हत्ता करण्याचे वेतांत होते, इतक्यांत लढाईचें काम शिकलेले लंडन आ-सोशिएशन या नांवाचे लोकांनीं व पुढें शिपाई लोकांस बोलावले, त्यांनीं मिळून ती धांदल बंद केली; परंतु ती करणारांतील मुख्य लोकांतून सुमारें दोनशें वीस मारिले गेले, आणि फार जखमा लागल्या. हा जमाव मिळविला ह्मणून लार्ड जार्ज गार्डन याची चौकशी झाली, परंतु त्याचें मनांत धर्माच्या गोष्टीमुळे उमेद आली होती, आणि लोकांनीं दांडगाई करावी, हा त्याचा कांहीं वेत नव्हता, ह्मणून त्यास सोडून दिलें.

इ०स० या वर्षांत वर्तमानें मोठीं किंवा बहुतही घडलीं ना-
१७८१ हींत. इंग्लिश लोकांनीं डच लोकांबरोबर लढाई आरं-
भिली. वेस्ट इंडीस प्रांतांत सेंट युस्ते त्रियस बेट त्यांकडून इंग्लिश यांनीं घेतलें; परंतु पुढें लवकरच फ्रेंच लोकांनीं तें परत घेतलें. डागर बांक याचे बाहेरचे बाजूस आ-
ड्मरल पार्कर याचे हाताखालचीं कांहीं थोडीं इंग्लिश गलबतें, व आड्मरल झुट्मान याचे हाताखालचीं तित-
कींच डच गलबतें यांमध्ये मोठे निकराची लढाई झाली. ती लढाई साडेतीन तासपर्यंत उभयपक्षां मोठे शौर्यानें चालली, परंतु शेवटीं दोघांतून कोणाचाच जय झाला नाहीं.

अमेरिका देशामध्ये जमिनीवरून व समुद्रांतून कांहीं लहान लढाया झाल्या. त्यांतून किलेकांत इंग्लिश यांचा मोड झाला, किलेकांत जय झाला; परंतु शेवटीं इंग्लिश लोकांचा दुसरा सरदार अर्ल कार्न्वालिस यानें आपणास अशे संकट स्थळीं पडून घेतलें कीं, अमेरिका व फ्रान्स एथाल मिळालेल्या फौजा जनरल वॉशिंग्टन याचे हाताखालीं होत्या, त्यांनीं त्यास व त्याचे सर्व फौजेस धरून कैद केलें. त्यावरूनही, त्या देशांत लढाई करून फळ नाहीं, हें प्रधानाचे ध्यानांत आलें नाहीं.

हिंदुस्थानांत हैदर अली व मराठे यांनीं मिळून इंग्लिश यांशीं लढाई केली, कर्नल बेली साहेबाचा मोड केला, व सर हेक्टर मनरो साहेबास पळविलें; परंतु सर अयरकूट यानें येऊन फौजेचा सरदारपणा आपण घेऊन शत्रूंचा पराजय केला.

लार्ड कार्न्वालिस धरिला गेल्यावर अमेरिका देशांतील लढाई केवळ जरी बंद झाली नाहीं, तरी ती १०८० बंद झाल्याप्रमाणेंच झाली. लढाईपासून जी १७८२ गोष्ट साध्य करावयाची होती, तिची आशा व्यर्थ असें कळून आलें; आणि पुढें ज्या लढाया झाल्या, त्या तेंथील संस्थानें स्वाधीन करण्यासाठीं नाहीं; परंतु ब्रिटिश फौजेची अबरू राहण्याकरितां झाल्या. अशी लढाईची निराशा झाल्यावर लोकांचे मनांत तह व्हावा अशी इच्छा झाली; परंतु इतके दिवस ज्या प्रधानांनीं मोठे अभिमानानें लढाई चालविली होती, त्यांच्या हातानें चांगला तह होईना, ह्मणून नवे प्रधानांची गरज अवश्य लागली. मग जुने प्रधान दूर करून नवे नेमिले. मार्कुइस राकिंगम-

यास लार्ड त्रेझरर, लार्ड जान क्यावेंडिश, यास एक्-
स्चेकर याचा चान्सेलर, फाक्स साहेब आणि लार्ड
शेल्बर्न यास राज्याचे सक्रतारी, ड्युक रिचमंड यास
आर्डनान्स याचा मास्तर जनरल, ह्यणजे तोफखान्याचा
मुख्य, आणि जनरल कान्वे यास फौजेचा मुख्य सरदार
अशा नेमणुकी झाल्या. लार्ड थर्लो, चान्सेलर, यावांचून
जुने प्रधानांतील एकही अधिकारावर राहिला नाही.

स्पेन देशाशी लढायांचा प्रारंभ झाल्यापासून जिब्राल्टर
बंदराचे किल्ल्यासभोंवतां त्या देशचे लोकांचा वेढा
होता; परंतु तेथील इंग्लिश यांचा सरदार जनरल एलि-
यट याचें चातुर्य, आणि शूरपणा, यांपुढे त्यांचे सर्व उपाय
व्यर्थ झाले. परंतु त्यांनीं दुसरे ठिकाणीं मेदितरेनियन
समुद्रांतील मिनार्का बेट, आणि अमेरिका देशांत वेस्ट
फ्लारिडा प्रांत, हीं दोन इंग्लिश यांपासून घेतलीं.

नंतर नवे प्रधानांनीं तहाचें काम चालू केलें. पारीस
शहरांत बोलणीं चालू झालीं; परंतु मुख्य प्रधान मार्कुइस
राकिंगम मेला, त्यामुळें त्यांची दुर्दशा झाली. त्याचे
जागेवर अर्ल शेल्बर्न याची नेमणूक झाली; या गोष्टीपा-
सून राज्य कामांतले कित्येक मुख्यांस तिरस्कार आला,
आणि फाक्स साहेब, लार्ड जान क्यावेंडिश, बर्क सा-
हेब आणि दुसरे कित्येक गृहस्थ यांनीं आपलीं कामें सो-
डिलीं. नवे प्रधानांनीं तहाचीं कलमें जशीं चांगलीं ठर-
तील, तशीं ठरविण्याचा उद्योग केला; परंतु फाक्स सा-
हेब आणि लार्ड नार्थ यांचीं राज्य कारणाचीं मते पूर्वी वेग-
वेगळीं असतांही ते आतां एकमत करून मित्रभावानें वागूं

लागले, आणि त्या दोघांचा पार्लमेंट सभेत मोठा मान होता, ह्मणून प्रधानांचे इच्छेप्रमाणें तह सिद्धीस गेला नाहीं. या रीतीनें **मार्कुइस राकिंगम** इ०स०
१७८३ याचे हाताखालीं **फाक्स** साहेबानें जो तह आरंभिला होता, तो त्यानें सिद्धीस नेला; आणि **लार्ड नार्थ** यास पूर्वीं जी **अमेरिका** देशांतील संस्थानें घेण्याची आशा होती, त्यांची स्वतंत्रता त्यास कबूल करावी लागली.

असा तह झाल्यावर, आणि नुकताच राज्यांतील कामगारांत फेर पडला होता, व एकमत झालें होतें; यामुळें जी गडबड झाली होती ती संपल्यावर, प्रधानांनीं एक मोठा विचार करावयास आरंभिला. तो हा कीं, **इस्ट इंडिया कंपनी** यांचे स्वदेशांतील व परदेशांतील कारभाराचा बंदोबस्त करावा. कंपनी यांच्या व्यापारांत आणि राज्यांत जे दोष होते, ते असे उघड झाले कीं, ते झांकतां येईनात, किंवा त्यांस कांहीं बयाद सांगतां येईना; ह्मणून लडाडीच्या वाटा बंद करण्याकरितां आणि पूर्व देशचे रीतींतील सर्व दोष नीट करण्याकरितां **फाक्स** साहेबानें एक वेत योजिला. तो असा कीं, **इस्ट इंडिया कंपनी** यांचे **डरेक्टर** व **प्रोप्रेइटर** यांच्या सर्व व्यापारांसंबंधी आणि राज्यसंबंधी अखत्यार काढावा; त्यांचें **लॉडन्हाल** गल्लींतलें घर, बह्या, व कागद, हीं सर्व घ्यावीं; आणि सर्व सत्ता, बंदोबस्त, लढाई व तह करण्याचा अखत्यार, व त्यांचा सर्व वसूल, हीं सात **कमिशनर** यांचे सत्तेखालीं ठेवावीं. ते **कमिशनर** प्रथम **पार्लमेंट** सभेनें नेमावे, परंतु मग राजानें नेमावे; आणि ते जंवपर्यंत चां-

गले चालतील, तंवपर्यंत त्यांजवळ कामें असावीं, आणि पार्लमेंट सभेनें प्रार्थना केल्यावांचून त्यांस दूर करूं नये.

पूर्वीचे प्रधानाचे पक्षाचे लोक, व ज्यांस ईस्ट इंडिया कंपनी यांचे व्यवहाराचे कांहीं अगत्य होते, त्या सर्वांनीं हा वेत मोडण्याचा उद्योग केला, आणि तो सरकारचें व लोकांचें नुकसान करून स्वार्थ साधण्याकरितां योजिला आहे, असें समजून सर्व लोकही त्यास विघ्नें करूं लागले. कामन्स सभेंत या वेताचे विरुद्ध लोकांमध्ये मुख्य विलियम पिट साहेब होता. कंपनी यांची सनद मोडली जाते, कमिशनर यांजकडे सत्ता फार होते, सरकाराचे सत्तेची आणि लोकांचे स्वतंत्रतेची खराबी होते, हे मुख्य दोष त्या कायद्यावर सभेमध्ये आणि बाहेर लोक ठेवूं लागले. तथापि फाक्स साहेबाचा कायदा शेवटीं कामन्स सभेस मान्य झाला.

लार्ड यांचे सभेमध्ये त्यावर यापेक्षां जबरदस्त दोष दिले. ते हे कीं, त्यापासून रयतेचे मालाची खराबी होते, आणि राज्यांतील तीन मोठ्या सत्तापेक्षां ही मोठी सत्ता उत्पन्न होते. मग त्याविषयीं फार वाद होऊन शेवटीं तो रद्द झाला.

असा प्रधानाचा फार प्रीतीचा वेत रद्द झाल्यावर, ते आणि पार्लमेंट सभेंत जे त्यांशीं विरुद्ध लोक होते, त्यामध्ये, कांहीं वेळपर्यंत तंटा चालला. नंतर नवे प्रधान नेमिले, व त्यामध्ये मुख्य प्रधान आणि एकसूचेकर याचा चान्सेलर या दोन जाग्यांवर पिट साहेबास नेमिलें. परंतु कामन्स सभेंत त्याचे मतलब सिद्धीस जाईनात; कारण कीं, तींतील फार लोक जुन्या प्रधानाचे पक्षाचे होते. या

दोन पक्षांचा मिलाफ करण्याकरितां किलेक लोकांनीं प्र-
यत्न केले; परंतु ते सिद्धीस गेले नाहींत; ह्मणून २५ मार्च
क्राम नीट चालवण्याकरितां त्या पार्लमेंट सभेस ३०स०
निरोप देऊन दुसरी सभा करावी, असा विचार १७८४
करून राजानें तसें केलें.

या सांप्रतचे प्रधानाची नेमणूक कायद्याप्रमाणें झाली
किंवा नाहीं, आणि लोकांचे मनांत ज्या गोष्टी होत्या, त्या
आणि जुने प्रधानाचे पक्षाची जी फजीती झाली, ती वाजवी
किंवा नाहीं, हा विचार कसाही असो; परंतु इतकें खरें
कीं, नव्या नेमणुकी झाल्या त्यांमुळे जुने प्रधानाचा पक्ष
अगदीं मोडला. त्या पक्षाचे मुख्य लोक मोठे संपत्तिवान्,
वजनदार, अवरूचे, आणि त्यांतून बहुत गुणी, असे होते.
त्यांतून सुमारें तिसांची नेमणूक नव्या सभेंत झाली नाहीं.
पुढे प्रधानाचे पक्षावर बहुत संमतें पडूं लागलीं, व लोकही
त्यांचे कृत्यांवर फार भरंवसा ठेवूं लागले.

हिंदुस्थानसंबंधी कारभाराचें आजूनही अगत्य होतें, ह्मणून
पिट साहेबानें तीन कायदे करून पार्लमेंट सभेंत नेले.
त्यांपासून सरकाराचें व लोकांचें पहिले कायद्यापेक्षां अधिक
हित होईल, आणि कंपनी सरकाराचे चाकरांचे वाईट
चालीचा बंदोबस्त त्याप्रमाणेंच होईल, असें होतें. या
कायद्यांस जुने प्रधानांचे मित्रांनीं जितका अटकाव कर-
वेल तितका केला, परंतु शेवटीं ते ठरले. त्या काय-
द्यांप्रमाणें कंपनी सरकाराचे कारभाराचे चौकशीकरितां
किलेक चौकशी करणारांची मंडळी बोर्ड आफ कंत्रोल
या नांवाची नेमिली, ती त्याप्रमाणें अजून चालत आहे.
इंरेक्टर व प्रोप्रीइटर यांचे हक्क तसेच राहिले. हे का-

यदे ठरल्यावर बर्क साहेबानें सभेंस आपला अभिप्राय कळविला कीं, बंगाल्याचा गवर्नर जनरल हेस्तिंग्ज साहेब याचे वर्तणुकीची चौकशी चालवावी, असें माझे मनांत आहे.

त्या सभेचे बैठकींत पुढें खर्चाचा बंदोबस्त झाला, व जकात दिल्यावांचून माल आणण्यामुळे दरसाल बीस लक्ष पौंड तोटा होत होता, तो बंद होण्याकरितां एक कायदा ठरला. याकरितांच दुसरा कायदा केला; असा कीं, चहावरची मोठी जकात कमी केली, आणि याचे बदल खिडक्यांवर कर बसविला. या कृत्यांची पार्लमेंट सभेंत व बाहेर फार निंदा झाली. असा जकात न दिलेला जिन्नस घेऊं नये, ह्मणून पिट साहेबानें सर्व जातींचें ब्रिटिश दारूवरचे जकातीच्या बंदोबस्ताविषयीं, आणि वेस्ट इंडीस देशापासून आलेल्या दारूवर कांहीं वेळपर्यंत जकात घेऊं नये असा कायदा केला.

पुढें पिट साहेबानें ६००००० पौंड उसनवार घेतले; टोप्या, फिती, वगैरे यांवर कर बसविण्याचा वेत केला. त्याविषयीं बहुत वाद होऊन तो रद्द झाला; परंतु उसनवारीचा करार आणि रीती, यांची विरुद्ध लोकांतील मुख्यांनींही स्तुति केली. संन् १७४५ त बंड संपलें, तेव्हां स्काट्लंड देशांतील कियेक लोकांचे वित्तविषयाची सरकारांत जप्ती केली होती, ती परत देण्याचा कायदा इंडीस साहेबानें उपक्रम केल्यावरून दोनही सभांत ठरला

दुसरे वर्षीं फार वर्तमानें घडलीं नाहींत. पिट साहेबानें पार्लमेंट सभेंत, दुसरे शंभर लोक प्रजांकडचे असावे, आणि त्यांच्या नेमणुकी कर-

प्याच्या पूर्वी ज्यांस अधिकार नव्हता, अशे एक लाख लोकांस अधिकार द्यावा, असा कायदा ठरवून घेण्याचा उद्योग आरंभिला. परंतु सभेतील अधिक लोक या वेतास विरुद्ध होते, ह्मणून त्यांनीं तो कायदा सभेत रीतीप्रमाणें येऊं दिला नाहीं. तोफखान्याचा मुख्य ड्युक रिचमंड यानें नवे किल्ले बांधण्याकरितां वेत करून सभेत आणिला; त्याविषयीं पूर्वी फार खर्च झाला होता, ह्मणून कांहीं वेळपर्यंत त्याचा विचार होऊन शेवटीं स्पीकर याची मात्र एक अधिक संमती पडून तो रद्द झाला.

पूर्वीचे लढाईत ज्या अमेरिकन लोकांनीं इंग्लिश यांचा पक्ष धरिला होता, त्यास सरकारानें कांहीं आश्रय द्यावा हें योग्य होतें. तह झाल्यावर त्यांचे स्थितीविषयीं बहुत वाद झाले होते, आणि त्याची चौकशी करण्याकरितां कमिशनर नेमिले होते. आतां पिट साहेबानें सभेस कळविलें कीं, कमिशनर यांनीं ४७१००० पौंड त्या कामास एकंदर द्यावे असें ठरविलें. त्यानें सांगितलें कीं, यांतून १५०००० पौंड अर्जदारांस लागलेच द्यावे, आणि पुढे त्यांचा चरितार्थ होण्याकरितां सोडतीनें पैका उत्पन्न करावा. त्या बैठकींत ग्रेटब्रिटन आणि अयर्लंड या दोहोंमध्ये व्यापाराची नवी रीति असावी, असा कायदा निघाला. त्यास विरुद्ध अर्ज्या बहुत व्यापाराचे शहरांतील लोकांनीं दिल्या. या कायद्यावर दोनही राज्यांतील पार्लमेंट सभांत बहुत वाद झाला. इंग्लिश पार्लमेंट सभेत तीन महिनेपर्यंत त्याचा विचार चालला होता. एकवेळ लार्ड सभेत तो रद्द होऊन कामन्स सभेत आला, तेव्हां पिट साहेबानें ठरविलें कीं, आपण जे काय केले ते रा-

जास कळवावे. मग तें काम ऐरिश पार्लमेंट सभेकडे सोंपवून दिलें, तेथें पुरा वाद होऊन सर्व वेत शेवटीं रद्द झाला.

पुढील वर्षाचे प्रारंभी पिट साहेवानें राज्य खर्चासंबंधी इ०स० एक कायदा करण्याचा उपक्रम केला. तो त्याचे १७०६ मनांत फार दिवसांपासून होता, आणि राज्यसंबंधी वृद्धतलोकांनीं त्याचा फार विचार केला आहे. तो असा कीं, सरकारी कर्जाचा फडशा करण्याकरितां एक पुंजी उत्पन्न करावी. या कामासाठीं कमिशनर यांचे हातीं प्रति तीन महिन्यांत २५००००० पौंड जमा करावे. त्या पैक्याचा चक्रवाढव्याजानें थोडक्या दिवसांत फार ऐवज होईल; अठ्ठावीस वर्षांत चाळीस लाख पौंड, मुदलावर जाजती व्याज येईल असें योजिलें होतें. हा पैका दुसरे कोणते कामास लावूं नये असें केलें होतें. या वेतावर उभयपक्षां मोठे चातुर्यानें फार वाद झाले, परंतु शेवटीं तो ठरला.

या वर्षीं एक चमत्कारीक गोष्ट घडली. ती अशी कीं, सेंटजेम्स वाड्याचे दरवाजांत राजा रथांतून उतरत असतां अर्जी देण्याचे मिषानें तेथें एक निकल्सन या नांवाची वायको होती, तिनें राजाचे अंगावर सुरी मारिली. परंतु दैवदशात् त्याचे अंगास कांहीं दुखापत झाली नाहीं. चौकशी केली तेंव ती वायको वेडी असें कळलें, ह्मणून तिला बेथलम आस्पितल एथें पाठविलें. त्या वेळेस लंडन व इतर शहरचे लोकांनीं राजास संतोषाचीं पत्रे पाठविलीं.

याच वर्षांत दुसरो एक फार दिवस स्मरण राहावयाजोगी गोष्ट घडली. ती ही कीं, हेस्तिंग्स साहेवाची

चौकशी होऊन त्यावर शेवटीं गुन्हा ठेवावा, असा निश्चय ठरला. ती चौकशी चालविणारा मुख्य एडमंड बर्क साहेब होता. त्याचे व ज्याची चौकशी करावयाची त्याचे गुण आणि कीर्ति यामुळे त्या चौकशीची सर्व लोकांस फार आस्था उत्पन्न झाली. बर्क साहेबास कांहीं कागद पाहिजे होते, ते त्यास देण्याविषयीं तंटा झाल्यावर शेवटीं त्या गृहस्थानें हेस्तिंग्झ साहेबावर एकवीस आरोप ठेविले; आणि दुसऱ्या महिन्यांत फ्रान्सिस साहेबानें नवा एक ठेविला.

ते आरोप असे. पहिला, रोहिले यांबरोबर लढाई केली. दुसरा, लार्ड क्लैव यानें मोगल यास कोरा व आलाहाबाद प्रांत दिले होते, त्यांचा वसूल जेव्हां तो राजा आपली राजधानी दिल्ली एथें गेला, आणि मराठ्यांच्या आश्रयानें राहिला, तेव्हां त्यांस दिला नाही. तिसरा, लढाईकरितां काशीचे राजाकडून बहुत मदत मागितली, आणि त्यानें नाहीं ह्मटलें ह्मणून त्यास दंड करून राज्यांतून काढून टाकिलें. चवथा, अयोध्येच्या बेगम साहेबास धरून वंदीस ठेविलें, पैका काढण्याकरितां त्यांचे चाकरांस कैद करून पायांत विड्या घातल्या, त्यांचे कुटुंबास विपत्तींत पाडिलें, आणि त्यांकडून बळानें जाहागिरी व संपत्ति हीं घेतलीं. पांचवा, फरकाबादचे राजाची जी अवस्था केली तीसंबंधी. साहाबा, साहाळूचे राजासंबंधी. सातवा, दहावा, अकरावा, आणि बारावा, हेस्तिंग्झ साहेबानें कंपनी सरकाराकडून कांहीं मोठे कंट्राक्ट ह्मणजे मखते केले होते; व सर अर्थरकूट साहेब यास व आपण क्रियेक नवीं कामें कल्पून त्यांवर लोक ठेविले होते त्यांस, पगार फार

केला होता त्यासंबंधी. आठवा, चोरून पैका व कायद्या-
वाहेर नजरा घेतल्या त्यासंबंधी. नववा, हेस्तिंग्झ साहे-
वानें विलायतेंत कित्येक लोकांस आपले नांवानें अधिकार
सोडण्याकरितां अख्त्यार दिला असतांही आपले जागेवर
जो पुढें नेमणूक होऊन आला, त्यास तो मान्य होईना, त्या-
संबंधी. तेरावा, अर्काटचा नवाब व दक्षिणेचा सुभेदार
(निजाम) यांजवळ वकिलाती पाठविल्या त्यासंबंधी. चव-
दावा, मराठ्यांचे तहांत गोहदचे राण्यास सोडला, त्यासंबंधी.
पंधरावा, बंगालचा वसूल मनास येईल तसा बहुत
खर्च केला. सोळावा, असा कीं, हेस्तिंग्झ साहेवानें अयो-
ध्या प्रांताचा फार नाश केला. सतरावा, महंमद रिझा-
खान या नांवाचा कोणी, बंगाल देशचो वहिवाट सरका-
राकडून फार दिवस चालवीत असे, त्यास हेस्तिंग्झ साहे-
वानें काढलें, त्यासंबंधी. अठरावा, हेस्तिंग्झ साहेवानें मो-
गल यास मराठ्यांचे स्वाधीन केलें. एकुणिसावा, डरे-
क्टर यांचा अपमान केला. विसावा. असा कीं, मरा-
ठ्यांशीं लढाई उत्पन्न केली, त्यामुळें ज्यांशीं तह केला,
त्यांविषयीं गैर विश्वास झाला. एकविसावा, कागद पत्र
नाहीं असें केलें; आणि बाविसावा, फिझुलाखानाची जी
अवस्था केली, तीसंबंधी.

मग कोणते रीतीनें तें काम चालवावें, याविषयीं कांहीं
अडचणी पडल्या; त्या गेल्यावर, जून महिन्याचे पहिले ता-
रिखेस बर्क साहेवानें हेस्तिंग्झ साहेबावर पहिला आरोप
ठेवावा असें सांगितलें; परंतु त्याविषयीं फार वाद होऊन
ते चालले नाहींत. मग काशीचे राजास काढून दिलें, या
आरोपाविषयीं वाद होऊन तो लागू झाला, आणि दुसरेही

बहुतकरून लागू झाले, ह्मणून ठरविलें कीं, लार्ड सभेस जाऊन बर्क साहेबानें हेस्तिंग्झ साहेबावर मोठे गुन्हे आणि फार वाईट वर्तणूक यांचा आरोप ठेवावा. हा निरोप लागलाच कळवून जीं कलमें तयार केलीं होतीं, तीं लार्ड सभेकडे पाठविलीं. त्याच महिन्याचे २१ वे तारिखेस बर्क साहेबानें गुन्हेगारीचें दुसरें एक कलम आणिलें; हे आणि लार्ड चान्सेलर यास सांगितलें कीं, हेस्तिंग्झ साहेब कैदेत आहे, आणि सभेचे पुढें येण्यास तयार आहे. मग हेस्तिंग्झ साहेबास सभेंत आणण्याचा हुकूम केला, आणि कलमें वाचलीं. लार्ड चान्सेलर यानें आपले कडचें कांहीं बोलावयाचें असल्यास बोलावें, असें त्यास सांगितलें. तेव्हां त्यानें सभा वास्तवीक आहे तें करील, असें बोलून आपले आरोपपत्राची एक नकल मागितली, आणि आपला जबाब करण्यास कांहीं मुदत द्यावी, आणि वकील करण्यास व जामीन देण्यास आज्ञा असावी, अशी प्रार्थना केली. मग त्याचे वीस हजार पौंड ऐवजाचे दोन जामीन घेतले, आणि ते जामीन सम्न साहेब आणि सलिवान साहेब यांतूनही प्रत्येकाचा दहा हजार पौंड ऐवजाचा जामीन घेतला. आणि लार्ड सभेचे दुसरे बैठकीचे दुसरे दिवशीं त्याचा जबाब घ्यावा, असें नेमिलें.

ह्मणून ही चौकशी एकीकडे ठेवून दुसरीं मध्यें घडलेली वर्तमानें लिहितों. पार्लमेंट सभेचे प्रारंभीं ग्रेटब्रिटन व फ्रान्स या दोन देशांमध्ये व्यापाराचा तह ठरून वसैल्स शहरांत सध्या झाल्या होत्या, तो तह सभेस जाहीर केला. त्या तहांतील सारांश हा कीं, दोन देशांमध्ये लढाईच्या सामानावांचून सर्व जिन्नस जाण्यायेण्यास

हरकत होऊं नये. या तहावर दोनही सभांत विरुद्ध बोलणीं पडलीं, परंतु व्यापारी लोकांच्या मंडळ्या त्याविषयीं फार विरुद्ध नव्हत्या. फ्रान्स देशामध्ये लोकांमध्ये हा तह फार वाईट वाटला, कारण कीं, त्यापासून दोनही देशांचे स्वार्थ सारिखे होत नव्हते. या तहाप्रमाणें पोर्तुगल, स्पेन, आणि माडिरा एथील शरावेवर जो कर होता तो, फ्रेंच दारूवरचे नवे करापेक्षां एक तृतीयांश कमी केला.

या वर्षीं सरकारचा वसूलही कांहीं वाढला, त्यावरून सर्वांस संतोष झाला. प्रधानानें त्या वर्षाचीं जमा व खर्च हीं चांगले रीतीनें झालीं, असें सभेंत सांगितलें, परंतु त्याचे शत्रूंनीं ती गोष्ट खोटी असा पुरावा करण्याचा उद्योग केला. त्या वेळीं एक घोड्यावर चाकर मख्यानें द्यावा, असें फार लोकांचें बोलणें विरुद्ध पडलें असतां, पार्लमेंट सभेंत ठरवून घेतलें. प्राटेस्टंट डिसेंटर व कार्परेशन आक्ट या नांवाचे हुकूम फिरवावे; ह्मणून अर्जी केली, परंतु ती अज्याहत्तर अधिक संमते पडून रद्द झाली; त्या गोष्टीवरून असें वाटलें कीं, त्याविषयीं फिरून यत्न केला असतां सिद्धीस जाईल.

मागले वर्षीं राजाचा मुलगा प्रिन्स आफ वेल्स यानें आपले मोठे खर्चास पुरावयाजोगी आपली प्राप्ति नाहीं, असें पाहून, आणि आपण मागितल्यावांचून प्राप्ति कांहीं अधिक वाढावी, अशी त्यास आशा होती, ती व्यर्थ गेल्यावर त्यानें सरकारसंबंधी आपली शोभा बंद करावी असा निश्चय केला. हा त्याचा उत्तम विचार लोकांस फार चांगला वाटला. त्याविषयीं लोकांमध्ये प्रसिद्ध भाषण होई

तेव्हां असे गुणी, उदार राजपुत्रानें पैक्याचे तोव्यासाठीं आपल्या थोरपणाप्रमाणें जी शोभा पाहिजे होती, ती सोडिली, ही गोष्ट वाईट झाली असें लोक बोलत असत. ह्मणून नऊ महिनेपर्यंत त्यानें साधारण लोकांसारिखा राहून आपले कर्जाचा कांहीं फडशा केल्यानंतर, सरकार विरुद्ध लोकांनीं ही गोष्ट पार्लमेंट सभेंत निघेल, असें भय घातलें.

न्यून्हम साहेब ह्मणून लंडन शहराकडचा सभासद होता, त्यानें पिट साहेबास विचारिलें, कीं राजपुत्र सांप्रत संकट आवस्थेंत आहे, तीपासून त्यास मुक्त करावयाविषयीं तुमचें कांहीं बोलणें आहे कीं नाहीं? पिट साहेबानें उत्तर केलें कीं, मला अशी कांहीं राजाची आज्ञा नाहीं. तेव्हां त्या गृहस्थानें कळविलें कीं, चालीप्रमाणें या गोष्टीविषयीं मी कांहीं बोलणार आहे. ती गोष्ट निघावयाचे पूर्वीं एके दिवशीं सभेंत कांहीं भाषण झालें, त्यांत कोणी एके गृहस्थानें सुचविलें कीं, राजपुत्र एके **क्याथोलिक** मताचे बायकोशीं लग्नाचा वेत करितो असा संशय आहे; परंतु राजपुत्राचे परम स्नेही तेथें होते, त्यांनीं खातरी केली कीं, ती बातमी खोटी. मग सभेंतमध्ये फार वाद झाल्यावर शेवटीं बाहेर कांहीं मसलत झाल्यामुळें **न्यून्हम** साहेबास ती गोष्ट काढण्याचें प्रयोजन पडलें नाहीं. राजापासून निरोप आल्यावरून राजपुत्राची नेमणूक दरसाल १०००० पाँड वाढविली; **क्यार्ल्टन** वाड्याचें काम चालवावयास २०००० पाँड दिले, आणि त्याचे कर्जाचे फडशाकरितां १६१००० पाँड दिले, राजाचे निरोपांत होतें कीं, “राजपुत्रानें या पुढें आपला खर्च प्राप्तीचे आंत आटपावयाची आपली

इच्छा आहे, अशी माझी पुरी खातरी केली आहे; आणि त्यानें त्या खर्चाचा बेत आणि बंदोबस्त केला आहे, त्यावरून त्याचा यत्न सिद्धीस जाईल असें मला खचित वाटतें.

या वर्षामध्ये हॉलंड देशांतील संस्थानांत एक फेरफार झाला. तो प्रथम एके फ्रेंच टोळीनें उत्पन्न केला; परंतु त्यामुळे पुढें इंग्लंड व प्रशिया एथील सरकारांस त्या तंत्र्यांत पडणें जरूर पडलें. ड्युक आफ ब्रनस्विक याचे हाताखालची प्रशियन फौज सप्तंबर महिन्याचे तेरावे तारिखेस हॉलंड देशांत गेली; आणि तिनें थोडा परंतु सफल प्रयत्न करून सर्व देशांत स्वस्थता केली. फ्रान्स देशाचे सरकारानें डच लोकांचे पक्षाकडची युद्धाची तयारी करण्याचा आपला बेत जाहीर केला; त्यामुळे ब्रिटिश सरकारानेंही एक अरमार तयार केलें; परंतु ते दोनही दरबारांचे संमतानें पुढील अक्टोबर महिन्यांत दूर केलें.

पुढील पार्लमेंट सभेचे बैठकींत मुख्य काम, हेस्टिंग्ज इ. स. साहेबाची चौकशी झाली. लार्ड सभेनें नेमिलें १७८८ होतें त्याप्रमाणें हेस्टिंग्ज साहेबानें आपले उत्तर दिलें, आणि कामन्स सभेनें लाजवर प्रत्युत्तर दिलें. फेब्रुवारी महिन्याचे १३ वे तारिखेस चौकशी व्हावी, असें नेमिलें. त्या दिवशीं अकरा वाजतां कामन्स सभा, व तिचेपुढें अन्याय ठेवणारे कामगार, असे आपले सभागृहांतून वेस्तमिन्स्तर वाड्यांत आले; त्या वेळेस त्या प्रसंगाप्रमाणें तेथें बसावयाच्या जागा केल्या होत्या. त्या मंडळीचे पुढें बर्क साहेब होता. ते बांकांवर बसल्यानंतर एके अर्धतासानें लार्ड आपले वाड्यांतून निघाले. प्रथम पार्लमेंट

सभेचे कारकून, मग चान्सरी याचे मास्तर, मग सर्जंट या नांवाचे कामगार, आणि मग न्यायाधीश. त्यांचे मागून एक चौपदार, पियर यांचे वडील मुलगे, मग लहान वयाचे पियर, मग अशर हणून कामगार, बारन, विशप, वैकौट, अर्ल, मार्कुइस, ड्युक, अर्चबिशप, आणि मग लार्ड चान्सेलर. त्या समारंभांत सर्वांचे शेवटीं राजाचे कुटुंबांतलीं मनुष्ये आलीं. त्यांत प्रथम ड्युक ग्लास्टर याचा मुलगा, आणि शेवटीं प्रिन्स आफ वेल्स. आपले जागेवर जाते वेळेस त्यांनीं आपल्या टोप्या काढून तत्कास सलाम केला. चालीप्रमाणें कृति झाल्यावर कोर्ट याचे कारकुनांनीं आरोप वाचून चौकशी चालू झाली; आणि मध्यें कांहीं दिवसांचे अवकाशानें ती तीन महिनेपर्यंत चालली.

या बैठकीचे शेवटीं आफ्रिका देशांतून वेस्टइंडीस प्रांतांत गुलाम पाठविण्याचा चांगला बंदोबस्त करण्याविषयीं एक कायदा झाला. हें लिहिण्याचें कारण कीं, गुलामाचा क्रूर व्यापार बंद करण्याविषयीं हा पहिला यत्न.

त्या वेळेस ब्रिटन देशामध्यें सर्वत्र स्वास्थ्य होतें. युरोप खंडांतलीं इतर देशांत लढाया आणि तंटे चालले होते. ज्या राजनीतीपासून अशा गोष्टी झाल्या, तिचा उपकार मानून, सन १६६८ मध्यें राज्यांत फेरफार होऊन तृतीय विलियम राजा आला, त्या दिवसाचें स्मरण राहण्यासाठीं, सर्व ठिकाणचे लोक त्या दिवशीं आनंद करीत असत.

लोक या रीतीनें आपले सुखाचे स्थितीचा अनुभव घेत असतां, अकस्मात एक गोष्ट घडून त्यांस दुःख झालें. तें असें कीं, अक्टोबर महिन्याचे शेवटीं राजास दुखणें लागलें,

त्यामुळे पार्लमेंट सभेत पुढे राजा कोण व्हावा, याचा विचार करणे प्राप्त झाले. त्यांत एक गोष्ट कठीण घडली, ती ही कीं, प्रधान व विरुद्ध पक्षाचे लोक यांमध्ये भेद पडून विचार उत्पन्न झाला कीं, प्रिन्स आफ वेल्स, राजाचा मुलगा यास राजा दुखणेकरा आहे तंवपर्यंत सर्व राज्याचा अखत्यार देऊन कारभार चालवावयास नेमावे. किंवा जी सत्ता आणि जे हक्क राजां जीवंत असतां त्यावांचून दुसरे कोणास उपभोग करण्याचे सामर्थ्य नाही, ते त्याचे हातीं नसून त्यानें मुलुखाचा दुसरा कारभार चालवावा, असा बंदोबस्त करावा. प्रधानांचे ह्मणणे होते कीं, राजपुत्राची सत्ता नियामत असावी. राजाचा घरगुती कारभार राणीचे स्वाधीन करावा, तिला मसलत सांगणारे प्रधान नेमावे, आणि राणी व तिचे प्रधान यांस राजाची प्रकृति वरी झाली, असें वाटले ह्मणजे राजानें आपला अधिकार घ्यावा, आणि राजपुत्रानें कारभार सोडावा. हा प्रधानाचा बेट पार्लमेंट सभेंतील दुसरे पक्षाचे लोकांस फार विरुद्ध झाला.

त्या वेळेस प्रधान आपलीं कामें सोडणार होते, आणि नवे प्रधानांत विरुद्ध पक्षाचे लोकांची नेमणूक होणार असें दिसत होते, तथापि सर्व लोकांचा पिट साहेबावर फार भरंवसा होता, ते त्यास स्तुतिपत्रें देत असत, व पार्लमेंट सभेंतही त्याचे पक्षाच्या संमति फार पडत; आणि जर राजपुत्रानें कारभार करावा असें ठरलें असतें, तर फार अडचण राहिली नसती.

त्या वेळेस नियमित सत्ता देऊन राजपुत्रास कारभार चालवावयास नेमिलें असतें, तर सरकारचें वजन कमी

झालें असतें; परंतु तो कायदा ठरावयाचे वेळेस दैवशात् राजा दुखण्यांतून बरा झाला अशी वातमी आली. मग राजा चांगला बरा होऊन मार्च महिन्याचे प्रारंभीं राज्यकारभार पाहूं लागला. त्या महिन्याचे १० तारिखेस लार्ड चान्सेलर यानें चालीप्रमाणें भाषण करून पार्लमेंट सभेचें काम चालू केलें. हें शुभवर्तमान चांगलेंच देशांत सर्व ठिकाणीं कळलें. चहूंकडून आनंदपत्रें येऊं लागलीं; लंडन व वेस्तामिन्स्टर या शहरांत दिवे लावून मोठी शोभा केली. एप्रिल महिन्याचे २३ वे तारिखेस सर्व राज्यांत लोकांनीं ईश्वराचा स्तव करावा असें योजिलें. त्या दिवशीं राजा दुखण्यांतून निभावला ह्मणून ईश्वराची स्तुति करण्याकरितां आपलें सर्व कुटुंब, व दोन पार्लमेंट सभा यांसहित सेंटपाल याचे देवळांत गेला. दुसरे रात्रीस दिव्यांची फारच शोभा झाली, तिचें वर्णन करून ती समजणार नाहीं. गरीब आणि मातबर दोघेही ती शोभा अधिक अधिक करूं लागले.

अयर्लंड वेटांत इंग्लंड देशाप्रमाणेंच राजाचे दुखण्यांत राज्यकारभार चालण्याविषयींचे कायदे करावयाचा यत्न झाला. तेथील पार्लमेंट सभेंत ठरलें कीं, राजपुत्राचे सत्तेस कोणताही प्रतिबंध नसावा. ही सत्ता प्रिन्स यास देण्याचे कामाकरितां साहा असामी नेमिले; परंतु ते येऊन पौंचण्याचे पूर्वीच राजा दुखण्यांतून बरा झाला.

पार्लमेंट सभा जमल्यावर प्रथम लोकांचें लक्ष्य दुकानावरचा कर बंद करण्याचे कामाकडे लागलें. तो थोडे वर्षांपूर्वी पिट साहेबानें बसविला होता. त्यापासून जुलूम होत नव्हता, तथापि तो बसविण्याची रीति सर्वांवर सारि-

खी नव्हती, ह्मणून त्याचा लोकांस फार त्रास आला होता; आणि तो बंद होण्यासाठीं बहुत वेळ यत्न केला असतांही तो सिद्धीस गेला नव्हता. शेवटीं **फाक्स** साहेबानें सांगितल्यावरून **कामन्स** सभेनें त्याविषयीं लोकांची प्रार्थना ऐकिली. पूर्वीं **टेस्ट व कार्परेशन** हे कायदे मोडण्याविषयीं **डिसेंटर** लोकांनीं अर्जी केली, ती अधिक संमतें पडून रद्द झाली होती; परंतु पुनः केली असतां चालेल अशी आशा होती, ह्मणून त्याविषयीं बोलणें निघालें; तेव्हां अधिक विरुद्ध संमतें बावीस मात्र पडलीं. यावरून पुनः आशा आली; परंतु ती पुढें फुकट गेली. या वर्षीं गुला-माचा व्यापार बंद होण्याकरितां बहुत यत्न झाला. तो केवळ सिद्धीस गेला नाहीं, तथापि त्यास जे विरुद्ध लोक होते, ते पहिल्यापेक्षां थोडे झाले. त्या व्यापारांत ज्या लोकांचा संबंध होता त्या सर्वांस भय पडलें, आणि त्यांस अर्ज्या **कामन्स** सभेंत बहुत येऊं लागल्या.

या वर्षीं तंबाकूचे व्यापारांत **एक्ससिस** कायदा चालू झाला. पूर्वीं बहुत वर्षांपासून त्या व्यापारांत लबाड्या उघड होत असत; परंतु **एक्ससिस** कायदा त्या व्यापारावर लागू करणें, हें लोकांस चांगलें वाटेना. ह्मणून त्या कामांत प्रधानास सभेमध्ये व सभेचे बाहेर बहुत विघ्न आलीं; तथापि तें दोनही सभांत सिद्धीस गेलें. पूर्वीं **सर राबर्ट वाल्पोल** याचे अमलांत अशे जातीचे एक कायद्यास इतका प्रतिबंध झाला कीं, त्यामुळें तो लवकर पदच्युत झाला. या वर्षीं **कामन्स** सभेचा स्पर्कर, **कार्न्वाल** साहेब मेला, ह्मणून त्या मोठे जागेवर **ग्रेन्विल** साहेबाची नेमणूक झाली; आणि त्यानें सरकारचा सेक्रेतारी याची जागा

कबूल केली, तेव्हां त्यांनीं हेनरी आडिंग्टन साहेबाची नेमणूक केली; त्याची वर्तणूक धीराची होती, आणि तो पक्षपात सोडून निवाडा करीत असे, ह्मणून सर्व पक्षाचे लोकांची त्यावर प्रीति वसली.

या वर्षीं फ्रान्स देशामध्ये एक मोठा फेरफार झाला. त्याचा संक्षेपानें वृत्तांत असा आहे कीं, फ्रेंच लोकांचे खर्चाची व्यवस्था फार कठीण होत चालली, उदार कल्पना वाढत चालल्या, भाषण स्वतंत्र होत चाललें, स्वतंत्रतेचे इच्छणारे फ्रान्स देशामध्ये होते, त्यांचीं व इंग्लंड देशांतील तशा पुरुषांचीं कागदपत्रें होऊं लागलीं, दरबार अशक्त झालें, आणि फौज लोकांचे पक्षाकडे येऊं लागली; या सर्व कारणांमुळे सर्व राज्य, जुनी राज्यरीति, राजा, मोठे लोक, पार्लमेंट सभा, न्यायाच्या अदालती, आणि हक्क, हीं एकदांच नाश पावलीं. पुढें लोकांवर ज्यांनीं आपला हुकूम चालू केला, त्यांनीं जर शहाणपणानें आणि शांततेनें सावधगिरीची वर्तणूक केली असती, तर बरें होतें; परंतु ते मर्यादा न ठेवितां सर्वत्र जुलूम करूं लागले; आणि त्यांनीं चांगला स्वतंत्रपणा स्थिर करण्याचें सोडून, जे आपल्या स्वाधीन झाले त्यांवर जुलूम आरंभिले. हा फ्रेंच राज्यांत फेरफार संन् १७८९ त झाला; आणि पुढें १७९० त जेव्हां पार्लमेंट सभा जमली तेव्हां सहज त्या गोष्टीविषयीं बोलणें होऊं लागलें. या लहानशे गोष्टीपासून मोठ्या गोष्टी घडल्या. त्या प्रसंगीं बर्क साहेबानें फ्रान्स देशांतील कामगारांची फार निंदा केली. त्यावर विरुद्ध पक्षामध्ये त्याचे सोबती फाक्स साहेब व शेरिडन साहेब यांनीं उत्तर दिलें. त्यांतून दुसरे गृहस्थांस बर्क साहेबानें झडलें

कीं, या घटिकेपासून तुमचा आमचा राज्यकारणीं स्नेह तुटला. प्रधान बर्क साहेबाचे मतास आश्रय देत असत; परंतु त्याचे बोलण्याचा कठोरपणा यांस मान्य नव्हता. या कब्जापासून पुढें विरुद्ध पक्षांत फूट पडली, व वाढत जाऊन तीपासून देशाचे स्वस्थतेत अंतर पडावयाजोग्या गोष्टी बहुत घडल्या.

टेस्ट व कार्परेशन हे कायदे मोडण्याविषयीं दोन यत्न झाले, ह्मणून पूर्वी सांगितलें. यांतून शेवटचे वेळेस अशा आशा आली होती कीं, पुनः यत्न कैला असतां सिद्धीस जाईल. परंतु डिसेंटर लोकांस फ्रेंच राज्यांत फेरफार झाला, व त्यापुढें जीं कृत्ये झालीं, त्यांची मोठी आवड आहे हें प्रसिद्ध होतें; ह्मणून धर्मपक्षी व दरदारी लोक यांस भय पडलें. पुढें जेव्हां ते कायदे मोडण्याविषयीं पुनः बोलणें निघालें, तेव्हां बर्क साहेबानें डिसेंटर लोकांचे मनांतील गोष्टी सभेस सांगितल्या, त्या तेथें सभासद होते, त्यांचे मनांत नव्याच भरल्या; ते कायदे न मोडण्याविषयीं प्रधानांनीं अशा युक्ति सांगितल्या, व कांहीं नवे गोष्टीचें त्या वेळेस इतकें भय होतें कीं, अधिक संमतें पडून ते कायदे मोडूं नये असें ठरलें. ते समयीं सुमारे ४०० सभासदांनीं आपलीं संमतें दिलीं.

तेव्हां फ्लड साहेबानें पार्लमेंट सभेचे रीतींत कांहीं फेरफार करण्याचा बेत सभेंत आणिला होता; परंतु नव्या गोष्टीस लोक भितात, व फ्रान्स देशांत राज्यरीतीमध्ये कशीं कशीं संकटें उत्पन्न झालीं, हें उघड आहे, ह्मणून तो बेत मतभेद न पडतां रद्द होईल, असें समजून फ्लड साहेबानेंच तो सभेंतून काढला, त्या बेताचा सारांश असा

कीं, कामन्स सभेत नवे दुसरे शंभर लोक अधिक असावे, व ते नेमण्याचा अधिकार सर्व प्रांतांतील राहणारे नवे ब-
हुत घरवाले लोकांस असावा. त्याचें दुसरें ह्मणणें होतें
कीं, शेरीफ व त्याचे डेप्युटी यांनीं त्या दिवशीं प्रति पा-
रीश* यांत राहणारे घरवाल्यांच्या संमति घ्याव्या.

पूर्वी सांगितलें त्यावांचून या सभेत दुसरे राज्यांतील
वहिवाटीसंबंधी काम फार झालें नाहीं. परंतु इंग्लिश सर-
कार व स्पेन देशचे सरकार या दोघांमध्ये एक तंटा झा-
ला. त्यावरून शेवटीं लढाई होईल असें भय पडलें. संन्
१७८६ मध्ये किल्येक ब्रिटिश व्यापाऱ्यांनीं चिनई लो-
कांस चांमडी पुरवावयासाठीं नूटकासौंड या बंदरीं व्या-
पार चालवावयाचा वेत आरंभिला. संन् १७८८ या
वर्षीं त्यांनीं आपलें तें संस्थान टिकावयाजोगें जमविलें;
परंतु त्या अपहारामुळें स्पानियार्ड लोकांस राग येऊन
संन् १७८९ चे मे महिन्यामध्ये त्यांचे एके गलबतानें
इंग्लिश यांचीं दोन गलबतें कैद केलीं, आणि त्यांनीं सं-
स्थान केलें होतें तें घेतलें. जेव्हां ही गोष्ट कामन्स
सभेत आली, तेव्हां प्रधानास आज्ञा झाली कीं, तिचा स्पा-
निश दरबारांतून बंदोबस्त व्हावयाजोगी तजवीज करावी.
तेव्हां सुमारें तीस लाख पौंड खर्चून एक अरमार तयार
केलें. हें अरमार मोठें भयंकर दिसलें त्यामुळें, किंवा
तहाचा उपाय करण्याची स्पेन देशचे दरबारास इच्छा
होती, त्यामुळें असें ठरलें कीं, ब्रिटिश वकिलानें जी खा-
तरी व तोटा भरून देण्याविषयीं बोलणें लाविलें आहे, तें

* एके धर्मपध्याचे अमलाखालीं जितका प्रांत असतो, त्याचें नांव
पारीश.

प्रथम कबूल करावें. पुढें बोलणें झालें त्यांत इमारती व गलबतें परत द्यावीं. आणि ब्रिटिश लोकांचा जो तोटा झाला तो भरून द्यावा असें ठरलें; आणि गलबतें पाठविणें, व माशांचा व्यापार, हे हक्क कांहीं एक नियमाप्रमाणें दोनही राज्यांतील प्रजांनीं भोगावे असें झालें. या तहाचा शेवटचा ठराव नवे पार्लमेंट सभेंत झाला. जुने पार्लमेंट सभेस जून महिन्यांत निरोप झाला.

नवें पार्लमेंट याची सभा नवेंबर महिन्याचे २५ वे तारिखेस वसली. सभेचे प्रारंभीं राजानें भाषण केलें, त्यांत कळविलें कीं, स्पेन देशचे सरकाराशीं तह होऊन तंट्या बंद झाला ह्मणून मला मोठा संतोष झाला. आणि रशिया व तुर्कस्थान यांमध्ये जरी आजून लढाई चालली आहे, तरी आस्ट्रिया देशचे सरकारानें रशिया देशचे सरकाराशीं तह केला, आणि रशिया देशचे सरकारानें स्वीडन देशचे सरकाराशीं केला. स्पेन देशाशीं तहाचा करार केला होता, तो दोनही पार्लमेंट सभांस मान्य झाला. नंतर सरकारी खर्च अधिक न वाढतां या अरमाराच्या खर्चाबद्दल पैका उत्पन्न होण्यासाठीं पिट साहेबानें वेत केला कीं, कांहीं दिवसांचे मुदतीनें किलेक नवे कर वसवावे, ह्मणजे त्या कर्जाचा फडशा चार वर्षांत होईल; आणि बांक यातून पांच लाख पौंड व्याजावांचून उसनवार घ्यावे. या उदार करारांचें कारण हें होतें कीं, बांक यामध्ये कोणी दावा न केलेला पैका सहा लक्ष आठ हजार पौंड आहे, त्यांतून पांच लाख उसनवार घ्यावे, असा पिट साहेबाचा प्रथम वेत होता; परंतु असें केलें असतां लोकांनीं ज्याजवळ पैका ठेविला होता, त्यावरचा त्यांचा वि-

श्वास नाहीसा होईल, असें समजून हा वेत चालू दिला नाही; ह्मणून तो साहेब वर लिहिलेले करारानें उसनवार पैका घेण्यास मान्य झाला. यापासून एक चमत्कारीक गोष्ट घडली. बांक याचे कामगारांस दावा न केलेले भागांच्या यादी व त्यांवर दावा करणारांचीं नांवे छापून प्रसिद्ध करणें जरूर पडलें; त्यामुळें बहुतांचे वडिलांचा बांक या बरोबर हिसाब चुकविते वेळेस दुर्लक्ष्यानें किंवा विसरून जो पैका राहिला होता, तो त्यांनीं परत घेतला.

पार्लमेंट सभा एकत्र जमल्यावर होस्टिंग्ज साहेबावर आरोप ठेवण्याचे कामांतला मुख्य बर्क साहेब यानें ती मोठी चौकशी पुनः करावी, ह्मणून बोलणें आरंभिलें. तेव्हां असा विचार पडला कीं, पार्लमेंट सभेस निरोप होऊन दुसरी सभा झाल्यावर पहिली अन्यायाची चौकशी संपली असें होतें किंवा नाही. याविषयीं बहुत तंट व वाद होऊन शेवटीं नाहीं असें ठरलें. परंतु या सभेचे बैठकींत ती चौकशी पुनः चालू झाली नाही.

सन् १७९१ चे प्रारंभी कांहीं थोडी हरकत होऊन एक कायदा ठरला कीं, इंग्लिश रोमन क्याथोलिक यांनीं पोप याचे सत्तेचे विरुद्ध प्रतिज्ञेवर सही केली, ह्मणजे त्यांस पूर्वीं क्रिस्तेक अधिकार नव्हते, ते मिळतील. ती प्रतिज्ञा अशे शब्दांनीं लिहिली होती कीं, त्या धर्माचे पक्षाचे उदार लोक होते, त्यांच्यानें तीवर हरकत करवेना; परंतु तीपासून इतकें झालें कीं, तीवर ज्यांनीं सही केली, आणि ज्यांनीं केली नाही, त्यांमध्ये भेद पडला. एप्रिल महिन्यामध्ये विल्बे फोर्स साहेबानें गुलामाचा व्यापार बंद करण्यासाठीं बोलणें चालविलें, परंतु त्यावर पंचाहत्तर

अधिक संमति पडून तें रद्द झालें. दुसरा एक कायदा ठरला कीं, **आफ्रिका** खंडाचे पूर्वेचे कांठावर **सिएरालिन** या नांवाचा प्रांत आहे, तेथें **वेस्टइंडीस** देशचे व दुसरे उष्णदेशचे जिनस स्वतंत्र **निग्रो** लोकांकडून काम घेऊन उत्पन्न करावे, अशी सनद एके मंडळीस द्यावी. त्या मंडळीचे कामास बहुत विघ्नें झालीं; परंतु जसजसा तिचा यत्न सिद्धीस जाईल, तसतसी तीपासून **वेस्टइंडीस** देशचे संस्थानाची दुर्दशा होईल.

या **पार्लमेंट** सभेत मोठी गोष्ट ही ठरली कीं, **क्यानडा** प्रांतांत नवी राज्यरीति स्थापावी; त्या प्रांताचे अपर **क्यानडा**, व लोअर **क्यानडा**, या नांवाचे दोन विभाग करावे, प्रतिराज्यांत राजानें नेमिलेलें एक **कौन्सिल** आणि लोकांनीं नेमलेल्या सभा असाव्या; त्यांमध्ये **हेबियस कार्पस** कायदा मुख्य असावा. तेथील व्यापार चालावयास जितकी गरज लागेल त्यावांचून दुसरे कर **पार्लमेंट** सभेनें बसवूं नये, व त्या करांचा वसूल तेथील प्रांताचे राज्य करणारांचे स्वाधीन असावा. या वेतापासून सर्व लोकांस संतोष झाला. यांवर **फाक्स** साहेबानें कांहीं विपरीत भाषण केलें कीं, **कौन्सिल** यांत सात वर्षांनीं एक वेळ नेमणुकी करूं नये; परंतु प्रतिवर्षीं एक वेळ, किंवा तीन वर्षांनीं एक वेळ कराव्या, आणि क्रियेक पदवीचे लोकांस जन्मपर्यंत **कौन्सिल** यांत बसण्याचा अखत्यार देण्याची सत्ता सरकारानें आपणाजवळ ठेविली, हें ठीक नाहीं. या भाषणावरून **फ्रान्स** देशामध्ये वंशपरंपरेचे किताब व प्रतिष्ठा हीं बुडाल्याची कांहीं गोष्ट निघाली; तेव्हां **बर्क** साहेब उठला, आणि त्यानें **फाक्स** साहेबाशीं कांहीं रागाचें बो-

लणें बोलून पूर्वी जसा शेरिडन साहेबाचा स्नेह तोडला होता, तसा फाक्स साहेबाचाही तोडला. त्या फाक्स साहेबाचें व त्याचें पार्लमेंट सभेंत मुळापासून एकमत होतें, ह्मणून अकस्मात् स्नेह तुटल्यामुळें फाक्स साहेबाचे डोळ्यांत आश्रुपात येऊन तो शांततेनें व स्नेहानें बोलूं लागला, परंतु बर्क साहेबानें त्याचा तिरस्कार केला; आणि तेव्हांपासून त्या दोघांचा स्नेह पुनः कधीं झाला नाहीं.

ही सभेची बैठक संपावयाचे पूर्वी पुनः रशिया देशाशीं लढाई होईल असें भय पडलें. हंगारी देशचा राजा लिओपोल्ड राज्य करूं लागला, तेव्हां संन् १७९० चे आगष्ट महिन्यांत त्यानें ब्रिटिश सरकारचे मदतीनें तुर्कस्थानाचे दरबाराशीं तह केला. आतां ब्रिटिश सरकारानें रशिया देशचे राणीस निरोप पाठविला कीं, तुर्क-आणि रशिया यांमध्ये पुनः तह व्हावा, अशी आमची इच्छा आहे. त्या राणीनें तिरस्कार करून ही मध्यस्थी कबूल केली नाहीं; आणि राजानें कामन्स सभेस निरोप पाठविला कीं, मी व माझे स्नेही दुसरे राजे यांनीं मिळून तह होण्याचा यत्न केला, परंतु तो सिद्धीस गेला नाहीं, ह्मणून आपलें अरमार कांहीं वाढवावें, हें मला जरूर दिसतें. या निरोपाचा विचार होऊं लागला, तेव्हां रशियन मुलुखाशीं लढाईविषयीं सभेमध्ये व बाहेर लोकांचें बोलणें इतकें विपरीत पडलें कीं, राजाचा निरोप आल्यामुळें पिट साहेबाचें ह्मणणें तर कबूल झालें खरें, परंतु त्यानें योजिलेला वेत सोडून दिला. व पुढें ब्रिटिश सरकारानें आणखी कांहीं मध्यस्थी केल्यावांचून रशिया व तुर्कस्थान यांमध्ये आगस्ट महिन्यांत तह झाला; परंतु तो असा कीं,

त्यापासून रशिया देशचे सरकाराचा स्वार्थ झाला. ही पार्लमेंट सभेची बैठक जून महिन्याचे १० वे तारिखेस बंद झाली.

पूर्वी लिहिलें कीं, संन् १७८९ मध्ये फ्रान्स देशांत एक फेरफार झाला. तो अशे रीतीचा कीं, त्यापासून राज्याची, धर्माची, आणि लोकांची जुनी रीति अगदीं मोडली. फ्रेंच राज्यांतील खर्चाची व्यवस्था अमेरिका खंडातील लढाईमुळे फार कठीण झाली होती. त्या लढाईमुळे फ्रेंच दरबाराचा गर्व शांत झाला, परंतु सामर्थ्य कमी झालें; ह्मणून तेथील राजानें राज्यांतील मुख्य लोकांची सभा केली; आणि तीपासून चांगला कारभार चालेना, ह्मणून दुसरी एक स्टेट्सजनरल या नांवाची मोठी केली. ती लुईस राजा १३ वा संन् १६१४ तेव्हांपासून झाली नव्हती. तींमध्ये तीन प्रकारचे लोक होते. पहिले, मोठे लोक दुसरे धर्मपक्षी, आणि तिसरे साधारण लोक. हे तिसरे लोक पहिले दोन प्रकारचे लोकांचे एकंदर संख्येपेक्षां दुप्पट होते; आणि जेव्हां ती मोठी सभा वसूल शहरांत एकीकडे जमली; तेव्हां विचार पडला कीं, तिघांनीं तीन वेगवेगळे घरीं वसावें, किंवा सर्वांनीं मिळून एके घरांत वसावें. साधारण लोकांनीं शेवटचा पक्ष मोठे आग्रहानें धरिला. सग त्यांनीं नेशनल आसेंब्ली असा आपणास किताब ठेवून सांगितलें कीं, दुसरे दोन प्रकारचे लोक जर आजून आग्रह धरितील, तर आम्ही काम चालवावयास मुखत्यार आहों. पुढें मोठे लोक, व धर्मपक्षी, यांस ती गोष्ट कबूल करणें जरूर पडली; आणि त्या सर्वांची सभा एके वाड्यांत झाली. तितक्यांत पारिस शहरावर पन्नास हजार माण-

सांचा वेढा पडला, आणि जरूर पडल्यास जवरीने तें शहर शांत राखावें असा वेत होता. असें असतां प्रजांच्या पक्षाचा प्रधान नेकर साहेब यास संन् १७८९ चे जुलै महिन्यामध्ये जागेवरून दूर केलें, तेव्हां पारीस शहरामध्ये एक भयंकर बंड झालें, लढाऊ लोक प्रजांवर गोळी घालीनात; बास्तिल ह्मणून एक बंदिखाना पारीस शहरचे लोकांस फार दिवस भयकारक झाला होता, तो लोकांनीं वेढिला, आणि घेतला; तेथील गवरनर व दुसरे क्रियेक द्दष्टे लोक यांचा शिरच्छेद करून त्यांचीं डोक्रीं मोठ्या उत्साहानें काठीवरून नेलीं; सारांश, स्टेट्सजनरल सभा एकत्र मिळाल्यानंतर दोन महिन्यांत राज्याचा फेरफार झाला, त्यापासून सर्व युरोप देशास आश्चर्य वाटलें. जुलै महिन्याचे १७ वे तारिखेस राजा पारीस शहरांतील होटेलडिविल या वाड्यांत गेला, आणि लोकांचे स्वाधीन झाला. तेव्हांपासून त्याची राजा ह्मणून सत्ता होती ती सर्व गेली. नंतर नेशनल आसेंब्ली या सभेचा विजय झाला, ह्मणून त्यांनीं मोठे लोक व मोठे लोकांची जमीनींवर सत्ता असावी, हें सर्व मोडिलें. धर्मपक्ष्यांच्या जिनग्या जप्त करून त्यांनीं इतर सरकार चाकरांसारिखें सरकार देईल तें घेऊन रहावें असें केलें, आणि सर्व महंतांचीं संस्थानें बंद केलीं. अक्टोबर महिन्यांत वसैल शहरांत दुसरा एक दंगला केला; ह्मणून राजा, त्याचें कुटुंब, व नेशनल आसेंब्ली हीं पारीस शहरास निघून आलीं. वास्तविक राजा आतां कैदेतच होता; कारण कीं, त्याचा राजाप्रमाणें मान राखीत असत, परंतु तो काय करितो याची फार चौकशी होत असे. या दुःखदायक स्थितीपासून

सुटावयाकरितां त्यानें संन् १७९१ त आपण, राणी, आपली बहीण, मुलगा, आणि मुलगी यांस बरोबर घेऊन जाण्याचा यत्न केला. तो राज्याच्या शेवटीं पोचला होता, इतक्यांत त्यास धरून पुनः पॅरिस शहरास नेले. परंतु त्या वेळेस प्रजापक्षाचे लोकांमध्ये शांतपणा इतका होता कीं, त्यांनीं त्यानंतर कांहीं दांडगाईचें कर्म केले नाहीं. नेशनल आसेंब्ली या सभेनें नवी राज्यरीति पुरी केली, ती राजानें त्या वर्षींचे सप्तंबर महिन्यांत मान्य केली; आणि पुढें त्या सभेनें निरोप घेऊन नवी झाली, परंतु तीमध्ये जुनें सभासदांतून कोणाची नेमणूक केली नाहीं. यामुळे फ्रान्स देशाची पुढें इतकी विपत्ति झाली.

या फेरफाराविषयीं इंग्लंड देशांमध्ये लोकांचीं मतें वेगवेगळीं होतीं; व यांविषयीं अनेक लहान लहान ग्रंथ व त्यांचीं उत्तरे प्रसिद्ध झालीं. संन् १७९० मध्ये फेरफार झाला होता, त्या दिवसाचे स्मरणाकरितां लोकांनीं सभा केल्या, त्यांमध्ये राज्य रीतीविषयीं ज्यांचीं मतें विपरीत होतीं, तेही गेले होते. पुनः संन् १७९१ त, १७-८९ चे जुलै महिन्याचे १४ वे तारिखेस उत्साह झाला, तेव्हां सर्वसत्ताक राज्य करण्याचा ज्यांचा बेत दिसत होता, त्यांचा सूड उगविण्याचा लोकांनीं निश्चय केला. लंडन शहरामध्ये मंडळी बहुत मिळाली होती, परंतु माजिस्ट्रेट यांचे बंदोबस्तामुळे तो दिवस निर्भयपणानें निभावला. बर्मिंघम शहरांत मंडळी थोडी मिळाली होती; परंतु दांडगाई फार झाली. दोन प्रहरांनंतर लोक उठले, त्यांनीं लोक मिळाले होते, त्यांस पळविलें; आणि पुढें ज्यांचा लोकांस कंटाळा आला होता, आणि जे तेथें नव्हते,

त्यांचा सूड उगवावयास ते प्रवृत्त झाले. दोन डिसेंटर सभांचीं घरे जाळून टाकिलीं. डाक्टर प्रीस्तली ह्मणून एक प्रख्यात विद्वान होता, त्याचें घर जाळलें, त्यांतून त्यास बाहेर निघावयासही वेळ सांपडणें कठीण पडलें. त्याचे घराचें सामान, पुस्तकें, आणि बहुत यंत्रेही सर्व अगदीं जळून गेलीं. दुसरे कित्येक गृहस्थ स्वतंत्रतेचे पक्षाचे होते, त्यांचींही घरे जाळलीं, व तो दंगा नाटिंगम शहरांतून पुढें काहीं शिपाई येईपर्यंत बंद झाला नाहीं. त्या दंगा करणारांतून बहुतांस धरून चौकशी केली; व तिघांस फांशी दिलें.

पार्लमेंट सभा संन् १७९२ चे जानुआरी महिन्याचे ३१ वे तारिखेपर्यंत मिळाली नाहीं. राजानें आपला मुलगा व प्रशिया देशची राजकन्या फेडेरिका या दोघांशीं लग्न झालें, असें कळविलें; सांगितलें कीं, आपण व आपले स्नेही राजे यांनीं मध्यस्थी करून जर्मनी देशचा एंपरर, व तुर्कस्थान यांमध्ये तह झाला; आणि तुर्कस्थान व रशिया या दोहोंमध्ये तहाचीं पहिली कलमें ठरत आहेत. यांविषयीं सभेमध्ये बहुत वाद झाले; परंतु शेवटीं त्यांसंबंधी बोलणीं अनेक संमति पडून सिद्धीस गेलीं. पिट साहेबानें सभेपुढें सरकारी खर्चाचे हिसाब आणून दाखविले, त्यावरून प्राप्तीपेक्षां खर्च फार कमी असें कळू आलें, तेव्हां पिट साहेबानें सांगितलें कीं, सरकारी करांतून प्रतिवर्षीं २००००० पौंड कर बंद करावे, आणि पार्लमेंट सभेनें प्रतिवर्षीं दहा लक्ष पौंड कर्जाचे फडशाकडे लावण्याचा हुकूम केला आहे, त्याखेरीज दुसरे ४००००० पौंड तिकडे लावावे. आतां रोकड

९०००००० पौंड शिलक आहे; त्यांतला हा पैका असें पिट साहेबानें सांगितलें. त्यानें दुसरें कळविलें कीं, या संपत्तिकळावरून पुढलें भविष्य करितां येत नाहीं खरें, तथात्ति युरोप देशचे स्थितीवरून पाहिलें असतां, फार दिवस स्वस्थपणा राहिल असा तर्क होतो.

विलबेफ्रोस साहेबानें गुलाभाचा व्यापार बंद होण्याविषयींचें आपलें बोलणें पुनः चालू केलें. डंडास साहेब सरकारचा सेक्रेटारी ह्मणूं लागला कीं, व्यापार बंद होणें याचे पूर्वी “सोई पाहून” हे शब्द असावे. त्यावर पिट साहेबानें ते नसावे ह्मणून भाषण केलें. तथापि ६९ अधिक संमतानें तो फेर करावा असें ठरलें. तेव्हां डंडास साहेबानें ठरविलें कीं, “ब्रिटिश सरकाराचे राज्यांत व्यापारासाठीं निश्री लोक आणणें; संन् १८०० चे जान्युआरी महिन्यांत बंद व्हांवें.” लार्ड मारनिंग्टन यानें संन् १७९६ चे जान्युआरी महिन्याची १ ली तारिख केली; आणि अशीं कलमें ठरून लार्ड यांचे सभेस पाठविलीं. तेथें तीं त्या बैठकींत तशींच राहिलीं, कारण कीं, त्याविषयींची शायदी सर्व सभेत ऐकावी, कामिटी इनै ऐकूं नये, असें तेथें ठरलें. याप्रसंगीं ड्युक आफ क्लारेन्स, राजाचा तिसरा मुलगा, यानें व्यापार बंद होऊं नये, याविषयीं भाषण केलें, त्यामुळें त्याची प्रसिद्धि झाली.

पूर्वीचे बैठकीमध्ये फाक्स साहेबाचे बोलण्यावरून लैबल यांचे गुन्ह्याविषयीं जुरी यांकडे अखत्यार किती आहे, हें ठरविण्याचा कायदा कामन्स सभेत ठरला; परंतु लार्ड यांनीं तो रद्द केला होता. त्याविषयीं या बैठकींत फाक्स साहेबानें फिरून बोलणें चालवून तो ठरवून घेतला.

त्यावर लार्ड यांचे सभेत फार विपरीत संमतें पडलीं होतीं. त्या कायद्यावरून जुरी यांकडे लैबल याचे निवाड्याविषयीं अखत्यार किती, याचा ठराव पुरा झाला.

फ्रेंच राज्यांत फेरफार झाल्यापासून कित्येक अयोग्य पुस्तकें प्रगट झालीं, ही गोष्ट प्रधानास फार वाईट वाटली. आणि मे महिन्यांत सरकारी जाहीरनामा लाविला कीं, राज्यांतील स्वस्थतेस उपद्रव करण्याचे हे यत्न बंद करण्या-विषयीं सर्व **मॅजिस्ट्रेट** यांनीं खबरदारी ठेवावी. हा जाहीरनामा **पार्लिमेंट** यापुढें आणिला, तेव्हां दोनही सभानीं राजास स्तुतिपत्रें पाठविलीं; आणि तसेंच राज्यांतील सर्व ठिकाणचे लोकांनींही केलें. मग त्या अयोग्य ग्रंथाचे छापणारे व करणारे यांची चौकशी चालू झाली. **टामस-पेन** हणून एके पुरुषानें त्या जातीचीं दोन पुस्तकें केलीं होतीं, त्यावर **किंग्स्बेचकोर्ट** यांत गुन्हा लागू झाला. परंतु तो चौकशी होण्याचे पूर्वीं राज्यांतून बाहेर गेला, आणि पुढें त्यास **औट्ला** असें जाहीर केलें.

त्या बैठकींत दुसरी गोष्ट एक हिंदुस्थानांतील लढाईची मात्र निघाली. त्या लढाईचे वर्तमान असे. संन् १७८४ मध्ये कंपनी सरकारानें **टिपू** साहेब याशीं तह केला; तेव्हांपासून तो वळकट झाला; आणि त्यास फ्रेंच सरकारचा पक्ष होता, हणून त्यांचे सांगण्यावरून तो इंग्रिजी मुलुखांत उपद्रव करीत असे, असा तर्क होता. संन् १७८९ चे उन्हाळ्यांत त्यानें कंपनी सरकारचा स्नेही त्रावणकोरचा राजा यास **डच** लोकांनीं **क्रांग्नोर** हणून किल्ला विकला होता, त्यावर हल्ला केला. संन् १७९० त मे महिन्याचे १ ले तारिखेस राजानें **टिपूचे** फौजेवर

हला केला, व त्या आपले स्नेह्याचें रक्षण करावयास इंग्लिशही त्याबरोबर मिळाले. मग लौकरच करनाटकाची मोठी फौज जनरल मेडोस साहेबाचे हाताखालीं एकीकडे जमली, आणि ती दक्षिण मुलुखांतून जाऊन हैसूर देशाची राजधानी श्रीरंगपट्टण यावर गेली. पश्चिमेचे वाजून मुंबईची फौज जनरल आबर्क्रांबी साहेबाचे हाताखालीं कानानोर व समुद्रकांठावरचीं दुसरीं कांहीं ठिकाणें घेऊन हैसूर राज्यांत गेली. टिपूसुलतानानें मोठ्या शौर्यानें आपलें रक्षण केलें, ह्मणून जनरल मेडोस साहेबास मद्रासेजवळ परत यावें लागलें. पुढें संन् १७९० चे डिसेंबर महिन्यांत गवर्नर जनरल लार्ड कार्नवालिस साहेबानें आपण स्वतः सैन्याचा सरदारपणा मद्रासेचे पश्चि-

इ०स०
१७७१

मेकडील मुलुखांतून सरळ श्रीरंगपट्टणास एका-
एकीं जावें असा निश्चय केला. मार्च महिन्याचे

२१ वे तारिखेस मोठा किल्ला बांग्लोर अकस्मात् हला करून घेतला. त्या वेळेस इंग्लिश यांचा फार नाश झाला नाहीं. मे महिन्याचे १३ वे तारिखेस टिपूनें स्वतः राखलेले हैसूरचे राजधानीपासून दृष्टीचे टप्यावर येऊन फौज पोचली. दुसरे दिवशीं लढाई झाली, तीमध्ये टिपूचा कांहींसा मोड झाला; परंतु कावेरी नदी (जीचे एके वेटांत श्रीरंगपट्टण आहे) तिला पूर आला, व सामानाचा तोटा पडला; यामुळें लार्ड कार्नवालिस साहेब यास परत बांग्लोरास जावें लागलें, आणि जनरल आबर्क्रांबी यानें लार्ड कार्नवालिस साहेबाशीं मिळण्याचा बेत केला होता, त्यालाही मोठ्या संकटानें व श्रमानें आपली फौज परत न्यावी

लागली. परंतु पुढले लढाईत पुरा जय झाला. संन १७९२ चे फेब्रुवारी महिन्यांत पूर्वेकडची व पश्चिमेकडची फौज श्रीरंगपट्टणाच्या तटाखाली एकत्र मिळाली. सातवे तारिखेस चांदण्यांत सुलतानाचे फौजेवर एक मोठा हल्ला केला, त्यामुळें त्या शहरास अगदीं चहुंकडून वेढा पडला. त्यामुळें टिपूनें तह करण्यासाठीं लार्ड कार्नवालिस साहेबाचे छावणींत एक वकील पाठविला; आणि तो या करारांवर कबूल केला. टिपूनें एकीकडे मिळालेले सरकारांस आपले अर्धे राज्य द्यावे; लढाईचे खर्चाबद्दल तीन कोटि तीस लक्ष रुपये द्यावे; बंदिवान सोडावे; आणि तहांचीं कलमें पार पाडण्यासाठीं, आपले दोन मुलगे ओलीस द्यावे. या कलमांवर मार्च महिन्याचे एकुणिसावे तारिखेस टिपू सुलतान यानें सही करून तो तहनामा त्या ओलीस दिलेले राजपुत्रांचे हातून लार्ड कार्नवालिस साहेबाचे हातीं दिला. ही लढाई फ्रेंच दरबारानें कावे करून उत्पन्न केली, असा तर्क होतो. त्या दरबारास असे वेत चालवावयास आतां सामर्थ्य राहिलें नव्हतें.

जून महिन्याचे १५ वे तारिखेस पार्लमेंट सभा उठली; त्या वेळेस राजानें कळविलें कीं, युरोप खंडांत लढाईचा प्रारंभ झाला ह्मणून आपणास फार चिंता लागली आहे. एप्रिल महिन्यामध्ये फ्रेंच लोकांनीं जर्मनी देशचा एंपररयांशीं लढाई करण्याची प्रतीज्ञा केली होती; आणि एंपरर व प्रशिया देशचा राजा या दोघांनीं मिळून फ्रेंच सभेचीं कृत्ये चालूं द्यावयाचीं नाहीं असा निश्चय केला होता. त्या दोन सरकारांच्या फौजा एकीकडे जमून त्यांचा सरदार ड्युक ब्रन्स्विक लुनेन्बर्ग नेमिला. तो

ड्युक यानें प्रशिया व जर्मनी एथील सरकारांनीं आपल्या फौजा कोणत्या कारणासाठीं एकत्र केल्या हें लिहून कोन्लेत्स शहराहून फ्रान्स देशचे लोकांचे नांवानें एक प्रतिज्ञा प्रसिद्ध केली. ती अशी कीं, या कामासाठीं आपणास मदत होण्याकरितां, राज्यांतील शांत लोकांनीं (जे इतरापेक्षां अधिक आहेत, असे त्याचे मनांत होते त्यांनीं) आपले जुलुमगारांचे उद्योगास आपण कबूल नाहीं, असें उघड बोलावें; दोन फौजांचा मुख्य सरदार मी सांगतो कीं, एकीकडे झालेले सरकारांचें लक्ष्य राज्य घेऊन आपण द्रव्यवान होण्याचें नाहीं, परंतु फ्रान्स देशाचें कल्याण व्हावें; राजा, त्याचे मनास चांगल्या वाटतील तशा सभा करण्याजोगा निर्भय व्हावा; आणि त्यानें वचन दिल्याप्रमाणें व आपल्या सामर्थ्याप्रमाणें आपले प्रजांचे कल्याण करावें, हीं त्या सरकारांचीं लक्ष्ये आहेत. एकीकडे जमलेले सैन्यास फ्रान्स देशांत येण्यास स्वतंत्र फ्रेंच फौजेतून जे अटकाव करितील, ते हातीं शस्त्रें असून धरिले गेल्यास, शत्रूप्रमाणें त्यांची अवस्था केली जाईल; व राजावर बंड करणारे आणि स्वस्थतेचे शत्रु ह्मणून शासन केलें जाईल. चाकरीचे फ्रेंच फौजेसही मान्य होण्याचा हुकूम झाला, आणि न ऐकिल्यास आपले राजावर बंड केलें ह्मणून शासन केलें जाईल; आणि सर्व शहरांतले, खेड्यांतले, व प्रांतांतले लोक जे एकत्र जमलेले फौजेस वाटेनें जातांना उपद्रव करितील, त्यांचा जीव घेऊन जिनगी लुटली जाईल, असें भय दाखविलें. पारीस शहरचे अंमलदार व लोक यांस हुकूम केला कीं, राजास

सत्क्षणीं विलंब न करितां मोकळीक द्यावी, आणि त्याच्या आज्ञा मानाव्या; न मानल्यास लढाईचे कायद्याप्रमाणें शिरच्छेद होईल; जर टिवलरीस वाड्यास कोणी जुलूम किंवा उपद्रव करील; जर कोणी राजास, राणीस, किंवा राजाचे कुटुंबांतून कोणा एकास, थोडा उपद्रव करील; आणि जर लागलींच त्या सर्वांस मोकळीक देऊन निर्भय रीतीनें ठेविलीं नाहींत, तर पारीस शहराचा लढाई होऊन अगदीं नाश होईल. दुसरें जाहीर केलें कीं, राजा कैदेत असतां त्यानें जें केलें तें रद्द असे.

या जाहीरनाम्यापासून इच्छिल्याहून विपरीत फळ झालें. स्वतंत्र लोकांचे मनांत संशय आला कीं, कारभारी लोकांनीं शत्रूंशीं मिलाफ केला आहे. असा त्यांच्या मनांत संशय येण्यास कांहीं मोठा आधार नव्हता, परंतु त्यापासून त्या गरीब राजाचा घात झाला. संन् १७९२ चे आगस्ट महिन्यांत पारीस शहरचा मेयर तेथील कांहीं वकील बरोबर घेऊन नेशनल आसेंब्ली या सभेत आला आणि राजास पदच्युत करावें असें ह्मणूं लागला. या बोलण्याचा विचार होण्याचे पूर्वी भयंकर बंड झालें; राजाचे कुटुंबाची रहावयाची जागा टिवलरीस यावर हल्ला येऊन पडला; स्विस रखवाली लोकांचा मोड करून त्यांस ठार मारिलें, आणि राजा व राजाचे कुटुंब हीं नेशनल आसेंब्ली या सभेस शरण गेलीं. त्या सभेनें लागलींच ठरविलें कीं, राजाजवळचा अधिकार बंद असावा, व सर्व लोकांची एक सभा व्हावी. राजा व त्याचें कुटुंब यांस पारीस शहरांत टेंपल या नांवाचे एके घरांत नेऊन

क्रूरपणानें व हलकेपणानें कैद करून ठेविलें. मग प्रजांची मोठी सभा सप्टेंबर महिन्याचे २१ वे तारिखेस एकीकडे जमली; आणि तेथें लागलाच विचार ठरला कीं, राजसत्ताक राज्य मोडोवें, आणि स्वतंत्र सर्व राज्य करावें. पुढले डिसेंबर महिन्यांत त्यांनीं हुकूम केला कीं, आपणापुढें राजाची चौकशी व्हावी. त्या सभेनें आपण राजावर आरोप ठेवून त्याची चौकशीही आपणच करून आणि शासनही आपणच ठरवून, त्याचा संन् १७९३ चे जानुवारी महिन्याचे २१ वे तारिखेस शिरच्छेद केला. हा राजा पदच्युत झाल्यापासून राज्यकर्त्यांवर अप्रीति, हा आरोप ठेवून बहुत लोकांस कैद केलें होतें; व सप्टेंबर महिन्याचे दुसरे तारिखेस बंदिखाना फोडून निर्दयपणानें कांहीं विचार न करितां त्यांचा जीव घेतला. दुसरा ज्या लोकांविषयीं शंका होती ते, बहुत हजार धर्मपक्षी; व मोठे लोक पळून गेले. त्यांतून बहुत इंग्लंड देशांत येऊन राहिले, आणि तेथें त्यांतून गरीबांचे उपजीविकेसाठीं सरकारांतून कांहीं नेमणूक झाली. अनेक वेळ जय पराजय होऊन त्या एकत्र झालेले फौजेवर फ्रेंच सैन्यानें मान्स याजवळ हल्ला केला, आणि खचीत जय मिळविला; आणि त्या वर्षाचे समाप्तीचे पूर्वीं सर्व आस्ट्रियन नेदर्लंड मुलूख लुक्संबर्ग व लिएज यांवाचून फ्रेंच लोकांचे ताबेखालीं आला. त्यांची फत्ते फार लवकर होत चालली, सामानाचा तोटा पडला, पावसाळा फार दिवस राहिला, व रशियन लोक फार मरूं लागले; या कारणामुळें शेवटीं ते फ्रान्स देशचे राज्यांतून निघून गेले, आणि त्यांचे मागून लवकर आस्ट्रियन लोकांनींही तसेंच केलें.

हीं वर्तमानें ऐकून इंग्लंड देशांत चिंता उत्पन्न झाली. नेशनल कन्वेंशन या सभेमध्ये हुकूम झाले, ते इंग्लंड देशाचे स्वस्थतेस प्रतिकूल, असें समजून प्रधानांनीं लवकर डिसेंबर महिन्याचे १३ वे तारिखेस पार्लमेंट सभेस बोलावणें केलें. याचे पूर्वीं राजानें एक जाहिरनामा लाविला होता कीं, मे महिन्याचे २१ वे तारिखेस एक जाहीरनामा लागला असतांही, आजून राज्यांतील कित्येक लबाड लोकांनीं बाहेर देशाचे लोकांशीं मिळून कायदे व राज्यरीति मोडावयाविषयीं फार उद्योग चालविला आहे; आणि त्यामुळें बंद होऊन बंडें व दंगे होऊं आगले आहेत; ह्मणून राजानें राज्यांतील मिलिशिया यांचा कांहीं भाग जमवावा असा निश्चय केला आहे. या जाहीरनाम्यापासून फार भय उत्पन्न झालें, फौज लंडन शहराचे नजीक आली; बांक यावरचे रखवाली लोक दुप्पट केले, आणि लंडन शहराचे किल्याचे तट नीट केले. तशाच राज्यांत सर्व ठिकाणीं सभा होऊन राज्य व राज्यरीति यांचे पक्षाचीं स्तुतिपत्रें राजास येऊं लागलीं.

पार्लमेंट सभेचे प्रारंभीं राजानें भाषण केलें, त्यांत कळविलें कीं, फ्रान्स देशाचे राजाचे वहिवाटीची तजवीज करणें जरूर आहे; कारण, तेथें चिन्हें अशीं दिसतात कीं, दुसरे देशांत दंगा करावा, जीं सरकारें त्याविषयीं उदासीन आहेत, त्यांचेही हक्क मनास आणूं नये, आणि आपले मित्र स्टेट्सजनरल यांजवळ सांप्रतचे तह मोडून राज्यकायद्यांबाहेर वर्तणूक करावी. राजानें सांगितलें कीं, अशा प्रसंगीं आपलें रक्षण होण्याचे उपाय कायद्याप्रमाणें माझे स्वाधीन आहेत ते करणें, व अरमार आणि फौज वा-

ढविणें मला जरूर आहे. हा वेत प्रथम, कामन्स सभेंत कांहीं विघ्न होऊन, शेवटीं दोनही सभांस मान्य झाला; आणि लढाईची मोठी निकराची तयारी करण्याचा प्रारंभ झाला. सर्व परदेशीलोकांस राज्यांतून जवरीनें काढून टाकण्याचा हुकूम पार्लमेंट सभेंत झाला; आणि धान्य फ्रान्स देशांस पाठवावयाचें बंद केलें; परंतु त्या देशाचे शत्रूस पाठविण्याची मोकळीक ठेविली. शेवटीं फ्रेंच दरबाराचा वकील शावेलिन साहेब यास थोडा अवकाश देऊन निघून जाण्याचा हुकूम केला, आणि फ्रान्स व इंग्लंड या दोनही देशांत लढाईचे वेत होऊं लागले, त्यामुळें ऐक्य होण्याची निराशा झाल्यावर, कन्वेन्शन यानें प्रतिज्ञा केली कीं, फ्रेंच सरकार व ब्रिटिश दरबार आणि हॉलंड देशचा स्टार्ट होल्डर यांशीं लढाई होणार.

आतां ग्रेटब्रिटन, जर्मनी व प्रशिया यांच्या फौजा मिळून लढाई चालू झाली. फौज बाहेर देशीं पाठविली,

व राजाचा दुसरा मुलगा ड्युक यार्क यानें स्वतः सरदारपणा पतकारिला. त्या लढाईत शेवटीं एकत्र जमलेले फौजेचा चढाव झाला. यांनीं

जनरल मिरांडा याचे हाताखालचे फ्रेंच लोकांचा पराजय केला; आणि मोस्तिक्ट एथील वेढा उठविला. जनरल वालेन्स याचे लोकांचाही मोड झाला; आणि पुढे वालेन्स व मिरांडा यांचे फाटाफूट झालेले फौजेचा सरदारपणा जनरल डुमुरियर यानें केला. त्यावरही लवकरच प्रिन्स-कोव आणि जनरल क्लेयर्फे यांनीं हल्लाकरून त्यांचा टिल्लेमों एथें पराभव केला; आणि फ्रेंच अंमलदार आपले वेतास अटकाव करूं लागले, असें पाहून त्यानें आपली

३०स०

१७९३

फौज फिर करण्याविषयीं यत्न केला. तो व्यर्थ गेल्या-
नंतर तो इंग्लंड देशास आला. त्यास तेथून जावें ह्मणून
लागलाच हुकूम झाला. कोंड आणि वॉलेन्शिएन हीं
दोन शहरे जमलेले फौजांचे स्वाधीन झालीं. त्यांतून
शेवटचे ड्युक यार्क याचे स्वाधीन झाले. त्याने पुढे
डनकिर्क शहरावर हल्ला केला; परंतु तो सिद्धीस गेला
नाहीं. तितक्यामध्ये इंग्लंड व स्पानिश अरमार यांचा
टूळों बंदरांत प्रवेश झाला. तेथें लार्ड हूड यानें जाहीर-
नामा लाविला कीं, माझे बंदरामध्ये येण्याचें कारण हें कीं,
गलबतें, अरमाराचें सामान, आणि तोफखाना, हीं राजाचें
राज्य होईपर्यंत आपण ठेवावीं, व मग त्याचे स्वाधीन करा-
वीं, आतां टूळों यांत राखवालींसाठीं वेगवेगळे देशचे १८०००
लोक ठेविले होते. स्पेन, नेप्लस, सार्डिनिया, हीं रा-
ज्येही फ्रेंच यांशीं लढायासाठीं एकीकडे मिळालीं, स्वी-
डन, डेन्मार्क, टस्कनी आणि जिनोआ हीं मात्र उदा-
सीन राहिलीं. नोवेंबर महिन्यामध्ये सर गिल्बर्ट एलियट,
जनरल ओहारा आणि लार्ड हूड यांस टूळों बंदरीं फ्रेंच
राजपक्षी लोकांशीं बोलण्याचें काम सांगितलें; परंतु फ्रेंच
यांनीं डिसेंबर महिन्याचे प्रारंभीं टूळों शहर पुनः घेतलें.
आणि एकीकडे जमलेली फौज तेथून त्या महिन्याचे १८ वे
तारिखेस निघाली. त्यापूर्वीं तोफखाना, दारूखाना, नऊ
मोठीं व कित्येक धाकटीं लढाऊ गलबतें, आणि गोदीवर-
चीं जहाजे जाळलीं. वेस्ट इंडीस देशांत ब्रिटिश फौ-
जेची एक टोळी हिस्पानिओला बेटाचे ज्या भागांत
फ्रेंच यांचा अमल होता, तेथें जाऊन उतरलीं.

या लढाईचे वेळेस पॅरोस शहरांत फार निर्दय कृत्ये

चाललीं होतीं. त्या वेळेस **माक्सिमिलियन राबेस्पिर** हणून कोणी हलका पुरुष मोठेपणास चढला होता, त्याजवळ सर्व सत्ता होती, त्यानें राज्यकर्त्यांस खुशी नाहीं, असे संशयावर बहुत माणसांचे व बहुत कुटुंबांचे शिरच्छेद केले. त्यानें निराश्रित आणि निरापराधी राणीचाही अकटोवर महिन्यांत सोळावे तारिखेस तिचे ३८ वर्षांचे वयांत शिरच्छेद केला; आणि तिचा प्राण घेण्याचे पूर्वी तिची अन्यायानें चौकशी करून तिचें दुःख वाढविलें.

इंग्लंड देशामध्ये कित्येक लोकांची गुन्हेगार लेखांसाठीं चौकशी करून त्यांस वाटनीवे एथें पाठविलें.

पार्लमेंट सभा जान्युआरी महिन्याचें २१ वे तारिखेस मिळाली; तेव्हां राज्यानें कळविलें कीं, **वालेन्शिएन, टूलों,** आणि **इंडीस** एथील लढाया सिद्धीस गेल्या, आणि कळविलें कीं, आपले अवरूस योग्य असा करार **फ्रेंच** लोकांकडून करून घेण्याकरितां लढाई निकरानें चालवावी, हें आपणास योग्य होय. त्या वेळेस सभेंतील राजविरुद्ध लोकांतून कित्येक कमी झाले होते, तरी त्यांनीं यांवर बहुत वाद केला; परंतु शेवटीं राजाकडच्या संमति अधिक पडून ठरलें कीं, अरमाराकडे पंचायतीं हजार लोक ठेवावे. ते वेळेस **मिलिशिया**, रखवाली वगैरे सर्व मिळून **ब्रिटिश** फौज १४०००० वर जमली. त्या वर्षीं राजाकडे एकंदर वसूल १९९४०००० **पौंड** इतका झाला; आणि दुसरे एक कोटी दहा लक्ष **पौंड** उसनवार घ्यावयास आज्ञा दिली. या वर्षीं गुलामांचा व्यापार बंद होण्यासाठीं यत्न केला; परंतु **लार्ड** सभेचे फार आग्रहामुळें तो सिद्धीस गेला नाहीं. **फ्रेंच** राज्यसभेनें

इ०स०
१७९४

कायदा केला कीं, जे व्यापारी पैकेदार, किंवा दुसरे ज्यांची जिनगी बाहेर देशांत असेल, त्यांनीं आपला बाहेरचा पैका व व्यापाराचा जिनस याच्या यादी ध्याव्या. या कायदापासून पुढें जें होणार तें बंद करण्याकरितां ब्रिटिश सरकारानें कायदा ठरविला कीं, आपले प्रजांतून कोणी फ्रान्स देशांत सांप्रतचे अंमलदारांचे राज्यांतर होणारें कोणाचें देणें असल्यास देऊं नये.

फ्रेंच यांनींही ब्रिटन बेटावर हल्ला करण्याचें भय घातलें होतें, तें सिद्धीस न जावयाकरितां फौज जमवावयासाठीं सरकारचा सेक्रेतारी यानें प्रांतोप्रांतीचे लार्ड लेफ्टेनंट यांस पत्रें पाठविलीं; आणि आज्ञा केली कीं, बाहेरून शत्रूंचा हल्ला आला, किंवा देशामध्यें आतले आंत दंगा झाला, तर कोणते रीतीचा उपाय करावा, याविषयीं लोकांचें मत काय आहे, हें पहावें, यामुळें राज्यांतील सर्व मोठे शहरांत सभा झाल्या; आणि पैक्याच्या टिपा केल्या. पुढें राजास फ्रेंच लोक चाकरीस ठेवावयाची आज्ञा असावी, ह्मणून एक कायदा ठरला. तशीच प्रशिया देशचे राजास मदत होण्याकरितां मोठी एक पैक्याची रकम द्यावी असें ठरलें.

मे महिन्याचे १२ वे तारिखेस राजाचा सेक्रेतारी यानें राजाचा निरोप पार्लमेंट सभेस कळविला कीं, लंडन शहरांतील क्लियेक मंडळ्यांनीं देशांतील दुसरे ठिकाणच्या मंडळ्यांशीं कागद पत्रें ठेवून वाईट वर्तणूक चालविली आहे, आणि ते पार्लमेंट सत्तेचे सभेचा तिरस्कार करून तिचे विरुद्ध दुसरी एक राज्यसभा करावयाचा वेत उघड करीत आहेत, अशी बातमी ऐकून त्या मंडळ्यांचीं लंडन

शहरांतील दप्तरे व कागद जप्त करण्याचा हुकूम केला, व हुकुमाप्रमाणे ते जप्त करून कामन्स सभेजवळ विचार करण्याकरितां पाठविले आहेत. त्या वेळीं लंडन शहरांतील कारिस्याडिंग सोसैइटी (कागद पत्राची मंडळी) इचा सेक्रेतारी हार्डी कन्सटिट्यूशनल सोसैइटी (राज्यरीती मंडळी) इचा सेक्रेतारी आडम्स, आणि हार्नटूक साहेब, जान थेल्वाल, व जर्मैया जायस, यांस धरून सरकार गुन्हेगारीचा आरोप ठेवून किल्ल्यांत बंदीस ठेविले. तसाच कायदा केला कीं, राजाचे शरीरावर किंवा राज्यावर जे बंड करितील, त्यांस धरून कैद करावयास राजास अख्यार आहे. हा हुकूम संन् १७९५ चे फेब्रुआरी महिन्यापर्यंत काईम राहावा असें केले. ती बैठक जुलै महिन्याचे ११ वे तारिखेस उठली.

या वर्षी एकत्र मिळालेले फौजेचे विजयाची अगदीं उलट झाली. एकत्र जमलेले सरकारांनीं पूर्वी जीं मकाणे मिळविलीं होतीं, तीं त्यांचीं गेलीं; आणि लावेंडी प्रांतांत एक भयंकर बंड झालें होतें, त्यावर सर्व युरोप देशाचे डोळे लागले होते, तेंही मोडलें गेलें. यापासून फ्रान्स देशाचा फारच स्वार्थ झाला; परंतु या गोष्टीपासून झालेले दुःख दुसरे ठिकाणीं ब्रिटिश फौज जय पावली, त्यामुळे कमी झाले. वेस्ट इंडीस देशांत पार्टिनिको, सेंट लुसी व गुआडालुप, हीं घेतलीं; आणि कार्सिका वेटांत ब्रिटिश यांचा जय होऊन तेथील लोक ब्रिटिश सरकाराचे ताबेखालीं राहाण्यास, व तें सरकार जी राज्यरीति स्थापील, ती मान्य करावयास कबूल झाले. परंतु लार्ड हौ यानें जून महिन्याचे दुसरे तारिखेस फ्रेंच अरमारावर जय मिळ-

विला, त्यांत फार प्रतिष्ठा झाली. त्या वेळेस फ्रेंच यांची मोठी गलबतें सव्वीस आणि इंग्लिश यांची पंचवीस होती; फ्रेंच गलबतांतून सात घेतलीं, आणि बाकीच्यांतून बहूतांची फार खराबी झाली. या जयप्रसंगीं लोकांनीं मोठे उत्साह केले. हिंदुस्थानांत फ्रेंच यांची पांडिचरी, चांदिनगर, व माही, हीं गेलीं.

ही लढाई होत असतां फ्रेंच यांचा स्पेन देशचे पश्चिमेकडील शेवटापर्यंत फार विजय झाला. आणि त्यांचे दुसरे फौजेनें सर्व आस्त्रियन, नेदरलंड, लांडूसी, कुएनाय, कोंड, आणि वोलेंशिएन, हीं परत घेतलीं. तशींच त्यांनीं आस्टेंद, ब्रसेल्स, घेंट आणि आंटवर्थ हीं घेतलीं; आणि डिसेंबर महिन्यांत मोठ्या नद्या थिजल्या, ह्यणून त्यांच्या फौजेनें रैन व वाआल या नद्या उतरून कित्येक लढाया करून सर्व हालंड देश घेतला.

या वर्षीं सरकार गुन्हेगार्यांसाठीं कित्येक लोकांच्या चौकशा झाल्या. त्यांतून तिघांस चौकशी करून गुन्हा नाही ह्यणून सोडिलें, बाकीच्यांस चौकशी केल्यावांचून सोडिलें.

डिसेंबर महिन्याचे ३० वे तारिखेस पार्लमेंट सभा दोनही मिळाल्या; त्या वेळेस राजानें सांगितलें कीं, पूर्वीचे लढाईत जरी निराशा आणि पराजय हीं झालीं आहेत, तरी लढाई आरंभिली, ती आग्रहानें चालवावी, हें मला खचीत चांगलें वाटतें. त्यानें दुसरें सांगितलें कीं, सांप्रतचीं संकटें पाहून स्टेट्सजनराल यानें फ्रान्स देशांत आतां लोकांमध्ये जो पक्ष बळकट आहे, त्याशीं तहाचें बोलणें लाविलें आहे; आपण कार्सिका बेटांतलें राज्य आणि प्रभुत्व कबूल

केलें; अमेरिका देशाशीं मैत्री, व्यापार, आणि गलबतें चालविणें, यांसंबंधी तह केला; आणि आपला मुलगा प्रिन्स आफ वेल्स याचें व प्रिन्स आफ ब्रन्स्विक याची मुलगी क्यारोलिन इशीं लग्नाचा करार झाला आहे.

लढाई चालविण्यासाठीं जर्मनी देशचा एंपरर यानें दोन लक्ष लोक पाठवावे, ह्मणून त्याचे मदती-
 ३० स० साठीं साठ लक्ष पौंड उत्पन्न करण्याचा विचार
 १७७७ ठरविला. ब्रिटिश अरमारासाठीं एक लक्ष मा-
 णसैं ठेवावीं, असा निश्चय ठरविला. या वर्षीं एकंदर नेम-
 णूक दोन कोटि एक्यायशीं लक्ष अठ्ठावीस हजार झाली.
 याखेरीज एक लक्ष ऐशीं हजार पौंड उसने घेण्याची पर-
 माणगी दिली, आणि दारू, चाहा, वगैरे जिनसांवर कर
 वसविले.

बुधवारीं एप्रिल महिन्याचे ८ वे तारिखेस राजाचा मुलगा प्रिन्स आफ वेल्स याचें प्रिन्सेस आफ ब्रन्स्विक याची चुलत बहीण इशीं लग्न झालें; आणि सत्ताविंसावे तारिखेस दोनही पार्लमेंट सभांस राजपुत्राचे कर्जाबाबद निरोप पाठविला, आणि सांगितलें कीं, त्याची नेमणूक वाढवावी. त्या निरोपाचें तात्पर्य हें होतें कीं, राजपुत्राचें कर्ज थोडें थोडें कार्न्वाल प्रांताचे उत्पन्नांतून, आणि त्याचे घरखर्चाबाबद जी अधिक नेमणूक होईल तिचे बाकींतून फेडावें. या बाबद हुकुमाचा विचार होऊं लागला, तेव्हां फार वाद झाला. पिट साहेबानें सांगितलें कीं, राजपुत्राचें कर्ज साहा लक्ष आणि सात लक्ष पौंड याचे मध्यें आहे, आणि राजाचे नेमणुकींतून फार खर्च करणें प्राप्त झालें आहे; ह्मणून त्यांतून त्याचा कांहीं

फडशा होणार नाही. त्याने सांगितले की, राजपुत्रास कार्नावाल प्रांताचे उत्पन्नावांचून १२५००० पौंड नेमणूक करावी. यावर फार विरुद्ध बोलणे होऊन शेवटी त्याप्रमाणे ठरले. मग त्याचे नेमणुकीचे एक भागाच्या खर्चवेचाची चौकशी करण्याकरितां कित्येक कमिशनर नेमिले. जून महिन्याचे २७ वे तारिखेस पार्लमेंट सभेस पुढे सभा होई तोपर्यंत निरोप दिला.

पूर्वी सांगितले की, हिंवाळा फार यामुळे हालंड देशांतले नद्यांचे पाणी थिजले, ह्मणून जनरल पिग्रु याचे आज्ञेखालीं जी फ्रेंच फौज होती, तिला त्या देशांत जावयास सोपे पडले. फ्रीहलंड एथील संस्थानांनीं इंग्लंड देशाशीं एक मत होतें, तें सोडून फ्रेंच सरकाराशीं तह केला. जान्युआरी महिन्याचे दाहावे तारिखेस ७०००० फ्रेंच फौज वाआल नदी उतरून पलीकडे गेली; आणि तिनें, ड्युक आफ यार्क गेल्यानंतर फौजेच्या सरदारपणावर जनरल वाल्मोडन ह्मणून होता यावर हल्ला केला. त्याचा सर्वत्र पराजय झाला. त्यास अटकाव होईना असें झालें, ह्मणून युत्रेख्ट, राटर्डम, या शहरांनीं फ्रेंच लोकांस आपले दरवाजे उघडले. पुढे फ्रेंच यांनीं लवकरच सर्व हालंड देश घेतला. फ्रेंच, वाआल नदी उतरून आलीकडे आले, अशी बातमी समजतांच स्टार्ट होल्डर यानें पळून जितकी संपत्ति सांपडली, तितकीचा बचाव केला. तो दैवशात् एक लहान गलबतावरून जाऊन वांचला. तें गलबत एकुणिसावे तारिखेस हांकारलें, आणि कांहीं अडचण सोसून शेवटीं तो आपले कुटुंब-

वासुद्धां इंग्लंड देशांत आला, तेथे हाप्तन कोर्ट या नांवाचा वाडा त्यास रहावयास राजानें उदारपणानें दिला. नंतर फ्रेंच राज्याप्रमाणें डच लोक आपलें राज्य करण्याची तजवीज करूं लागले, आणि त्यांनीं त्या लोकांशीं शत्रूं-पासून आपलें रक्षण करण्याचा, व शत्रूंचे नाशाविषयीं मदत करण्याचा तह केला; परंतु फ्रेंच यांनीं तेव्हांपासून त्यांस स्वतंत्र लोक असें न समजतां आपले ताबेदार असें वागविलें. वाल्मोडन याचे पराजयांत जी ब्रिटिश फौज वांचली होती, ती अतिशय संकटें व अडचणी भोगून इंग्लंड देशास परत आली.

तथापि या लढाईच्या शेवटीं आस्त्रियन यांनीं फ्रेंच लोकांस रैन नदी उतरून माघारें जावयास लाविलें; आणि मेन्स शहर बळकट वाटत होतें, तेंही जबरदस्तीनें घेतलें. त्या प्रसंगीं एकशें सहा तोफा, दोनशें सामानाच्या गाड्या आणि दोन हजार बंदिवान इतकीं आस्त्रियन लोकांचे हातीं सांपडलीं. मग लवकरच मान्हीम शहर त्यांचे स्वाधीन झालें; आणि डिसेंबर महिन्याचे अखेरीस असा ठराव झाला, कीं तीन महिनेपर्यंत उभयपक्षां तह असावा. तितक्यांत दोघांकडून मोठे एके लढाईची तयारी झाली. इकडे फ्रेंच यांनीं स्पानिश राज्यांत शिरून त्यांस मोठे तहांतून फोडिलें. स्पानिश दरबारानें मिऊन आगस्ट महिन्यांत फ्रेंच यांशीं तह केला. ब्रिटिश सरकारानें फ्रान्स देशांतून पळून आलेले लोकांतून सुमारें सात हजार पगार देऊन ठेविले होते, त्यांस तेथील बंडवाल्यांस मदत करावयास पाठविलें; परंतु जुलै महिन्याचे २१ तारिखेस प्रजापक्षाचे लोकांनीं त्यांवर अक्रस्मात् हल्ला केल्या-

मुळें ते सर्व मेले गेले. कित्येक सांपडून बंदींत पडले, त्यांतून नऊशें मात्र बाकी राहिले, ते व त्यांस मिळालेले राजपक्षाचे लोक सुमारे १५०० इतके मिळून अरमारावरून जाऊन वांचले. तेथें गेलेले लोकांतून जे सांपडले होते, त्यांस चौकशी करून ठार मारिले.

समुद्रामध्यें आजूनही ब्रिटिश अरमाराचा इतरांपेक्षां श्रेष्ठपणा तसाच होता. जून महिन्याचे २३ वे तारिखेस लार्ड ब्रिडपोर्ट यानें आपलें हाताखालचें अरमार घेऊन पोर्टोल्यां एथें फ्रेंच यांचें अरमार होतें, त्यावर हल्ला केला. त्या दिवशीं सकाळीं पुढलीं गलबतें शत्रूंजवळ जाऊन लढाई सुरू झाली; ती नऊ वाजेपर्यंत चालली. तींत ब्रिटिश यांचा जय झाला. केप गुडहोप व सिंहल बेटांतील त्रिकोमाली शहर हीं ब्रिटिश सरकारास मिळालीं. मेदितरेनियन समुद्रांतही आड्मरल होथम याचे हाताखालचे अरमाराची व फ्रेंच अरमाराची लढाई होऊन, फ्रेंच यांचीं मोठीं गलबतें दोन घेतलीं, परंतु त्या वेळेस इंग्लिश यांचेंही एक मोठें गलबत धरिलें गेलें. फ्रेंच यांनीं या वर्षीत दुसरींही कित्येक सरकारी व सावकारी गलबतें घेतलीं. त्यांनीं सर्वसत्ताक राज्याचे पक्षासही बड्डत लोक अनुकूल करून घेतले. त्यांनीं स्पेन देशचे दरबाराशीं तह केला होता, त्याखेरीज डच, टस्कनी, हेसीकासेल, हानोवर आणि बर्लिन एथील दरबारांशीं स्नेहभावानें तह केले. या वर्षीं त्यांनीं राज्यरीतिही बदलली, ती अशी कीं, एकींत दोनशें पन्नास सभासद, व दुसरींत पांचशें अशा दोन सभांनीं राज्याचा सर्व विचार ठरवावा; आणि नेमलेले पांच असामींनीं त्या विचाराप्रमाणें

वहिवाट चालवावी, व त्या पांचांतून प्रतिवर्षी एकएकानें आपली जागा सोडावी, असें केले.

एप्रिल महिन्याचे २३ वे तारिखेस वारनहेस्तिंग्झ साहेबाचे अन्यायाविषयींचा निश्चय वेस्तमिन्स्तर हाल यांत ठरला. तेथें त्या वेळेस कामन्स सभेंतील सुमारें चारशें असामी होते, परंतु लार्ड यांतून एकुणतीस मात्र आले होते. तितक्यांच्याच मनांत संमति द्यावयाची होती. अपराधाचे पहिले कलमावर अर्ल राड्नर सफक, फित्सविलियम, आणि काअर्नार्वन, तसेच ड्युक नार्फक व लार्ड चान्सेलर यांनीं त्यावर गुन्हा लागू झाला असें ह्मटलें; परंतु दुसरे तेवीस लार्ड यांनीं त्यास निरापराधी ह्मटलें. दुसरे तेवीस कलमांवर त्यांचीं संमतें बहुतरून अशींच पडलीं. सोळा कलमांचा कोर्ट यानें असा विचार केल्यावर, हेस्तिंग्झ साहेबास आंत बोलावून लार्ड चान्सेलर यानें सांगितलेंकीं, कामन्स यांनीं तुह्यांवर जे आरोप ठेविले होते, ते तुह्यांवरचे दूर झाले, आणि तुह्मी आपला खर्चवेच दिला, ह्मणजे तुह्यास मोकळीक मिळेल; ही स्मरण राहावयाजोगी चौकशी सन १७८८ चे फेब्रुआरी महिन्याचे १२ वे तारिखेस चालू झाली होती; परंतु मध्यें काम बंद झाल्यामुळें इतका काळ गेला कीं, तितक्या वर्षांमध्ये १४९ दिवस मात्र काम चाललें.

फिरून अक्टोबर महिन्याचे २९ वे तारिखेस पार्लमेंट सभा एकत्र झाली. तेव्हां राजानें दोनही सभांस सांगितलें कीं, या वर्षांत राज्याची स्थिति फार चांगले रूपास आली, हें पाहून मला मोठा संतोष झाला; व फार दिवसांपासून फ्रान्स देशांत बंड व प्रजांची सत्ता हीं चाललीं आहेत,

त्यांपासून ज्या गोष्टी पुढे घडणार, त्या उघड दिसत ना-
 हीत; परंतु जर त्यांपासून सर्व राज्याची स्वस्थता होई अ-
 सा तह होण्याची संधि आली, तर त्याविषयी मी फार यत्न
 करीन. दुसरें त्यानें सांगितलें कीं, युद्ध मोड्या हुशारीनें
 चालविल्यास तह सहज घडून येईल, असें समजून वेस्ट
 इंडीस एथें अरमाराची खबरदारी ठेवून उमेदीनें लढाई
 चालविल्याविषयीं माझे प्रयत्न चालले आहेत. राजानें
 त्या दोन सभांस आणखी सांगितलें कीं, जर्मनी आणि
 रशिया एथील दरबारांशीं संरक्षणाचा व अमेरिकन सर-
 काराशीं व्यापाराचा तह केला आहे.

या पार्लमेंट सभेचे बैठकीचे प्रारंभीं राजा लार्ड स-
 भेस जात असतां वाटेनें वाड्यापुढील अरुंद जागेत त्यावर
 कोणी गोळीसारिखें कांहीं मारिलें, व दुसरी दांडगाई के-
 ली. याविषयीं शायदीदार लार्ड व कामन्स या दोघांचे
 सभेंत नेऊन चौकशी झाली. पुढें त्या दांडगाईत जे
 लोक होते, त्यांस धरिल्यास एक हजार पौंड इनाम मि-
 ळेल असा जाहीरनामा लाविला; परंतु त्यांपासून कांहीं
 उपयोग झाला नाहीं. एक किड्वेक झणून होता, त्यास
 राजाची हुर्यो केली, झणून धरून ग्लास्टर व्दिखान्यांत
 पांच वर्षे कैदेत ठेविलें.

पुढें नवेंबर महिन्याचे ४ थे तारिखेस दुसरा जाहीरना-
 मा लाविला, व लार्ड सभेपुढें जाहीर केला. तो असा कीं,
 राजाचे शरीरावर दांडगाई झाली, त्याचे पूर्वदिवशीं लंडन
 शहराजवळ कोपेन्हेगेन् हौस या वाड्यांत एक सभा
 झाली, तींत कित्येक लोकांनीं दांडगाईचीं, हलकीं, आणि
 लढाडीचीं भाषणें केलीं; त्यामुळें ती दांडगाई झाली; व

अशाच सभा आलीकडे बहुत होत चालल्या आहेत. तर सर्व **माजिस्ट्रेट** यांस हुकूम कीं, अशी सभा होण्याची वातमी त्यांस कळली, ह्मणजे त्यांनीं ती सभा होण्याचे ठिकाणीं स्वतः जाऊन ती सभा न होईल, याविषयीं कायद्याप्रमाणें यत्न करावा, व लोकांस घालवून द्यावें.

तशा संकट समयीं या हुकुमापासून चांगला बंदोबस्त होणार नाही, असें समजून **पार्लमेंट** सभेंत दोन कायदे ठरविण्याचा विचार निघाला. त्यांत एक राजाचे शरीराचें चांगलें संरक्षण होण्यासाठीं, व दुसरा, अशा दुष्ट सभा न व्हाव्या याविषयीं, चांगला बंदोबस्त राहाण्यासाठीं या दोन कायद्यांतून शेवटच्याविषयीं सभेचे बाहेरचे लोकांनीं फार अडथळा केला. राज्यांत सर्व ठिकाणीं लोकांच्या सभा होऊन **पार्लमेंट** सभेस अर्ज्या येऊं लागल्या, त्यांत त्या दोन कायद्यांस अनुकूल अर्ज्या पांसष्ट आल्या, व त्या देते वेळेस त्यांवर सध्या एकुणतीस हजार नऊशें बावीस होत्या; परंतु त्या कायद्यांस विरुद्ध अर्ज्या चवऱ्याण्णव आल्या; व त्यांवर सध्या एक लाख एकतीस हजार दोनशें चवऱ्यायशीं होत्या. तथापि ते दोनही कायदे **पार्लमेंट** सभेंत बहुत अधिक संमति पडून मुकरर झाले.

लढाई खात्याकडील **सेक्रेटारी** यानें कळविलें कीं, वर्षांत लढाईकडे २०७००० फौज आहे. **एक्सचेकर** याचा **चान्सेलर** यानें सांगितलें कीं, या वर्षांत राजास २७६६२०७२ **पाँड** इतके पैक्याचा पुरावा झाला. या खेरीज एक कोटि ऐशीं लक्ष उसनवार घेण्याचा करार ठरविला. वारिसदार यांचे हिशाची जिनगी, शोभेचे व मजूरदार घोडे, व छापलेलें कापसाचें कापड यांवर

नवे कर वसविले; व सरकार वसुलाचे दुसरे खात्यांत फेर-फार केले. हें सर्व मिळून जमा ११२३००० पौंड होईल, असा अकार केला होता.

डिसेंबर महिन्याचे ८ वे तारिखेस राजानें पार्लमेंट सभेस एक निरोप पाठविला. तो असा की, आपण व आपले स्नेही राजे यांचें हित साधून तह होतो, असें संधान आल्यास, शत्रूंचें तहाचें बोलणें लागलेंच आपणास ऐकावें लागेल, अशी फ्रान्स देशाची सांप्रत स्थिति झाली आहे. या राजाचे निरोपावर पार्लमेंट सभेनें त्या वेळेस कांहीं विचाराचा आरंभ केला नाहीं.

फेब्रुआरी महिन्यांत विरुद्ध पक्षांतून कोणी कांहीं बोलल्यावरून प्रधानानें सभेस सांगितलें कीं, आपण व आपले मदतनीस यांनीं तह होण्याविषयीं फार प्रयत्न केला आहे. फ्रेंच हे जें बोलतील तें ऐकावयास सिद्धता आहे, आणि मर्जी असल्यास तहाचा प्रारंभ करण्यास मी तयार आहे.

इ०स०

१७९६

एप्रिल महिन्याचे ८ वे तारिखेस पिट साहेबानें वसूल व खर्च यांची दुसरी याद दिली कीं, मी मागली याद दिली, तेव्हां छापलेले कापसाचे कापडावर कर वसवून १३५००० पौंड वसूल उत्पन्न करावा, असा माझा वेत होता, परंतु आतां मला वाटतें कीं, तो रद्द करून कुत्रे, टोप्या, यांवर नवे कर वसवावे, व दारूवरचा कर वाढवावा, या सर्वांचा अकार त्यानें ७४०००० पौंड केला होता. जुलै महिन्याचे पांचवे तारिखेस पार्लमेंट सभेची बैठक उठली; व त्या वेळेस राजानें सांगितलें कीं, राज्यांतील बंड व दांडगाई बंद होण्याकरितां तुम्ही वंदोबस्त केला, त्यापा-

सून फार मोठें काम झालें, व तुझी पहिल्यापासून तह होण्याची आस्था दाखविलीत, व सर्व कृत्यें सारिखीं चतुरपणानें, स्वस्थचित्तानें, व स्थिरतेनें केलींत, यापासून मला सर्वकाळ संतोष होईल. दुसरे दिवशीं पार्लमेंट सभेस निरोप देऊन दुसरीस बोलावण्याकरितां जाहीरनामा लाविला.

या सभेचे बैठकींत तहाविषयीं फ्रेंच यांचे मनांत काय आहे, हें पाहाण्याकरितां यत्न केला. तो असा. मार्च महिन्याचे ८ तारिखेस ब्रिटिश दरवारांतून विखम साहेबाचे हातून बार्थलमी साहेब फ्रेंच दरवारचा स्विस लोकांकडील वकील, यास ब्रिटिश सरकारानें एक चिठी पाठविली कीं, या पुढील तीन प्रश्नांचीं उत्तरे लिहून पाठवावीं. ते तीन प्रश्न हे. पहिला, पुढें जी जागा नेमिली जाईल तथें वकील पाठवूं, व सर्वांच्या तहाचें बोलणें चालू करावयाची फ्रान्स देशांत इच्छा आहे कीं नाहीं? दुसरा, फ्रान्स देशाचे मर्जाप्रमाणें तहाचीं मूळ कलमें कोणतीं, हें सांगावयाचें मनांत आहे कीं नाहीं? कीं जीं कळलीं असतां ब्रिटिश राजा व त्याचे साथी मिळून तीं तहाचीं मूळ कलमें उपयोगी पडतील किंवा नाहीं? हा विचार करितील. तिसरा, तह होण्याची दुसरी कांहीं तरी मसलत करण्याची इच्छा आहे कीं नाहीं? याचें उत्तर बार्थलमी साहेबानें कळविलें कीं, मी आपली चिठी फ्रेंच सरकारचे डरेक्टर यांस पाठविली, व त्यांनीं मला कळविलें कीं, फ्रेंच राज्याचा वास्तवीक प्रतिष्ठेचा व मजबूत तह व्हावा, अशी आमची इच्छा आहे; परंतु तुझी आपणास तह करण्याचा कांहीं हुकूम किंवा अख्यार ना-

हीं ह्मणतां, यावरून तुमचे दरवारचे मनांत कांहीं कपट आहे असा संशय येतो. दुसरे डरेक्टर यांचें ह्मणणें कीं, कायद्याप्रमाणें चालणें हा आमचा धर्म होय, ह्मणून या काळाचे कायद्याप्रमाणें फ्रेंच मुलूख जितका आहे, त्यांतून कांहीं सोडून देण्याची मसलत आह्मी करणार नाहीं, किंवा कधीं ऐकणारही नाहीं. या बोलण्यावरून ती तहाची मसलत संपली, आणि ब्रिटिश वकिलानें एप्रिल महिन्याचे १० वे तारिखेस जाहीरनामा छापिला कीं, फ्रान्स एथील कायद्यांत जितकें राज्य आहे, तितकें सगळें फ्रान्स मुलुखाचे ताबेंत ठेवण्याचा बेत डरेक्टर यांनीं जाहीर केला, व त्यास विरुद्ध कोणतें बोलणें ते बोलणार नाहींत, किंवा कधींही ऐकणार नाहींत. तर आतां लढाई चालविणें, हेंच ब्रिटिश राज्यास योग्य आणि अवश्य आहे.

युरोप खंडांत लढाई चालू झाल्यापासून इंग्लंड देशाची फौज शत्रूंची बाहेर देशाचीं संस्थानें घेणें, व त्यांचे अरमारांचा नाश करणें, या कामास लागली होती. ह्मणून मद्रास एथें एक अरमार तयार करून मोलका बेटांतील डच यांचे संस्थानांवर पाठविलें. आणि तें आंबोयना बेटांत पोचतांच तेथील गवर्नर व कौन्सिल यांनीं तें स्वाधीन केलें. बांडा ह्मणून दुसरें एक बेटही लवकर तसेंच त्यांचे हस्तगत झालें, व त्या दोन ठिकाणीं बहुत पैका व बहुत खजीना सांपडला. ब्रिटिश फौजेनें दक्षिण अमेरिका देशांतील डच यांचीं संस्थानें डमरेरा व एसेक्विबो हीं घेतलीं. आगस्ट महिन्यांत डच यांचीं तीन मोठीं व पांच लहान गलबतें व एक सामानाचें गलबत इतकीं केप आफ्र गुडहोप यावर हला करावयासाठीं साल्डाना

एथील समुद्रांत शिरलीं. तेव्हां सर जार्ज कीथ एल्फिन्स्टन याचें मोठें अरमार तेथें आलें, त्याची व त्या डच गलबतांची गांठ पडली; तेव्हां तीं सगळीं धरून घेतलीं. तेव्हां डच यांचा सरदार लुकास ह्यणू लागला कीं, खलाशी लोक नाराजी ह्यणून हा अनर्थ घडला. दुसरे धाकट्या लढायांमध्ये लहान मोठीं गलबतें फ्रेंच, स्पानियर्ड, व डच यांपासून इंग्लिश यांनीं घेतलीं.

इकडे इटली देशचे बाजूनें फ्रेंच यांनीं लढाई मोठे प्रविष्टेनें चालविली. तेथें त्यांचे फौजेचा सरदार बोनापार्ट या नांवाचा कोणी एक कार्सिका वेटांत जन्मलेला असा होता. फ्रेंच व आस्त्रियन आणि फ्रेंच व इटली देशांचीं संस्थानें यांच्या लढायांमध्ये खळ पडल्यावांचून संन् १७९७ चे एप्रिल पर्यंत चालव्या होत्या. त्यांचा विस्तार हा ग्रंथ लहान ह्यणून लिहांत नाहीं. सारांश, फ्रेंच वियेन्ना शहरच्या दरवाज्यापर्यंत येऊन पोचले, तेव्हां ती लढाई संपली. जर्मनी एथील लहान राजांचीं फ्रेंच यांशीं तहाचीं बोलणीं चालविलीं, व फ्रेंच यांनीं इटली देशांतील बहुतकरून सर्व संस्थानें जिंकून मनास येतील तसे तह करून घेतले. पुढें कोणते तरी रीतीनें सर्व इटली देशांतील जुने संस्थानांत फेरफार केले. पोप याचें संस्थान मोडून त्याचीं फार स्वतंत्र राज्ये केलीं. या विजयामुळें शत्रूस मोदितरेनियन समुद्रांत अंमल मिळाला, ह्यणून कार्सिका वेटांतील इंग्लिश गवर्नर यानें आपली फौज तेथून काढली. त्यामुळें तेथें राजनीति स्थापिली होती, ती मोडली.

स्पानिश गुलाम यांची संमति मारून नांवाचे लोक

जमेका वेटांत होते, ते इंग्लिश यांनीं तें वेट घेतलें तेव्हां त्यांचे ताबेखालीं न राहून स्वतंत्रपणानें वागत होते, त्यांशीं व इंग्लिश यांशीं संन् १७९५ चे अखेरीपासून लढाई चालली होती, ती संन् १७९६ चे मार्च महिन्यांत ते लोक अगदीं जिंकिले जाऊन संपली. त्यांनीं मोठ्या शौर्यानें वीस लढाया केल्या, व त्यांस फ्रेंच यांनीं डोमिनिका, ग्रिनाडा, व सेंटविन्सेट या तीन ठिकाणींही बंदें उत्पन्न केलीं; परंतु तीं लागलींच नाहीं अशीं केलीं. दुसराही मोठा अयर्लंड वेटावर येण्याचा फ्रेंच यांनीं उद्योग केला, व तेथें लोक सरकाराशीं नाराजी असैं दिसून आलें होतें, ह्मणून ते आपणास मदत करितील, अशी फ्रेंच यांस आशा होती. डिसेंबर महिन्यांचे २६ वे तारिखेस सात मोठीं फ्रेंच गलबतें वांघिबे या ठिकाणीं दृष्टीस पडली; परंतु वादळामुळें त्या गलबतांस जमीनीजवळ येतां आलें नाहीं. दैववशात् एक लेफ्टेनंट व दुसरे क्लियेक लोक एके होडींतून तडीस लागले, त्यांस धरून कैद केलें. त्यांनीं सांगितलें कीं, अयर्लंड वेटावर हल्ला करण्याकरितां कांहीं दिवसांपासून अरमाराची तयारी चालली आहे. त्या आरमारांत मोठी गलबतें सत्रा, व तिसांपेक्षां अधिक लहान आणि भाड्याचीं गलबतें, यांच्या तीन टोळ्या आडमरल डिगाल याचे हाताखालीं आहेत, व त्या गलबतांवर तिसांपासून पंचवीस हजारपर्यंत लोक आहेत, व त्यांचा सरदार जनरल दोश आहे. हें अरमार वादळानें मार्गे हटून परत ब्रेस्त व राशेल या ठिकाणीं गेलें. त्यांतून एक पन्नास तोफांचें ब्रिटिश यांनीं घेतलें, व दोन चवऱ्याहात्तर तोफांचीं गलबतें ब्रेस्त शहराजवळ तडीस लागून लुटलीं.

सप्तंबर महिन्याचे २८ वे तारिखेस नवी पार्लमेंट सभा वसली. तेथे पहिला स्पीकर आर्डिन्सन साहेब यासच त्या जागेवर नेमिलें. त्या बैठकींत राजानें सभेंत भाषण केलें. त्यांत दुसऱ्या गोष्टींमध्ये हें जाणिवलें कीं, तहाच्या बोलण्याचा उद्योग चालविला आहे, व सर्व अख्यार देऊन कोणास तरी लवकर पारिस शहरास पाठवितों. तसाच शत्रूंचा हला करण्याचा उद्योग, आपले अरमाराचा विजय, शत्रूंचा पराजय, व लढाईचे प्रारंभीं आस्त्रियन यांचा चढाव झाला तो, फ्रेंच यांनीं स्पेन देशास आपणाशीं लढाई करावयाची उमेद दिली आहे, या सर्व गोष्टीही सूचविल्या.

ग्रेटब्रिटन किंवा अयर्लंड यांवर हला करण्याचा शत्रूंचा बेत दिसत होता, ह्मणून प्रधानांनीं मसलत सांगितली कीं, पंधा हजार लोक नवे ठेवून ते फौज व अरमार यांत वाटावे; साठ हजार नवे मिलिशिया यांचे लोक जमवावे, व सुमारे वीस हजार स्वार, व बंदुकीचें निशाण मारण्यांत खबरदार असे सातशें, सगळे मिळून एक लक्ष दोन हजार. यानंतर थोडे दिवसांनीं पुराव्याचे विचारासाठीं सभेनें कमिटी केली, तेव्हां लढाई खात्याकडील सेक्रेतारी यानें जाहीर केलें कीं, सांप्रत देशांत व बाहेर लढाईचे चाकरीवर एक लक्ष पंचाण्णव हजार सहाशें चवऱ्याहात्तर लोक आहेत. डिसेंबर महिन्यांत प्रधानानें हिसाब दाखविला कीं, एकंदर खर्च २७६४७००० पौंड झाला, व वसूल २७९४५००० पौंड झाला ह्मणून, बाकी २९८००० पौंड राहिली. याखेरीज दुसरे चाहा,

कावा,* लिलावें, दारूवगैरे जिनसांवर २११०००० पाँड कर वसविले. परंतु पुढें उत्पन्न नाहीं किंवा सांपासून लोकांस दुःख होतें, ह्मणून रद्द केलें.

यानंतर **पार्लमेंट** सभेनें तहाचे उद्योगाकडे लक्ष्य दिलें, त्या वकिलीचे कामावर **लार्ड माम्स्वरी** याची नेमणूक होऊन तो अक्टोबर महिन्याचे १५ वे तारिखेस निघून गेला. त्या महिन्याचे २४ वे तारिखेस त्यानें **डेलाक्रो-आ**, फ्रेंच यांकडील वकिल, यास एक चिठी पाठविली कीं, काईम तहाचा कांहीं तरी एक मूळ करार ठरवा. ही चिठी दिल्यावर प्रथम बोलणें झालें, त्यांत **ब्रिटिश** वकिलास विचारिलें कीं, दुसरे संस्थानाकडून तुझास तह करण्याचा अखत्यार दिला आहे कीं काय! त्यानें नाहीं ह्मटलें; परंतु सांगितलें कीं, माझे चिठीत लिहिलें आहे, त्याविषयीं **डरेक्टर** यांचा अभिप्राय मला कळला; ह्मणजे मी तें वर्तमान सांगण्याकरितां व त्यांचे हुकूम घेण्याकरितां त्या संस्थानांत जासूद पाठवीन, तेव्हां **इंग्लिश** वकिलास विचारिलें कीं, **फ्रेंच** राज्याविषयीं व मुलूख परत देण्याविषयीं **ब्रिटिश** सरकारचा काय विचार आहे, तो तरी तुम्ही सांगाल कीं नाहीं! त्यानें उत्तर केलें कीं, **डरेक्टर** यांनीं आपला अभिप्राय कळविल्यावर त्याविषयींही हुकूम आणविण्याकरितां मी जासूद पाठवीन. **डरेक्टर** यांचें ह्मणणें पडलें कीं, हें सर्व वेळ लावण्याचें लक्षण आहे; आणि असें बोलण्यावरून गेले वर्षाचे **विखम** साहेबाचे करार फिरून सांगणार असें आह्मास खचीत दिसतें. तहाचे मुख्य कलमाविषयींही त्यांची मान्यता नव्हती. परंतु त्यांनीं

* यास बुंदही ह्मणतात. हा जिनस मुंबईमध्ये फार प्रसिद्ध आहे.

सांगितलें कीं, तहाचें कोणतें बोलणें आह्मी अमान्य करणार नाहीं, व लार्ड माम्बरी यानें, दुसरे ग्रेटब्रिटन याचे साथी राज्याकडून अखत्यार आणिला. ह्मणजे त्यांचे बोलण्यावर आह्मी लागलेंच उत्तर देऊं. इंग्लिश वकील याकडून मध्यें एक पत्र गेल्यावर नवेंबर महिन्याचे १२ वे तारिखेस डेलाक्रोआ यानें इंग्लिश वकिलास लिहून पाठविलें कीं, परस्पर काय करार असतील ते लागलेच लिहून पाठवावे. त्याच पत्रांत त्यानें कांहीं क्रोधाचा अभिप्राय लिहिला, व त्यानंतर कांहीं कागद पत्रें झाल्यानंतर डिसेंबर महिन्याचे १७ वे तारिखेस इंग्लिश वकिलानें देण्याचे व घेण्याचे करार, आणि परस्परे बंदोबस्त हे लिहून एक गुप्त पत्र दिलें. त्यांतील कलमें. प्रथम, एंघरर याचें राज्य फ्रेंच यांनीं घेतलें असेल तें परत द्यावें. २ युरोप एथें साधारण निर्भयता असावी, असा जर्मनी एथील व फ्रान्स यांचा तह असावा. ३ फ्रेंच फौजेनें इटली देशांतून जावें, व त्या देशाचे आंतले कारभारांत पडणार नाहीं, असा करार करावा. दुसरें रशिया देशची एंप्रेस इनें मर्जीस येईल तेव्हां या तहांत यावें; व पोर्तुगल देशचे राणीचे मर्जीस येईल तेव्हां उभयपक्षां कांहीं जुलुमाचे करार न करितां फ्रेंच राज्याशीं तिला तह करण्याचा अखत्यार असावा. चवथें, या करारानें ब्रिटिश राजा, फ्रान्स मुलुखांतला जो भाग आपण घेतला आहे, तो सर्व तसाच परत देईल. तशींच सेंटपिएयर व मिकिलन हीं बेटें व न्युफौंडलंड एथील माशांच्या व्यापारांचा अखत्यार परत देईल; परंतु स्पानिश यांचें बंदर सेंटडोमिंगो, हें फ्रेंच यांस न देण्याचा अखत्यार युत्रेक्ट

एथील तहाप्रमाणें ब्रिटिश राजाजवळ आहे, तो सोडिल्यास त्या देशांत मुलुखाची बरोबरी राखण्याकरितां तो दुसरें कांहीं तरी मागेल. पांचवें, या तहांत जीं ठिकाणें दिलीं व घेतलीं जातील, त्यांतील सर्व लोकांस आपले कुटुंबासहित निघून जाण्यास, व आपली जमीन आणि स्थावर जिनगी विकण्यास सदर परवानगी असावी. तशाच ज्या ज्या जमीने केव्या असतील त्या रद्द करण्यासाठीं, व दोहोंतून कोणते एके सरकारावर कोणी माणसाचा वाजवी दावा असल्यास तो चुकविण्यासाठीं वंदोवस्त व्हावा.

नंतर दुसरी एक गुप्त याद दिली, तींत हालंड देशाविषयीं लिहिलें कीं, फ्रान्स देशानें लढाईचे पूर्वी जसें जसें होतें तसें जर सर्व विषयीं केलें नाहीं, तर ब्रिटिश राजा व त्याचे साथी यांचा त्या राज्यांशीं फार संबंध आहे; ह्मणून राज्य देण्याघेण्याविषयीं मात्र त्याच्यानें रुकार देववत नाहीं, व स्पेन देशचे राजाविषयीं लिहिलें होतें कीं, त्याची मर्जी तहांत मिळण्याची असल्यास आपणाकडून अडथळा नाहीं.

या करारावर फ्रेंच वकिलाचें बोलणें पडलें, त्यांतील सारांश कीं, पहिल्या यादींत देण्यापेक्षां मागणें फार आहे, व त्याप्रमाणें दिलें असतां फ्रान्स युरोपखंडांतील दुसरे सरकाराप्रमाणें वळकट राहाणार नाहीं. राज्याचे कायद्यांप्रमाणें त्या यादींतील करार कबूल करवत नाहीं; व नेदरलँड हे देश फ्रान्स यास मिळविले आहेत, ते सोडिले तर फार धांदल होईल. लार्ड माम्स्वरी ह्मणाला, ब्रिटिश राजा व एंपरर या दोघांमध्ये तह झाला आहे कीं, लढाईचे पूर्वी दोघांचें जितकें राज्य होतें तितकें परत आल्यावांचून शस्त्रें ठेवूं नये. यावर डेलाक्रोआ यानें उ-

त्तर केलें कीं, सांप्रतचे कारभाण्यांनीं जर नेदरलंड सोडून दिलें, तर त्यांवर गुन्हा लागू होईल. रशिया, आस्ट्रिया, व प्रशिया यांनीं पोलंड देशचे विभाग करून आपलें सामर्थ्य वाढविलें. इंग्लंड यानें मुख्य घेऊन आपलें सामर्थ्य दुप्पट वाढविलें, आणि आपलें एकटे हिंदुस्थानाचे राज्यानें च युरोप एथील सर्व राज्यांस फ्रान्स देशावर आणण्याकरितां पैका देण्यास शक्ति आली, व व्यापार त्या एके देशाकडेच आहे, ह्मणून त्यास अपार द्रव्य मिळालें आहे.

त्या भाषणामध्ये लार्ड मार्लबोरो यानें फ्रेंच वकिलास सांगितलें कीं, नेदरलंड, फ्रान्स मुलुखाचा एक भाग असा वा, या गोष्टीस इंग्लिश राजा कधीं राजी होईल असें आपण मनांत आणूं नये. या भाषणाचे दुसरे दिवशीं लार्ड मार्लबोरो यास डरेक्टर यांकडून डेलाक्रोआ याचे हस्तें चिठी आली कीं, गुप्त चिठी सहीवांचून पाठविली तीवर सही करावी, व २४ तासांचे आंत आपला शेवटचा करार सही करून पाठवून द्यावा. लार्ड साहेबानें चिठीवर सही केली; नंतर १९ वे तारिखेस डरेक्टर यांकडून त्यास १७ वे व १८ वे तारिखेचे त्याचे दोन चिठ्यांचें उत्तर आलें कीं, फ्रेंच डरेक्टर राज्याची स्थिति, कायदे, व तह यांचे विरुद्ध कोणतें बोलणें ऐकणार नाहींत. लार्ड साहेबास दुसराही हुकूम झाला कीं, पारीस शहरांतून ४८ तासांचे आंत निघून जावें.

नंतर राजानें कामन्स यांस निरोप पाठविला कीं, आपला तहाचा उद्योग, फ्रेंच यांनीं कबूल करावयास अयोग्य अशीं मूल कलमें धरिल्यावांचून आम्ही बोलणें ऐकत नाहीं.

असें ह्मणून, व आपला वकील पारीस शहरांतून घालवून देऊन मोडिला. डिसेंबर महिन्याचे ३० वे तारिखेस या निरोपाचा विचार झाला, व नेदर्लंड हे देश फ्रेंच यांचे हातीं न असण्याकरितां इतका आग्रह धरावा किंवा नाही, याविषयीं किलेकांचें मत वेगळें होतें, परंतु तहाविषयीं राजाचे प्रधानांचें जें मत होतें, त्यावर विरुद्ध छत्तीस मात्र संमति पडल्या.

पार्लमेंट सभेची पुनः बैठक झाल्यावर तिचें लक्ष्य एके मोठे गोष्टाकडे लागलें. ती गोष्ट ही, फेब्रुआरी ३०स० महिन्याचे २६ वे तारिखेस प्रिवि कौन्सिल १७९७ यानें हुकूम केला कीं, बांक याचे कारभार्यानीं राज्यांतील स्थितीचा विचार होण्याचे पूर्वीं कांहीं पैका देऊं नये. या हुकुमाचें कारण कीं, सोनें रूपें मुलुखाचे बाहेर फार जाऊं लागल्यामुळें नाणें महाग झालें; आणि त्याविषयीं लोकांत गरज इतकी पडली कीं, बांक याच्या चिठ्या विकून पैका पाहिजे तर मिळावयास संकट पडूं लागलें. २८ वे तारिखेस कामन्स सभेनें बांक याच्या काम कारभाराची चौकशी करण्याकरितां कमिटी नेमिली; तिनें त्यांचा जमा खर्च चांगले प्रकारचा आहे, असा रिपोर्ट केला; नंतर पैका देण्याची वंदी कांहीं वेळपर्यंत तशीच राखिली; परंतु दोन पौंड पर्यंत चिठ्या देण्याचा अखत्यार बांक यास दिला; व डालर या नांवाचें नाणें नवें पाडून चालविलें, त्यामुळें लोक स्वस्थ झाले; आणि जो अविश्वास उत्पन्न झाला होता, तोही गेला.

एप्रिल महिन्याचे २६ वे तारिखेस एक्सचेकर याचा चान्सेलर यानें दुसरी जमाखर्चाची याद देऊन कळविलें

कीं, पूर्वीचे बैठकींत पैका देण्याचा हुकूम झाला आहे, त्या खेरीज या वर्षांत दुसरे एक कोटि पन्नास लक्ष पौंड लागतील. उसनवार पैका एक कोटि पंचेचाळीस पौंड घ्यावा, व त्यांत पंध्रा लक्ष अयर्लंड याचे नांवावर लिहावा, असें पूर्वी ठरलें होतें. या खेरीज एंपरर यास आणखी अगाऊ पैका देणें झाल्यास पस्तीस लक्ष पौंड दुसरे उसने घ्यावे, असा करार केला. १२८४००० पौंड उत्पन्न करण्यास कांहीं जिनसांवर नवे कर बसविले. पुढें हे कर मना करून घोडे, कोळसे, मिर्रीं, मोठीं व लहान घड्यालें, व स्काच दारू यांवर बसविले. ती सभेची बैठक जुलै महिन्याचे विसावे तारिखेस उठली. बैठकीचे शेवटीं प्रधानांत फेरफार करण्याचे बेत चालले होते; व अरमारांत एक मोठें बंड झालें होतें, त्याचा बंदोबस्त करून त्यांतील मुख्यांस ठार मारिलें.

त्या वेळेस सर जान जर्विस ह्मणून एक मोठा शूर इंग्लिश सरदार स्पानिश अरमार भेटेल या आशेनें समुद्रांत फिरत होता; शेवटीं त्याचे बातमीदार गलबतांपासून त्यास कळलें कीं, शत्रु बारा मैल अंतरावर दिसत आहेत. त्याचे अरमारांत मोठीं गलबतें पंध्रा होती, आणि शत्रूंचीं पंचविसांत कमी नव्हतीं, असें दिसत होतें, तथापि त्यानें लढावयाच्या निश्चयानें आपले गलबतांचा बंदोबस्ताच्या रांगा करून स्पानिश अरमाराचा बंदोबस्त होण्याचे पूर्वीच त्यावर हल्ला केला. स्पानियार्ड यांशीं लढाईचे प्रारंभीं बहुतेक हिंमत पाहिजे असें समजून तो आपले लोकांचे भरंशानें नेहमीची पद्धति सोडून शत्रूंचे अरमाराचे मधून गेला, आणि त्यानें त्याचा तिसरा हिंसा वेगळा केला. नंतर

सुमारें पांच तास लढाई होऊन त्यानें शत्रूंचा पराजय केला; व त्यांचीं दोन गलबतें ११२ तोफांचीं, एक चव-
 न्यायशीं तोफांचें, व एक ७४ तोफांचें, अशीं चार घे-
 तलीं. तेव्हां असें कळून आलें कीं, शत्रूंचे अरमारांत
 मोठीं गलबतें २७ होतीं. हीं लढाई फेब्रुआरी महिन्याचे
 १४ वे तारिखेस केप सेंटविन्सेंट याजवळ झाली, तींत
 इंग्लिश यांचे ३०० मेले; व सांपडलेले गलबतांत मेलेले
 व जखमी एकंदर आड्मरल जर्विस याचे यादीप्रमाणें
 ६०३ होते. या विजयाचें इनाम ह्मणून आड्मरल यास
 अर्ल सेंटविन्सेंट लार्ड जर्विस असा किताब दिला.

पोर्टस्मौथ एथील अरमारांत उन्हाळ्यामध्ये एक बंड
 झालें ह्मणून पूर्वी सांगितलें; तें बंड एक वेळ मोडल्यावर
 फिरून कांहीं दिवसपर्यंत तें त्यापेक्षां जबर झालें, परंतु शेव-
 टीं बंडवाल्यामध्ये आंतले आंत फूट पडून, त्यांतून बहुत
 आपले मुख्यांस धरून देऊन आपले कामावर हजीर झाले.

पार्लमेंट सभेचे मागले बैठकीचे वेळेस ठरलें होतें कीं,
 तहाचा फिरून उद्योग करण्याकरितां फ्रान्स एथें एक
 वकील पाठवावा. तह व्हावा ह्मणून लार्ड ग्रेन्विल यानें
 पत्र पाठविलें, त्याचें उत्तर फ्रेंच यांनां चांगलें रीतीचें केलें,
 व बोलणें लैल एथें व्हांवें असें ठरलें. लार्ड ग्राम्स्वरी
 यास फिरून इंग्लिश यांकडचा वकील नेमिलें; व लेट्टु-
 न्नेर फ्रेंच यांकडचा नेमिला. तह होण्याचा प्रारंभ जुलै
 महिन्यांत झाला; परंतु फ्रान्स एथील राज्य चालविणा-
 रांनीं अशीं अपरिहार्य विघ्ने केलीं कीं, तह कांहीं न होतां
 लार्ड ग्राम्स्वरी सप्तंबर महिन्यांत परत आला. त्यामुळें
 लोक फार कष्टी झाले.

आड्मरल डंकन ह्मणून टेक्सल नदीवरील इंग्लिश अरमाराचा सरदार आपलें अरमार नीट करावयाकरितां तेथून गेला, ती संधी पाहून डच यांचें अरमार आपलें ठिकाण सोडून निघालें. क्याप्टन ब्रालप यानें हें पाहून आड्मरल यास कळविलें. तेव्हां आड्मरल यानें आपलीं मोठीं गलबतें चौदा, व दोन पन्नास तोफांचीं गलबतें, अशीं घेऊन जलदीनें त्यांवर चालून गेला. डच यांचा आड्मरल डेविटर यानें आपल्या हाताखालच्या पंध्रा गलबतांची मोठ्या शौर्यानें तयारी केली. नंतर कांपडौन गांव आहे, त्या कांठावर अक्टोबर महिन्याचे ११ वे तारिखेस लढाईचा प्रारंभ झाला. आड्मरल डंकन यानें शत्रूंची रांग मोडावयाचे बेतानें त्यांच्या व जमिनीच्या मध्ये प्रवेश केला. प्रथम मागून विस आड्मरल ओन्स्लो यानें हल्ला करून फार पराक्रम केला. नंतर तो शूर आड्मरल डंकन यानें शत्रूंची रांग फोडून त्यांची पुढली बाजू व मध्य यांवर जबरदस्त हल्ला केला. शेवटीं डेविटर याचें गलबतांचें रक्षण न होई, असें होऊन त्यानें आपलें निशाण उतारिलें. व त्याचीं नऊ मोठीं गलबतें, व दोन पन्नास तोफांचीं, इंग्लिश यांचे हस्तगत झालीं. त्या लढाईत ब्रिटिश अरमारांतले साडे सातशांवर लोक मेले, व जखमी झाले. तसेच शत्रूंचेही ५४० मेले व ६२० जखमी झाले. या विजयापासून लोकांस फारच संतोष झाला, व आड्मरल डंकन यास बैलोट व आड्मरल ओन्स्लौ यास बारोनेट हे किताब मिळाले. लार्ड हौ, व आड्मरल जर्विस, व डंकन यांनीं तीन मोठे विजय संपादिले, तन्निमित्त सर्वांनीं ईश्वराचा स्तव करण्याकरितां डिसेंबर महि-

न्यांत एक दिवस नेमिला, व त्या दिवशीं राजा व राणी पार्ल-
मेंट यांतील सभासदांस बरोबर घेऊन सेंट पाल याचे
देवळांत गेलीं.

सन् १७९७ त ब्रिटिश अरमाराचा जय झाला असतां-
ही शत्रूंनीं वाहेरून भय घालण्याचे उद्योग चालविलेच होते.
जान्युवारी महिन्यांत पार्लमेंट सभा बसली, तेव्हां राजानें
सांगितलें कीं, आपले राज्यावर हल्ला करण्याचा उद्योग
फ्रान्स देशांत चालला आहे, अशी मला बातमी लागली
आहे; त्यावरून लढाईसाठीं पैका उत्पन्न करण्याकरितां
तिप्पट कर बसवावयास हुकूम केला; या खेरीज कित्येक
सभासद मागितल्यापेक्षां अधिक पैका देण्यास राजा झाले,
व बांक याचे कारभार्यांस इच्छेनें कोणी पैका दिल्यास
ध्यावा ह्मणून हुकूम केला, तोही लवकरच पुष्कळ जमला.
राजानें २०००० पौंड दिले, राणीनें ५००० दिले; व
दुसरे लहान लोक एकमेकाचे ईर्षेनें स्वदेशाचे कल्याणा-
करितां पैका देऊं लागले. पार्लमेंट सभेंत दुसरें ठरलें
कीं, प्रिलिशिया यांचे कांहीं नवे लोक बोलवावे; आपले
देशाचें संरक्षण करण्यास ज्यांस सामर्थ्य व इच्छा आहे,
त्यांचा हिसाब आणवावा; व संकट पडल्यास त्यांपासून
चाकरी घेण्यास राजास अखत्यार द्यावा. असा विचार
ठरल्यावर राज्यांत सगळे ठिकाणीं प्रतिष्ठित गृहस्थांनीं एकी-
कडे जमून आपलीं नांवें वालंटार पलटणींत लिहिलीं;
आणि बरोबर कवाईत शिकून स्वदेशांतली वंडे मोडण्याची
व वाहेरचा हल्ला निवारण करण्याची इच्छा धरून ते लव-
करच त्या कामांत तयार झाले. जमाखर्चाचे दुसरे कल-

मामध्ये त्या बैठकीत जमीनीवरचा कर बंद करण्याचा उपाय कांहीं झाला.

वर्षासाठी पैक्याचा एकंदर पुरावा झाल्यानंतर, राजानें सभेस निरोप पाठविला कीं, फ्रान्स, फ्रांडर्स व हालंड या तीन देशांतील बंदरांत लढाईचें सामान व लोक यांची गलबतावर चढण्याची तयारी मोठ्या हुशारीनें चालली आहे; व या देशांतील लुच्चे, व असंतुष्ट लोकांचे कागद पत्रांनीं व निरोपांनीं फ्रेंच यांचा हल्ल्याचा वेत वाढत आहे. या निरोपावरून पार्लमेंट सभेनें हेबियस कार्पस कायदा बंद करावा असें ठरविलें. नंतर आर्थर ओकानर ह्मणून एक ऐरिश गृहस्थ व दुसरे कित्येक लोक यांस शत्रूस कागद पत्र पाठवितात. या अन्यायावरून धरून, मेड्स्टोन एथें चौकशीकरून सोडिलें. ओकॅली यावर मात्र गुन्हा लागू होऊन त्यास ठार मारिलें. पार्लमेंट सभेची बैठक जून महिन्याचे २९ वे तारिखेस संपली.

लाहोग याजवळचें लहान सेंट मार्कुबेट इंग्लिश यांनीं घेऊन गलबतें वगैरे पहाण्याचें ठिकाण केलें होतें, त्यांवर फ्रेंच यांनीं मे महिन्याचे ७ वे तारिखेस तोफांचे होड्यांची एक टोळी पाठविली, ती फार नाश पावून परत आली. इकडे ओस्तेंड एथील किल्ला मोडण्याचा इंग्लिश यांनीं यत्न केला, तो फुकट गेला.

असें बाहेरचें वर्तमान असतां अयर्लंड एथील हलके लोक सरकाराशीं नाराजी होते, त्यांस कित्येक मोठे लोक-ही सहाय झाल्यामुळें त्यांनीं बंड करावयाची मसलत केली. त्यांस फ्रेंच मदत करणार होते, परंतु त्यांची वाट न पाहतां मे महिन्याचे २३ वे तारिखेस त्यांनीं राजधानीवर

जवरदस्त हल्ला करण्याचा निश्चय केला. परंतु सरकारानें चांगला बंदोबस्त केला होता, त्यामुळें त्यांचे कांहीं चाललें नाहीं; व त्यांचे मुख्यांतून किलेक, ज्यांत लार्ड एडवर्ड फिट्स जेरल्ड होता, त्यास धरून बंदीस घातलें. त्याला धरावयाकरितां जे आले होते, त्यांशीं लढाई करण्यांत त्यास फार जखमा लागल्या होत्या, त्यामुळें तो पुढें लागलाच मेल. तथापि त्याचे दुसरे दिवशीं हजार भालेवाले व बंदुकवाले लोकांनीं नास शहराजवळ राजाचे स्वारांवर हल्ला केला; परंतु त्यांचें निवारण चांगलें झाल्यामुळें त्यांतील शंभर सुमारे मारले जाऊन बाकीचे पळाले. त्या वेळेस दुसऱ्या किलेक लढाया झाल्या, त्या सर्वांत बंडवाल्यांचा मोड झाला, तेव्हां अर्ल क्याम्पडन याचे जागेवर मार्कुइस कार्नवालिस यास अयर्लंड एथील लार्ड लेफ्टेनंट या कामावर पाठविलें. त्यानें जाहीर केलें कीं, अमुक दिवसांचे पूर्वी केलेले अन्यायांची क्षमा, इनसाफाचा सुमार पाहून केली जाईल.

इतक्यांत अयर्लंड एथील कामन्स सभेनें बंडाचे वेतांचा सर्व शोध लावून तें वर्तमान सविस्तर लिहून पाठविलें. तें असें. युनेटैड ऐरिशमेन याची मंडळी ह्मणून संन् १७९१ त झाली होती; तिचे प्रारंभापासून तिचे मुख्याचा वास्तविक बेत हा होता कीं, अयर्लंड व इंग्लंड हीं दोन राज्ये वेगळीं करावीं, व स्थापिलेली राज्य रीति फिरवावी. हा बेत त्यांनीं कांहीं वेळपर्यंत प्रसिद्ध केला नाहीं; शेवटीं फ्रेंच यांस कागद पत्र पाठवून त्यांनीं त्यांची मदत मागितली, व फ्रेंच यांनीं कबूल केली. संन् १७९६ त शस्त्रें व सामान त्या लोकांनीं तयार करून जुरर, माजि-

स्त्रेट, व दुसरे जे लोक कायद्याप्रमाणें वहिवाट चालवि-
णारे होते, त्यांचे जिवावरची भयंकर मसलत केली होती;
परंतु बंडवाल्यांची तयारी मोडण्याच्या सरकारानें हुकूम
केला, व दुसरा बंदोबस्त केला, त्यामुळें तें बंड शांत झालें.
पुनः संन् १७९७ चे अखेरीचे पूर्वी ती बंडाची मसलत
उभारली; आणि तींत मुख्य आर्थर ओकानर, ज्यास
भेडस्टोन एथें सोडलें होतें तो, व लार्ड एडवर्ड फिट्स-
जरल्ड हे दोघे होते. त्यांनीं फ्रेंच यास मदत पाठवि-
ण्याकरितां बहुत वेळ विनंती केली, आणि ती मदत आल्या-
वांचून त्यांनीं चढाव केला नसता; परंतु सरकारानें चां-
गला बंदोबस्त आरंभिला, त्यामुळें त्यांस एकदांच चढून
यावें, किंवा बेत सोडून द्यावा असें प्राप्त झालें.

त्या बंडांत जे होते, त्यांस क्षमा होईल, अशी जाहिरात
लाविली ह्मणून पूर्वी लिहिलें, त्याप्रमाणें लोक त्या करारास
राजी होत असतां, आगस्त महिन्याचे १२ वे तारिखेस सु-
मारें एक हजार फ्रेंच लोक गलवतांतून येऊन किलाला
एथें उतरले. त्यास तेथील लोक थोडेच सामील झाले;
इतक्यांत ते अधिक जमूं नयेत ह्मणून लार्ड लेफ्टेनंट
स्वतः तेथें आला. तो येण्याचे पूर्वी त्यांनीं क्यास्तल्वार
एथें जनरल लेक याचे हाताखालचे राजाचे फौजेवर
हल्ला केला, आणि त्यास तेथून पळविलें. परंतु सप्टेंबर
महिन्याचे ८ वे तारिखेस तो बालिंगमक एथें शत्रूंवर च-
ढून गेला, तेव्हां थोडीशी लढाई करून तें स्वर्धान झालें.

यामुळें ऐरिश लोकांचे जमावांतून बहुत तावेखालीं
आले, परंतु केव्हां केव्हां लूट व दांडगाई करणें हें चाल-
लेंच होतें. डिसेंबर महिन्याचे १६ वे तारिखेस एक

फ्रेंच जहाज **डानिगाल** याचे कांठावर आले, परंतु आलीकडील मोड झाला, त्याचे वर्तमान ऐकून परत गेले. अक्टोबर महिन्याचे ११ वे तारिखेस **आड्मरल बारन** यास **फ्रेंच** यांचीं कांहीं गलबते **ऐरिश** कांठावर दृष्टीस पडलीं, त्यांशीं त्यानें दुसरे दिवशीं सकाळीं लढाई केली. त्यांत एक मोठें गलबत व आठ **फ्रिगेट** होतीं; त्यांतून एक मोठें व तीन **फ्रिगेट** इतकीं त्या दिवशींच धरिलीं, व आणखी तीन **फ्रिगेट** नंतर धरिलीं. या गलबतांत शिपाई व **ऐरिश** बंडवाले बहुत होते. त्या बंडवाल्यांत **थिओवाल्ड वुल्फटोन** या नांवाचा एक पुरुष जो पूर्वी **पारीस** शहरांत बंडवाल्यांचे कामावर होता, तोही सांपडला. त्यास ठार मारावें असें शासन ठरविलें, परंतु आत्महत्या करून ते त्यानें चुकविलें.

नंतर **ब्रिटिश** राज्यावर चांगला हल्ला करण्यास आपणास सामर्थ्य नाहीं, असें पक्कें समजून **फ्रेंच** सरकारानें **इजिप्त** देश घेण्याचा वेत केला. तो करण्याचें कारण हें कीं, पुढें कधीं तरी आर्वस्थानाचे समुद्राचे वाटेनें किंवा इराणाचे समुद्राचे वाटेनें हिंदुस्थानांत जावें अशी त्याची मसलत होती. मे महिन्यांत **जनरल बोनापार्ट** व **आड्मरल ब्रुए** हे दोघे सरदार मोठें अरमार घेऊन निघाले. त्यांनीं जून महिन्याचे ९ वे तारिखेस **माल्टा** वेढा पुढें घेऊन ते घेतले, व जुलै महिन्याचे पहिले तारिखेस त्यांची फौज **आलेक्सांद्रिया** शहरांत उतरली. तेथील लोक व तुर्क यांशीं कित्येक लढायांत **फ्रेंच** यांनीं जय मिळविल्यामुळे त्यांस हुशारी आली; आणि **इजिप्त** खचित आपले हस्तगत होईल, असा त्यांचा निश्चय झाला. इतक्यांत

अकस्मात् दैववशात् आगस्ट महिन्याचे पहिले तारिखेस ब्रिटिश आड्मरल नेल्सन नाइल नदीचे संगमाजवळ आला, व फ्रेंच अरमार आबुकीर समुद्रांत नांगर टाकून राहिले आहे, असे त्याचे दृष्टीस पडले. आड्मरल ब्रुए याचे गलवतांवर एकशें बीस तोफा व एकहजारांवर लोक होते; दुसरीं तीन गलवते एक एकावर ऐशीं तोफा, अशीं होतीं, व चवव्याहत्तर तोफांचीं नऊ होतीं.

तीं फ्रेंच यांचीं गलवते कांठाजवळ लढाई करितां घट्ट व मजबूद रांग करून राहिलीं, त्यांचे बाजूवर चार फ्रिगेट व बहुत बंदुकांच्या होड्या ठेविल्या होत्या, व पुढे बंदोवस्ताकरितां एका लहान बेटावर मोरचा बांधिला होता. हे पाहून इंग्लिश आड्मरल याची हल्ला करण्याची हिंमत खचली नाहीं. त्यानें फ्रेंच यां इतकीच आपले मोठी गलवतांची रांग बांधून तिला बळकटी येण्याकरितां एक पन्नास तोफांचें गलवत ठेविलें होतें; परंतु शत्रूंजवळ जात असतां त्याचें कललोडन नावाचें एक चवव्याहत्तर तोफांचें गलवत उथळ पाण्यांत जमीनीस लागल्यामुळें तेथून दुसरे दिवशीं सकाळपर्यंत निघालें नाहीं.

आड्मरल नेल्सन यानें मोठ्या युक्तीनें व शौर्यानें शत्रूंची रांग फोडून त्यांचे अरमाराचे कांहीं भागास वेढा दिला. सूर्यास्ताचे सुमारे लढाईस आरंभ मोठ्या धीरानें झाला, आणि प्रारंभींच आड्मरल ब्रुए यास दोन जखमा लागल्या, आणि तो दुसऱ्या जागीं गेला, तेथें मेला. लढाई सुमारे दोन तास झाल्यावर फ्रेंच यांचीं दोन गलवते घेतलीं, तिसरें लवकरच लागून फुटलें, आणि सर्व पुढील बाजू इंग्लिश यांचे हस्तगत होऊन त्यांचा विजय

पूर्ण झाला. लोरियाँ ह्मणून एक फ्रेंच गलबत फार लढून शेवटीं जळून उडून गेलें. त्यावरचे लोकांतून थोडे वांचले. ती लढाई मधून मधून सूर्योदयापर्यंत झाली; तींतून फ्रेंच यांचीं मोठीं गलबतें दोन, व दोन फ्रिगेट इतकीं मात्र वचावून गेलीं. त्या लढाईत ब्रिटिश यांचे सोळा सरदार व दोनशें दोन लोक मेले, आणि सहाशें सत्याहत्तर जखमी झाले. फ्रेंच यांचे यापेक्षां अधिक पडले. या विजयानंतर आड्मरल नेल्सन आलेक्सांद्रिया शहरांतील बोनापार्ट याचे लोकांस वेढा घालण्याकरितां आपलीं कांहीं गलबतें ठेवून आपण सिसिली वेटास निघून गेला.

या मोठे विजयाचें वर्तमान ऐकून इंग्लंड देशांत सर्वत्र फार संतोष झाला. त्या प्रसंगीं लोकांनीं राजास आनंदपत्रें दिलीं; व आड्मरल यास लार्ड नेल्सन असा किताब मिळाला. तो विजय पाहून रशिया देशचा एंपरर तुर्क लोक व नेपल्स एथील राजा, यांस फ्रेंच यांशीं लढाई करण्याची उमेद येऊन त्यांनीं इटली देशांत व रैन नदीचे कांठावर कितीएक वेळ फ्रेंच यांचा पराजय केला. प्रिन्स आफ आरंज यास पुनः जागेवर स्थापवयास ही संधि चांगली आहे, असें समजून ब्रिटिश सरकारानें मोठें अरमार देऊन ड्युक यार्क व आड्मरल मिचल यांस हालंड एथे पाठविलें. टेक्सेल नदींत डच यांचीं आठ गलबतें होतीं, त्यांचा ब्रिटिश आड्मरल यानें मोड केला, व पुढें जात असतां ड्युक यानें आणखीही कित्येक विजय मिळविले; परंतु डच यांची इंग्लिश यांस मदत करण्याची इच्छा नव्हती, व फ्रेंच

यांस वढत पुरावा झाला होता, ह्मणून परत इंग्लड देशास निघून यावे लागले.

युरोप खंडाची स्थिति अशी असतां बोनापार्ट इजिप्त एथून एके गलबतावर चढून फ्रान्स देशास आला. ती गोष्ट त्याचे फौजेत एकास मात्र ठाऊक होती. तो आला पाहून फ्रान्स देशांत सर्वास आश्चर्य झालें, इतक्यांत त्यानें संधि पाहून राज्यांत एक मोठा फेरफार केला, व राज्यरीति बदलून आपण मुख्य कान्सल हा क्रिताव धरून कारभार करूं लागला. प्रथम त्यानें फ्रान्स देशाशीं लढाई करणारे राजांस तहाचें बोलण्याविषयीं पत्रें पाठविलीं. परंतु ती गोष्ट त्याचे मनापासून आहे किंवा नाहीं याविषयीं व त्याचे राज्याचे शाश्वतीविषयीं संशय वाटून ब्रिटिश प्रधानांनीं व दुसरे सरकारांनीं त्याचें बोलणें कबूल केलें नाहीं. यावरून सन १८०० च्या प्रारंभीं त्यानें पुनः लढाई चालू करण्याची तयारी केली, फौजेची भर होण्यासाठीं लोकांवर कर बसविण्याचा हुकूम केला; व फ्रान्स आणि हालंड या दोन ठिकाणीं पैका उसनवार घेण्याचे करार ठरविले. लढाईचा प्रारंभ एप्रिल महिन्यांत झाला, तेव्हां इटली देशांत आस्त्रियन यांचा कांहींसा जय झाला.

रैन नदीवर लढाईचा एप्रिल महिन्याचे अखेरीस प्रारंभ झाला. पहिली लढाई आस्त्रियन सरदार के, व फ्रेंच सरदार मोरो या दोघांमध्ये मे महिन्याचे ५ वे तारिखेस झाली, तींत फ्रेंच यांचे लोक अधिक पडले. शेवटीं बाकी ठेवलेले फौजेचा सरदारपणा बोनापार्ट स्वतः करून जलद विजय पावत पुढें चालला. त्यानें मिलन, पेविया, वगैरे शहरें फिरून घेतलीं, व जून महिन्याचे ९ वे तारि-

खेस आस्त्रियन यांचा मोठा मोड केला. परंतु जून महिन्याचे १४ वे तारिखेस मारेंगो एथें लढाई झाली, तींत प्रथम आस्त्रियन यांचा जय झाला, व आणखी कांहीं वेळ उभयपक्षांचे जय पराजय झाल्यावर शेवटीं ते पराजय पावले, व त्यांचे लोक बहुत मेले. फ्रेंच सांगत असत कीं, तींत तीन हजार मेले, पांच हजार जखमी झाले, व सात हजारांस धरून कैद केले. परंतु इंपीरियल ग्याझेट वर्तमान पत्रांत आहे कीं, मेले, जखमी, व कैद केले मिळून एकंदर नऊ हजार एकुणहत्तर, यांतून पांच हजार दोनशें चवऱ्याहात्तर बंदिवान होते.

या व दुसऱ्या फ्रेंच यांचें विजयामुळें जर्मनी एथील एंपरर याकडून कौंट सेंट जुलीन यानें तहनाम्यावर सही करून दिली; परंतु तो तडीस गेला नाहीं. पुढें रशियन यांनीं लढाई सोडिली, व दुसऱ्या कांहीं प्रतिकूळ गोष्टी घडल्या, त्यांमुळें दुसऱ्यानें लढाई बंद होण्याचा करार एंपरर यानें केला, व त्याचीं कलमें पुढें ठरलीं.

त्या वेळेस इंग्लिश यांचा हिंदुस्थानांतील जो मुख्य शत्रु टिपू, त्याची राजधानी श्रीरंगपट्टण यावर इंग्लिश सरदार जनरल हारिस यानें वेढा देऊन तें घेतलें; व त्या लढाईत टिपू मारला गेला. यामुळें इजिप्त देशाच्या वाटेनें जाऊन त्यास मदत करावी, असें फ्रेंच यांच्या जें मनांत होतें त्याची निराशा झाली.

एप्रिल महिन्याचे २१ वे तारिखेस प्रधानांनीं उद्योग केल्यावरून पार्लमेंट सभेंत विचार ठरला कीं, ग्रेटब्रिटन व अयर्लंड हीं दोनही मिळून एकुणिसावे शतकाचे प्रारंभापासून एक राज्य करावें; व संन् १८०१ चे जान्यु-

आरौ महिन्याचे २२ वे तारिखेस एकीभूत राज्याचे पार्लमेंट सभेची बैठक व्हावी, असा हुकूम झाला; तसाच राज्याच्या किताबांत, चिन्हांत, व निशाणांत फेरफार होण्याविषयींही जाहीर नामा लागला.

आतां अयर्लंड एथील रोमन क्याथोलिक लोकांस मोकळीक व्हावी, याविषयीं प्रधानांमध्ये कांहीं तंटा झाला; ह्मणून पिट साहेब व त्याचे मित्र यांनीं आपलीं मोठीं कामें सोडिलीं. नंतर कामन्स सभेतील पूर्वीचा स्पीकर आडिंग्टन साहेब यास मुख्य प्रधान व एक्सचेकर याचा चान्सेलर नेमिलें. लार्ड हाक्सवरी व पेल्हम यास सरकारचे सेक्रेतारी नेमिलें; व कामन प्लीकोर्ट याचा पूर्वीचा मुख्य न्यायाधीश लार्ड एल्डन यास चान्सेलर नेमिलें.

त्या वेळेस रशिया देशचा एंपरर पाल सर्व उत्तरेकडील सरकारांस अनुकूल करून बहुधा फ्रेंच यांस मिळाला होता; अशा समयीं चतुरपणानें ब्रिटिश सरकारानें मोठीं गलबतें सत्रा तयार करून त्यांवर सर हैड पार्कर व लार्ड नेल्सन हे सरदार नेमिले. ते दोघे मार्च महिन्याचे १२ वे तारिखेस यार्मौथ एथून निघून मोठें अवघड ठिकाण सौंड तें पार होऊन डेन्मार्क देशची राजधानी कोपेनहेगेन् शहर एथें पोचले. जरी डेन यांनीं मोठी तयारी केली होती, तथापि लढाई निकराची होऊन त्यांचीं गलबतें अठरा गेलीं, व त्यांचे राजधानीस संकट प्राप्त झालें. अशा संधीस लार्ड नेल्सन यानें लढाई बंद करण्याचें बोलणें लाविलें, तें त्यांनीं मान्य केलें; व एंपरर

पाल हा पुढें लवकरच मेला, त्यामुळें तो उत्तरेकडील राज्यांचा जमाव अगदीं मोडला.

इजिप्त देशांत सर राल्फ आबक्राबी यास बहुत फौज देऊन पाठविलें; त्याने फार संकटें असतांही मार्च महिन्याचे ७ वे तारिखेस तेथें उतरून १३ वे तारिखेस आलेकसांद्रिया शहराजवळ फ्रेंच यांचे काहीं फौजेसी लढाई करून तिचा अगदीं मोड केला. त्याच महिन्याचे २१ वे तारिखेस त्यानें फिरून आलेकसांद्रिया शहराहून सुमारे ४ मैल अंतरावर दुसरी लढाई केली, तीं तही त्याचाच जय झाला; परंतु जखम लागल्यामुळें तो २८ वे तारिखेस मृत्यु पावला, हा मोठा नाश झाला. नंतर सरदारार्चें काम जनरल हन्विन्सन याजवळ आलें, तोही आलेकसांद्रिया शहराजवळ शत्रूंची फौज होती तेथें गेला. त्यानें रोसटा किल्ला व शहर हीं दोनही घेतलीं. व तेथील रखवालदार फ्रेंच लोक यांनीं फारसा अटकाव केला नाहीं. मे महिन्याचे दुसरे तारिखेस ४००० ब्रिटिश लोक व तितके तुर्क लोक घेऊन तो कैरो शहरावर गेला; व त्यानें शमानिए याजवळ फ्रेंच लोकांवर हल्ला केल्यामुळें तो तेथें पोंचला. त्या ठिकाणीं लोक ५००० वर होते. परंतु त्यांनीं करार करून तें स्वाधीन केलें. हा मोठा विजय लहानसे इंग्लिश फौजेनें मिळविला; व त्यापासून सर्व इजिप्त देश इंग्लिश यांचे हस्तगत झाला.

ज्या दिवशीं या विजयाची बातमी इंग्लंड एथें आली, त्या दिवशीं तहाचे मूळ कलमांवर फ्रेंच यांचा वकील ओटो साहेब, व ब्रिटिश राजाचा वकील लार्ड हाक्स-

बरी या दोघांनीं सहा केल्या होत्या. त्या तहाचें बोलणें कांहीं महिनेपर्यंत फार गुप्तपणानें चालत असे.

तो तह एमिया शहरीं संन् १८०२ माहे मार्च तारिख २७ ते दिवशीं ठरला. तो असा. त्यांत त्रिनिदाद बेट व डच यांचें हिंदुस्थानचे दक्षिणेचें सिंहलद्वीप, या दोहों वांचून सर्व लढाईत मिळालेला मुलूख ब्रिटिश सरकारानें परत द्यावा. केप आफ गुडहोप हें अमानत ठेवून सर्वांनीं त्याचा सारिखा उपभोग घ्यावा. माल्टा बेटांतून ब्रिटिश फौजेनें निघून जाऊन तें जिरुझिलम शहरांतील सेंट जान याचे नैट* यास द्यावें, इजिप्त देश तुर्क सरकारास परत द्यावा. पोर्तुगल एथील राज्य जसें आहे तसें असावें, व फ्रेंच फौजेनें रोम व नेप्स या प्रांतांतून निघून जावें. त्या तहांत सात बेटांचे संस्थानांची स्वतंत्रता फ्रेंच यांनीं कबूल केली; आणि न्यूफौंडलांड एथील माशांचा व्यापार पहिले रीतीने स्थापिला.

या तहापासून लोकांस फार संतोष झाला; व लढाईचा खर्च वांचला. दहा वर्षेपर्यंत इतकी लढाई झाली असतां इंग्लंड एथील राज्यरीति, कायदे, व धर्म, हीं पूर्ववत् राहिलीं, आणि व्यापार वाढला हीही लोकांस मोठी गोष्ट वाटली. परंतु असा तह झाला असतांही लवकरच ग्रेटब्रिटन व फ्रान्स एथील सरकारांत पुनः द्वेष उत्पन्न झाला.

बोनापार्ट व्यापाराचा तह होऊं देईना, त्यानें जर्मनी देश लुटला, स्वित्झर्लंड घेतलें, व इंग्लंड एथील छाप्याची स्वतंत्रता नाहीं अशी करावी असें मागणें केलें; या गोष्टी पाहून तो पुनः लोभास प्रवृत्त झाला, असें, ब्रिटिश

* तुर्क लोकांची नेहमी लढाई करणारे या नांवाची मंडळी.

सरकारने जाणिले; आणि ब्रिटिश सरकार माल्टा बेट स्वाधीन करीना, व स्विट्झर्लंड देशचे कारभारांत पडाव्यास त्याकडून यत्न होऊं लागला, या गोष्टी तह मोडव्याच्या झाल्या, असें फ्रेंच सरकार ह्मणूं लागलें.

असें असतांही संन १८०३ चे मार्च महिन्यापर्यंत बाहेरून ब्रिटिश प्रधानांनीं कांहीं विरोध दाखविला नाही; परंतु गलबतें मात्र कांहीं नवीं तयार केलीं होतीं. पुढें बोनापार्ट व ब्रिटिश वकील या दोघांमध्ये तंत्र्याच्या गोष्टीचा पक्का विचार ठरून शत्रूंचें लक्ष्य पुरें ध्यानांत आलें.

इतक्यांत स्वदेशाचे रक्षणासाठीं सरकारास बंदोबस्त करण्याचें प्रयोजन पडलें. तें असें; संन १७९४ व ९५ या दोहों वर्षांत लोकांच्या मंडळ्या शत्रूस जसे कागदपत्र पाठवीत असत, तशीच आतां एक मंडळी झाली, व तिचा मुख्य कर्नल डेस्पार्ड झाला. त्यानें पूर्वी मोठी सरकारचाकरी वजाविली होती; परंतु कांहीं कारणामुळें तो संन १७९७ त बंडांत शिरून स्थाफील्डस एथें कैद झाला होता. त्यानें संन १८०२ त सुटल्यावर तीस लोकांची मंडळी मिळवून शिपाई व राजाचे रखवाली लोक फितूर करावे, व पार्लमेंट सभेचे बैठकीचे प्रारंभीं राजाचा प्राण घ्यावा; इतक्यांत दुसरे मंडळीनें किल्ला व मोठी पेढी घ्यावी, व डांकेच्या गाड्या बंद कराव्या, आणि त्या बंद झाल्या ही खूण पाहून लोकांनीं चहूंकडून उठावें; अशी मसलत केली. जरी सरकारास हें वर्तमान प्रथमच ठाऊक होतें; तथापि त्या लोकांचा गुन्हा पुरा होईपर्यंत चतुरपणानें वाट पाहून नोवेंबर महिन्याचे १६ वे तारिखेस त्या बंदवाल्यांतून सुमारे तीस लोकांस सौथ लांबेथ एथें एक ठिकाणीं धरून कैद

केले. त्यांची चौकशी पुढले फेब्रुआरी महिन्यांत झाली; आणि कर्नल डेस्पार्ड व दुसरे पांच यांवर चांगले शाय दीवरून गुन्हा लागू होऊन त्यांस त्या महिन्याचे २१ वे तारिखेस फांशी दिले.

पुढे उत्तरोत्तर बोनापार्ट याचा लोभ वाढत चालला, तो ग्रेटब्रिटन देशांतील व्यापारास अडचण करूं लागला; व ब्रिटिश लोकांची फ्रान्स देशांत जिनगी होती, तीवर जुलूम करणे, व ब्रिटिश लोकांचा इनसाफ नकरणे, यांहीं-करून ब्रिटन देश आपले ताबेखालचा, असा भाव दाखवूं लागला. तहनाम्यावर सही झाली, हें दोनही राज्यांत कळल्यावर फ्रेंच यांनीं हिंदुस्थानांत गलबतें धरलीं होती, तींही परत देईना. त्यानें व्यापाराचे कामगार या नांवानें ग्रेटब्रिटन व अयर्लंड एथें कित्येक फौजेतील सरदार पाठवून हल्ला करण्यास उपयोगी माहीतगारी करणे ही दूरची मसलत केली.

परंतु माल्टा बेटांतून ब्रिटिश यांनीं निघून जावें, या गोष्टीविषयीं बोनापार्ट यानें तंटो आरंभिला. त्यामुळे फ्रेंच व इंग्लिश दरबारांत फार दिवस बोलणें चालत होतें; परंतु तें नीट जमेना, ह्मणून तारिख ८ माहे मार्च संन् १८०३, ते दिवशीं राजानें पार्लमेंट सभेस निरोप पाठविला कीं, सांप्रत फ्रान्स व हालंड एथें मोठी गलबतांची तयारी चालली आहे, ती बाहेरचे संस्थानांकरितां, असें जरी सांगतात, तथापि सांप्रत जें बोलणें चाललें आहे त्याचा इत्यर्थ आझून कांहीं ठरला नाहीं, ह्मणून मी विशेष बंदोबस्त केला आहे, व सरकारची अबरू आणि प्रजांचें रक्षण यांस जितका अवश्य दिसेल तितका पुरावा तुम्हां

करावा. या निरोपावरून दोनही सभांनीं राजास संमति-पत्रें पाठविलीं, व दुसरे १०००० लोक अरमारांत दिले. मार्च महिन्याचे १० वे तारिखेस सभांस दुसरा एक राजाचा निरोप आला कीं, **मिालिशिया** बोलावून तयारी करण्यास मी हुकूम दिला आहे.

वर सांगितलें तहाचें बोलणें काहीं वेळपर्यंत चाललें होतें, परंतु शेवटीं बंदोबस्त होण्याचा काहीं उपाय नाहीं; असें झाल्यावर **लार्ड व्हिटवर्थ**, मे महिन्याचे १० वे तारिखेस **पारीस** शहरांतून निघून आला; व त्याच सुमारे **फ्रेंच** वकील **आंद्रिओसी** लंडन शहरांतून गेला. त्याच महिन्याचे १८ वे तारिखेस **ब्रिटिश** सरकारानें **फ्रान्स** देशावर फिर्यादी होत्या त्या छापून प्रसिद्ध केव्या; व पुढें लवकरच **फ्रेंच** गलबतें धरण्याचे हुकूम **पार्लमेंट** सभेचे संमतानें दिले.

संन् १८०३ चे उन्हाळ्यामध्ये **अयर्लंड** बेटांत शत्रूस सामील जे लोक होते, त्यांनीं बंड उत्पन्न केलें, तें वर्तमान लढाईचे पूर्वी लिहितों. त्या बंडांत मुख्य **एम्पेट**, **रसल**, व **डौडाल** या नांवाचे विद्वान परंतु दांडगे व लबाड असे तिघे पुरुष होते. त्यांमध्ये **एम्पेट**, व **रसल**, हे दोघे संन् १७९८ चे बंडांत होते; व लढाई नंतर सरकाराचे परमाणगीवरून देश सोडून **फ्रान्स** एथें जाऊन राहिले. तेथें ते आपला बंडाचा बेत करून संन् १८०२ मध्ये परत **अयर्लंड** एथें येऊन खोटे नांवावर राहिले. तशा स्थितींत त्यांस क्रिखेक तसेच मूर्ख लोक साथी मिळून त्यांनीं **डब्लिन** शहरांत **टामस स्त्रीट** या नांवाच्या गल्लींतील एक घरांत भाले व दुसरीं हत्यारें

जमा केलीं. त्यांनीं आपले साथी मंडळीस लढाईचें काम कांहीं शिकवून त्यांचे घरांत शस्त्रें, व बंदुकीची दारू ठेवून जेव्हां काम लागेल तेव्हां त्यांनीं चाकरीस हजीर व्हावें. असें केलें होतें. त्यांचा बेत असा होता कीं, डब्लिन एथील किल्ला घ्यावा, लढाऊ शिपाई यांस कैद करावें, व आपणास जे कोणी मिलिशिया यांतील किंवा वालंटिर लोक अटकाव करितील त्यांस ठार मारावें, व डांकेच्या गाड्या बंद केल्या ह्मणजे लोकांनीं चहूंकडून उठावें. असें करून त्या बंडास जुलै महिन्याचा २३ वा दिवस नेमिला. त्या दिवशीं प्रहर रात्रीचे सुमारे त्यांनीं बाण जाळून खूण केली, व त्याचे कोळ्यांचीं दारें उघडतांच एम्पेट, डौडाल, किंग्ली, व स्टाफोर्ड हे टामस स्वीट या गळींत गेले. प्रथम त्यांचे मंडळींत पन्नासांवर लोक नव्हते, परंतु जे येत त्यांस ते भाले देत असत, यामुळें ते लवकर सुमारे पांचशें जमले.

त्या बंडवाल्यांतून कित्येकांनीं तेथील माजिस्ट्रेट लार्ड किल् वार्डन यास एके सभेस लबाडीचें बोलावणें पाठविलें होतें. त्यास तें खरें वाटून तो आपली मुलगी व पुतण्या यांस बरोबर घेऊन घराहून, किल्ल्यास येत असतां वाटेनें बंडवाल्यांनीं त्यास व त्याचे पुतण्यास गाडींतून ओढून ठार मारिलें. त्याची मुलगी मात्र कांहीं उपायकरून किल्ल्यास निघून गेली. कर्नल ब्रौन व दुसरे कित्येक आपले पलटणींत जात होते, त्यांस धरून तुकडे तुकडे केले; व शिपाई आल्याचे पूर्वीं बहुत लोक त्यांनीं मारिले. शेवटीं एम्पेट, डौडाल, किंग्ली, व स्टाफोर्ड हे पळाले. परंतु पुढें लवकरच एम्पेट आणि रसेल यांस धरून चौकशी

करून फांशीं दिलें. तें वर्तमान ऐकून पार्लमेंट सभेनें अयर्लंड एथें हेबियसकार्पस कायदा बंद केला.

पुढें उघड फ्रान्स देशांत ब्रिटन बेट लुटून उद्धस्त करावें, अशा बेतानें लोकांस चाकरीस ठेवूं लागले, व पुढील बेतर्हा प्रसिद्ध करूं लागले, ह्मणून लढाई करणें सर्व लोकांस जरूर वाटलें.

ह्मणून पूर्वीचे लढाईपेक्षां समुद्रांतिल फौज दुप्पट असावी, व मिलिशिया याचे लोक जमवावे असा हुकूम केला. दुसरी फौज जमवावयाचाही हुकूम केला. त्यामुळें ३०००० लोक अधिक जमले. राज्यांतिल लढावयाजोगे लोकांस बोलावणें करून त्यांतून कितीएकांस लढाईकरितां तयार करावे, असाही राजास पार्लमेंट सभेनें अखत्यार दिला होता. परंतु लोक आपणच लढावयास सिद्ध होत चालले, त्यामुळें राजास हा अखत्यार चालविणें जरूर पडलें नाहीं.

प्रथम बोनापार्ट यास आपले पेक्षां ब्रिटिश सरकारचें सामर्थ्य कमी व आपलें अधिक असें वाटलें होतें; परंतु आतां वास्तविक होतें तें त्याचे ध्यानांत आलें. त्यानें तिन हजार लोक समुद्रकांठावर जमवून समुद्रांत पाठवावयास तयार केले होते; परंतु बाहेर जाऊन हल्ला करणें, हें त्यास कठीण वाटून त्यानें, मौजेनें किंवा कामामुळें जे इंग्लिश लोक फ्रान्स देशांत गेले होते त्यांस धरून कैद केलें; व लढाई चालू झाल्यानंतर पुढें सुमारे दोन महिन्यांनीं ब्रिटिश राजाचा सूड उगवावयाकरितां त्याचें निराश्रितसंस्थान हानोवर एथें आपली फौज पाठवून तें लुटविलें. ही बातमी राजानें मोठ्या धैर्यानें ऐकिली, व एल्ब आणि वॉझर या

दान नद्या, जिनाआ, स्पॉत्सिआ, व हेवर आणि सेन नदीवरचीं बंदरें वेढण्याचा हुकूम केला. आणि पुढें ब्रिटिश फौजेनें सेंटलुशिया, डोबेगो, डमरेरा, व एसिक्विबो हीं बेटें, बॉर्विस एथील संस्थान, व सेंटपियर व मिकिलन हीं दुसरीं बेटें घेतलीं. तसेंच ग्रान्विल बंदर आणि डिएप, बलोन हीं शहरें व किल्ले यांवर क्रियेक वेळ हल्ले केले, त्यांतही इंग्लिश यांचा जय झाला; व त्यांनीं शत्रूंचीं क्रियेक गलबतेंही घेतलीं.

मागले वर्षीं फ्रान्स देशाचे राज्यांत फेरफार होऊन बोनापार्ट यास वंशपरंपरेनें त्या राज्याचा एंपरर असा किताब मिळून तो राज्य करूं लागला, व त्यानें आपले कुटुंबांतील लोकांस प्रिन्स असा किताब देऊन दरबारांत पूर्ववत् लहान मोठे किताबांचे लोक ठेविले. या फेरफारापासून फ्रेंच लोकांस फार संतोष झाला; व पूर्वीचे सर्वसत्ताक राज्याचें स्मरण कांहीं न राहून बोनापार्ट आपले मर्जीप्रमाणें राज्य करूं लागला.

इंग्लंड देशांत तेव्हां लढाईकरितां नवे जे कर बसविले होते, ते लोकांनीं आपले संतोषानें दिले. तेव्हां कांहीं कारणामुळे आर्डिंग्टन साहेबानें मुख्य प्रधानाची जागा सोडली, व त्या कामावर पिट साहेबास नेमिलें. पुढें आर्डिंग्टन साहेबास लार्ड सिड्मौथ असा किताब मिळून तो लार्ड सभेंत गेला.

सन् १८०४ चे अखेरीचे सुमारें स्पेन एथील दरबारानें ब्रिटिश सरकाराशीं लढण्याची प्रतिज्ञा केली; ह्मणून प्रधानांनीं त्यांचीं गलबतें धरण्याचे हुकूम दिले. ही युद्धाची प्रतिज्ञा स्पेन एथील सरकारानें बोनापार्ट याचे भयानें

केली. तसेच युरोप खंडांतील जे राजे किंचित् स्वतंत्र होते, त्यांनीं तहांत कांहीं शाश्वतपणा नाहीं; असें समजून लढाईची तयारी केली. प्रशिया एथील दरबारानें मात्र आपणास फ्रेंच एंपरर, रशिया एथील दरबाराशीं बोलण्यांत मध्यस्थी करील, अशा आशेनें उदासीनपणा धरिला. परंतु ब्रिटिश सरकारास मध्यस्थीस घातल्यावांचून एकटे प्रशिया एथील सरकाराची मध्यस्थी रशिया कबूल करीना. बोनापार्ट यास तें मान्य नव्हतें, तथापि त्यानें संन् १८०५ चे सप्तंबर महिन्यांत ब्रिटिश राजास तहाचें बोलण्याविषयीं पत्र पाठविलें; त्याचें उत्तर राजाकडून लार्ड मलश्रेव यानें लिहिलें कीं, आपले स्नेही राजे यांशीं, व मुख्यत्वे रशिया एथील एंपरर याशीं मसलत केल्यावांचून या सरकाराच्यानें आणखी कांहीं बोलवत नाहीं.

या वेळेस नवे कांहीं फ्रेंच यांचें लोक इटली देशांत गेले. यामुळे भय पावून आस्ट्रिया एथील सरकारानें त्याचें कारण विचारिलें; परंतु तें न सांगतां मार्च महिन्यांत बोनापार्ट यानें आपणास इटली देशचा राजा, असें जाहीर केलें; परंतु सांगितलें कीं, तेथून बाहेरच्या फौजा निघून गेल्यावर मी तेथील राज्य आपले मुलांतून कोणास तरी देईन. मग मे महिन्याचे २६ वे तारिखेस मिलन शहरांत त्यानें मोठ्या समारंभानें तेथील मुकुट धारण केला; व जिनाआ आपले राज्यास मिळविलें. यामुळे रशिया देशाशीं तह करण्याचा कोणताही प्रकार नाही, असें झाल्यावर तेथें व आस्ट्रिया देशांत लढाईची मोठी तयारी करण्याचा प्रारंभ झाला; व ब्रिटिश सरकारानें जितकी मदत होईल तितकी करण्याचा करार केला.

आजूनपर्यंत ब्रिटिश सरकार आपलें संरक्षण होण्याकरितां मात्र फौज जमवायाचा उद्योग करीत होते. परंतु त्यांचें अरमार शत्रूस बंदरांस वेढे देऊन त्यांचीं लढाईचीं व व्यापाराचीं गलबतें बहुत धरीत असे. फ्रेंच सरकाराचा ब्रिटन वेढ्याच्या कांठावर येऊन हल्ला करण्याचा वेत होता, आणि एकदा त्यांनीं ब्रिटन वेढ्याच्या समोरचे कांठावर तीन लाख फौज जमविली होती; परंतु रशिया व जर्मनी एथील सरकारांशीं तंढ्यामुळें त्या फौजेतून बहुत दुसरे ठिकाणीं पाठविणें जरूर पडलें; कारण कीं, बोनापार्ट याचे अतिशय लोभामुळें त्यास सर्वत्र शत्रू होते. त्यानें आपले वेत जर्मनी देशांत सिद्धीस नेण्याकरितां जाहीर केलें कीं, जर्मनी याचे संस्थानांवर व मुख्यत्वे बवेरिया, यावर कोणी जुलूम केला असतां मी त्याशीं लढाई करीन. व जे राजे मला मिळून आहेत, त्यांचें मी कधीं वाईट करणार नाहीं.

आस्त्रियन लोक या ताकिदीचा तिरस्कार करून सुमारे पंचावन्न हजार फौज घेऊन इन नदी उतरून बवेरियन राज्यांत गेले. रशिया देशांतही तयारी चालिली. आस्त्रिया एथील फौज तीन लाखांवर होती, रशिया देशची एक लक्ष ऐशीं हजार टिरोल एथील मिलिशिया सुमारे वीस हजार इतकी होती. परंतु तीमध्यें बंदोबस्त नव्हता, व तिची तयारी होण्याचे पूर्वी फ्रेंच लढावयाचे प्रसंग आणीत, त्यामुळें त्या मोठ्या फौजेचा फार मोड होत असे.

फ्रेंच फौज सप्टेंबर महिन्याचे २५ वे व २६ वे ता-

रिखेस तीन टोळ्या करून रैन नदी उतरली, व आस्त्रियन यांस राशियन येऊन मिळण्याचे पूर्वी त्यांशीं लढून वेर्दिगन आणि गंगीसबर्ग एथें बहुत लोक मारून त्यांचा पराजय केला. पूर्वी सांगितलें कीं, या लढाईत प्रशिया देशचे राजानें केवळ उदासीपणा धरिला होता, तथापि त्या देशचा एक प्रांत फ्रांकोनिया यांत जनरल बेर्नाडोट याचे हाताखालची फ्रेंच फौज सुमारें वीस हजार शिरली, आणि प्रशियन सरदार व प्रधान त्याचा जात्र पुसू लागले, तेव्हां फ्रेंच सरदारानें उत्तर केलें कीं, गरज पडल्यास जबरदस्तीनें जावें असा मला हुकूम आहे.

पूर्वी आस्त्रियन यांचा पराजय झाला, तो पुरा झाला नव्हता, परंतु अक्टोबर महिन्याचे १३ वे तारिखेस फ्रेंच सरदार मार्शल सूट यानें मेमिंगेन यास वेढा दिला, व तें ठिकाण नऊ पलटणींसुद्धां हस्तगत झालें. १९ वे तारिखेस आस्त्रियन यांनीं अल्म शहरांतून निघून ड्युपो याचे हाताखालचे फ्रेंच फौजेचे टोळीवर हल्ला केला, परंतु त्या टोळीनें त्यांचे पंधराशें लोक धरिले, व त्यांचा मोड केला. पुढे थोडे दिवशीं अल्म शहरावर आस्त्रियन जनरल मांक रखवालदार होता, तें कांहीं संशय होण्याजोग्या गोष्टी घडून फ्रेंच यांचे हस्तगत झालें. आणि या चार लढायांत मिळून आस्त्रियन यांची फौज चाळीस हजार पडली.

आस्त्रियन व राशियन यांची फौज एकीकडे जमल्यामुळें इतकें मात्र झालें कीं, फ्रेंच यांनीं निकराची एक लढाई करून त्याचा अगदीं मोड केला. ती लढाई आस्तर्लिट्स एथें डिसेंबर महिन्याचे दुसरे तारिखेस

झाली. रशियन फौजेंत पन्नास हजार लोक व आस्त्रियन फौजेंत सुमारें पंचवीस हजार होते. फ्रेंच फौजेंत सुमारें एक लक्ष होते. त्या लढाईंत फ्रेंच यांचा जय झाल्यावर उभय पक्षां लढाई बंद होण्याचा करार ६ वे तारिखेस ठरला, व तह होऊन त्यावर २६ वे तारिखेस सध्या झाल्या. तो असा कीं, आल्पस डोंगरापलीकडील सर्व राज्य फ्रेंच यांनीं चालवावें. तेव्हां जर्मनी देशचा एंपरर यानें बोनापार्ट इटली देशचा राजा, असा कबूल केला; परंतु तें राज्य पुढें फ्रेंच राज्यापासून वेगळें असावें. अशा करारानें आस्त्रिया देशचा स्वतंत्रपणा राखण्याविषयीं बोनापार्ट राजी झाला.

असा बोनापार्ट विजय मिळवून आस्त्रिया देशचे सरकाराकडून मनास येईल तसे करार करून घेत असतां, ब्रिटिश अरमारानें त्याचा अगदीं पराजय करून त्याचे वेत मोडिले.

त्या वेळेस केडिझ बंदरांत फ्रान्स व स्पेन या दोहोंचीं अरमारें होतीं, त्यांची चौकशी करण्याकरितां, ठेविलेले अरमारावर लार्ड नेल्सन यास सरदार नेमिलें होतें. त्यास अक्टोबर महिन्याचे १९ वे तारिखेस बातमी कळली कीं, तें अरमार बाहेर निघून गेलें. तें मेदितरेनियन समुद्रांत गेलें असेल, असें जाणून तो त्यांत जलदीनें शिरला. त्या जवळ गलबतें सत्तावीस होतीं, व त्यांत तीन चौसष्ट तोफांचीं होतीं. सोमवारीं २१ वे तारिखेस शत्रू केपत्रा फालगर या जवळ दृष्टीस पडले. तेव्हां त्यानें आपले गलबतांच्या दोन रांगा केल्या. शत्रूचे गलबतांमध्ये १८ स्पानिश गलबतें व पंधरा फ्रेंच, अशीं होतीं. फ्रेंच यांचा

सरदार आडमरल विल्सन व स्पानिश सरदार ग्रावीना नामें होता.

दोन प्रहरानंतर एक वाजतां ब्रिटिश गलबतांनीं शत्रूंच्या रांगा फोडून लढाईस प्रारंभ केला. तीं शत्रूंनीं बहुत पराक्रम केला. परंतु शेवटीं त्यांचा पराजय झाला. संध्याकाळीं तीन वाजावयाचे सुमारे शत्रूंची रांग फुटली. मग आडमरल ग्रावीना दहा गलबतें घेऊन फ्रिगेट यांस मिळून केडिझ शहराकडे निघाला. सगळीं मिळून ब्रिटिश यांस एकुणांस गलबतें सांपडलीं; त्यांवर आडमरल विल्सन व दुसरे दोघे आडमरल होते.

अशा लढाईत बहुत लोक पडल्यास आश्चर्य नाही; परंतु सगळे ४२३ लोक मेले, व ११६४ जखमी झाले. परंतु एक मात्र गोष्ट मोठी वाईट घडली. ती अशी कीं, अर्धे लढाईचे सुमारे लार्ड नेल्सन यास छातीचे डावे वाजूस बंदुकीची गोळी लागली. त्यास खालीं नेतांच दुःख फार होऊन मृत्यूचीं चिन्हें होऊं लागलीं. तथापि तो शुद्धीवर होता; आणि जेव्हां विजय पूर्ण झाला; हें त्यास कळलें तेव्हां संतोषानें ईश्वराचा स्तव करून व हुकूम करावयाचे होते ते स्पष्ट शब्दांनीं करून त्यानें प्राण सोडिला.

ती त्राफालगर एथें लढाई झाल्यानंतर पुढें ब्रिटिश सरदार सर स्वीर्डस्त्रान एक ऐशीं तोफांचें व तीन चवऱ्याहत्तर तोफांचीं गलबतें घेऊन शत्रूंची वाट सांभाळीत होता. इतक्यांत तितक्याच वजनाचीं व तितकींच फ्रेंच गलबतें राच्फोर एथून निघून येत होती, तीं त्यास भेटलीं, तेव्हां मोठी लढाई होऊन फ्रेंच गलबतें धरलीं गेलीं. तीं त्राफालगर एथून परत आलेल्यांतलीं होती, असा सर

स्विर्ड यास शोध लागला. पूर्वी स्पेन व फ्रान्स यांचे मिळून तेहतीस गलबतांचे अरमार सांगितले होते, त्यांत चार मात्र वांचलीं; बाकी सर्व धरिलीं व फुटलीं गेलीं.

या क्रिज्याचे वर्तमान ऐकून इंग्लंड देशांत हर्ष व शोक हे दोनही झाले. हर्ष होण्यास कारण हें कीं, आपले अरमार अजिंक झाले; व शोकास कारण हें कीं, फार शूर व गुणी सरदार तरुण वयांत व आपले उमेदींत मृत्यु पावला. मग त्यास शत्रूंचा पराजय करून जी फार कीर्ति प्राप्त झाली होती, ती मागे राहाण्यासाठीं त्याचे शरीर मोठ्या समारंभाने सेंटपाल याचे देवळांत पुरले.

या खेरीज लोकांस चिंता होण्यास कारण झाले. तें हें कीं, फ्रेंच सरकाराचा लोभ फार वाढत चालला; यामुळे बाकी जीं स्वतंत्र संस्थाने राहिलीं आहेत, तीं लवकरच त्यांस सामील होतील, किंवा त्यांचे ताबेखालीं राहूं लागतील असे भय पडले.

तारीख २१ माहे जान्युवारी संन् १८०६ ते दिवशीं पार्लमेंट सभा वसली. तेव्हां राजानें मोठे हर्षानें कळविले कीं, अरमारानें आलीकडे जो विजय मिळविला, त्यापासून आपली कीर्ति राहिली, आणि सांगितले कीं, जर्मनी देशचा एंपरर यानें जरी लढाईतून आपले आंग काढले, तथापि रशिया एथील एंपरर आपण धरलेली मसलत कधीं सोडणार नाही, असे खातरीचे निरोप सांगून पाठवित आहे.

पुढे सभानीं आपले नेहमीचे काम चालविण्यास प्रारंभ केला. इतक्यांत मुख्य प्रधान पिट साहेब याचे मरणा-मुळे त्यांत विघ्न झाले. त्या पिट साहेबानें प्रधानाचे काम

सन् १८०१ मध्ये कांहीं दिवस सोडलें होतें, त्यासुद्धां ते-
वीस वर्षेपर्यंत फार चांगले रीतीने चालविलें. गौट या
नांवाचा रोग झाल्यामुळे व कामाचे काळजीमुळे त्याची
प्रकृति क्षीण होऊन तो जान्युआरी महिन्याचे २३ वे ता-
रिखेस आपले वयाचे सत्तेचाळिसावे वर्षीं मृत्यु पावला.
पार्लमेंट सभेने त्याचे शरीर समारंभेंकरून पुरण्याचा व
त्याची कबर बांधण्याचा हुकूम केला.

पिट साहेब मेल्यानंतर लवकरच त्याचे बरोबर कारभा-
न्यांनीं आपापलीं कामें सोडिलीं. मग कित्येक त्याचे पक्षाचे
व कित्येक त्याचे विरुद्ध पक्षाचे गृहस्थ कामावर नेमिले.
त्यांत लार्ड ग्रान्विल मुख्य प्रधान; फ्राक्स साहेब अर्ल
स्पेनसर, व विंढम साहेब, हे सरकारचे सेक्रेतारी; लार्ड
हेनरी पेटी, एक्सचेकर याचा चान्सेलर; ग्रे साहेब अर-
मारावर मुख्य, शेरिडन साहेब अरमाराकडोल जामदार,
अर्ल माइरा तोफखान्याचा कारभारी, अर्ल फित्सविलि-
यम, कौन्सिल यांत मुख्य लार्ड सिडमौथ, प्रिंसी मोर्त-
वाचा धनी, ड्युक बेड्फर्ड, अयर्लंड एथील लार्ड लेफ्टे-
नंट, आणि अर्स्किन साहेब यास लार्ड अर्स्किन असा
क्रिताव देऊन लार्ड हैचान्सेलर अशा नेमणुकी झाल्या.

या प्रधानांनीं पार्लमेंट सभेस जाहीर केलें कीं, प्रशि-
यन राजानें विश्वासाचे बोलण्याचे वेळेस राजाचें हानोवर
संस्थान घेतलें, व आपले राज्यांत जीं गलबतें व जिनस
येतील तीं बाहेर घालविण्याची प्रतिज्ञा केली. यामुळे तो
राजा आपला शत्रु असैं समजावें.

जर्मनी एथील संस्थानाचे ऐक्याची पद्धति जी पूर्वी
होती, ती बोनापार्ट यानें फिरवून नवे रीतीचा करार ठर-

विला, व त्या तहाचा प्रोटेक्टर ह्यणजे राखणारा असा आपण किताब घेतला; यामुळे दुसरा फ्रान्सिस यास जर्मनी एथील एंपरर हा मोठा किताब सोडणें प्राप्त झालें. व सगळीं संस्थानें एकाचे आज्ञेत वागत असत तें मोडलें.

अशी युरोप खंडाची स्थिति झाल्यावर बोनापार्ट याचा पराक्रम दुर्निवार झाला. पुढें पुनः एक वेळ तहाचें बोलणें होऊं लागलें. तें मनापासून होतें, असें दिसत होतें, व फाक्स साहेबास लढाई बंद व्हावी अशी इच्छा होती. परंतु ब्रिटिश राज्याची प्रतिष्ठा व संरक्षण यांस योग्य नव्हे इतकें दिव्यावांचून तह होत नाही, असें झाल्यावर कांहीं दिवस वाट पाहून ब्रिटिश वकील परत आले.

त्या वेळेस फ्रेंच सरकारानें फार जुलूम आणि लबाडी आरंभिली. प्रशिया एथील राजा त्यांशीं फार दिवस स्नेह करून नम्रतेनें वागत होता, त्यासही तिरस्कार येऊन त्यानें प्रतिज्ञा केली कीं, पुढें आपलें राज्याचें व अवरूचें रक्षण बाहुबळानेंच करीन.

परंतु या समयीं त्यानें फ्रेंच सरकाराशीं विरोध आरंभिला, ही शाहाणपणाची गोष्ट केली नाही; कारण कीं, इतके दिवस फ्रेंच यांशीं स्नेह ठेविल्यानें त्याचें दुसरें कोणतें दरबार स्नेही राहिलें नाही; व त्याची फौज फार दिवस रिकामी होती; ह्यणून लढाईची नवी रीति तिला अगदीं माहीत नव्हती. असें असतांही त्यानें धैर्यकरून आक्टोबर महिन्याचे १८ वे तारिखेस जीना एथें लढाई केली; तींत संध्याकाळीं साडेतीन वाजतां फ्रेंच यांचा पूर्ण जय झाला. त्या लढाईत प्रशियन फौज सुमारे नव्वद

हजार होती. फ्रेंच यांची त्याचे दुप्पट होती, आणि तिचा सरदार बोनापार्ट स्वतः होता.

पार्लमेंट सभेत गुलामाचा व्यापार अगदी बंद व्हावा, याचा विचार सुमारे वीस वर्षांपासून दर बैठकीस होत असे. शेवटी या वर्षी त्या व्यापारापासून राज्याची अपकीर्त्ति, व वेस्टइंडिया बेटांस त्याची गरज नाही, असे सर्वांचे मनांत येऊन संन् १८०६ चे जून महिन्याचे १० वे तारिखेस फाक्स साहेबानें त्या विचाराचा उपक्रम केल्यावर त्यास अनुकूल संमति ११४, व प्रतिकूल १५ पडल्या. पुढे थोडे दिवसांत लार्ड सभेत त्यावर अनुकूल ४९ व प्रतिकूल २० पडून तो कायदा ठरला. त्या वर्षाचे सप्तंबर महिन्यांत सरकारचा सेक्रेतारी फाक्स साहेब आपले वयाचे एकुणसाठावे वर्षी मृत्यु पावला. त्याचें शरीर मोठ्या समारंभानें वेस्तमिन्स्तर आबी एथें पुरलें.

या वर्षी पार्लमेंट सभेत असा विचार निघाला कीं, पोप याचे मताचे लोकांस मोठे अवरूच्या जागा देण्याची जी बंदी आहे ती नाही अशी करावी. याविषयीं प्रधानांनीं फार मेहनत केली. परंतु राजानें राज्याभिषेकाचे वेळेस जी शपथ घेतली होती, तीप्रमाणें आपण त्या कायद्यास संमति देणें योग्य नाही. असें जाणून प्रधानास सांगितलें कीं, एकदां हा विचार सोडल्यावर मग पुनः तो विचार कधीं काढूं नये असें वचन द्यावें. तें न देऊन त्यांनीं कामें सोडल्यावर ड्युक पोर्ट्लान्ड यास मुख्य प्रधान क्यानिंग् साहेब लार्ड हाक्सबरी व लार्ड क्यास्लेल्रे यांस सरकारचे सेक्रेतारी, पर्सिवल साहेब

यास एकसचेकर याचा चान्सेलर, लार्ड मल्ग्रेव यास अरमाराचा मुख्य व लार्ड एल्डन यास लार्ड हे चान्सेलर अशा नेमणुकी केल्या.

पुढे कांहीं दिवसपर्यंत पोलंड देशांत बोनापार्ट याचा मोड होण्यास प्रारंभ झाला; परंतु पल्स्तक व ऐला एथील लढायांत त्याचाच जय झाला; डांतझिक लवकरच त्याचे हस्तगत झालें; आणि जून महिन्याचे १३ वे तारिखेस फ्रीड्लंड एथे लढाई झाली, तींत रशियन लोक इतके पडले कीं, त्यांचा एंपरर यानें टिल्सिट या ठिकाणीं युद्ध बंद व्हावें, अशा करारावर सही केली; व पुढें लवकरच तहाचे मूळ कलमाविषयीं बोलणें होऊं लागलें. प्रशियन राजास त्याचा स्नेही रशिया एथील एंपरर यानें सोडिल्यानंतर नव्या तहाप्रमाणें त्याचें सुमारें अर्धराज्य गेलें.

त्या वेळेस रशियन, फ्रेंच आणि तुर्क या दोघांशीं लढाई करीत होते, त्यांचे मदतीसाठीं इंग्लिश सरदार सर जे टीड्कर्थ व सर टी लुईस हे अरमार घेऊन डार्डनेल्स समुद्रांतून वाट करून कन्स्तांतिनोपल शहरास गेले. परंतु इच्छिली गोष्ट सिद्धीस जाण्याविषयीं दहा दिवस यत्न करून त्या ब्रिटिश सरदारांनीं परत जाण्याची मसलत केली.

त्या वेळेस बुएनोस ऐरिस प्रांत ब्रिटिश यांकडून घेतला अशी बातमी आली. त्या मोठ्या संस्थानाचे रक्षणाकरितां फार थोडे लोक ठेविले होते, त्यामुळें जनरल लिमियर्स ह्मणून फ्रेंच सरदार स्पानिश याचे चाकरीस होता, त्यानें तेथील राहणारे लोकांस फितूर करून त्या किल्ल्यावर हल्ला करविला. इतक्यांत गल्फ्यांमध्ये स्पानिश

फौज येऊन भरली ह्मणून त्या किल्ल्यावरचे लोक तहाचें निशाण लावून तो स्वाधीन करून आपण प्रतिष्ठेनें बाहेर निघून गेले. तो किल्ला पुनः घेण्याचा एक वेळ उद्योग केला, परंतु जनरल वैट्लाक याचे अज्ञानामुळे व भ्याडपणामुळे तो फसला. पुढे तो वैट्लाक इंग्लंड एथें आल्यावर कोर्टमार्शल यांत त्याची चौकशी होऊन त्यास राजाचे चाकरींतून दूर केलें. परंतु मोंटीविज्यो शहर व तेथील किल्ला कर्नल ब्रौन याचे हाताखालचे सुमारे चार हजार ब्रिटिश लोकांनीं घेतला.

डेन्मार्क एथील दरबारानें ब्रिटिश यांशीं किल्लेक ठिकाणीं शत्रुभाव दाखविला, व तेथें अरमार तयार होत होतें, तें बोनापार्ट याचे स्वाधीन होणार, असें ऐकून लार्ड ग्यांबियर व अर्ल माकार्टनी यांस अरमार देऊन पाठविलें; आणि हुकूम केला कीं, आह्मी तुमचा फ्रेंच यांपासून वचाव करितों, असें त्यांस वचन द्यावें. तें त्यांनीं कबूल न केल्यास त्यांचें अरमार व सामान वगैरे सर्व घ्यावें. आगष्ट महिन्याचे १६ वे तारिखेस फौज उतरून ब्रिटिश सरकारांनीं हुकुमाप्रमाणें डेन यांशीं बोलणें केलें; परंतु ते तें कबूल करीनात ह्मणून तीन अहोरात्र कोपनहेगन शहरावर तोफांचा भडमार चालविला. त्यापासून शहराचा सर्वस्वी विध्वंस होतो, असें समजून डेन यांनीं लढाई बंद करण्याची विनंती केली; आणि सप्तंबर महिन्याचे ७ वे तारिखेस त्यांनीं आपलीं सोळा मोंठीं गलवतें, पंधरा फ्रिगेट, सहा ब्रिग व पंचवीस बंदुकांच्या होड्या सामानसुद्धां स्वाधीन केल्या. त्या वेळेस लोकांचे जिनगीस हात लाविला नाहीं, व सर्व बंदिवान परत दिले.

टिल्सिट एथें तह झाल्यानंतर लवकरच बोनापार्ट यानें स्पानिश राज्य अगदीं नाहीं, असें करण्याची मसलत करून अनेक निमित्तानीं एक मोठी फ्रेंच फौज स्पेन देशांत पाठविली; त्यानें तेथील राजाकडून तें राज्य सोडवून त्याचा वारिसदार फर्डिनांड यांस फौजेजवळून काढून कैद करून फ्रान्स एथें पाठविलें, व आपला भाऊ जोशफ याला स्पेन व इंडीस यांचा राजा, असा किताब देऊन त्या ठिकाणीं स्थापिलें.

बोनापार्ट याचे जुलुमापासून लोकांस प्रथम भीति वाटली, परंतु पुढें लवकरच त्यांनीं बंडकरून त्यांशीं लढण्याची प्रतिज्ञा केली. मग फ्रेंच फौज त्या देशांत होती, तिचा बहुत ठिकाणीं मोड करून जोशफ बोनापार्ट यास फौजेसहित फार जलदीनें व फजीतीनें पळून जाणें प्राप्त केलें. एक मोठी मुख्य सरकारी सभा करून सातवा फर्डिनांड याचे नांवानें लढाईची प्रतिज्ञा केली; व ग्रेटब्रिटन याशीं तहाची जाहिरात लावून मदत मागण्यासाठीं वकील पाठविले. त्यावरून ब्रिटिश सरकारानें सर डेविड बेर्ड यास अरमार देऊन त्यांचे मदतीस पाठविलें, व पैका शस्त्रें वगैरे यांचा बहुत पुरावा केला.

परंतु बोनापार्ट आपले नेहमीप्रमाणें त्वरेनें बहुत फौज घेऊन स्पेन देशाचे कांठावर आला, आणि कित्येक लढायांत स्पानियर्ड यांचा अगदीं मोड करून त्यांनीं जे किल्ले व शहरें घेतलीं होतीं, तीं परत घेऊन राजधानींत मोठ्या समारंभानें शिरला.

पोर्टगाल एथील वारिसदार राजपुत्रास बोनापार्ट यानें राज्य व आयुष्य हरण करण्याचें भय घातलें, त्या वेळेस तो

दक्षिण अमेरिका देशांत ब्राझिल्स एथें गेला होता, त्यानें आपले प्रजांस एक पत्र पाठविलें, त्यावरून पोर्तुगाल देशचे उत्तरेस लोकांनीं उठून त्या बाजूनें फ्रेंच लोक दांडगाईनें आंत शिरले होते, त्यांस घालवून दिलें. त्या वेळेस पोर्तुगीस यांनीं ब्रिटिश सरकारची मदत मागितली, ह्मणून एक बळकट फौज देऊन सर आर्थर वेलस्ली यांस त्यांचे मदतीस पाठविलें. तो पोर्तुगाल देशांत शिरून जनरल जुनो याचे हाताखालचे फौजेवर हत्ता करावयास राजधानीकडे चालला. कित्येक लहान लढाया होऊन त्यांत शत्रूंचा मोड झाल्यावर एक विमिरा याजवळ मोठी लढाई झाली, तींत फ्रेंच यांच्या तेरा तोफा जाऊन सुमारे तीन हजार लोक मरून जखमी होऊन ते परत गेले. परंतु दुसरे दिवशीं सर ह्युडाल् रिंपल, जिब्राल्टर एथील लेफ्टेनंट गवर्नर, पोर्तुगाल एथील ब्रिटिश फौजेचा सरदारपणाचे कामावर नेमणूक होऊन सित्रा एथें शत्रु होते, त्या ठिकाणीं आला; आणि थोडे वेळानें जुनो यानें तहाचें निशाण देऊन निरोप पाठविला कीं, लढाई बंद व्हावी. हा त्याचा निरोप मान्य केला; व तह ठरविला कीं, फौजेनें पोर्तुगाल देशांतून जावें, परंतु जाण्याचा खर्च मात्र ब्रिटिश सरकारानीं द्यावा. त्या तहांत एक कलम असें होतें कीं, टेगस नदींतील रुशियन अरमारास उपद्रव करूं नये, किंवा त्याला तेथून जाऊं द्यावें. परंतु सर सी काटन यानें तें कलम कबूल केलें नाहीं, व पुढें तें अरमार ग्रेट-ब्रिटन व रुशिया यांमध्ये तह झाल्यावर सहा महिन्यांनंतर देण्याचे करारानें त्यांचे स्वाधीन झालें. या तहावरून इंग्लंड एथें राजा व प्रजा यांची फार गैरमर्जी झाली, व

लढाई बंद केली, हें आणि तह केला हें राजास मान्य झालें नाहीं. असें सर ह्युडाल् रिंपल यास सरकारी पत्र पाठविलें. पुढें त्याचे चौकशीकरितां एक कोर्ट नेमिलें, परंतु त्यांत कांहीं लिहिण्याजोगें ठरलें नाहीं.

सन् १८०९ त स्पेन देशांतील ब्रिटिश फौजेचा सरदार सर जान मूर त्या राज्याचे मध्यभागापर्यंत जाऊन पोचला, परंतु फ्रेंच यांची फौज बहुत यामुळें त्यास फार जलदीनें मागे हटावें लागलें. त्या वेळेस त्यानें फार दक्षता व शौर्य हीं प्रगट केलीं, आणि कोरणा एथें जी लढाई झाली, तीमध्ये शत्रूंचा अगदीं मोड झाला, व ते जिकडे वाट सांपडली तिकडे पळाले. परंतु इतकी गोष्ट वाईट झाली कीं, त्या लढाईच्या प्रारंभीं तो शूर सरदार पडला.

बोनापार्ट याचा अगदीं पराभव करण्याची केवळ निराशा होत होती, इतक्यांत आस्त्रियन दरबारानें त्याशीं लढावयाची प्रतिज्ञा प्रसिद्ध केली. परंतु त्यानें युक्तीनें त्यांचे टोळ्यामधून वाट फोडून त्यांचा क्रिखेक लढायांमध्ये पराभव केला, व विएन्ना शहर घेतलें. त्यास डान्युब नदीचे कांठावर आर्चड्युक चार्लिस यानें जवरीनें मागे हटविलें. तथापि वेग्रम एथील लढाईत असा निर्णय झाला कीं, सावरून आस्त्रिया एथील एंपरर यानें लढाई बंद व्हावी, ह्मणून विनंती केली, व आपले तोड्याचे करार मान्य करून तह केला.

असें वर्तमान बाहेर चाललें असतां ब्रिटिश सरकारचे मनांत होतें कीं, आपलें स्नेही राजांस मदत करून बोनापार्ट याचा चढाव होऊं देऊं नये. सर आर्थर वेलस्ली फ्रेंच फौजेस पोर्तुगल एथून काढून देऊन आपले मोठे

फौजेसहित स्पेन देशांत गेला; आणि तेथें टालाविरा या ठिकाणीं जनरल क्रेस्टा याचे हाताखालीं स्पानिश फौज होती तिला मिळाला. जुलै महिन्याचे २७ वे तारिखेस लढाई झाली, तींत फ्रेंच यांच्या वीस तोफा व बहुत सामान जाऊन त्यांचे सुमारे दहा हजारांवर लोक मरून व जखमी होऊन, त्यांस मार्गे हटावे लागले. परंतु शत्रु मोठी फौज घेऊन आपणावर पुढून मागून एकदांच हल्ला करणार आहेत, अशी बातमी लागल्यामुळे तो टेगस नदी उतरून परत पोर्तुगल देशांत गेला. त्या प्रसंगीं सर आर्थर वेल्स्ली यानें फार पराक्रम केला, ह्मणून राजानें त्यास लार्ड वेलिंग्टन असा किताब दिला.

आस्त्रियन यांस अधिक मदत व्हावी, व स्केल्ट नदींत फ्रेंच यांचीं गलबतें होती, तीं धरून त्यांचा नाश करावा, ह्मणून पन्नास हजार ब्रिटिश फौज वाल्करेन बेटावर जाऊन उतरली; परंतु फ्लिशिंग् हस्तगत होण्यासच फार वेळ लागला, ह्मणून शत्रूंनीं बहुत फौज जमविली. कित्येक तोफांचे भयंकर मोरचे बांधले, व आपलीं गलबतें लिलो किल्याचे वरचे वाजूस नदींत गेलीं. ब्रिटिश याचे उतरावयाचे ठिकाणीं पूर आला होता. या लढाईचे उद्योगास बहुत खर्च लागला; परंतु दैव प्रतिकूल झाल्यामुळे वाल्करेन बेटावांचून दुसरें कांहीं साध्य झालें नाहीं. तें स्केल्ट नदीचे तोंड बंद करण्यासाठीं, व हालंड देशांत ब्रिटिश जिनस नेण्याकरितां राखावयाचा बेत होता; परंतु तेथील हवेमुळे फार लोक मरूं लागले, यामुळे डिसेंबर महिन्याचे ९ वे तारिखेस किल्ला, तोफखाना, गोदी वगैरे सोडून तेथून निघून गेले. तशींच फ्रेंच गलबतें ज्या ठि-

क्राणीं गेलीं होतीं, त्या ठिकाणांहून खांस निघतां न यावें; ह्मणून सामान भरलेलीं किल्लेक गलवतें वाटेवर नदींत पुरलीं.

राजाचा मुलगा ड्युक यार्क याजवळ फौजेचे मुख्य सेनापतीचें काम होतें; त्यामध्ये त्यानें फौजेतील कामें योग्यता न पहातां सांगितलीं, असा त्यावर आरोप आला. त्याची चौकशी होऊन कामन्स सभेंत बहुत संमतानें त्यावर गुन्हा नाही असें ठरलें. तथापि त्यानें आपलें काम सोडिलें, व पुढें त्यावर सर डेविड डंडास यास नेमिलें.

या वर्षीं लार्ड ग्यांबियर व लार्ड काक्रेन यांचे हाताखालचे ब्रिटिश अरमारानें बास्क रोड्स यांत एप्रिल महिन्याचे ११वे व १२वे तारिखेस फ्रेंच अरमारावर हल्ला केला, तेव्हां खांतून एकशें बीस तोफांचें एक गलवत, ७४ तोफांचीं पांच, व दोन फ्रिगेट हीं कांठास लागून फुटावयासारिखीं झालीं. आणि एक ८० तोफांचें, दोन ७४ चीं, व एक पन्नासांचें इतकीं जाळलीं. या खेरीज बालटिक समुद्रांत सर जे सोमारीझ यानें रूशियन अरमार घेतलें, व फ्रेंच यांचीं तीन मोठीं गलवतें, दोन फ्रिगेट, व बीस भाड्याचीं गलवतें, लार्ड कालिंगवूड यानें फोडलीं, आणि केएन, मार्टिनिक, इस्किया, व फ्लारिडा हीं बेटें, आणि सेंटडोमिंगो शहर हीं घेतलीं.

असा बाहेर विजय होत असतां राजाचे राज्याचे पन्नासावे वर्षाचा प्रारंभ दिवस आल्यामुळें लोकांस फार उत्साह झाला. लंडन शहरांत सकाळीं घांटा वाजूं लागल्या, ध्वज उभारले, शिपाई जमा झाले, दोन प्रहरां ईश्वर भजन झालें, दरिद्री कुटुंबें व गरीब कर्जदार यांचे मुक्ततेसाठीं

पैक्याच्या टिपा झाल्या, व रात्रीं सर्व ठिकाणीं दिव्यांची रोशनाई झाली.

सन १८१० चे प्रारंभीं फ्रेंच स्पेन देशांत शिरले, ही नवी गोष्ट झाली. जानुआरी महिन्याचे २९ वे तारिखेस ते सेविल शहरापासून सुमारें सहा मैल अंतरावर पोचले. त्यामुळें लोक चहूंकडे पळाले, व बहुत केदिस शहराचे आश्रयास जाऊन राहिले. परंतु केदिस शहर शत्रूंचे हल्यावर टिकाव धरील, असें समजून तें लोकांचें भय गेलें, आणि तेथें लोकांचे वस्तीप्रमाणें अन्नाचाही पुरावा त्या संकटसमयीं येऊन पोचला. स्पानिश अरमारावर आड्-मरल पॅविस यास सरदार नेमिलें होतें, व किल्याचा कारभार आणि संरक्षण हीं तीन प्रकारचे लोकांचे एके जमावाचे स्वाधीन केलीं होतीं. फेब्रुआरी महिन्याचे प्रारंभीं फ्रेंच यांनीं मालेगा एथें शिरून तें दोन दिवसपर्यंत लुटलें. आल्मीडा, आगस्त महिन्याचे २७ वे तारिखेस मासिना याचे हाताखालचे फौजेचे हस्तगत झालें, व फ्रेंच यांचे फार लोभामुळें, व त्यांचा सरदार सून्ट याचे क्रूरपणामुळें सेविल शहराची अतिशय दुर्दशा झाली. तथापि स्पानियर्ड यांस आपल्या देशाविषयीं प्रीति होती; ह्मणून त्यांचा काहीं ठिकाणीं जय होत असे. तशाच पोर्तुगल देशाविषयीं फ्रेंच यांनीं जरीं अभिमानानें मोठमोठ्या प्रतिज्ञा केल्या होत्या, तथापि लिझबन शहर त्रिटिश फौजेचे आश्रयाखालीं सुरक्षित राहिलें, व त्यांचा गर्विष्ठ सरदार मासिना यास बुसेक्रो एथील लढाई नंतर लार्ड वेलिंग्टन याचे पुढून हटून जावें लागलें.

स्पेन आणि पोर्तुगल या देशांत असें वर्तमान असतां,

लुईस बोनापार्ट फ्रेंच राजाचा भाऊ यानें हालंड देशांतील लोकांची स्थिति चांगली होण्याविषयीं व्यर्थ यत्न करून तें राज्य सोडल्याची जाहिरात लाविली. मग तो देश बोनापार्ट याचे हुकुमावरून फ्रान्स एथील राज्यास मिळविला. बोनापार्ट यानें एप्रिल महिन्याचे पहिले तारिखेस जोसफीन आपली वायको इला सोडून आर्चडचेस मारिया लुइझा इशीं लग्न केलें.

त्यावेळेस जानगेल जोन्स, ह्मणून एके लोकांचे मंडळीचा मुख्य होता, त्यानें चिठ्यांवर हा प्रश्न लिहून प्रसिद्ध केला कीं, वाल्क्रेन एथील लढाईचा विचार परकीय लोकांनीं कामन्स सभेंत येऊन ऐकूं नये, हा हुकूम यार्क साहेबानें मुकरर करविला, हें किंवा विंढम साहेबानें सांप्रत छापाची स्वतंत्रता नाहीं अशी होण्याचा उद्योग केला, हें लोकांनीं अधिक निंदा करावयास योग्य, या अपराधाकरितां जोन्स यास बंदीस ठेविलें. ही गोष्ट अयोग्य केली, असें मार्च महिन्याचे १२ वे तारिखेस पार्लमेंट सभेंत सर फ्रान्सिस बर्डेट या नांवाचे एके सभासदानें ह्मटलें, आणि त्यास मोकळें करण्याचा हुकूम व्हावा, ह्मणून बोलला, परंतु तें त्याचें बोलणें अधिक संमतानें रद्द झालें, ह्मणून त्यानें त्याविषयीं आपणास नेमणारे प्रांतांतील लोकांस एक पत्र लिहून तें वर्तमानपत्राचे द्वारे प्रसिद्ध केलें. ही गोष्ट त्यानें पार्लमेंट सभेचे कायद्याबाहेर केली, असें लेथब्रीज साहेबाचे ह्मणण्यावर ठरून त्यास किल्ल्यावर बंदीस ठेवावें, असा सर आर साल्सबरी याचे ह्मणण्यावर ३७ अधिक संमतिपडून हुकूम झाला. तारिख ६ एप्रिल ते दिवशीं त्यास धरावयास सर्जेंट गेला, त्यास मी जवरीनें आपणास धरूं देणार

नाहीं, असें त्यानें सांगितल्यावर त्याचे घरासभोंवतें लोक जमले, व अनेक प्रकारच्या दांडगाया करूं लागले, व सरकारचे अपमानाचे शब्द बोलले, आणि दगड व विटा मारूं लागले. नंतर घोडेस्वारांनीं त्यांवर घोडे घालून त्यांस पळविलें, त्या गर्दींत बहुत दुखविले, परंतु त्यांत तिघांस मात्र मोठ्या जखमा लागल्या. पुनः लोकांचा जमाव झाला, तो घोडे स्वारांनीं हातांत तरवारी घेऊन पळविल्यानंतर, ते चहूंकडे तोफा ठेवून ९ वे तारिखेस त्याचे घरांत स्वयंपाकघराचे खिडकींतून शिरले, आणि त्यास धरून किल्ल्यावर नेले. ते शिपाई येते वेळेस लोकांनीं त्यांवर भडमार केला. ह्मणून ते गोळ्या मारीत परत आले. वाटेनें त्या गोळ्यांनीं तीन असामी मेले. जून महिन्याचे २१ वे तारिखेस पार्लमेंट सभा उठली. तेव्हां त्यास किल्ल्यावरून मोकळें केले. त्यास घरीं नेण्याकरितां त्याचे मित्रांनीं बहुत समारंभ केला होता; परंतु तो सर्व कबूल न करून तो एकटा औरून बिंबलडन एथें आपले घरीं गेला.

मे महिन्याचे ३१ वे तारिखेस सेंट जेम्स वाड्यांत राजाचा मुलगा ड्युक कंबर्लंड यास त्याचे खोलींत त्याचा चाकर सालिस या नांवाचा होता, त्यानें अडीच प्रहर रात्रीस मारावयाचा उद्योग केला. परंतु सिद्धीस गेला नाही, ह्मणून त्यानें भिऊन पळून आपणास मारून घेतले. ड्युक यास जखमा लागल्या असतांही कांहीं दिवसांनीं अगदीं बरा झाल्यामुळे लोकांस बहुत संतोष झाला.

सन १८१० वे वर्षीं राजाचे कुटुंबांत दुसरा एक अनर्थ झाला. राजाची धाकटी मुलगी एमिलिया फार

दुखणेकरी होती, व तिला वांचावयाची आशा नव्हती, ह्मणून वापास कांहीं तरी आपले हातची वस्तु द्यावी, असे तिच्या मनांत आले, नंतर तिने एक आंगठी करवून ती भेटीचे वेळेस आपले वापाचे हातांत प्रीतीने घालून, माझे स्मरण धरा असे बोलली. परंतु या दुःखाने राजाचे शरीराची व्याधि वाढली, व त्यास बुद्धिभ्रंश झाल्यामुळे पार्लमेंट सभेस कामकारभार चालविण्याची तजवीज करणे जरूर पडले. मग ती राजकन्या नोवेंबर महिन्याचे २ री तारिखेस मृत्यु पावली, व तिचे शरीर विंड्सर एथें पुरले.

कांहीं दिवस गेल्यावर सन १८११ चे प्रारंभीं दोनही सभांमध्ये विचार ठरला कीं, राजाचा मुलगा प्रिन्स वेल्स याने राजा दुखणेकरी आहे तंवपर्यंत त्याचे ठिकाणीं रिजेंट या किताबाने कारभार चालवावा; परंतु एक वर्षपर्यंत लार्ड वगैरे किताब नवे देऊं नयेत, आणि राजपुत्र जीं कामें व बैठे पगार देईल, ते त्याचा कारभार संपल्यावर राजाने काईम न केल्यास बंद व्हावे, आणि राजाचे शरीराची खबरदारी राणीने करावी.

तारिख ६ वी माहे फेब्रुआरी सन १८११ ते दिवशीं प्रिन्सवेल्स याने रिजेंट या कामाच्या शपथा घ्याव्या असे ठरले. त्याप्रमाणे सुमारे अडीच प्रहर दिवसास सर्व ड्युक व प्रिविकौन्सिलर, क्यार्लटन हौस एथें मिळाले. नंतर राजपुत्र आपले प्रधान बरोबर घेऊन मोठ्या समारंभाने वसावयाचे ठिकाणीं गेला. तेथें फार शोभा केली होती, व मोठे मोठे अरमारांतील सरदारांच्या तसत्रिरी ठेविल्या होत्या. तेथें तो राजपुत्र मध्ये बसला, व त्याचा भाऊ आणि चुलत भाऊ आपापले मोठेपणाप्रमाणे डावे व उजवे बाजूस, आणि

जे प्रिविकौन्सिलर नव्हते ते खोलीचे दाराजवळ बसले. नंतर राजपुत्रानें या अर्थाचें भाषण केलें. “लार्ड साहेब, मला कळलें कीं, मला रीजंट ज्या पार्लमेंट सभेच्या कायद्यानें नेमिलें, त्याप्रमाणें मला कांहीं शपथा घेतल्या पाहिजेत, व कांहीं प्रतिज्ञा केली पाहिजे. तर त्यास मी तयार आहे.”

नंतर लार्ड प्रिविसील यानें बहुमानानें राजपुत्राजवळ जाऊन एके चामड्यावरून पुढें लिहिलेलें वाचलें, व राजपुत्रानें तें ऐकावयास येण्याजोगे स्वरानें त्याचे मागून ह्मटलें.

“मी मनापासून वचन देतो, व शपथ घेतों कीं, मी विश्वासानें राजावर स्नेहभाव ठेवीन. मला ईश्वर सहाय होऊं.”

“मी मनापासून वचन देतो, व शपथ घेतों कीं, मी ग्रेटब्रिटन व अयर्लंड या राज्यांतील रीजंट याचें काम वास्तवीकपणानें, इमानानें, व तृतीय जार्ज राजाचे एकावन्नावे वर्षीं कायदा झाला आहे, त्याप्रमाणें चालवीन. त्या कायद्यानें माझे जवळ दिलेला अख्त्यार मी इनसाफाप्रमाणें चालवीन, व सर्व प्रसंगीं माझे सामर्थ्य व बुद्धि खर्च करून राज्याची प्रतिष्ठा, व थोरपणा, आणि त्याचे प्रजांचें कल्याण करीन. मला ईश्वर सहाय होऊं.”

या शपथांवर सही झाल्यावर लार्ड प्रेसिडेंट यानें द्वितीय चार्लिस राजाचे राज्यांत दोनही पार्लमेंट सभांत पेपिस्त यांस बसण्याचा अख्त्यार नाहीं असें करून राजाचें शरीर व राज्य यांचा वंदोवस्त चांगला होण्यासाठीं कायदा झाला होता, त्यांतील प्रतिज्ञा वाचून दाखविली, तीही राजपुत्रानें ह्मटली, व सही केली, नंतर त्या दोनही दस्ताऐवजांवर लार्ड प्रेसिडेंट व प्रिविकौन्सिलर यांनीं साक्षी घालून ते दप्तरदाराकडे दिले.

नंतर लार्ड प्रेसिडेंट, राजाचे कुटुंबातील ड्युक वयां-
तवरी एथील आर्चबिशप, व इतर सर्व लोकांनी अनुक्र-
माप्रमाणे राजपुत्राजवळ जाऊन त्याचे हाताचे चुंबन केले.
नंतर थोडके वेळपर्यंत दरबार होऊन रीजंट याने मंडळी
जवळ भाषण केले; पुढे मुख्य प्रधान व एक्सचेकर यांचा
चान्सेलर पर्सिवल साहेब याने भेट घेऊन त्याच्या हा-
ताचे चुंबन केले.

फेब्रुवारी महिन्याचे १२ वे तारिखेस पार्लमेंट सभे-
चा प्रारंभ करण्यासाठी कियेक कामगार नेमून सभेचा
प्रारंभ झाला. त्या वेळेस रीजंट नेमण्याची गरज पडा-
वयाजोगी राज्याची स्थिति झाली, ही गोष्ट वाईट झाली;
समुद्रांत व जमिनीवर ब्रिटिश फौजेने बहुत पराक्रम केले;
पोर्तुगल देशांत व केदिझ शहरांत शत्रूंची मसलत फसली,
व ब्रिटिश यांचा शूरपणा पाहून आपले स्नेही राजांची
फौज यत्न करीत आहे, या गोष्टी सांगितल्या; आणि दुसरें-
ही सांगितले कीं, अमेरिका देशाशी सांप्रत बोलणे चा-
लले आहे, ते स्नेहभावाने संपवावे, असे रीजंट याचे म-
नांत आहे. आणि सरकारास जितकी गरज लागेल ति-
तका पुरावा पार्लमेंट सभेने करावा असा भरंवसा आहे.
या भाषणावर योग्य उत्तर द्यावे असे कामन्स सभेत मि-
ल्न्स साहेबाचे बोलण्यावरून ठरले.

जून महिन्याचे १९ वे तारिखेस राजपुत्र रीजंट याने
आपले बापाचे जन्म दिवशीं एक मोठी मैजवानी केली.
तींत सर्वांनी स्वदेशांत केलेलीं वस्त्रे पोषाक करून यावे,
असा हुकूम केला; कारण कीं, कांहीं दिवसांपासून राजाचे
दुखण्यामुळे कारागीर लोकांचा जिनस खपेना, असें झाले

होतें. त्या मेजवानीसाठी अतिशय मोठा समारंभ केला होता; व बहुत मोठमोठे गृहस्थ व बायका, सरकारी कामगार, बाहेरचे दरवारचे वकील, शहरांतील पहिले प्रतीचे व मध्यम प्रतीचे लोक हे सर्व होते. ती मेजवानी व गाणें आणि नाचणें प्रहर रात्रीपासून सूर्योदयपर्यंत झालीं; व तिचेसाठीं केलेला समारंभ लोकांस पहाण्यासाठीं कित्येक दिवसपर्यंत ठेविला होता.

कामन्स सभेंत फेब्रुआरी महिन्याचे २१ वे तारिखेस एक्सचेकर याचा चान्सेलर यानें सांगितलें कीं, रीजंट नेमण्याविषयींचे कायद्याचा विचार चालला असतां १२ किंवा १३ हजार पौंडपर्यंत रीजंट यास घरगुती खर्चाबद्दल नेमणूक असावी, असा विचार मी काढणार, असें सभेस कळून मी तो वेत राजपुत्रास कळविला; परंतु यानें सांगितलें कीं, लोकांवर कर बहुत झाले आहेत, त्यास आणखी नवे मी आपले उपयोगाकरितां वाढविणार नाहीं. पर्सिवल साहेबानें दुसरें ह्मटलें कीं, लोकांवर फार कर वसूं नयेत, असा विचार करून राजपुत्रानें नेमणूक नको ह्मटली, असें त्याचे स्वभावावरून ध्यानास येतें, व या त्याचे विचारापासून त्यास जितकी शोभा आहे, तितकी कितती राजांसारिखा डौल केला तरी येणार नाहीं.

या बैठकींत तीन कायदे मोठे ठरले. एक थोडके कर्जासाठीं लोकांस उगीच बंदींत ठेवावें. तें बंद करण्यासाठीं, दुसरा ब्रिटिश व ऐरिश मिलिशिया यांचें काम लागल्यास आपले देशांतून बदल करावा; व तिसरा असा कीं, गिनी, अर्ध गिनी व सात शिलिंग यांचें नाणेंही अनुक्रमानें २१ शिलिंग १० $\frac{1}{2}$ शिलिंग व ७ शिलिंग यांपेक्षां

अधिक किमतीने घेऊं नये, व बांक याच्या चिठ्या कमी किमतीने घेऊं नयेत. जुलै महिन्याचे २४ वे तारिखेस पार्लमेंट सभेची बैठक नवेंबर महिन्याचे १२ वे तारिखेपर्यंत बंद असावी, असा हुकूम झाला. व त्या दिवशीं पुनः हुकूम झाला कीं, पुढले जान्युआरो महिन्याचे ७ वे तारिखेपर्यंत ती आणखी बंद असावी.

बाहेर देशांत स्पानियर्ड व पोर्तुगीस आणि त्यांचे क्रूर शत्रु यांचे लढायांत उभयपक्षांचे जय पराजय झाले; परंतु साधारण एक गोष्ट अशी कीं, ब्रिटिश फौज लढाईत आली ह्मणजे बोनापार्ट याच्या पलटणींचा अजिंकपणा नाही असा होई; आणि किलेक विजय असे झाले कीं, त्याची विस्मृती ब्रिटिश यांस व स्पानियर्ड आणि पोर्तुगीस यांस कधीं पडली नाही.

बारोसा एथें मार्च महिन्याचे ५ वे तारिखेस ब्रिटिश व फ्रेंच यांमध्ये लढाई झाली; तींत ब्रिटिश लोक कमी असतां व दुसऱ्या फार अडचणी असतांही सुमारे दीड तासाचे आंत सर्व फ्रेंच फौज पळून गेली. त्या लढाईत फ्रेंच यांचे मेले, जखमी वगैरे मिळून एकंदर तीन हजार लोक नाहीं असे झाले, त्यांचें निशाण आणि सहा तोफा विजयी फौजेचे हातीं लागल्या, आणि जनरल रफिन रोसे, व बेलगार्ड कैद झाले. त्यांतून पहिला जखमी होता, व दुसरा लढाईनंतर लवकरच मेला. या लढाईत इंग्लिश यांचा सरदार जनरल ग्राहाम होता.

ही वरची लढाई होण्याचे पूर्वीं वेत झाला होता कीं, तेव्हांच सर आरकीन्स यानें केडिझ एथील समुद्रांत फ्रेंच यांवर हल्ला करावा; परंतु तो हल्ला वाऱ्यामुळें न होऊन

दुसरे दिवशीं झाला. तेव्हां रोट्टा एथून सेंटमेरीझ पर्यंत समुद्राचे पूर्वेकडील सर्व मोरचे एकावांचून अकस्मात् घेतले.

दुसरी लढाई जून महिन्याचे सोळावे तारिखेस आल्बु-हिरा एथें मार्शल सुल्ट आणि सर विलियम बेर्सफोर्ड या दोघे सरदारांमध्ये झाली, तींतही ब्रिटिश यांचा जय झाला. पूर्वी वातमी होती कीं, सुल्ट, सेविल शहराचा बंदोवस्त करून आपले रक्षणाचे उद्योगांत आहे, परंतु १२ वे तारिखेस वातमी आली कीं, तो तेथून निघून इस्त्रिमाडुरा प्रांतावर आला आहे. हें ऐकून सर विलियम बेर्सफोर्ड बाडाहौस एथील वेढा कांहीं माणूस न गमावतां उठवून आपली फौज जमवून १५ वे तारिखेस जनरल क्यास्ते-नोस, व ब्लेक यांस जाऊन मिळाला, दुसरे दिवशीं त्या-वर शत्रूंनीं हल्ला केला, आणि त्यांचे स्वार बडूत व तोफ-खाना मोठा होता, ह्मणून त्याचा जय होईल असें वाटत होते; परंतु ब्रिटिश फौजेचे शौर्यामुळे त्या दिवसाचा विजय यांकडे फिरला, आणि १७ वे तारिखेचे रात्रीस फ्रेंच यांचे लष्करांत पळ सुटला, व त्यांचे सुमारे २००० लोक मेले, व ९०० पासून १००० पर्यंत धरिले गेले. इकडेही तसेच बडूत पडले, परंतु सर विलियम बेर्सफोर्ड यानें लार्ड वे-लिंग्टन यास पत्र पाठविलें; त्यांत लिहिलें आहे कीं, “सर्व लोकांनीं आपणास जें योग्य तें केलें; आमचे लोक ७ आणि मुख्यत्वे ५७ वी पलटण यांतून जे मेले, त्यांच्या लढाईप्रमाणें रांगा पडल्या होत्या, आणि त्यांस जखमा पुढले आंगानें लागल्या होत्या.” याखेरीज पार्सिवल साहेबानें कामन्स सभेंत गोष्टी सांगितल्या, त्याही वाचणाराचे संतो-

षाकरितां पुढें लिहिल्या आहेत. लढाईचे भरांत **टामसन** या नांवाचा कोणी **एन्सैन** यास त्याचे हातांतील निशाण दे असें शत्रूंचे फौजेंत कोणी ह्मटलें; तेव्हां त्यानें उत्तर केलें कीं, मी हें आपले जीवाबरोबर देईन, आणि असें ह्मणून तो पडला. दुसरा **वाल्श** या नांवाचा एक **एन्सैन** फार जखमा लागून पडल्यावर, त्यानें निशाणाचा फडका फाडून तो आपले छातींत खोंचला, तो मेल्यानंतर तसाच सांपडला. **सर विलियम बेर्सफोर्ड** यावरही एके **पोलिश** स्वारानें हल्ला केला, त्यास **सर विलियम** यानें घोड्यावरून खालीं ओढलें; तथापि तो त्यास मारावयास उद्युक्त झाला. त्यास शेवटीं एके स्वारानें मारिलें.

दुसरीं बाहेर देशांत वर्तमानें बहुत घडलीं, परंतु त्यांत हाशील गोष्ट इतकीं कीं, **लार्ड वेलिंग्टन** याची वर्तणूक मसलतीची व शहाणपणाची, आणि **ब्रिटिश** सरदार व त्यांचे स्नेही **स्पानिश** व **पोर्तुगीस** यांमध्ये एक मत होतें; ह्मणून **फ्रेंच** यांच्यानें बंडाचा बंदोबस्त लागलाच करण्याची प्रतिज्ञा सिद्धीस गेली नाहीं; आणि जसजशी शत्रूंची कीर्ति कमी होत चालली, तसतसी **स्पेन** व **पोर्तुगल** एथें आपले पक्षाची उमेद वाढत चालली.

समुद्रामध्ये संन् १८११ वें वर्षीं जे विजय झाले, त्यांत **लिसा** बेटाजवळ **फ्रेंच** व **इटालियन** अरमाराचा मोड झाला, व बांडा आणि **टर्नेट** हीं बेटें आणि **झावा** बेटाची राजधानी **बेटविया** हीं हस्तगत झालीं, ते वर्तमान लिहितों.

वर लिहिलेलीं **फ्रेंच** वगैरे गलबतें लहान मोठीं मिळून अकरा होतीं, त्या सगळ्यांवर २७२ तोफा आणि २६५५ माणसें होतीं. त्यांशीं व **ब्रिटिश** राजाचीं गलबतें चार,

ज्यांवर तोफा १२४ व ८७९ माणसें होतीं, यांशीं लढावयाचा प्रसंग आला. मार्च महिन्याचे १३ वे तारिखेस लिसा बेटाचे उत्तरेकडे शत्रूंचें अरमार दृष्टीस पडलें; आणि पुढील गलबतांवर ब्रिटिश गलबतांनीं तोफा मारून सकाळीं लढाईस प्रारंभ झाला. ती लढाई मोठी होऊन संध्याकाळचे प्रहर दिवसास फ्रेंच यांचीं दोन गलबते ४४ तोफांचीं व एक ३२ तोफांचें अशीं तीन ब्रिटिश यांचे हस्तगत झालीं. बाकीचीं वाट सांपडेल तिकडे गेलीं.

बांडा बेटावर आगस्ट महिन्याचे ८ वे तारिखेचे रात्रीस काळोखांत खलाशी, गलबतांवरचे शिपाई, व क्याप्टन कोल्स याचे हाताखालचे मद्रास एथील गोरे लोकांचे पलटणींतून सुमारें चाळीस, असे मिळून सुमारें दोनशें लोकांनीं हल्ला करून तें घेतलें.

तिसरें टेनेट बेट याचे किल्ले जरी मजबूद होते, आणि पहिले लढाईचे वेळेस जरी इंग्लिश यांशीं त्यानें स्मरण राहण्याजोगा टिकाव धरिला होता, तथापि इंग्लिश यांची फौज थोडी असतांही तें एके दिवसांत माहे आगष्ट तारिख २९ ते दिवशीं हस्तगत झालें.

चवथे जावा एथील राजधानी शहर बटेविया आगस्ट महिन्यांत लेफ्टेनंट जनरल सर साम्युअल आर्कम्युटी याचे हाताखालचे ब्रिटिश फौजेनें घेतलें; शत्रूंचे फार भयंकर किल्ले घेतले, व खांस बांटम आणि जाकत्रा या राज्यांतून काढून दिलें. नंतर तें ब्रिटिश राज्याकडे चालूं लागलें.

अशीं सर्व देशांत राज्यें मिळत असतां ब्रिटिश राजाचें एक गलबत व अमेरिकन सरकारचें एक गलबत या दो-

घांमध्ये एक कलागत होऊन त्या दोन सरकारांमध्ये लढाई होण्याचें भय पडलें. त्या कलागतीचें कारण लिटल् वेल्स गलवतावरील क्यापटन बिंगम यानें असें लिहिलें आहे. मे महिन्याचे १६ वे तारिखेस दोन प्रहरांनंतर साडेतीन वाजतां, पूर्वी एक परकी गलवत दिसलें होतें, त्याचा वेत लढाई करण्याचा दिसला; कारण कीं, मी खूण केली, तिचें त्यानें उत्तर दिलें नाहीं. साडेसाहा वाजतां तें गलवत आह्माजवळ फार येऊं लागलें, असें पाहून मी विचार केला कीं, गैरसमजूत न व्हावी ह्मणून आपण जवळ जाऊन निशाणें लावावीं; ह्मणजे आहीं कोण आहीं हें त्यांचे दृष्टीस पडावें. ह्मणून त्याजवळ जाऊन निशाणें लाविलीं. आणि कदाचित् अकस्मात् हल्ला करितील, ह्मणून तोफांत दोन दोन गोळे भरून लढाईचीही तयारी केली. तें गलवत हाक ऐकावया इतकें जवळ आल्यावर मी, कोठचें गलवत, ह्मणून विचारिलें. त्यानें माझेच शब्द पुनः ह्मटले. फिरून हाक मारिली; आणि त्यानें फिरून माझ्या सारिखेंच विचारिलें, आणि तोफ मारिली. मी लागलीच उलटून मारिली. नंतर सुमारें पाऊण तासपर्यंत लढाई चालली; पुढें त्यानें तोफा मारावयाचें बंद केलें; आणि त्याचे गलवतामध्ये विस्तव पेटला असें दृष्टीस पडलें. तेव्हां त्यानें मला विचारिलें कीं, हें गलवत कोणतें. तें मी सांगून त्यास तसेंच पुसलें. त्यानें उत्तर केलें कीं, "युनैटड स्टेट्स फ्रिगेट."

दुसरे दिवशीं तें गलवत पुनः जवळ येऊन, एके होडीवर त्यावरच्या एके सरदारावरोबर कॅम्बोडोर राजर्स याचा निरोप आला कीं, गोष्ट फार वाईट झाली ह्मणून मी

दिलगीर आहेत, आणि तुमचे लोक इतके थोडे आहेत, असें जर मला कळलें असतें तर मी तोफ मारिली नसती. मी त्यास तोफ मारावयाचें मुळीं कारण कोणतें ह्मणून पुसलें; तेव्हां त्यानें उत्तर केलें कीं, तुम्ही अगोदर तोफ मारिली; परंतु खचित गोष्ट अशी घडली नाही. त्यानें सांगितलें कीं, तुम्हास जी मदत पाहिजे असेल ती मी करीन, आणि मसलत सांगितली कीं, तुम्ही एखादे युनैटेड स्टेट्स एथील बंदरांत जावें, परंतु ही त्याची गोष्ट मी लागलीच कबूल केली नाही. क्षमा मागण्याचे त्याचे रीतीवरून माझा स्पष्ट निश्चय झाला कीं, जर एकादें ब्रिटिश फ्रिगेट त्याला भेटलें असतें, तर त्यानें खचित लढाई केली असती.

क्यापटन ब्रिगेट यानें असे प्रकारचें त्या कलागतीचें वर्तमान लिहिलें आहे, आणि त्याविषयीं संशय नाही. परंतु कॅप्टोडोर राजर्स यानें ह्मटलें कीं, लिटल् बेल्ट गलंबतानें प्रथम तोफ मारली, व तसा अमेरिकन निशाणाचा अपमान झाला, त्याचा सूड उगविणें मला प्राप्त झालें; आणि त्यानें आपले मनास येतील ते शायदी आणून हें पुरवूनही दिलें.

सन १८११ वे वर्षी दुसरी मोठी गोष्ट घडली कीं, म्मेलूक लोक इजिप्त देशांत नाहीं असें झालें.

ते म्मेलूक लोक इजिप्त देश आपला असें समजून तुर्कस्थानचे बादशाहाचा हुकूम जबरदस्तीवांचून मानीत नसत. जनरल फ्रेझर याचे हाताखालची ब्रिटिश फौज इजिप्त देशांत गेली, तेव्हां ते महंमद अली बादशाह यांशीं उघड लढाई करित होते. परंतु ब्रिटिश फौज आल्याची बातमी ऐकून म्मेलूक हे तसे भयंकर नव्हत, असें सम-

जून महंमद अल्ली यानें त्याशीं तह केला; आणि त्या तहांत एक कलम लिहिलें कीं, त्यांचे सर्व फौजेनें येऊन कैरो शहराजवळ राहोवें. हा करार त्यांतून बहुतांनीं मान्य करून ते कैरो शहराजवळ गीझे एथे नैल नदीचे पलीकडील कांठावर शयमबे याचे हाताखालीं इजिप्त देशचे वरचे वाजूस राहिले.

त्या वेळेस वाहाबी या नांवाचे लोक मेका मेदिना हीं शहरें घेऊन जलदीनें चढून येऊं लागले, त्यामुळें तुर्कस्थान याचे सरकारास फार भय वाटलें. डामास्कस एथील बादशाह युसुफ याच्यानें त्यांस हठविण्याचें काम होईना, ह्मणून आकर शहरचा बादशाह सलिमान यास हुकूम आला कीं, युसुफ याचें डोकें हुजूर पाठवावें, व डामास्कस एथील बादशाहत आपण करावी; परंतु युसुफ कैरो शहरास जाऊन महंमद अल्ली बादशाहाचा आश्रय करून आपले शत्रूपासून सुटला. पुढें डामास्कस एथील बादशाहाच्यानेंही त्या धर्मवाह्य लोकांचा बंदोबस्त होईना, असें पाहून महंमद अल्ली बादशाह यास त्याच्या बंदोबस्ताविषयीं हुकूम केला; आणि तें काम बजावल्यास आकर व डामास्कस या दोन ठिकाणच्या बादशाहती देण्याचें कबूल केलें, ते आकर एथील बादशाहास कळतांच त्यानें ममेलूक लोकांशीं मिळून महंमद अल्लीचा मुलगा मेका शहरावर फौज घेऊन जाईल. तेव्हां बाकीचे लोकांवर हल्ला करून त्याचा सूड उगवावा, असा बेत केला; परंतु सियामबे याचे चाकरानें आपले धन्याशीं दगाबाजी करून कैरो एथील बे व वरील इजिप्त देशांतील बे आणि आकार एथील सलिमान यांचे कागद

पत्राच्या सर्व नकला बादशाहास पाठविल्या. त्यांवरून ते सर्व वर्तमान महंमद अल्ली यास कळलें, ते त्यानें तुर्कस्थानचे सरकारास कळवून तेथून हुकूम आल्यावर बंड लागलेंच मोडण्याची मसलत केली.

महंमद अल्ली सुएझ एथून कैरो शहरास आल्यावर त्यानें मेका शहरावर पाठविण्याचे पूर्वी आपले मुलुग्यास सेनापतीचा अधिकार मार्च महिन्याचे १ ले तारिखेस देणार, असें जाहीर करून त्या समारंभाचे मेजवानीस सर्व ममेलूक लोकांस आमंत्रण केलें. नंतर पुढें पायदळ, मध्यें घोड्यांवर बसलेले ममेलूक लोक, मार्गे सियामबे व बादशाहाचे दोन मुलगे, आणि सर्वांचे मार्गे तुर्कस्थान याचे स्वार, असा तो समारंभ कैरो शहरांतील लहान रस्त्यांतून किल्ल्यांत जावयास निघाला. नंतर पायदळ किल्ल्यांत पोचलें, व ममेलूक लोक त्याचे आंतले व बाहेरचे तटांचेमध्ये, दोनही बाजूंस उंच भिंती व जुन्या इमारती अशे अरुंद वाटेनें चालत होते, इतक्यांत वाटेचे दोनही शेवटाकडील दरवाजे लाविले. बादशाहानें त्या क्षणापर्यंत आपला बेत कोणास सांगितला नव्हता; आणि जरी त्याचे दोन मुलगे ममेलूक लोकांत होते, तरी आपले पायदळास भिंतीवर चढून त्यावर बंदुकांचा मार करण्याचा हुकूम केला.

तेव्हां ममेलूक लोकांचीं अवस्था फार कठीण झाली. ते अरुंद जागेंत कोंडले गेले, त्यामुळें त्यांचें तरवार मारण्याचें कसब व्यर्थ झालें, आपलेच लोकांची अडचण होऊं लागली, मेजवानीचे पोषाकांचें ओझे झालें, आणि बळकट फौजेचा दोनही बाजूनीं हल्ला येऊन पडला. अ-

शांत ते कांहीं पराक्रम करून स्वाधीन झाले. नंतर आंतले वाजूचे दरवाजाची दिंडी उघडून त्यांतून एक-एकास तुर्क यांनीं आंत ओढून घेतले, आणि किल्ल्यांत नेऊन प्रथम त्यांचीं वस्त्रें काढून घेऊन मग त्यांचा शिरच्छेद केला. त्या आठशें लोकांतून एकही वांचला नाही, आणि एके महिन्यांत दुसरे आठशें **ममेलूक** यांस जवळचे शहरांत व खेड्यांत धरून ठार मारिले. इजिप्त देशाचे वरील प्रांतांत बाकीचे बे होते, त्यांनीं आठशें **ममेलूक** मिळवून नैल नदीचे कठीण प्रवाहांवर बहुत शिदी व आरव घेऊन राहिले; परंतु बहुत शिपायांनीं जाऊन त्यांचा अगदीं नाश केला. ते लोक **सालादिन** याचे दिवसांपासून तेव्हांपर्यंत जय पराजय मिळवून होते, ते शेवटीं असे नाश पावले.

सन् १८१२ चे प्रारंभीं राजा दुखण्यांतून बरा होण्याविषयीं निराशा झाली, आणि राजपुत्राचे कारभाराविषयीं जे प्रतिबंध केले होते, ते संपल्यावर लोकांस चिंता उत्पन्न झाली. कीं तो प्रधानांत अगदीं फेरफार करील; परंतु यानें आपला भाऊ **ड्युक यार्क** यास एक पत्र पाठविलें. त्यांत लिहिलें कीं, मला कोणाचे सूड उगवावयाचे नाहीत, किंवा कांहीं अर्थ साधावयाचे नाहीत. इतकें खरें कीं, आपण लहानपणीं ज्यां बरोबर वाढलों त्यांतून कित्येक आपले कारभारांत असावे, अशी इच्छा त्यानें सुचविली; परंतु **लार्ड ग्रे** आणि **ग्रान्विल** यांचीं कित्येक कामगारांशीं मिळून कारभार करण्याची इच्छा नाही, असें समजून त्यानें त्यांस तसेंच काईम ठेविलें.

पुढें मुख्य प्रधान **पर्सिवल** साहेब मे महिन्याचे ११ वे

तारिखेस संध्याकाळीं ५ वाजतां कामन्स सभेचे वाड्यांत जात असतां, बेलिंगम ह्मणून दारांत कोणीएक बसला होता, त्यानें एक पिस्तुलाची गोळी मारली, ती त्याचे छातीचे डावे बाजूस लागली. नंतर तो पॅसिवल साहेब कांहीं अस्पष्ट शब्द बोलत थोडीं पावले जात असतां तोंडघशीं पडला. त्या साहेबास लागलेच सभेचे मुख्याचे खोलींत नेले, परंतु तेथें पोंचण्याचे पूर्वीं त्याचा प्राण गेला. तें पाहून सर्वांचे मनांत अतिशय भीति उत्पन्न झाली, आणि पुढे काय करावें तें सुचेना. अशा संधीस तो मारेकरी कोणास न कळतां पळून गेला असता; परंतु विचारपूर्वक त्यानें तेथें बसून तें क्रूर कर्म आपण केले, ही गोष्ट कबूल केली. त्याचे चौकशीचे शेवटीं, त्यास काय बोलावयाचें असल्यास बोल ह्मणून सांगितले, तेव्हां त्यानें उत्तर केले कीं, मी झालेली गोष्ट कबूल करितों, परंतु तें करण्याचें कारण सांगण्याची माझी इच्छा आहे. सरकारानें मजवर जुलूम झाला, त्याची दाद दिली नाही; मी कोण व कसा आहे, हे त्या सर्वांस सरकारचा सेक्रेटारी व बेकेट साहेब, ज्या दोघांशीं माझी बहुतेक गांठ पडली आहे, त्यांचे द्वारे ठाऊक आहे. रशिया एथील कोणीएक गवर्नर जनरल यानें आर्क एंजल एथून रैगा शहरास पत्र पाठविलें. त्यांत मजवर अगदीं खोटा आरोप लिहिला, व दाद मागितली ती मिळाली नाही. मी फार हतभाग्य आहे; आणि हृदयावर हात ठेवून ह्मणाला, (मी जें केले तें योग्य केले,) अशी खातरी एथें पुरती आहे.

पंधरावे तारिखेस त्याची चौकशी झाली, तेव्हां बुद्ध-भ्रंशाचें निमित्त त्याचे वकिलानें सांगितले असतांही त्यानें

कबूल केलें नाहीं. शेवटीं तो अपराधी ठरून त्यास १८ वे तारिखेस फांशीं दिलें; तेव्हांही त्याचें चित्त अतिशय स्वस्थ आणि निर्विकार होतें.

रोजंट याचे निरोपावरून पर्सिवल साहेबाचे मुलास ५०००० पौंड द्यावे, व बायकोस दरवर्षास २००० पौंड नेमणूक असें पार्लमेंट सभेनें ठरविलें; व त्याचे बायकोचे मागे तिची नेमणूक पर्सिवल साहेबाचा कोणी वारिसदार असेल, त्यास जन्मवर पोंचावी असा हुकूम केला.

पुढे लार्ड लिवरपूल मुख्य प्रधान, लार्ड सिड्मौथ स्वराज्याचा सेक्रेटारी, अर्ल हारोबी, कौन्सिल याचा मुख्य आणि वान्सिर्ट साहेब एक्सचेकर याचा चान्सेलर अशा नेमणुकी झाल्या.

या वर्षी नाटिंगमशैर आणि चेशैर व लांकाशैर एथील कापुसाचे कारखान्यांतील हलके लोकांनीं जमाव करून अनेक प्रकारचीं बंडें केलीं, व त्यांपासून लोकांचे मनांत भय पडलें; परंतु त्यांतून कित्येकांस धरून फांशीं दिल्यावर सर्वत्र निर्भय झालें.

बाहेर देशांत लार्ड वेलिंग्टन यानें जान्युआरी महिन्याचे आठवे तारिखेस कुइडाड रोद्रिगो शहरास घेरा घातला; आणि विसावे तारिखेस सीमेवरचें तें मोठें शहर त्याचे हस्तगत झालें. त्या ठिकाणीं रखवालदार सरदारां-खेरीज १७०० लोक होते, आणि त्या विजयापासून १५३ तोफा व बहुतेक लढाऊ सामान मिळालें. हा विजय पाहून कृतज्ञतेनें स्पानियार्ड यांनीं त्यांस ड्युक कुइडाड रोद्रिगो असा कृताव दिला. नंतर शूर वेलिंग्टन त्या किल्ल्याचे तट नीट करून व तेथें रखवालीकरितां एक स्पानिश

सरदार ठेवून आपण तेथून निघून मार्च महिन्याचे १५ वे तारिखेस ग्वाडियाना नदीचे दोनही बाजूनीं बाडाहोझ यास वेढा दिला. बहुत वेळ मोठमोठे तोफांचे भडमार झाल्यावर शेवटीं दोन बुरूजांतून वाटा केल्या. पुढें एप्रिल महिन्याचे ६ वे तारिखेस रात्रीं एकदांच बहुत ठिकाणीं हल्ला केला; आणि प्रथम किल्ल्यावर चढाव झाला. परंतु शत्रूनीं इतका टिकाव धरिला, आणि खंदकापाठीमागून इतकीं विघ्नें केलीं, कीं शेवटीं हल्ला करणारांस मागे हटवें लागलें; परंतु किल्ला साध्य झाल्यामुळें शहर आपाप हस्तगत झालें; तेथें हल्ल्याचे प्रारंभीं पांच हजार लोक होते; परंतु त्यांतून हल्ल्याचे गडबडींत वाराशें मेले, व जखमी झाले.

बाडाहोस एथील लोकांस मदत करण्यासाठीं मार्च, कुइडाड रोद्रिगो एथें जाऊन त्यास वेढा घालून राहिला, आणि त्याच वेळीं सूल्ट सेविल शहराहून विलाफ्रांका यापर्यंत इस्त्रेमादुरा प्रांतांत आला, परंतु बाडाहोझ शत्रूचे स्वाधीन झालें ऐकून तो परत स्पेन देशाचे हद्दीवर गेला. सूल्ट परत गेला अशी बातमी येतांच आपले हाताखालची एकत्र मिळालेली फौज घेऊन वेलिंग्टन क्यास्तैल प्रांताकडे चालला; आणि जुलै महिन्याचे १३ वे तारिखेस अगुएडा नदी उतरून १० वे तारिखेस सालामांका याचे समोर आला. कित्येक लढाया झाल्या, त्यांत सर टामस ग्रेम याचें शौर्य प्रगट झाल्यावर उभयपक्षांच्या फौजा समोरासमोर येऊं लागल्या. नंतर वाविसावे तारिखेस दोन प्रहरानंतर संधि चांगली पाहून वेलिंग्टन यानें शत्रूचे डावे बाजूनें व समोरून एकदांच दोन

हल्ले केले, ते दोनही सिद्धीस गेले. शत्रूंनीही मोठ्या शौर्याने टिकाव धरिला, परंतु रात्र होण्याचे संधीस ते पळू लागले, व ते दिसत होते तंवपर्यंत इकडले लोक त्यांचे पाठीस लागले. दिवस उगवतांच पुनः त्यांचे पाठीस लागले. अशी सालामांका एथें लढाई होऊन अकरा तोफा, किलेक सामानांच्या गाड्या व आठ निशाणें हस्तगत झालीं; आणि वंदिवान धरिले. त्यांत एक जनरल तीन कर्नल, तीन लेफ्टेनंट कर्नल, एकशें तीस सरदार व साहा हजारांपासून सात हजारांपर्यंत शिपाई होते. मार्शल मारमोही फार जखमी झाला, आणि चार जनरल मेले.

या विजयापासून फ्रेंच यांनीं फार दिवस केदिझ शहरास वेढा दिला होता तो उठविला. आणि लार्ड वेलिंग्टन याचे वर्तणुकीची अशी कीर्ति झाली कीं, त्यास स्पानिश फौजेचा कमांडर इनचीफ ह्यणजे सेनापति असा किताब दिला.

युरोप खंडांत असें वर्तमान असतां इंग्लंड व अमेरिका या दोन देशांमध्ये तंटा होता, तो तह करून मिटविण्याकरितां बहुत बोलणें होऊन शेवटीं लढाई करावी असें ठरलें.

अमेरिकन फौजेनें क्यानडा प्रांत घेण्याचा उद्योग केला, परंतु सर्व प्रथमचे लढायांत त्यांचा पराजय झाला. आगष्ट महिन्यांत ब्रिटिश यांनीं डिट्रोआ किल्ला घेतला, व तेथील जनरल हल्ल आपले फौजेसुद्धां शत्रूंचे स्वाधीन होऊन कैद झाला.

जनरल हल्ल ज्याचे स्वाधीन झाला होता, तो मेजर जनरल ब्रूक, आक्टोबर महिन्याचे १३ वे तारिखेस क्लिन्स टौन एथें नियागरा प्रांतांचे सीमेवर लढाईत पडला;

परंतु खानंतर ज्यावर ब्रिटिश फौजेचे सरदारपणाचें काम पडलें, तो मेजर जनरल शीफ यानें शत्रूंचा अगदीं मोड केला, आणि जनरल वाड्स्वर्थ नऊशें लोकांसहित त्याचे स्वाधीन झाला.

परंतु समुद्रांत अमेरिकन यांचा अधिक जय झाला. खांनीं सप्तंबर महिन्यापासून डिसेंबर पावेतो तीन ब्रिटिश गलबतें धरिलीं. तथापि त्या ब्रिटिश गलबतांनीं इतकी लढाई केली कीं, खांतून दोन हस्तगत होतांच खांनीं लागलींच जाळलीं, व तिसरें अगदीं निरुपयोगी झालें होतें.

सन् १८१२ मध्ये दुसरी मोठी लढाई युरोप खंडाचे उत्तरेस झाली. तिचें वर्तमान असें.

नेदर्लंड एथील स्वारींतून परत आल्यावर बोनापार्ट यानें रशिया देशाशीं एक मोठी लढाई करून तंटानाहीं असा करण्याचे वेतानें स्वीडन राज्यांतील पोमिरेनिया प्रांतांत जाण्याची मसलत केली; आणि वीस हजार शिपाई देऊन जनरल फ्रयां यास तेथें पाठविलें; तो फेब्रुआरी महिन्यामध्ये त्या प्रांतांत गेला, आणि पुढले ऋतूचे प्रारंभीं फ्रेंच फौज रैन एथील कान्फेडरेशन याचे फौजेशीं मिळून पोलंड देशाकडे चालली. मे महिन्याचे ७ वे तारिखेस बोनापार्ट आपली बायको व प्रिन्स आफ नुफशाटेल यांस समागमें घेऊन पारीस शहराहून १६ वे तारिखेस ड्रेसडन एथें आला. तेथें त्याची व आस्ट्रिया एथील एंपरर व त्याची राणी यांची भेट झाली. त्या वेळेस रशियन एंपरर आलेक्झांडर विल्ना एथें आला होता, व पश्चिमेकडील पहिले फौजेचा मुख्य सरदार बार्केंडीटोली हाही होता. जून महिन्याचे ११ वे तारिखेस डा-

वूस्त यानें कानिंग्सबर्ग मुख्य ठिकाण करून तो तेथें राहिला, तेथें त्यास बोनापार्ट येऊन मिळाल्यावर तो विजय मिळवीत स्मोलेन्स्को एथें येऊन पोचला. त्या शहरावर मोठे निकराची लढाई होऊन तें शहर फ्रेंच यांनीं घेतल्यावर रशियन लोक ती जागा फारकरून जाळून मोस्को शहराजवळ गेले; आणि जातांना वाटेनें बहुतकरून सर्व त्यांनीं जाळलें. सप्टेंबर महिन्याचे ७ वे तारिखेस त्यांवर बोरोडिनो डोंगरावर फ्रेंच यांनीं हल्ला केला, आणि मोठी लढाई होऊन रशियन यांचा मोड झाला. नंतर मोस्को शहराचे सुमारे तीन चतुर्थांश जाळून रशियन तेथून निघून गेल्यावर बोनापार्ट १४ वे तारिखेस त्यांत शिरला, तेव्हां त्याचे हुकुमावरून जाळणारे ह्मणून तीनशें माणसांस धरून गोळ्यांनीं मारिलें. तथापि रशियन फौज त्या शहराचे जवळ तळ देऊन शत्रूस कांहीं सामान पोचूं नये असें करीत होती; आणि आक्टोबर महिन्याचे १८ वे तारिखेस मूरा याचे टोळीवर हल्ला करून तिचा कांहीं मोड केला.

थंडीचे दिवसांमध्ये मोस्को शहरांत राहणें फार अशक्य, असें समजून फ्रेंच तें सोडून निघाले. नंतर २२ वे तारिखेस रशियन त्यांत पुनः शिरले. पुढें पळण्यामध्ये फ्रेंच यांची फार विपत्ति झाली. बोनापार्ट यानें कालुगा याचे वाटेनें जाण्याचा बेत केला होता, परंतु रशियन जनरल कुटुसोफ यानें वंदोवस्त केला होता, यामुळें ती वाट सोडणें प्राप्त झालें.

नवेंबर महिन्याचे ९ वे तारिखेस स्मोलेन्स्को एथें त्यानें मुख्य तळ दिला, परंतु १३ वे तारिखेस तेथील तटबंदी

उडवून टाकण्याचें काम मार्शलने याजकडे देऊन तेथून निघाला. १६ वे व १७ वे तारिखेस डावुस्त आणि ने हे दोघेही सरदार नापर नदीचे कांठीं क्रस्ना याजवळ पराभव पावले. बोनापार्ट, त्रिसिना नदी उतरून विल्ना याकडे चालला; आणि डिसेंबर महिन्याचे ५ वे तारिखेस विपत्तींत पडलेली आपली फौज सोडून व फौजेचा सरदारपणा मूरा यास देऊन गुप्त वेषानें पारीस शहरास चालला. त्या स्वारींत फ्रेंच यांस रशियन यांनीं बहुत दुःख दिलें, व हवा फार थंड यामुळें तीस हजारांवर घोडे मेले. असें बोनापार्ट यानें कबूल केलें; आणि साहाशें स्वार आपले रखवाली करावयाकरितां ज्या सरदारांचे घोडे जीवंत होते, असे सरदार त्यास जमवावे लागले, आणि त्या टोळींत जनरल यांस क्याप्तन यांचें, व कर्नल यांस लहान सरदारांचें काम चालविणें जरूर पडलें.

बोनापार्ट फ्रान्स देशांत नसतां आक्टोबर महिन्याचे २३ वे तारिखेस पूर्वीचे कामावरून दूर झालेले तिघे सरदार मालेट, लिहोरी आणि गिलाड यांनीं तो मेला, अशी खोटी बातमी उठवून सर्व शिपाई व कामगार यांस आपले हुकुमाखालीं वागण्याचे हुकूम केले. मुख्य प्रधान वगैरे जे कोणी ऐकेनात त्यांस कैद केलें, आणि जनरल हूलिं पारीस एथील कमांडांट* यास गोळी मारिली; परंतु शेवटीं ते धरिले गेले, आणि त्यांची लबाडी असें कळून शिपायांनीं आपलीं शस्त्रें ठेविलीं; आणि ते सुमारे वीस लहान मोठे सरदार, व तीन पूर्वीचे जनरल यांस कैद करून,

* शहरचा बंदोबस्त करणारा सरदार.

यांची चौकशी करून, ते तीन जनरल व दुसरे सुमारे अकरा यांस फांशी दिले, व बाकीच्यांस सोडविले.

फ्रेंच यांची रशिया देशांत विपत्ति झाली, तीमुळे जनरल ड्यार्क याचे हाताखालची प्रशियन फौज त्याचा पक्ष सोडून कौट्विगेन्स्टैन यास मिळाली; व त्या मिलाफापासून शेवटीं प्रुशिया एथील राजा व रशियन एंपरर या दोघांमध्ये तह झाला.

तारिख १४ माहे जान्युआरी संन् १८१३ ते दिवशीं राजपुत्र रीजंट यास त्याची बायको वेल्स एथील प्रिन्सेस इने पत्र लिहिले कीं, माझे मुलीशीं माझे व्यवहारास प्रतिबंध केला, यामुळे माझे अवरूस बट्टा लागला. या पत्राचें उत्तर आलें नाहीं, असें पाहून तिनें तें वर्तमानपत्रांत छापून प्रसिद्ध केलें; कारण कीं, तसें न केल्यास आपण तो आरोप करवूल केला असें लोकांस वाटेल, असें तिचे मनांत आलें.

पुढें त्या गोष्टीचा विचार राजपुत्रानें प्रिविकौन्सिल यांतील कित्येक लोकांस सांगितला; आणि त्यांनींही काहीं दिवसपर्यंत प्रतिबंध असावा, ही गोष्ट बरी दिसते, असें सांगितल्यावर, त्याचे बायकोनें त्या गोष्टीविषयीं स्पीकर याचे द्वारे कामन्स सभेंत फिर्याद केली. सभेनें ती गोष्ट फार नाजूक जाणून तींत मन घातलें नाहीं, परंतु प्रिन्सेस इचेकडे काहीं अपराध नाहीं, अशीं बोलणीं मात्र उघड झालीं. त्यावरून लंडन शहरांतील आल्डरमान, मेयर इत्यादि लोकांनीं केन्सिंग्टन पालेस एथें तिला स्तुतिपत्र दिलें, व सर्व लोक तिचा पक्ष खरा असें झणूं लागले.

रशियन फौज श्रमापासून हुशार झाल्यावर प्रुशियन

फौजेचीं मिळून चांगले ठिकाणीं तळ देऊन राहिली. तिचे मदतीस **बर्नाडोट** यानेही स्वीड लोकांची मोठी फौज द्यावयाचें कबूल केलें होतें. इकडे **बोनापार्ट** यानेही तयारी करून आपली वायको **लुइझा** इला राज्याचा कारभार सांगून व आपले मार्गे **रूम** शहराचे राजानें राज्य करावें, असें ठरवून तो एप्रिल महिन्याचे १५ वे तारिखेस **पारीस** शहरांतून आपले फौजेस मिळावयास गेला. कित्येक लढायांमध्ये जमलेले फौजेचा जय झाला, परंतु **बोनापार्ट** याची फौज फार त्यामुळें त्यांस मार्गे हटावें लागलें. **लुनिवर्ग** एथें एप्रिल महिन्याचे दुसरे तारिखेस लढाई झाली, तींत **फ्रेंच** यांचा अगदीं मोड झाला, त्यांचा एकही माणूस सुटला नाहीं, तीन हजारांस कैद केलें, व तीन निशाणें आणि बारा तोफा घेतल्या. त्याच दिवशीं **प्रुशियन जनरल वानबास्तेल** यास **मागडीबर्ग** एथें पाठविलें होतें, तेथें त्याचा पराजय झाला; परंतु त्यास **जनरल विट्गेन्स्टैन** हा येऊन मिळाल्यावर **फ्रेंच** यांचे दोन हजार लोक मेले, व जखमी झाले. आणि सुमारे एक हजार कैद करून त्यांचा मोड झाला.

मे महिन्याचे दुसरे तारिखेस **लुट्झिन्** एथें एक लढाई झाली. तींत **फ्रेंच** यांकडे स्वतः **बोनापार्ट** आणि दुसरे फौजेचा **जनरल विंझिजिरोड** होता. त्या लढाईत विसांपासून तीस हजार लोक पडले, व विजय आपणाकडचा झाला, असें उभयपक्षां मानिलें. पुढें कित्येक लढाया झाल्या, त्या सर्वांस मिळून उभयपक्षाचे सांगण्याप्रमाणें चाळीस हजार लोकांत कमी पडले नाहींत. जून महिन्याचे १ ले तारिखेस **आस्त्रिया** एथील **एंपरर** याचे सांगण्या-

वरून लढाई बंद झाली, आणि ४ थे तारिखेस लढाई बंद होण्याचा करार होऊन, तो जुलै महिन्याचे २० वे तारिखेपर्यंत राहावा असें केले. तो पुढें आगष्ट महिन्याचे मध्यापर्यंत चालावा असें केले; परंतु बोनापार्ट यास अभिमान व अविचार फार, यामुळे तहाची कोणती मसलत चालत नसे; आणि शेवटीं त्याचे सासन्यानेंही आपली फौज त्याचे शत्रूंचे फौजेस मिळविली.

आगष्ट महिन्याचे १७ वे तारिखेस पुनः लढाया चालू झाल्या; आणि बोनापार्ट बोहिमिया देशचे राजधानीवर लागलाच हल्ला करण्याच्या वेतांत होता; परंतु ब्रेस्ला एथून रुशियन व प्रशियन फौजेनें सिलिशिया एथील आपले लोकांवर हल्ला केला, असें ऐकून त्यानें तेथें जाऊन २१ वे तारिखेस तेथून शत्रूस बाहेर काढून दिलें. हें झाल्यावर लागलीच त्यास बातमी आली कीं, शत्रू आपणास एल्ब नदीवरून काढून देण्याकरितां ड्रेस्डन शहरावर हल्ला करणार आहेत; हें त्यास कळलें तेव्हां तो ड्रेस्डन शहराहून १२० मैल अंतरावर असतांही तो मोठी फौज घेऊन चार दिवसांत येऊन तेथें पोचला. पुढें २६ वे तारिखेस मोठे निकराची लढाई झाली; परंतु शेवटीं फौजांचे जमावास पळून जावें लागलें, आणि मोरो ह्मणून कोणी एक युरोप खंडास जुलुमापासून सोडवावयाकरितां आला होता, त्यास एक गोळा लागून तो मेला.

सप्टेंबर महिन्यांत बोनापार्ट यानें फौजेचे जमावावर कित्येक हल्ले केले; परंतु त्याचा आतां विजय होईना असें झालें. ड्रेस्डन एथील लढाईनंतर जनरल वांडास यास धरून कैद केले. ने आणि उडिनो यांचा स्वीडन ए-

थील राजानें मोड केला; आणि पुढें काय करावें हें, बोनापार्ट यास सुचेना, कारण कीं, तो बोहिमिया एथील मोठ्या फौजेचीं लढाई करीत असतां, सिलिशिया एथील फौज ड्रेस्डन शहरावर चढून गेली; आणि तो त्या सिलिशियन फौजेवर येतांच मोठी फौज परत आली.

शेवटीं फौजांचा जमाव वाढून आपले लश्कराचे पिछाडीवर हल्ला करितो, आणि आपला पुरावा बंद झाला, असें पाहून बोनापार्ट आक्टोबर महिन्याचे ७ वे तारिखेस ड्रेस्डन एथून निघून लैप्सिक एथें चालला. त्यानें शहरांत राखवाली लोक ठेविले, व साक्सनी एथील राजा यास सोडून जमावांत मिळाला, व तीनही फौजा बोनापार्ट यावर चालत्या झाल्या.

त्या महिन्याचे १६ वे तारिखेस मार्शलने याची बलकर याशीं गांठ पडून त्याचा मोड झाला; त्याच दिसाशीं लैप्सिक याजवळ मोठे फौजेचे मध्यावर बोनापार्ट यानें जबरदस्त हल्ला केला, परंतु त्याचा जय झाला नाहीं. नंतर त्या तीनही फौजांचा परस्पर करार ठरून १८ वे तारिखेस एक मोठी लढाई झाली; तींत बोनापार्ट याचा बहुत नाश झाला, आणि शत्रु शहरांत शिरण्याचे पूर्वीं दोन तास तो मोठ्या संकटानें कैद करण्याचें चुकवून निघून गेला. मग फौजेचा जमाव मोठ्या समारंभानें शहरांत गेला; साक्सनी एथील दरबारास कैद केलें; आणि चार लाख फौज लढाईच्या प्रारंभी होती, तींतून नव्वद हजार रैन नदी उत्तरून सुरक्षितपणें परत गेली, तेव्हां जर्मनी एथील लहान राज्यां मोठे जमावास मिळूं लागलीं, रैन एथील कन्फेड-

रेशन अगदीं मोडून गेलें; पूर्वीची रीति बंद झाली; व ज्या किल्ल्यांवर फ्रेंच फौज रखवालीस होती, ते एका मागून एक स्वाधीन झाले.

फ्रेंच फौज तेंथें नसतां हालंड देशांतील राज्यांत लोकांनीं फेरफार केला. फ्रेंच यांचे ताबेदार आपण त्यांत आपली फार अपकीर्ति व व्यापाराची खराबी आहे, असें समजून द्वेषानें फेब्रुआरी महिन्याचे सुमारे एक बंड झालें होतें, परंतु त्या बंडांतील लोकांचें शासन झालें, त्यामुळें तें प्रारंभींच मोडलें. शेवटीं फौजांचा जमाव हालंड देशाचे सीमेजवळ येऊं लागला, तेव्हां आम्स्टर्डम शहरचे लोक जमून त्यांस "आरेंजबोवन" असें ह्मणत. आरेंज निशाणें घेऊन त्यांनीं त्या कीर्तिवंत कुटुंबाचा राज्याधिकार प्रसिद्ध केला, व त्यांचीं तीन गलबतें जाळलीं, व एक कामगारास ठार मारिलें. याप्रमाणेंच पुढें हालंड देशांतील सर्व मुख्य शहरांनीं केलें, व नवेंबर महिन्याचे २१ वे तारिखेस प्रिन्स आफ आरेंज यास आपणास मदतीस बोलावयाकरितां लंडन शहरांत वकील आले. ब्रिटिश राजाचे प्रधानांनींही त्यांस जितकी मदत होईल तितकी करण्याची मसलत ठरविली. पुढें त्या महिन्याचे ३० वे तारिखेस प्रिन्स आफ आरेंज, स्किवलिंग एथें जाऊन तेथून पुढें हेग शहरास गेला, तेथें त्यानें लोकांचे प्रार्थनेवरून पूर्वीचा सूट्टाट होल्डर क्वाव सोडून नेदर्लंड एथील राजा, असा क्वाव धरून राज्यकारभार चालवावयास आरंभ केला.

एप्रिल महिन्याचे ११ वे तारिखेस डान फर्नांडो मिलर्स याचे हाताखालचे स्पानिश फौजेचे टोळीवर सुषे यानें हल्ला करून तीस हटवून विलेना एथील किल्ला घेतला, त्या-

वर सुमारे दोन हजार लोक रखवाली होते. दुसरे दिवशीं फ्रेंच यांनीं जनरल मरे याचे हाताखालचे फौजांचे जमावावर हल्ला केला, परंतु तो रात्र होई तोंपर्यंत दर पाऊल राखीत राखीत शेवटीं मार्गे फिरला. १३ वे तारिखेस फ्रेंच याचा मोड होऊन ते विलेना यास व तेथून फुएंटला हिगेरा एथें गेले. नंतर आलिक्यांट एथें कांहीं वेळपर्यंत निरुद्योगी राहून सर जान मरे यानें आपले लोक एक स्पानिश टोळी व तोफखाना गलवतांवर चढवून ४ थे तारिखेस तेरा हजार पायदळ व कांहीं स्वारांसहित तो टारानोगा याचे शेजारीं पोचला. ७ वे तारिखेस फोर्टसान फिलिप, लफ्टेनंट कर्नल प्रिवोस्त याचे हाताखालचे एके टोळीचे एक मोठें मजबूद ठिकाण हस्तगत झालें; परंतु १२ वे तारिखेस सुषे आपणावर येतो, अशी बातमी ऐकून सर जान मरे मोठ्या बरेनें आपल्या तौफाही न घेतां वेढा उठवून निघून गेला.

जून महिन्याचे २ रे तारिखेस कर्नल ग्रॉट याशीं व शत्रूंचे पिछाडीशीं स्वारांची लढाई झाली. तेव्हां लार्ड वेलिंग्टन डूरो नदीचे कांठावर टोर्स एथें होता. त्यानें दुसरे दिवशीं जनरल हिल याचे हाताखालीं आपल्या लश्कराची उजवी बाजू डूरो नदीच्या पलीकडे उतरविली, आणि जनरल गैरन याचे हाताखालची ग्यालिशियन फौज आपले डावे बाजूचें लश्कर जनरल ग्रेम याचे हाताखालीं होतें, त्यास मिळविली. फ्रेंच यांचें पोर्तुगल एथील व उत्तरेकडील जमलेलें लश्कर यास मार्शल जुर्डा याचे हाताखालची मध्यदेशची फौज मिळून इब्रो नदीकडे चाललें; परंतु जनरल ग्रेम ती उतरून त्याची

बाजू सांपडे अशे ठिकाणीं तळ देऊन राहिला. १८ वे तारिखेस एके फ्रेंच टोळीनें ओस्मा एथें जनरल ग्रेम यावर व दुसरीनें सेंटमिलन एथें बारन डाल्टन यावर हल्ला केला, परंतु दोनही टोळ्यांचा मोड झाला.

१९ वे तारिखेस फ्रेंच यांची पिछाडी विटोरिया एथें मार्गे हटविली, आणि २१ वे तारिखेस एक मोठी लढाई झाली; तीमध्ये जोझफ बोनापार्ट व मार्शल जुर्डा हे असतांही त्यांचा अगदीं मोड होऊन त्यांस आपल्या सर्व तोफा, दाणा, बुणगे व गुरे हें सर्व टाकून पळून जावें लागलें. एकशें एकावन्न तोफा, व चारशें पंध्रा सामानाच्या गाड्या लढाईत घेतल्या; आणि मार्शल जुर्डा याचा अधिकाराचा सोटा सांपडला. फौजांचे जमावांतून सातशें मेले, आणि चार हजार जखमी झाले; परंतु फ्रेंच यांचे यापेक्षां अधिक पडले.

त्याच महिन्याचे २३ वे तारिखेस जनरल ग्रेम व लुगां यांस शत्रूस धरावयाकरितां पाठविलें. त्यांनीं २५ वे तारिखेस टोलोसा शहरानें बहुत ठिकाव धरिला असतांही तें घेतलें. २६ वे तारिखेस सर रौलंड हिल यानें पांपिलुना एथें तळ दिला. आणि जुलै महिन्याचे १२ वे तारिखेस जनरल ग्रेम यानें सेंट सिबास्तियन यावर हल्ला केला. या दुसरे ठिकाणचे ठाणें तटसहित त्यानें १७ वे तारिखेस घेतलें; आणि २५ वे तारिखेस किल्यावर हल्ला केला. परंतु तट जेथें पाडिला होता, त्या ठिकाणीं तोफांचा भडमार इतका होता कीं, शेवटीं एक हजार दोनशें सत्तर लोक मरून ब्रिटिश फौज मार्गे हटली.

जुलै महिन्याचे पहिले तारिखेस मार्शल सुल्ट यास

स्पेन देशांतून बाहेर काढलेले फौजेचे सरदारपणावर जर्मनी एथून पाठविलें. आणि २४ वे तारिखेस तो आपली फौज पिरिनीज पाहाडांतून घेऊन चालला होता. दुसरे दिवशीं दोनही फौजांची गांठ पडून आगस्ट महिन्याचे दुसरे तारिखेपर्यंत मोठें युद्ध झालें; आणि स्पेन देशाच्या त्या भागांतून पुनः शत्रू निघाले.

आगस्ट महिन्याचे ३१ वे तारिखेस सर टामस ग्रेम याचे हाताखालचे ब्रिटिश व पोर्तुगीझ यांचे एके टोळीनें सेंट सिबास्तियान यावर हल्ला केला, आणि आंतून तोफांचा मार चालला असतां, आणि वर चढावयास वाट नसतांही बहुत उपाय करून सुमारें तीन तासांचे आंत तें घेतलें; आणि पुढें सप्टेंबर महिन्याचे १८ वे तारिखेस किल्लाही शत्रूंनीं स्वाधीन केला. तेव्हां सुमारें १८०० लोक रखवालदार होते, ते कैद झाले, व लढाईचें सामान वगैरे सर्व घेतलें.

लार्ड वेलिंग्टन यानें आक्टोबर महिन्याचे ७ वे तारिखेस फ्रान्स देशांत लढाई केली, आणि नावार प्रांताची राजधानी पांपिलूना एथील किल्ला हस्तगत झाल्यामुळें स्पेन देशचे त्या मुलुखांतून शत्रूंचा अंमल नाहीं असा झाला.

सन् १८१४ माहे जान्युआरी तारीख २५ ते दिवशीं राज्यांत चहूंकडून शत्रु शिरुं लागले होते, त्यांचा मोड करण्याकरितां बोनापार्ट आपले फौजेचा सरदारपणा करण्यासाठीं पारोस शहरांतून निघाला. त्याचे पूर्वी १० वे तारिखेस बर्धियर निघाला होता. त्यानें २४ वे तारिखेस राज्याचा कारभार दुसऱ्यानें आपले बायकोचे स्वाधीन

केला, आणि तिने मोठे मोठे मानकरी व प्रधान त्यांचे समक्ष शपथ घेतली.

या नंतर बहुत लढाया झाल्या, परंतु हा ग्रंथ संक्षिप्त ह्मणून त्या सर्वांचे सविस्तर वर्तमान लिहितां येत नाहीं. सारांश हा कीं, लढायांमध्ये उभय पक्षांच्या फौजा मोठ-मोठे पराक्रम करीत, आणि दोनही पक्षांचे जय होत असत. पुढे बोनापार्ट लढाई करण्यासाठीं बाहेर गेला असतां बुर्बो याचे निशाण लोकांनीं फ्रान्स देशांत लावले. मार्च महिन्याचे १२ वे तारिखेस सर विलियम बेर्सफोर्ड आपले फौजेसहित मोठेपणा, पैका, व लोकांची वस्ती यांमध्ये पारिस शहराचे खालचे शहर बोर्डो एथें गेला. मेयर, कामगार व मुख्य लोक, कित्येक गाड्यांत बसून व कित्येक पायीं चालणारे असे बरोबर घेऊन त्यास सामोरा गेला. त्याचे शरीरावर बोनापार्ट याचे राज्याचीं चिन्हे घातलीं होतीं, तीं त्यानें मार्शल बेर्सफोर्ड याजवळ येतांच पायांखालीं तुडविलीं. या वर्तणुकीची अतिशय प्रशंसा झाली, आणि मार्शल यास लोकांनीं मोठ्या समारंभानें शहरांत नेले. त्यांत चवऱ्यायशीं तोफा व गुप्त शास्त्रांच्या शंभर पेच्या सांपडल्या.

फौजांचे जमावाबरोबर बहुत लाहान लढाया झाल्यावर मार्शल मार्टियर आणि मामों, हे फ्रेंच राजधानींत हटून गेले. तेथें शत्रु येऊन पोंचण्याचे कांहीं दिवसांपासून भय पडलें होतें. जनराल जिरार्ड याचे फौजेची एक टोळी जनराल कोंपां याचे हाताखालीं सुमारे आठ हजार सरकार चाकर शिपाई व तीस हजार नाशनल ग्यार्ड्स, शहरचा कमांडंट ड्युलिं याचे हाताखालीं रख-

वाली इतके लोक होते. इतकी फौज घेऊन जोझप बो-
नापार्ट (एंपरर याचा भाऊ) यानें बेल्विल याचे डोंगर-
रावर तळ दिला. त्या प्रसंगां फौजांचे जमावाचा पूर्ण
विजय झाला; बेल्विल डोंगर प्रुशियन फौजेनें मोठे शूर-
पणानें साध्य केला, पांटे खेडे वंदुकींचा हल्ला करून
घेतलें, आणि शूर बलकर यानें मामों यावर हल्ला सुरू
केला. इतक्यांत मार्शल मामों यानें तहाचें निशाण
देऊन निरोप पाठविला कीं, पूर्वीं तुझी तहाचें निशाण पा-
ठविलें होतें, तेव्हांचें काय बोलणें असेल तें ऐकावयास
मी आतां सिद्ध आहे. त्यानें पारीस शहरचे बाहेरचे
सर्व तळ उठवावयाचे करारानें लढाई चार तासपर्यंत बंद
असावी, असें सांगून पाठविलें. तें त्याचें ह्मणणें कबूल
केलें; व पुढें लवकरच पारीस शहरही जमलेले राजांचे
स्वाधीन. झालें नंतर रुशिया एथील एंपरर, प्रशिया
एथील राजा, हे सर्व आपले मोठमोठे सरदार व फौज
बरोबर घेऊन दोन प्रहरांचे सुमारे पारीस शहरांत शि-
रले, आणि तेथें तळ दिला. त्या वेळेस सर्व लोकांनीं संतो-
षानें बहुतच उत्साह केला, तो ज्यांनीं पाहिला असेल त्यां-
च्या मात्र चांगला मनांत येईल.

नंतर त्या एकमत झालेल्या राजांनीं जाहीर केलें कीं,
यानंतर बोनापार्ट व त्याचे कुटुंबांतील कोणी पुरुष यांचा
आमचा कांहीं संबंध नाही; व फ्रान्स एथील लोक जती
राज्य रीति कबूल करितील तशी आह्मी स्थापूं. या जा-
हिरातीनंतर लोकांची सभा होऊन पुढें चांगला बंदोबस्त
होई तंवपर्यंत कारभार पाहणारे नेमून त्यांत बेनिवेंटो याचा
प्रिन्सटार्लिरा यास मुख्य केलें. तेथें असें ठरलें कीं,

बोनापार्ट व त्याचें कुटुंब यास राज्याविषयीं कांहीं अधिकार नाहीं; ह्मणून पूर्वीं लोकांनीं व शिपायांनीं ज्या शपथ घेतल्या आहेत त्या सुटल्या. पुढें राजा कोण करावा याविषयीं बहुत विचार होऊन शेवटीं बुर्बो वंशांतील कोणी स्थापावा असें ठरलें.

हें वर्तमान एंपरर आलेक्झांडर यास समजतांच, त्यानें एकमत झालेले राजांचे नांवें ड्युक विसेंझा याचे हस्ते बोनापार्ट यास निरोप सांगून पाठविला कीं, आपले मर्जीस येईल ती जागा सांगून तेथें आपले कुटुंबासहवर्तमान जाऊन राहावें. एप्रिल महिन्याचे १ ले तारिखेस बोनापार्ट यानें फोटेंब्लो एथील फौज आपलीच असें समजून तिची हजिरी घेतली; आणि मार्शल व जनराल यास ऐकावयाजोगें मोठ्यानीं बोलत असत; तथापि तो तिकडे लक्ष्यच देईना. ती फौजेची हजिरी संपल्यावर मार्शलने यानें वाड्यांत जाऊन पारीस शहरांत मोठा फेरफार झाला तो कळला काय? असें त्यास विचारिलें. त्यास तें सर्व ठाऊक असतां मला कांहीं कळलें नाहीं, असें त्यानें स्वस्थ चिन्तानें उत्तर केलें. नंतर मार्शलने यानें त्यास पारीस शहरचीं छापलेलीं वर्तमान पत्रें दिलीं, तीं त्यानें मोठें लक्ष्य दिल्यासारिखें करून वाचलीं; आणि कांहीं विचार करून आपण राज्य सोडून आपले मुलांस दिलें, असा कागद सहीकरून पारीस एथील कारभान्यांस पाठविला. तो त्यांनीं मोठ्या तिरस्कारानें अमान्य केला; ह्मणून त्यानें एप्रिल महिन्याचे ६ वे तारिखेस आपण व आपले वारिसदार यांस फ्रान्स व इटली या दोनही देशांचे राज्यांविषयीं संबंध नाहीं, असे कागदावर सही

केली. नंतर त्यास चांगली नेमणूक करून देऊन एल्बा या ठिकाणी त्याने राहावे, असे ठरविले. त्याचे वायकोस एक मोठे राज्य दिले, व तिचे मार्गे तिचा मुलगा रोम एथील राजा, त्याने प्रिन्स आफ पार्मा या किताबाने त्याचा उपभोग घ्यावा, असे ठरविले.

असा बोनापार्ट याचा मोड झाला, ह्मणून फार संतोष पावून लोकांनी तीन रात्रीपर्यंत दिव्याची शोभा केली, तशी पूर्वी कधी झाली नव्हती.

पूर्वी एक फ्रेंच राजा कैद करून लंडन शहरास आणिला होता, परंतु फ्रेंच राजास शत्रूपासून आश्रय देऊन त्याचे राज्य सोडवून त्यास पुनः स्वदेशी पाठविण्याचा शुभ दिवस एप्रिल महिन्याचे २० वे तारिखेस आला. नंतर २३ वे तारिखेस तो फ्रेंच राजा लंडन शहरांतून निघून मोठ्या समारंभाने वाट चालून मे महिन्याचे ३ रे तारिखेस पॅरिस शहरास गेला. तो दिवस स्वच्छ आणि निरभ्र होता, आणि त्या दिवशी लोकांस बहुत संतोष झाला. रात्री लोकांनी दिव्यांची मोठी शोभा करून लुईस १६ वा याचे पुलाजवळ दारुकामे लाविलीं.

जून महिन्याचे ६ वे तारिखेन रूशिया एथील एंपरर, प्रशिया देशचा राजा, जनरल ब्लकर, ड्यार्क व दुसरे क्लियेक मोठमोठे सरदार डोवर बंदरास उतरून दुसरे दिवशी लंडन शहरास आले. तेथे नुकताच लुईस राजाचा जसा सत्कार झाला होता, तसाच त्यांचाही झाला. राजपुत्र रीजंट याने त्यांस वारंवार मोठमोठ्या मेजवान्या केल्या. त्यावरून इंग्लंड देशची समृद्धि त्यांचे लक्ष्यांत आली, आणि त्यांनी सर्व युरोप जुलुमापासून मुक्त

करण्यासाठीं बहुत मेहनत केली, ह्मणून लोकांचा त्यांविषयीं आदरही प्रगट झाला.

ग्याझेट वर्तमान पत्राचा अधिक एक कागद जून महिन्याचे २ रे तारिखेस छापून जाहीर केलें कीं, गेले रात्रीस फ्लॉटा साहेब बाहेर देशचे कारभाराचे वाड्यांत ब्रिटिश व फ्रेंच या दोघांमध्ये शेवटचा काईम तहनामा तयार करून घेऊन आला आहे. त्या महिन्याचे २० वे तारिखेस तह झाला, असें प्राचीन चालीप्रमाणें जाहीर केलें.

असा विजय होऊन फार दिवसांची व मोठी लढाई संपली, ह्मणून जुलै महिन्याचे ७ वे तारिखेस राजपुत्र रीजंट याचे सखे व चुलत भाऊ पार्लमेंट सभेंतील गृहस्थ मोठमोठे कामगार, न्यायाधीश, व दुसरे लोक या सर्वांनीं सेंटपाल याचे देवळांत मोठ्या समारंभानें जाऊन ईश्वराचा स्तव केला.

आगस्ट महिन्याची १ ली तारीख सोमवार ते दिवशीं इंग्लंड एथील तक्तावर ब्रन्स्विक एथील कुटुंबाचा मूळ पुरुष वसला; तो व नैल नदींत जय झाला, तो दिवस ह्मणून लोकांनीं उत्साह करावा, असें ठरवून पार्क एथें लोकांचा मोठा जमाव झाला, आणि रात्री सर्पेटेन नदीवरील लढाईचीं चित्रें लाविलीं, आणि फार दारुकाम जाळलें.

सन् १८१४ चे शेवटीं ग्रेटब्रिटन व अमेरिका एथील युनैटेडस्टेट्स या दोघांमध्ये लढाई चालली होती ती संपली, आणि डिसेंबर महिन्याचे २४ वे तारिखेस

घंट एथें तहाचे मूळ कलमांवर कमिशनर यांनीं सध्या केल्या, व पुढें थोडे दिवशीं प्रिन्स रीजंट यानें ती काईम केली.

तेव्हां लोकांस असें वाटलें, कीं या पुढें युरोप एथें फार दिवसपर्यंत स्वस्थता राहिल, आणि व्यापार व कळा कौशल्ये हीं वाढून सर्व सुखी आणि तृप्त होतील; परंतु बोनापार्ट याचे बुद्धीस विश्रांति नव्हती, ह्मणून त्यानें पुनः आपलें राज्य घेण्याची मसलत केली, व त्याचे स्नेही फ्रेंच दरबारांतही फार होते; ह्मणून त्यांनींही मदत करून वंड उत्पन्न केलें. आणि लढाईचा प्रसंग आणिला.

कर्नल क्लॉपबेल ह्मणून ब्रिटिश कमिशनर एल्बा एथें होता, तो फ्लारेन्स यास गेल्यावर मागें बोनापार्ट फेब्रुआरी महिन्याचे २६ वे तारिखेस एके गलवतावर वसून गेला, व त्याचे मागून पोल कार्सिकन नेपोलिटन व एल्बा एथील लोक सगळे मिळून अकराशें चार लहान गलवतांवरून गेले. मार्च महिन्याचे १ ले तारिखेस ते लोक जुआन एथील समुद्रांत कान्स एथें उतरले. आणि त्याच संध्याकाळीं तीन हजार शिपायांचें जेवण तयार करण्याचा हुकूम मेयर यास आला. दुसऱ्या तारिखेस बोनापार्ट तेथून निघून तीन दिवसांनीं ग्रिनोव्ल शहरास गेला. त्या शहरांत रखवालदार व लढाऊ पलटनें होतीं, व तेथें जनरल मार्चांड सरदार होता. आपला पक्ष शिपायांस आहे, असें समजून बोनापार्ट आपली छाती उघडी टाकून बोलला, “शिपाई हो, मी मृत्यूस भित्तों असें तुम्ही ऐकिलें आहे. वरें माझी छाती एथें आहे, तर तुमची मर्जी असल्यास यावर गोळी मारा. यावर शिपायांनीं “एंप-

रर बहुत वांचो” असा शब्द करून उत्तर दिलें; आणि ते त्यास मिळाले.

बोनापार्ट यास ग्रिनोब्ल एथें लोकांचा बहुत पुरावा झाल्यावर तो लोन्स शहरावर गेला. तेथें ११०००० लोकांची वस्ति होती. एथें लोकांस वास्तवीक राजाच्या पक्षाचें अगत्य होतें; आणि त्यांनीं राजाचा भाऊ ड्यूक आर्लियन्स, मार्शल माक्डनल्ड, आणि जनरल सेंसिर हे पारोस शहराहून आले तेव्हां त्यांची आदरानें भेट घेतली. परंतु तेथील रखवाली सरदारांस बोनापार्ट याचा पक्ष होता, व ते शिपाई “बोनापार्ट बहुत वांचो” असे शब्द करीत त्यास मिळाले. नंतर राजाचा भाऊ व मार्शल माक्डनल्ड, मेयर वगैरे ८ वे तारिखेस शहराहून निघून गेले.

मार्शलने यानें पूर्वी राजाचा पक्ष फार दाखविला होता; परंतु त्यानेंच आतां जाहीरनामा लाविला कीं, बुर्बो वंशास राज्याचा अधिकार अगदीं नाहीं, ह्मणून सर्व शिपायांनीं बोनापार्ट यास मिळवें. मग त्यानें आपले हाताखालचे सगळे फौजेची प्रतिज्ञा सही केलेली सरकारास पाठविली. ती अशी कीं, आम्ही लुई १८ वा याचे पक्षाची लढाई करणार नाहीं, परंतु बोनापार्ट यासाठीं आपलें सर्व रक्त पाडूं.

त्या महिन्याचे १९ वे तारिखेस बोनापार्ट यानें सुमारे पंधरा हजार वळकट फौज, व आपले डावे व उजवे वाजूस दुसऱ्या टोळ्या घेऊन फांटेब्लो एथें तळ दिला. त्यानें पुढें जाऊं नये ह्मणून १००००० लोक मिलं एथें जमले,

आणि त्यांचीं मनै राजाकडे होतीं, ह्मणून त्यांवर त्याचा सर्व भरंवसा होता.

विसावे तारिखेस सकाळीं राजाची फौज लढाईची तयारी करून फांटेब्लो व पारीस यांचे वाटेवर डोंगराचे खालचे वाजूस सखल जागेंत वाट पाहत होती; इतक्यांत प्रथम घोड्यांचे पाय ऐकावयास येऊं लागले, आणि पुढे बोनापार्ट याचा उघडा रथ व बरोबर कांहीं घोडेस्वार असे जलद यांचे नजीक येऊन पोचले, त्यांस पाहातांच राजपक्षाचे लोक “बोनापार्ट बहुत वांचो,” इत्यादि विजयाचे शब्द करीत लागलेच त्यास मिळाले, आणि तोही आपले उजवे वाजूस बर्त्रांड, आणि डावे वाजूस डुर यांस घेऊन हात वर करून शिपायांस ह्मणाला कीं, “माझे मित्र हो, युद्धांतील माझे सोबतीहो, तुमची अवरू, कीर्ति, आणि देश राखावयास मी आलों.” नंतर आपला हुकूम चालेना, आणि दंगा होऊं लागला, असें पाहून राजाचे सरदार पळाले; शिपाई लोक आनंदानें ओरडूं लागले; आणि इकडले व तिकडले लोक वैर सोडून एकमेकांस भेटूं लागले. या रीतीनें तो जुलुमगार बोनापार्ट पुनः एकदां पारीस शहरास येऊन पोचला. तो येण्याचे पूर्वीच हतभाग्य राजा तेथून निघून लील शहरास गेला होता, तेथून निघून त्यास लवकरच घेऊन एथे जाणें प्राप्त झालें.

आतां बोनापार्ट यास वाटलें कीं, आपलें राज्य स्थिर झालें, परंतु हें वर्तमान पूर्वीचे एकमत झालेले राजांस कळतांच त्यांनीं तो लुच्चा असे जाहीर करून, सर्वांनीं मिळून त्यास मोडावें असा तह केला. तें जाणून त्यानेंही इकडे

आपले फौजेचा वंदोवस्त तयारी करून त्यांनीं आपले राज्यावर हला करावयाची वाट न पाहतां, बेलजियम प्रांतांत जाऊन तेथें पराक्रम करून शत्रूंचा मोड करण्याची मसलत केली.

या वेतानें तो बोनापार्ट पारिस शहरांत आपले मागे कारभार चालवावयाकरितां जनरल सिबास्तियानी ग्रीनिवर, दोस्रो आणि कपानो यांस ठेवून जून महिन्याचे ११ तारिखेस निघाला. तो १३ वे तारिखेस आवेन एथें पोचला; आणि त्या ठिकाणीं शत्रूंचा अकस्मात् हला करावा, अशा वेतानें त्यानें शिपायांस सांगितलें कीं, १४ वी तारीख मारिंगो व फ्रीडलंड एथें लढाया झाल्या, तो दिवस आहे; आणि ज्यांस धैर्य आहे, असे सर्व फ्रेंच लोकांस जय मिळविण्याचा किंवा मारण्याचा हा क्षण आला आहे.

असा लश्करास उपदेश करून त्यानें आपली फौज उद्योगास लाविली. सांबर नदीवर प्रशियन यांनीं तळ दिला होता; परंतु त्यावर त्यानें १५ वे तारिखेस सकाळीं हला केला; आणि त्या दिवसांत त्यांस नदीपासून मागे हटवून थुई यापासून फुरस यापर्यंत सुमारे १६ मैल जमीन साध्य केली; आणि तशीच ब्रसल याचे वाटेवर बेलजियन फौजेस काटरब्रा एथें सुमारे १२ मैल मागे हटविलें, बेलजियन यांस फिरून पुराव होऊन त्यांनीं गेलेले जमिनींतून कांहीं पुनः घेतली; परंतु संध्याकाळीं बोनापार्ट याकडचाच विजय होऊन त्यानें शार्लरोआ एथें तळ दिला.

ही बातमी ड्युक वेलिंग्टन यास रात्रीं समजली तेव्हां

तो तत्क्षणीं आपले फौजेसहित निघाला. सर टामस पिवटन याची टोळी, ड्युक ब्रनस्विक याचें लश्कर, आणि नासो टोळी इतकें लश्कर सोळावे तारिखेस दोन प्रहरांनंतर दोन तास दिवसाचे सुमारे काटरब्रा एथें पोचलें; तेथें शेवटीं एर्लन आणि रैल यांचें पायदळ, व किलेर्मा याचे हाताखालची स्वारांची टोळी यांनीं त्यांचा अगदीं मोड केला, व शूर ड्युक ब्रनस्विक मारिला गेला. त्यांनीं प्रशियन यांवरही लिंभी एथें हल्ला केला; आणि मोठी लढाई होऊन प्रशियन सुमारे १४ मैल अंतरावर वेवर एथें आणि ब्रिटिश सुमारे १६ मैल अंतरावर वाटर्लू एथें आपल्या मकाणावर येऊन राहिले. ते असे कीं जसा प्रसंग पडेल तशी दोघांनीं एकमेकास मिळून मदत करावी, किंवा दोघांनीं शत्रूंचे पाठीस लागावें.

त्या महिन्याचे १७ वे तारिखेस कांहीं मोठें वर्तमान घडलें नाहीं; परंतु दुसरे दिवशीं वांडाम याचे टोळीवांचून सर्व फ्रेंच फौजेचा मार ड्युक वॉलिंग्टन याचे लश्करावर पडला. त्याचें लश्कर त्या वेळेस ब्रसल्स शहराहून १५ मैल अंतरावर शार्लिरोआ व निवेल्स यापासून ज्या वाटा जातात त्यांवरून जात होतें.

ब्रिटिश फौजेनें तळ दिला होता, त्या ठिकाणीं त्यांचे उजवे वाजूचे समोर फ्रेंच यांनीं मोठा हल्ला करून लढाई सुरू केली. तसाच त्यांचे सर्व लश्करावर तोफांचा मार चालू केला, आणि वारंवार पायदळ व स्वार यांचे रात्रीं सात तास वाजत तंवरपर्यंत हल्ले केले; आणि तेव्हां त्यांची डावी वाजू हटवावयाकरितां मोठा प्रयत्न केला; परंतु त्यांत मोठी लढाई होऊन फ्रेंच यांचा मोड झाला, आणि त्यांची

फार धांदल होऊन ते मागे हटले. अशा संकट समयी शूर ड्युक वेलिंग्टन यानें आपलें सर्व पायदळ, व त्याचे मागून स्वार आणि तोफखाना शत्रूवर घातला. तेव्हां फौजेची पहिली ओळ मागे हटून दुसरीवर पडली; आणि ती पडतांच दुसरी लागलीच मोडली. नंतर फ्रेंच यांची इतकी धांदल झाली कीं, त्यांनीं आपला सर्व तोफखाना, बुण्गें, व दुसरें सर्व सोडून दिलें; आणि ब्रिटिश जनरल याचा उद्योग सफळ झाला.

या प्रसंगीं बोनापार्ट यानें लढाईत १३०००० लोक आणिले होते. त्यांनीं मोठ्या निकरानें ही लढाई केली; परंतु या पळण्यानंतर ते आपलीं शस्त्रें टाकून जिकडे तिकडे गेले.

जनरल बुलो आपण शत्रूंचे बाजूस राहून प्रशियन स्वारांचे १६ पळटणीसहित सारे रात्रभर त्यांचे पाठीस लागला, यामुळें सारे वाटभर मेलेले व मरणारे लोक शस्त्रें बुण्गें, हीं पडत गेलीं; आणि बोनापार्ट याचा वसावयाचा रथ, तक्क, आणि कागद विजयी लोकांचे हातीं लागले. सुमारें तीनशें तोफा, व सुमारें १४००० बंदिवान सांपडले. फ्रेंच यांचे मेले व जखमी मिळून ५०००० लोक पडले, व फौजांचे जमावांतून तीस हजार पडले.

आपले फौजेची अशी फाटाफूट झाली पाहून बोनापार्ट मोठ्या त्वरेनें विसावे तारिखेस रात्रीस पारीस शहरांत आला; आणि त्यानें दुसरे दिवशीं आपले प्रधानांस स्पष्ट सांगितलें कीं, माझी फौज आतां राहिली नाहीं. तेव्हां प्रांतांचे वक्रील यांनीं आपली बैठक आतां शाश्वत असें जाहीर केलें; आणि त्या दिवसांत त्याकडून राज्य सोडून त्याचे

मुलाचे नांवें लिहिण्याची मसलत ठरविली. यावर चेंबर* यांनीं एक स्तुतीचा निरोप पाठविला, परंतु त्याचे मुलाचें अधिकाराचा विचार शाहणपणानें चुकविला.

फ्रेंच फौजेंतून जी वाकी राहिली होती, ती लोन शहरास गेली. मग कांहीं अडचण न पडतां फौजांचा जमाव वाटर्लू एथून पारीस शहरास गेला. क्यांत्रे शहर सर चार्लिस कालविल यानें तटांवर चढून घेतलें. सेंट व्हिं-टन मार्शल बलकर याचे हातीं लागलें; आणि दुसरे बहुत पराक्रम केले. असें सर्व झाल्यानंतर कीर्तिमान वेलिंग्टन आणि बलकर हे जुलै महिन्याचे ६ वे तारिखेस पारीस शहरांत शिरले, आणि ८ वे तारिखेस त्यांनीं राजास आपले पूर्वजांचे वाड्यांत आणिलें.

नंतर बोनापार्ट अमेरिका देशांतील युनैटेडस्टेट्स प्रांतांत जाण्याचे बेतानें राशफोर्ट एथें गेला; परंतु त्या कांठाजवळ अरमार ठेविलें होतें. त्यास चुकवून जाण्याची संधि बहुत दिवसपर्यंत पाहून शेवटीं त्यानें राजपुत्र रीजंट यास विनंतीपत्र पाठविलें कीं, आतां मला आश्रय द्यावा, परंतु हा त्याचा मनोरथ सिद्धीस गेला नाही; कारण कीं, सर्वांनीं एकमत करून त्यास सेंट हेलीना बेटास पाठवावें असें योजिलें होतें. पुढें त्यास जनरल बोनापार्ट असा मात्र किताब देऊन तेथें पाठविलें.

फ्रान्स व एकमत झालेले राजे यांमध्ये तहनामा ठराव्यास कांहीं दिवस लागले; परंतु शेवटीं त्यावर पारीस शहरांत नोवेंबर महिन्याचे २० वे तारिखेस सध्या झाल्या.

ब्रिटिश पार्लमेंट सभेची बैठक कमिशन यांनीं चालू

केली; आणि चहूंकडून अर्ज्या फार आल्या, त्यामुळे एक्सचेकर याचा चान्सलर यानें जिनगीवरचा कर पुनः चालू करण्याचा बेत योजिला होता, तो राहिला.

मार्च महिन्याचे १४ वे तारिखेस राजपुत्रापासून निरोप आल्यावरून राजकन्या शार्लेट इचें प्रिन्स लिओपोल्ड आफ साक्सकोबर्ग याशीं लग्न झाल्यावर त्या दोघांस मिळून ६०००० पौंड नेमणूक करून दिली; व करार ठरविला कीं, राजकन्या अगोदर मेल्यास ५०००० पौंड नेमणूक चालावी. प्रिन्स यास ब्रिटिश प्रजांचा अधिकार येण्याकरितां एक कायदा केला; आणि प्रारंभीं खर्चासाठीं दुसरे ६०००० पौंड दिले. मे महिन्याचे २ रे तारिखेस कार्लटन हौस एथें त्या दोघांचें लग्न मोठ्या उत्साहानें झालें; आणि राज्यांतील सर्व प्रदेशांतून स्तुतिपत्रें येऊं लागलीं. जुलै महिन्यांत राजकन्या मेरी, व तिचा चुलत भाऊ ड्युक ग्लास्टर या दोघांचें लग्न झालें, आणि पार्लमेंट सभेनें त्या दोघांचा चांगले रीतीनें चरितार्थ चालावयाजोगीं नेमणूक करून दिली.

आफ्रिका खंडामध्यें आल्जियर प्रांतांतील लोकांनीं समुद्रांत चांचेपणा आरंभिला, आणि बोना एथें पोंवळीं समुद्रांतून काढण्याचे उद्योगांत कित्येक क्रिस्तियन लोक लागले होते, त्यांचा त्यांनीं निर्दयपणें प्राण घेतला होता; म्हणून त्यांचें पारिपत्य करण्यासाठीं लार्ड एक्समौथ मोठें अरमार घेऊन निघाला; जिब्राल्टर शहरास येतांच त्यानें आल्जियर्स एथील इंग्लिश वकील व त्याचें कुटुंब आणावयाकरितां एक गलबत देऊन क्याप्टन डाशवूड यास पाठविलें. परंतु इंग्लिश वकिलास तेथील डे यानें

कैद केलें होतें, आणि तो त्यास सोडीना; त्याचे कुटुंबाचीं माणसें मात्र गुप्त वेवानें पळून गेलीं होतीं. २७ वे तारिखेस अरमार दृष्टीचे टप्यांत आलें, आणि लार्ड एक्समौथ यानें तहाचें निशाण पाठविलें. त्याचें उत्तर आलें नाहीं, ह्मणून गलबतें आपापले ठिकाणीं जाऊन तोफांचा मार चालविला, तो संध्याकाळीं तीन तासांपासून नऊ तासपर्यंत चालला होता. त्यावर डे यानेंही धक्यावरून व शहरांतील उंच ठिकाणांवरून तोफा मारिल्या; परंतु दुसरें दिवशीं सकाळीं डे आणि त्याचे प्रधान यांनीं, जिकडे तिकडे ओसाड झालें, व ४४ तोफांचीं चार मोठीं फ्रिगेट, २४ पासून तीसपर्यंत तोफांचीं गलबतें पांच, आणि कित्येक तोफांच्या होड्या, आणि दुसरीं वडूत जाहाजें फुटलीं; आणि तोफखाना, कोठारें आणि अरमाराचें सामान सर्व खर्च झालें, असें पाहून त्यांची हिमत खचली. मग लार्ड एक्समौथ यापासून दुसरें पत्र येतांच डे त्याचे करारांस मान्य झाला. ते करार हे, सर्व क्रिस्तियन बंदिवान फुकट सोडावे; त्या वर्षांत निआपोलिटन किंवा सडनियन मोकळे करण्यावद्दल जो पैका घेतला असेल तो परत द्यावा; पुढें लढाईत धरलेले बंदिवानांस युरोपियन लोकांचे चालीप्रमाणें वागविण्याचें वचन द्यावें; आणि असाच तह नेदर्लंड एथील राजाशीं करावा. हा करार डे यानें मान्य केला, आणि इंग्लिश वकिलास कैद केल्यावद्दल त्याजवळ क्षमा मागितली. नंतर सप्टेंबर महिन्याचे ३ रे तारिखेस लार्ड एक्समौथ तेथून निघून आला.

इकडे देशांत फार दिवस लढाई चालली होती, ती अकस्मात बंद झाल्यामुळें कारागीर व मजूरी करणारे लो-

कांचा रोजगार नाहीसा झाला; आणि त्या वर्षी पर्जन्य चांगला पडला नाही, ह्मणून गरीब शेतकरी लोकांस अन्नही मिळेना असें झालें; यामुळे बहुत ठिकाणीं सभा करून लोकांनीं या गोष्टीच्या कारणाचा विचार आरंभिला; आणि कर कमी करावे, व कामन्स सभेत फेरफार करावे, अशा बहुत अर्ज्या पार्लमेंट सभेस दिल्या. या जातीच्या लोकांच्या दोन सभा वर्षाच्या अखेरीस इस्लिंग्टन गांवाजवळ स्पाफील्ड्स या ठिकाणीं झाल्या; त्यांतील शेवटच्या सभेत वाट्सन या नांवाचे एके जवानानें गाडींतून कांहीं दांडगेपणाचें भाषण करून कितीएक नव्या तऱ्हेचीं निशाणें दाखविलीं. त्यावरून लोक त्याचे पाठीमागून शहरांत शिरले. स्नोहिल एथें बेक्विथ साहेबाचें दुकान लुटण्याचा उद्योग केला; तेथें प्लॉट नामें गृहस्थ होता, तो त्यास बोध करूं लागला, तेव्हां त्यानें त्यास पिस्तुलाची गोळी मारून फार जखमी केलें. या अन्यायासाठीं त्यास धरून कैद केलें; परंतु पुढें गडबड झाली, तींत तो पळून गेला. नंतर त्या बंडवाले लोकांनीं शहरांत जाऊन बहुत दांडगाई केली; परंतु माजिस्ट्रेट व लढाऊ शिपाई यांनीं मेहनत करून त्यांस चहूंकडे घालवून दिलें.

जान्युआरी महिन्याचे २८ वे तारिखेस राज-
 ३० सं० पुत्र पार्लमेंट सभेची बैठक चालू करण्याकरितां
 १८१७ स्वतः गेला होता. तो तेथून येत असतां कोणी
 त्यावर गोफिणीचा दगड मारिला, तो त्याचे गाडीवर व-
 सून एक भिंग फुटलें. दुसरे महिन्याचे आरंभीं राजपु-
 त्रानें देशाचे स्थितीविषयीं निरोप पाठविल्यावरून पार्लमेंट
 सभेनें हेबियसकार्पास कायदा कांहीं दिवसपर्यंत तकूव

करावला; राजाचे प्रमाणें राजपुत्राचे शरीराचे संरक्षणा-विषयीं कायदा केला; आणि लोकांचे मंडळ्यांविषयीं पूर्वी झालेले कायदांची वहिवाट चालू केली.

आवट साहेब पांच पार्लमेंट यांमध्ये कामन्स सभेंतील मुख्याचे ठिकाणीं होता, त्यानें मे महिन्याचे ३० वे तारिखेस ती जागा सोडिली. तेव्हां त्यास लार्ड कोल्चेस्टर असा किताब व प्रति वर्षास ४००० पौंड नेमणूक होऊन तो लार्ड सभेंत गेला. जून महिन्याचे प्रारंभीं देशाचे स्थितीविषयीं दुसरा एक निरोप राजपुत्राकडून गेला, तेव्हां हेब्रियसकार्पस कायदा फिरून तक्रूर केला. नंतर त्या महिन्याचे १२ वे तारिखेस राजपुत्राचें भाषण होऊन ती सभेची बैठक उठली.

स्पाफील्डस बंडांत वाट्सन, प्रेस्तन, हूपर, आणि थिस्लबूड हे चार असामी होते, ह्मणून त्यांची चौकशी झाली; परंतु त्यांवर गुन्हा लागू झाला नाहीं, ह्मणून त्यांस सोडिलें. डर्बी एथें लोकांनीं फार लबाड्या केल्या होत्या, तेथील तीन आसामी ब्रांड्रेथ, लडलाम, आणि टर्नर हे सरकार गुन्हेगार ठरून त्यांस ठार मारिले. दुसरे त्यांचे साथी नऊ यांस त्यांपेक्षां कमी शासन केलें, आणि बारांस क्षमा केली.

राजकन्या शार्लट, जिचे लग्नाचें वर्तमान पूर्वीं लिहिलें, तीं बाळंत होऊन नोवेंबर महिन्याचे ६ वे तारिखेस मृत्यु पावली, त्यामुळें राज्यांत सर्वांस फार दुःख झालें. तिचें शरीर विंड्सर एथें राजकुटुंबाचे कबरींत पुरलें, आणि त्या दिवशीं जो समारंभ झाला, तो स्मरणांतून लवकर गेला नाहीं.

सन् १८१७ मध्ये युरोप खंडातील राज्यांत काहीं मोठा फेरफार झाला नाही. एंपरर आलेक्झांडर यानें हें वर्ष आपलें राज्य बळकट करण्यांत, व्यापाराची पेढी उत्पन्न करण्यांत, आणि वाहेरचे लोकांनीं आपले राज्यांत राहावें, अशा सोई करण्यांत घालविलें. स्वीडन देशांत राजाचा जीव घेण्याकरितां बंद झालें होतें, तें कळल्यावर लोकांनीं राजाविषयीं आपला स्नेहभाव प्रगट केला. जर्मनी देशांत साक्सवीमर एथील संस्थानानें स्वतंत्र राज्यरीति केली, परंतु विट्टिमबर्ग एथें राजानें जो विचार सांगितला, तो लोक मान्य करीनात, ह्मणून त्यानें आपले संस्थानांची सभा रद्द केली. नेदर्लंड देशांत पूर्वी चीन देशाचा व्यापार करणारी व्यापारी लोकांचा एकच मंडळी होती. ती बंद करून तो व्यापार करावयास सर्वास मोकळीक दिली, यामुळे सरकारची कीर्ति झाली.

जान्युवारी महिन्याचे २८ वे तारिखेस कमिशन यांनीं सभेची बैठक चालू केली, आणि त्या प्रसंगीं राजपुत्राचें भाषण वाचलें, त्यांत सांगितलें कीं, गुलामांचा व्यापार अगदीं बंद व्हावा, याविषयीं स्पेन व पोर्तुगल एथील दरबारांशीं तह केले; राज्यांत कामधंदा चांगला चालून वसूल वाढत आहे; आणि दुसरें सांगितलें कीं, लोकही वाढत आहेत.

हेब्रियसकार्पस याची तकूची मनाकरण्याविषयीं पार्लमेंट सभेंत निश्चय ठरला, त्यावर राजपुत्रानें देशाचे स्थितीविषयीं कित्येक कागद त्यांजवळ पाठविले. त्यांची चौकशी करण्याकरितां जी कमिटी नेमिली होती, तिनें तारिख २३ फेब्रुवारी ते दिवशीं रिपोर्ट केला कीं,

पूर्वी शासनं केलीं, त्यामुळें चांगला बंदोवस्त झाला; परंतु लंडन शहरांत मात्र किल्येक लवाड लोक आहेत, त्यांची चांगली चौकशी राखिली पाहिजे; व प्रधानांस पूर्वीचे बैठकींत जो अख्यार दिला होता, त्याप्रमाणें त्यांनीं विचार पाहून किल्येकांस शासनं केलीं, व किल्येकांस सोडिलें. असा तो रिपोर्ट गेल्यानंतर सर्व बंडवाल्यांस माफीचा कायदा बहुत विघ्नें येऊन शेवटीं सर्वांचे संमतानें ठरला.

मार्च महिन्यांत नवीं देवळें बांधण्यावद्दल दाहा लक्ष पौंड नेमणूक केली.

एप्रिल महिन्याचे १३ वे तारिखेस राजपुत्र रीजंट यानें कळविलें कीं, ड्युक क्लारन्स याचें प्रिन्सेस मिनिंगन इशीं, व ड्युक केंब्रिज याचें प्रिन्सेस हेसी इशीं, अशीं दोन लग्नें होणार आहेत. ह्मणून त्या दोघेही राजपुत्रांचे पहिले नेमणुकीपेक्षां ६००० पौंड प्रतिवर्षास जास्ती वाढविले; आणि त्यांचे मागें त्यांच्या बायका बांचल्यास त्यांस तितकी नेमणूक पोंचावी असें ठरविलें. पुढले महिन्यांत ड्युक केंट याचें लिनिंजेन एथील राजकन्येशीं लग्न झाल्यावर तितकीच नेमणूक व्हावी असें ठरविलें. त्या बैठकींत राजपुत्राचे कारभाराविषयीं कायद्यांत फेरफार केला; आणि गरीबांस विद्या शिकवावयाकरितां ब्रूम साहेबानें कायदा काढिला होता, त्याचा विचार करण्याविषयीं कमिटी नेमिली. त्या बैठकीचे शेवटीं पार्लमेंट सभेस निरोप झाला.

फ्रान्स एथें चांगली बहिवाट चालल्यामुळें एस्ला शापेल एथें युरोपियन राजांची सभा होऊन ठरलें कीं, आतां तेथें रखवालीकरितां बाहेरचे संस्थानांची फौज अ-

सणें जरूर नाही. असा विचार ठरून ती फौज जिकडची तिकडे गेली.

मे महिन्याचे ६ तारिखेस रिओडीजनरो एथें भूमध्य रेषेचे उत्तरेस गुलामांचा व्यापार अगदीं बंद व्हावा; ह्मणून पोर्तुगल एथील राजानें कायदा केला; तो असा कीं, तो व्यापार जे करितील त्यांवर कांहीं दंड वसविला, व या कायद्याप्रमाणें जे गुलाम सुटतील, त्यांचे चरितार्थाकरितां व रक्षणाकरितां बंदोबस्त केला. तथापि मध्य रेषेचे दक्षिणेस या व्यापाराचा कांहीं बंदोबस्त मात्र केला.

स्वीडन देशांत फेब्रुआरी महिन्याचे ६ वे तारिखेस राजा चार्लिस १३ वा मृत्यु पावला. नंतर पूर्वी जो बोनापार्ट याचे चाकरींत होता, तो जनरल बर्नाडोट त्या तत्कावर बसला.

हिंदुस्थानांत पेंढारी व तेथील राजाचा जमाव यांशीं इंग्लिश यांस लढाईचा प्रसंग पडून शेवटीं पेशवा पदच्युत झाला; आणि मराठ्यांचें राज्य मोडलें. सिंहल द्वीपांतही कोणी राजाचे कुटुंबांतील पुरुषानें बंड केलें होतें, परंतु तेथील गवर्नर सर आर ब्रौन रिग याचे उद्योगानें तें मोडलें गेलें.

अमेरिका खंडांत युनैटेडस्टेट्स एथील सरकार व इंडियन लोकांची एक जाति सेभिनोल्स ह्मणून फ्लारिडा प्रांताचे कांठावर राहत होती, या दोघांशीं लढाया कांहीं दिवसपर्यंत चालल्या होत्या. त्या लोकांस कांहीं उपद्रव करूं देणार नाही. असा स्पानिश यांनीं करार केला होता. त्या लोकांचे पाठीस लागून जनरल जाक्सन यानें फ्लारिडा प्रांताचे हद्दी पलीकडे जाऊन सेंट माक्स

व पेन्साकोला हीं ठिकाणें घेतलीं, परंतु तीं पुढें लवकरच स्पानिश सरकारास परत दिलीं. यामुळें त्या दोनही सरकारांत कागद पत्रें चालू झालीं; आणि जनरल यानें ही गोष्ट, सभेस निरोप पाठविला त्यांत जाणविली.

इकडे इंग्लंड देशामध्ये त्या वर्षीं पीक चांगलें आलें, कामधंदा वाढला, व लोकांचीं मनें पार्लमेंट सभेच्या नेमणुकीकडे लागलीं; यामुळें सर्वत्र स्वस्थता झाली. मांचेस्तर शहराजवळ मात्र कामकरी लोकांत कांहीं दुष्ट बुद्धि उत्पन्न झाली होती; परंतु लागलेच तेथें लढाऊ लोक आल्यामुळें त्यांच्यानें कांहीं दंगा करवला नाहीं.

राणीची प्रकृति कांहीं दिवसांपासून जळोदरामुळें क्षीण होत चालली होती; ती शेवटीं कित्येक दिवसपर्यंत फार दुःख पावून शेवटीं नवेंबर महिन्याचे १७ वे तारिखेस मृत्यु पावली, व तिचें प्रेत विंड्सर एथें पुरलें.

नवे पार्लमेंट सभेची बैठक जून महिन्याचे १४ वे तारिखेस झाली; आणि तींत प्रथम राणीचे मृत्युमुळें विंड्सर एथील नेमणूक कमी करून ती दर वर्षास ५०००० पौंड ठरविली; व ड्युक यार्क यास राजाचे शरीराची खबरदारी करण्याकरितां १०००० पौंड नेमणूक ठरविली. त्याच बैठकींत बांक यानें रोकड पैका देणें चालू करावें, असा बंदोबस्त केला.

या वर्षांत राज्यामध्ये लोकांच्या सभा होऊन सरकारास विरुद्ध गोष्टी उघड बोलून भयंकर बेत करण्याचा प्रारंभ झाला. त्या एक दोन सभांतील मुख्य बोलणारांस धरून जामीन घेतले व कैद केलें. नंतर आगष्ट महिन्याचे १६ वे तारिखेस मांचेस्तर एथील माजि-

स्त्रेट यानें स्वार आणिले ह्मणून लोकांनीं दांडगाई केली, व इकडे सुमारे ६०००० लोक जमून पार्लमेंट सभेचे रीतींत फेरफार करण्याविषयीं अर्जी करावयाकरितां मिळाले. तेव्हां तेथील वक्ता हंट साहेब यास धरून कैद केले, लोकांचीं निशाणें पाडलीं, व वय पुरुष आणि स्त्री हें न पाहतां सर्वास स्वार तुडवूं लागले, आणि वार कळूं लागले. त्यामुळे लवकरच ती जमीन साफ झाली; व मेले जखमी व एन्हवीं फार दुखविले मिळून सगळे चारशें असा हिसाब सांपडला. यावरून लोकांनीं राजपुत्र रीजंट यास बहुत अर्ज्या केल्या; परंतु त्यांपासून कांहीं फळ न होतां, तशा सभाचे वगैरे बंदोवस्ताविषयीं दुसरे बैठकींत नवे कायदे ठरले; आणि लहान लहान पुस्तकांवर कांहीं कर वसवून त्यांचे छापणारांविषयीं पुष्कळ बंदोवस्त केला.

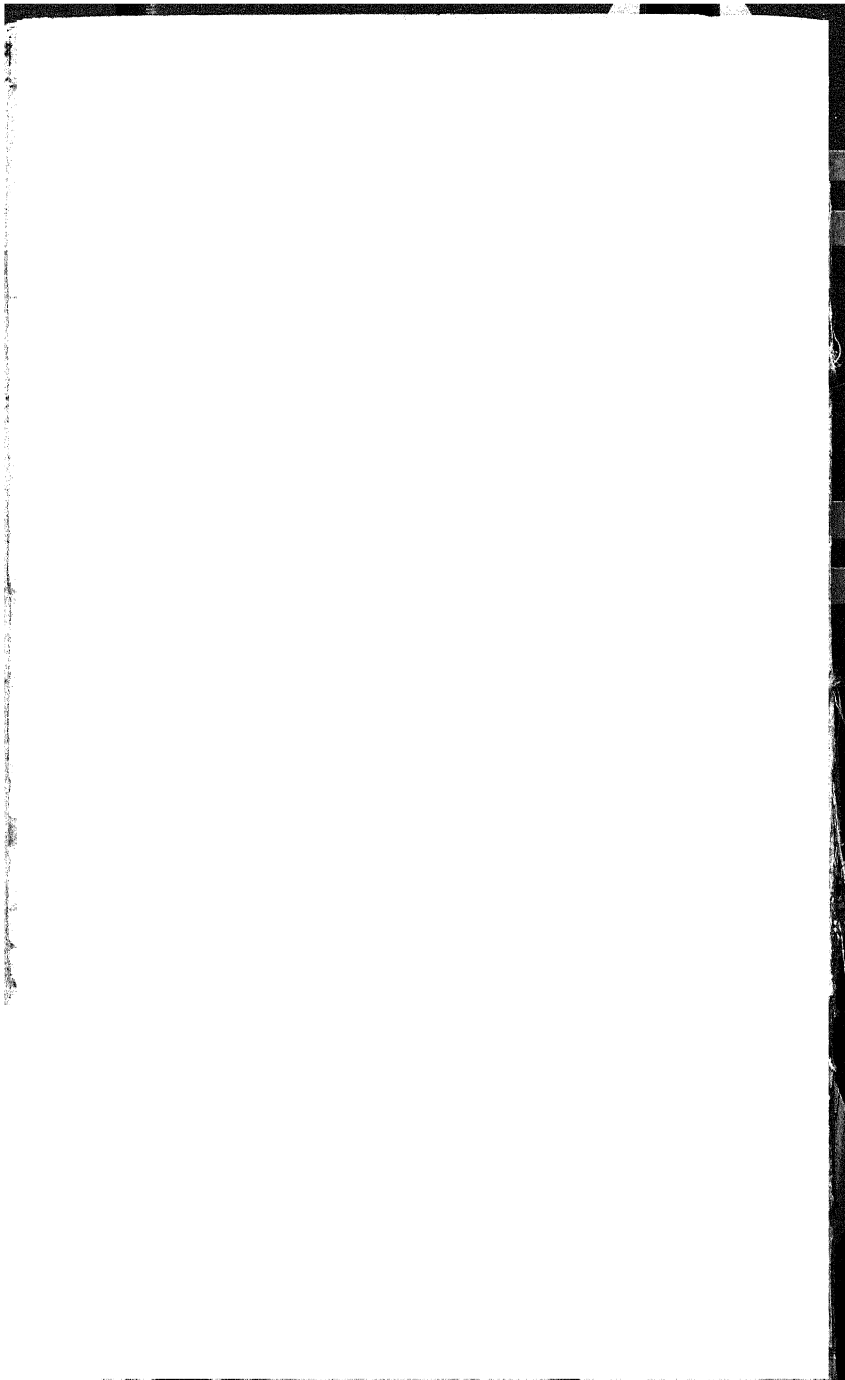
इ०स० १८२० नवे वर्षाचे प्रारंभींच नवीं दुःखें येण्याचा प्रा-
 १८२० रंभ झाला. जान्युआरी महिन्याचे २३ वे तारिखेस, डेवनशैर प्रांतात सिड्मौथ एथें ड्युक फेंट (राजाचा मुलगा) खोकला होऊन मरण पावला. तें व्याधि-
 दुःख ड्युक यानें मोठ्या विवेकानें सहन केले, आणि त्याचे बायकोनेंही त्यास बहुत विश्रांति दिली; परंतु त्याचा मृत्यु जवळ आला, त्यास मनुष्याचा उपाय चालला नाहीं; आणि तो मेल्यावर विद्येचे मित्र आणि गरीब यांचा मोठा आश्रय, आणि इंग्लंड एथील राज कुटुंबाचें मोठें भूषण गेलें.

यापेक्षांही दुसरी मोठी वाईट गोष्ट घडली. राजाचें शरीर फार क्षीण होऊन तो जान्युआरी महिन्याचे २९ वे तारिखेस शनिवारीं रात्रीं ८ वाजतां मृत्यु पावला

त्या वेळेस त्याचे वयास ८२ वें व राज्यास ६० वें वर्ष होते. त्याचें शरीर व त्याचे प्रीतींतील मुलांचें शरीर हीं दोनही विडसर एथील राज कुटुंबाचे कवरींत पुरलीं, आणि ब्रिटिश राज्याचें प्रभुत्व चतुर्थ जार्ज राजाजवळ आलें.

या मायाळू राजास प्रजांचा वाप असें वास्तविक ह्मणत असत; आणि तो एथून उत्तम लोकास गेला, तेव्हां त्यांनीं त्यासाठीं फारच शोक केला. त्याची मान्य आकृति सर्वांचे नेत्रांपुढें दिसत असे. त्याचे गुण सर्वांचे हृदयावर लिहिले होते; आणि त्याची यथायोग्य स्तुति करण्यास आपणास सामर्थ्य नाहीं, असे मोठमोठे वक्ते आणि ग्रंथकर्ते ह्मणत आहेत.

समाप्त.

शुद्धिपत्र.

पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध.	शुद्ध.
१६	१०	नियय	नियम
३३	७	वाळीस	चाळीस
५४	८	सक्षेतील	सभेतील
९६	७	दिवस	दिवस
१०३	१	प्रातवर्षी	प्रतिवर्षी
११४	२४	भंडळींत	मंडळींत
१२१	२६	कवि	कवी
१२४	२४	हिंसा	हिस्ता
१२५	१	संपति	संमति
१३६	२३	राज्याभिषेकाच्या	राज्याभिषेकाचा
१६६	१	नदीच्या	नदीचा
१७०	१	वर्तण्णुकीने	वर्तणुकीने
१७४	१	कारतां	करितां
१७५	१	स्वाधान	स्वाधीन
१७५	९	गैरसोया	गैरसोई
१७८	४	मोठें	मोठ्या
१७८	१५	एकिले	ऐकिले.
१७८	१८	लागलें	लागले
१८३	३	चांगलीं	चांगल
१	५	पोंड	पों
३	१०	राज्याचे	राज्याचे

पृष्ठ	पंक्ति	शुद्धिपत्र. अशुद्ध.	शुद्ध.
१८	२२	अर्श	अशी
३१	९	उतरली	उतरविली
३१	२०	हींमत	हिंमत
३४	२४	अवरून	अवरूनै
३७	४	दारिद्रानै	दरिद्रानै
३९	५	पडून	पाडून
५४	११	नियामत	नियमित
७८	१२	राज्याने	राजानै
९२	१६	राजाचीं	राजांचीं
११०	११	त्याचे	त्यांच्या
१११	११	यांचें	यांच्या
११३	४	त्याने	त्यानै
११९	१८	तनि	तीन
१२१	१४	यांचें	यांचे
१२२	२	होते	होतें
१२७	२५	संस्थानाचे	संस्थानांचे
३२	२५	पोर्टगाल	पोर्तुगाल
५३	२५	बुद्ध	बुद्धि
६८	१	त्यांचे	यांचे
११	१९	तारिखेन	तारिखेस